EMILY HENRY

DOUĂ CĂRȚI ȘI O VACANȚĂ



LITERA

blue MOON

blue

MOON

EMILY HENRY

DOUĂ CĂRȚI ȘI O VACANȚĂ

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA FLORESCU

LITERA
București

Beach Read
Emily Henry



Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Două cărți și o vacanță
Emily Henry

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Păunița Ana
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României HENRY, EMILY
Două cărți și o vacanță / Emily Henry ; trad. din lb. engleză și note: Andreea Florescu . – București : Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7381-7
ISBN EPUB 978-606-33-7425-8
I. Florescu, Andreea (trad. ; note)
821.111

Pentru Joey
Ești perfect pentru a fi persoana mea favorită

Capitolul 1. Casa

Am un defect din fabricaţie.

Îmi place să cred că toată lumea are câte unul. Sau, cel puţin, asta mă face să mă simt mai bine cu privire la această trăsătură prin care oamenii se sabotează singuri, faptul că aruncă vina pentru toate lucrurile rele care li se întâmplă asupra unei caracteristici anumite: lucrul pe care au învăţat să-l facă pentru a se proteja şi de care nu se pot dezbăra, chiar dacă nu mai au nevoie de el.

Poate că tu, cititorule, n-ai avut posibilitatea să controlezi ce ţi se întâmpla în copilărie. Deci, ca să eviţi dezamăgirile, ai învăţat să nu ceri nimic din ce-ţi doreşti cu adevărat. Iar asta a funcţionat multă vreme. Doar că acum, când ai ajuns la vârsta a doua şi îţi dai seama că nu ai obţinut nimic din ce voiai cu adevărat, mergi cu 200 de kilometri pe oră pe autostrada vieţii într-o maşină de lux, cu o valiză cu bani şi un cetăţean pe nume Stan în portbagaj.

Poate că defectul tău din fabricaţie este că nu semnalizezi niciodată când schimbi direcţia.

Sau poate, ca mine, eşti un romantic incurabil. Nu te poţi stăpâni din a-ţi spune povestea. Povestea vieţii tale, asezonată cu un fond sonor melodramatic şi cu razele aurii ale soarelui care pătrund prin geamul maşinii.

La mine totul a început când aveam doisprezece ani. Părinţii mi-au spus să mă aşez, că au ceva important să-mi comunice. Mama primise primul diagnostic – nişte celule suspecte în sânul stâng – şi mi-a zis de atâtea ori să nu mă îngrijorez, încât mi-a fost teamă să nu mă pedepsească dacă mă prinde făcându-mi griji. Mama era genul care făcea lucrurile se meargă, optimistă, nu se îngrijora din orice, dar îmi dădeam seama că era îngrozită, aşa că m-a cuprins şi pe mine groaza, încremenită cum eram pe canapea şi nesigură de ce ar fi trebuit să fac ca să nu înrăutăţesc lucrurile.

Dar apoi tatăl meu, şoarece de bibliotecă şi mare amator de stat în casă, a făcut ceva neaşteptat. S-a ridicat în picioare, ne-a luat de câte o mână pe mine şi pe mama şi a spus: *Ştiţi ce ne trebuie ca să alungăm sentimentele astea negative? Un dans!*

În suburbia noastră nu erau cluburi, doar un restaurant care servea fripturi mediocre şi unde cânta o trupă de cover-uri în fiecare vineri seară, dar figura mamei s-a luminat de parcă tata ar fi sugerat să luăm un charter spre Copacabana.

Purta o rochie galben pai şi cercei din metal bătut, care sclipeau când se mişca. Tata a comandat un scotch de 20 de ani pentru ei şi un cocktail Shirley Temple pentru mine, apoi cu toţii ne-am învârtit şi am dat din cap până când am ameţit, râzând şi împiedicându-ne unii de alţii. Am râs până când nu ne mai ţineam bine pe picioare, iar tatăl meu, altfel un tip rezervat, a început să cânte „Brown Eyed Girl“ împreună cu trupa, de parcă n-ar fi fost toţi ochii aţintiţi asupra noastră.

Obosiţi, ne-am înghesuit în maşină şi am plecat spre casă, prin noaptea liniştită, mama şi tata ţinându-se de mână între scaune, iar eu cu fruntea lipită de geam, urmărind felinarele stradale care treceau unul după altul şi gândindu-mă: *O să fie bine. O să fim bine cu toţii.*

În acel moment mi-am dat seama de ceva: când lumea din jur îţi pare întunecată şi înfricoşătoare, iubirea te poate lua pe sus ca să te ducă la dans; râsul poate să mai aline durerea; frumuseţea să mai spargă din teamă. Am hotărât pe loc că viaţa mea va fi plină de aceste trei lucruri, nu doar de dragul meu, ci şi de al mamei, şi de al celor din jur.

Va exista un scop clar. Va exista frumuseţe. Vor exista lumânări aprinse şi Fleetwood Mac care se va auzi în surdină.

Ideea este că am început să-mi spun o poveste frumoasă despre viaţă, soartă şi felul în care o să se aranjeze lucrurile, iar la douăzeci şi opt de ani povestea mea era perfectă.

Părinţi perfecţi (fără cancer) care mă sunau de câteva ori pe săptămână, ameţiţi de vin sau de prezenţa celuilalt. Un iubit perfect (spontan, vorbitor de mai multe limbi străine, înalt de peste doi metri), care lucra la Urgenţe şi care ştia să gătească *coq au vin.* Un apartament perfect în Queens, decorat în stil *shabby chic.* Slujba perfectă, scriitoare de romane de dragoste, inspirată de părinţii perfecţi şi de iubitul perfect, pentru editura Sandy Lowe Books.

Viaţa perfectă.

Dar nu era decât o poveste, iar când a apărut prima gaură în ea, tot eşafodajul s-a dărâmat. Ce ţi-e şi cu poveştile astea!

Acum, la douăzeci şi nouă de ani, eram nefericită, fără nici un ban în buzunar, fără un adăpost sigur, n-aveam pe nimeni şi ideea că trebuie să intru pe aleea unei minunate case pe malul unui lac mă făcea să vărs. Imaginea romanţioasă pe care o construisem despre viaţa mea nu-mi mai era de nici un folos, dar defectul meu de fabricaţie încă mai mergea pe locul din faţă în Kia mea Soul cea bătută de vreme, spunând povestea aşa cum a fost:

January Andrews se uita pe geamul maşinii la apa învolburată a lacului care se spărgea de ţărm, la apus. Încercase să se auto-convingă că nu era o greşeală să vină aici.

Era *cu siguranţă* o greşeală, dar nu aveam altă opţiune. Nu poţi să dai cu piciorul ocaziei de a locui gratis când n-ai nici un sfanţ.

Am parcat pe stradă şi m-am holbat la faţada conacului, cu ferestrele strălucitoare şi veranda ca dintr-o poveste, cu tufele ciufulite de iarbă-de-mare care dansau în briza călduţă.

Am verificat adresa de pe GPS cu cea scrisă pe un bileţel atârnat de cheia casei. Asta era, ajunsesem.

Am mai tras de timp un minut, de parcă aş fi aşteptat să vină un asteroid gigantic să mă şteargă de pe faţa pământului înainte să fiu obligată să intru. Pe urmă am tras adânc aer în piept şi am coborât din maşină, luptându-mă cu valiza burduşită pe care am luat-o de pe bancheta din spate şi cu mânerele unei cutii de carton în care aveam sticle cu gin.

Mi-am dat deoparte o şuviţă de păr de pe faţă şi am început să studiez lambriul albastru precum cicoarea şi ramele albe ale casei. *Prefă-te că e un Airbnb.*

Imediat, mi-a apărut în minte un anunţ imaginar de Airbnb: casă cu trei dormitoare şi trei băi, pe malul lacului, plină de farmec, dovada vie că taică-tău a fost un nemernic şi că viaţa ta a fost o minciună.

Am început să urc scările săpate în panta dealului, cu sângele pulsându-mi în urechi şi picioarele tremurânde, ca şi cum m-aş fi aşteptat să se deschidă gura iadului şi să mă înghită cu pământul de sub mine cu tot.

Dar s-a întâmplat deja. Anul trecut. Şi n-ai murit, aşa că nici asta n-o să te omoare.

Odată ajunsă pe verandă, mi s-au ascuţit brusc toate simţurile. Faţa mă mânca, stomacul mi se strânsese ghem, transpiraţia îmi curgea pe ceafă. Ţinând cutia cu gin în echilibru pe şold, am scos cheia şi am învârtit-o în broască, sperând în sufletul meu să se blocheze. Să nu fie totul decât o farsă elaborată pe care mi-o aranjase tata înainte să moară.

Sau, şi mai bine, să nu fie mort. Să iasă de după un tufiş şi să ţipe: „Te-am prins! Doar n-ai crezut că aveam o viaţă paralelă, nu? Cum să fi avut eu o casă secretă unde locuiam cu o altă femeie decât mama ta?"

Cheia s-a rotit fără probleme. Uşa s-a deschis spre interior.

Casa era tăcută.

M-a străpuns un fior de durere. Acelaşi pe care l-am simţit când mama m-a suna să-mi spună de atacul cerebral al tatei şi am auzit-o printre suspine: „S-a dus, Janie..."

Nu tata. Nu aici. Nicăieri. Şi pe urmă al doilea fior, ca un cuţit răsucit în rană: tatăl pe care credeai că-l cunoşti nu a existat, de fapt.

N-a fost niciodată al meu. Aşa cum n-a existat nici fostul iubit Jacques sau *coq au vin* gătit de el.

Era doar o poveste pe care mi-o spuneam. Dar de acum încolo trebuia să fie adevărul gol-goluţ sau nimic, aşa că mi-am făcut curaj şi am intrat.

Primul gând a fost că adevărul gol-goluţ nu era chiar aşa de gol. Cuibuşorul de nebunii al tatei avea un living deschis, unit cu o bucătărie cu faianţă albastră şi un colţişor pentru mic dejun, iar ferestrele mari cât peretele dădeau înspre o terasă din lemn băiţuit cu o culoare închisă.

Dacă mama ar fi fost proprietara casei, totul ar fi fost un amestec de crem şi alte nuanţe neutre. Camera boemă în care am intrat s-ar fi potrivit mai degrabă în vechea casă pe care o împărţeam cu Jacques decât în casa părinţilor mei. M-a luat cu ameţeală când mi l-am imaginat pe tata aici, printre lucrurile astea pe care mama nu le-ar fi ales niciodată: măsuţa pentru mic dejun pictată cu motive populare, biblioteca din lemn închis la culoare, canapeaua comodă, cu perne desperecheate.

Nu semăna cu nimic din ce ştiam eu despre el.

Mi-a sunat telefonul în buzunar şi am lăsat cutia pe blatul de granit ca să pot răspunde.

– Cum e? a întrebat numaidecât vocea de la celălalt capăt. E vreo temniţă a sexului pe acolo?

– Shadi? am ghicit eu.

– Mă îngrijorează sincer faptul că sunt *singura* persoană care ar putea să te sune şi să te întrebe aşa ceva, a răspuns ea.

– Eşti chiar singura persoană care ştie de Coliba Dragostei, am remarcat eu, după care am pus cutia de gin pe care o duceam pe blatul din granit.

– Ba *nu* sunt singura care ştie de ea, m-a contrazis Shadi.

Teoretic vorbind, era adevărat. Descoperisem casa secretă de pe lac a tatălui meu în urmă cu un an, la înmormântarea lui, însă mama ştiuse de ea de mai demult, şi desigur Cealaltă Femeie ştiuse de ea de la bun început.

– În regulă, am zis. Eşti singura căreia *eu i-am spus* de ea. Oricum, lasă-mă o secundă, doar ce am ajuns.

– Chiar aşa?

Shadi respira greu, ceea ce însemna că mergea pe jos spre muncă. De când funcţionam pe fusuri orare diferite, cam aşa aveau loc majoritatea conversaţiilor noastre telefonice.

– Metaforic, am răspuns. Sunt aici de ore bune, dar simt că doar ce am *ajuns.*

– Cât de înţelept! a făcut Shadi. Cât de profund!

– Şşt, i-am zis. Încerc să absorb ce e în jur.

– Verifică dacă nu e şi o temniţă a sexului! s-a grăbit să-mi zică, de parcă i-aş fi închis.

Ceea ce n-am făcut. Rămăsesem pur şi simplu cu telefonul la ureche, ţinându-mi respiraţia, ţinându-mi bătăile inimii sub control, pe când cercetam cea de-a doua viaţă a tatălui meu.

Şi chiar când încercam să mă conving că tata nu ar fi avut cum să locuiască aici, am observat ceva înrămat pe perete. Era o tăietură din ziarul *New York Times* cu lista de bestselleruri, aceeaşi pe care o pusese şi pe şemineul de acasă. Uite-mă acolo, la numărul 15, în partea de jos. Şi mai sus puţin, la câteva locuri deasupra mea – fir-ar să fie de viaţă! –, era fostul meu rival de la colegiu, Gus (deşi acum îşi spunea Augustus, fiindcă era Un Tip Serios), şi romanul lui de debut arogant, *Revelaţii.* A stat pe lista aceea timp de cinci săptămâni, nu că le-aş fi numărat (ba bineînţeles că le-am numărat).

– Ei bine? a întrebat Shadi. Cum e?

M-am uitat în jur şi mi s-au lipi ochii de o tapiserie cu o mandala, atârnată deasupra canapelei.

– Mă face să mă întreb dacă tata nu cumva fuma iarbă.

M-am răsucit spre ferestrele de pe laterala casei, care erau perfect aliniate cu ale vecinilor, un defect de design pe care mama nu l-ar fi acceptat dacă ar fi cumpărat ea casa.

Dar asta nu era casa ei, iar prin ferestre se vedeau perfect rafturile pline cu cărţi care acopereau pereţii biroului vecinului.

– O, Doamne – e o plantaţie de iarbă? a exclamat Shadi încântată. Ar fi trebuit să citeşti scrisoarea, Janie. Totul a fost o neînţelegere. Tatăl tău îţi lasă moştenire afacerea familiei. Cealaltă Femeie nu era decât partenera lui de afaceri.

Cât de rău era că-mi doream să aibă dreptate?

Oricum, intenţionasem să citesc scrisoarea. Aşteptam doar momentul potrivit, sperând că n-aveam să mai fiu la fel de furioasă şi că ultimele cuvinte ale tatei aveau să fie unele liniştitoare. În schimb, trecuse un an de la moartea lui şi groaza la gândul de a deschide scrisoarea creştea cu fiecare zi. Era atât de incorect faptul că el avea ultimul cuvânt şi că nu puteam să-i mai răspund în nici un fel. Să ţip sau să plâng sau să-i cer socoteală. Odată deschisă scrisoarea, nu mai era cale de întoarcere. Gata. Adio.

Aşa că, până la proba contrarie, scrisoarea stătea bine-mersi pe fundul cutiei de gin pe care o adusesem cu mine din Queens.

– Nu e o seră, am zis, deschizând uşa glisantă din sticlă şi păşind pe veranda scăldată în lumina soarelui. Asta dacă nu cumva iarba e la subsol.

– N-are cum! m-a contrazis Shadi. Acolo e temniţa sexului.

– Hai să nu mai vorbim despre viaţa mea depresivă, am zis. Care mai e treaba cu tine?

– Vrei să vorbim despre Fesul Bântuit? s-a repliat numaidecât Shadi, gata să mă distragă de la oroarea situaţiei mele prezente.

Dacă ar fi avut mai puţin de patru colegi de cameră în apartamentul ei cât o cutie de pantofi din Chicago, acum aş fi locuit cu ea, nu aici, în ultimul loc de pe pământ în care îmi doream să mă aflu. Să fiu sinceră, asta n-ar fi fost niciodată o opţiune. Eram absolut incapabilă să duc ceva la bun sfârşit când eu şi Shadi eram împreună, iar cum situaţia mea financiară devenise atât de precară, asta era ultima mea speranţă: să mă retrag în iadul meu propriu şi personal (şi fără chirie) până când

terminam de scris următoarea mea carte şi mi-aş fi putut permite din nou un apartament, fără Jacques.

– Normal că vreau să vorbim despre Fesul Bântuit, am zis eu. Spune-mi tot!

– Tot nu vorbeşte cu mine, a oftat Shadi afectată, dar parcă îl *simt* cum se uită la mine când suntem amândoi în bucătărie. Pentru că avem o conexiune.

– Nu ţi-e teamă că poate conexiunea ta nu este *cu* bărbatul care poartă fesul, ci cu fantoma ultimului bărbat care l-a avut înaintea lui? Ce-ai face dacă ţi-ai da seama că te-ai îndrăgostit de o fantomă?

– Hmmmm, a făcut Shadi, gândindu-se un minut. Cred că mi-aş actualiza biografia de pe Tinder.

O briză caldă a tulburat valurile scânteietoare de la poalele dealului, pornindu-se apoi să-mi învârtejească părul, să-mi îmbrace umerii cu onduleurile mele castanii, iar soarele la apus arunca raze atât e calde şi de luminoase că trebuia să privesc printre gene ca să disting nuanţele de portocaliu şi de roşu de pe malul celălalt. Dacă asta ar fi fost o casă închiriată, ar fi fost locul perfect unde să redactez manuscrisul pe care îl promisesem pentru Sandy Lowe Books.

Shadi, după cum mi-am dat seama, continua să vorbească. Tot despre Fesul Bântuit. Numele lui era Ricky, dar noi nu-i spuneam niciodată aşa. Întotdeauna vorbeam codat când venea vorba despre viaţa amoroasă a lui Shadi. Mai era bătrânul care avea restaurantul acela uimitor cu fructe de mare (Stăpânul Peştelui) şi mai era un tip căruia îi spuneam Mark doar pentru că semăna cu un alt Mark, unul *faimos* (detaliile se pierdeau în ceaţă; eu nu-mi aminteam nici care era celălalt Mark cu care ni se părea că seamănă şi nici numele lui adevărat), iar acum era vorba despre noul ei coleg de muncă, care purta un fes pe care Shadi nu putea să-l sufere, dar căruia nu-i putea rezista.

M-am trezit din reverie înapoi în conversaţie când Shadi m-a întrebat:

– Weekendul cu 4 iulie? Te pot vizita atunci?

– Dar mai e mai mult de o lună până atunci, am mormăit eu.

Am vrut să adaug că nici nu aş mai fi fost aici până atunci, dar ştiam că nu era adevărat. Mi-ar fi luat toată vara să scriu cartea şi apoi să reuşesc să vând şi cartea, şi afurisita de casă de pe plajă cu tot cu mobilă, după care m-aş întoarce la un relativ confort. Poate nu înapoi în New York, dar undeva mai ieftin.

Mă gândeam că Duluth e accesibil. Mama nu m-ar vizita niciodată acolo, însă noi două oricum nu prea ne-am văzut la faţă în ultimul an, cu excepţia unei vizite de trei zile de Crăciun. M-a târât după ea la patru ore de yoga, trei baruri cu sucuri fresh şi un spectacol cu *Spărgătorul de nuci* în care dansa un băieţandru necunoscut, de parcă, dacă am fi rămas singure fie şi un minut, s-ar fi deschis subiectul „tata“ şi am fi explodat amândouă.

Toată viaţa mea de până atunci prietenii îmi invidiaseră relaţia cu părinţii. Cât de des şi de liber (credeam eu) vorbeam, cum ne distram împreună. Acum jucam un fel de leapşa cu telefoane.

Trecusem de la a avea doi părinţi iubitori şi un iubit pe termen lung cu care locuiam la o a avea practic doar pe Shadi, prietena mea dragă aflată prea departe. Singurul lucru bun la mutarea de la New York la North Bear Shores, Michigan, era că mă apropiasem de locuinţa ei de la Chicago.

– 4 iulie e prea departe, m-am plâns eu din nou. Eşti practic la trei ore distanţă de mers cu maşina.

– Da, iar eu nu ştiu să conduc.

– Atunci poate ar trebui să dai permisul ăla înapoi, am zis.

– Crede-mă, aştept să expire. O să mă simt atât de liberă când certificările o să corespundă cu abilităţile mele. *Urăsc* când oamenii au impresia că ştiu să conducă doar pentru că, din punct de vedere legal, o pot face.

Era adevărat. Shadi era o şoferiţă groaznică. Ţipa de fiecare dată când vira la stânga dinaintea unui trafic ce venea din sens opus, chiar dacă prima maşină era la mai mult de o sută de metri.

– Scumpo, ştii cum e cu luatul concediilor în Industrie. Sunt norocoasă că şeful mi-a spus că pot avea liber pe 4. Din câte ştiu, s-o aştepta să i-o sug acum.

– În nici un caz! Asta se face doar de sărbătorile importante. Ce se aşteaptă de la tine este să faci la schimb o „treabă“ clasică cu piciorul.

Am mai luat o gură de gin, m-am întors de pe marginea verandei şi aproape că am scăpat un ţipăt. Pe veranda de lângă a mea, un cap cu păr creţ şi castaniu se uita încoace dintr-un şezlong. Preţ de o binecuvântată secundă, am crezut că vecinul doarme în scaunul lui şi că prima noastră conversaţie nu va avea *nimic* de a face cu expresia „treaba“ clasică cu piciorul. Dar apoi s-a aplecat în faţă, a luat sticlă aburită de bere de pe măsuţa de lângă, a tras o duşcă şi s-a întins la loc.

– Foarte adevărat. Nici nu va trebui să mă descalţ de şlapi, spunea Shadi. În fine, trebuie să mă întorc la lucru. Dar anunţă-mă dacă găseşti iarbă sau articole din piele la subsol.

Am întors spatele vecinului şi mi-am revenit:

– N-o să verific până nu vii să mă vizitezi.

– Urât, a făcut Shadi.

– Avantaj, am spus. Te iubesc.

– Eu te iubesc mai mult, mi-a spus şi a închis.

M-am întors cu faţa spre capul creţ, aşteptând să mă observe ca să mă pot prezenta. Nu-mi cunoscusem nici unul dintre vecinii din New York, însă aici eram în Michigan, iar din istorisirile tatei despre cum crescuse în North Bear Shores, mă aşteptam ca, la un moment dat, să-i împrumut bărbatului ăstuia nişte zahăr (Observaţie: de cumpărat zahăr). Cum nu s-a întors nici un minut mai târziu, mi-am dres vocea ca să-i atrag atenţia.

El s-a întins încă o dată după o duşcă de bere şi s-a lăsat înapoi în scaun fără să întoarcă faţa spre mine.

M-am sprijinit de balustradă şi am strigat stânjenită către el:

– Scuze pentru deranj!

El a făcut un gest vag din mână. Vedeam că are o carte în poală, dar nu şi ce titlu avea.

– Ce e deranjant la o „treabă“ cu piciorul pe post de monedă de schimb? a spus el pe o voce tărăgănată, răgușită și plictisită.

M-am strâmbat, încercând să găsesc un răspuns – *orice* răspuns. Mintea îmi era la fel de goală ca pagina de Word pe care o deschideam în ultima vreme.

În regulă, deci poate devenisem puţin cam sălbatică în ultimul an. Poate nu ştiam sigur ce făcusem în ultimul an, de vreme ce nu o vizitasem pe mama, nu scrisesem o carte și nici nu-mi cucerisem vecinii.

– Oricum, am îndrăznit eu în cele din urmă, locuiesc aici acum.

– Să-mi spui dacă ai nevoie de zahăr, mi-a replicat el cu încă un gest dezinteresat din mână, ca și cum mi-ar fi putut citi gândurile fără să se uite la mine, dar bucurându-se de ocazia de a le lua peste picior. Sau să te îndrum spre cel mai apropiat loc unde să-ţi încerci fanteziile sexuale.

M-am încins, iar vorbele mi-au ieşit din gură înainte să-mi dau seama.

– O să aştept să pleci cu maşina şi o să te urmăresc, i-am replicat.

A râs, un sunet dur, care te zgârie pe ureche, dar tot nu s-a întors spre mine.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc! am adăugat eu răstit şi m-am întors, grăbindu-mă să intru înapoi prin uşa glisantă din sticlă, în casa în care probabil că aveam să mă ascund toată vara.

– Mincinoaso! l-am auzit mormăind, înainte să închid uşa cu putere.

Capitolul 2. Înmormântarea

Nu eram pregătită sufletește să mai umblu prin casă, așa că m-am așezat la masa de scris. Ca de obicei, pagina goală de Word s-a uitat cu reproș la mine, care nu reușeam deloc s-o umplu cu cuvinte și personaje, indiferent cât m-aș fi holbat la ea.

Chestia cu scrisul de romane cu final fericit e următoarea: te ajută dacă și crezi în ele.

Chestia cu mine e următoarea: mereu am crezut că părinții mei sunt întruchiparea lui.

Părinții mei, familia mea, trecuseră prin atât de multe deja și totuși reușiseră să devină parcă și mai iubitori, să râdă parcă și mai mult. A fost o scurtă perioadă de despărțire când eram eu mică și mama spunea că începuse să nu se mai recunoască, începuse să privească pe fereastră de parcă s-ar fi văzut pe sine acolo, afară, trăind o altă viață și încercând să afle ce avea de făcut în continuare. Apoi a urmat perioada cu dans în bucătărie, ținutul de mâini și sărutatul pe frunte când tata s-a întors acasă. Pe urmă, primul diagnostic de cancer al mamei și cina foarte scumpă când a scăpat de boală, când am mâncat ca și cum am fi fost milionari și am râs până când ne-au ieșit pe nas vinul scump și apa minerală importată din Italia, de parcă ne-am fi permis să le irosim, de parcă n-ar fi existat facturile pentru spital. Pe urmă a doua întâlnire cu cancerul și viața ei cea nouă de după mastectomie – cursurile de olărit, de dans de societate, de yoga, de bucătărie marocană, cu care părinții mei își ocupau toată ziua, ca și cum ar fi fost hotărâți să înghesuie cât puteau de multe în cât mai puține ore. Weekenduri prelungite la New York, în vizită la mine și la Jacques, călătorii cu metroul când mama mă ruga să n-o mai zăpăcesc cu poveștile despre drogații din vecini, Sharyn și Karyn (nu erau rude – ne băgau ocazional broșuri despre Pământul plat pe sub ușă) pentru că se temea că o să se scape pe ea de râs, timp în care tata îi demonta teoria Pământului plat lui Jacques, pe un ton scăzut.

Încercare. Final fericit. Necazuri. Final fericit. Chimioterapie.

Final fericit.

Şi pe urmă, chiar în mijlocul celui mai fericit final dintre toate, el a dispărut.

Stăteam acolo, în foaierul bisericii episcopale la care mergeau ei, într-o mare de oameni îmbrăcaţi în negru care şopteau cuvinte inutile, ca o somnambulă. Abia îmi aminteam drumul cu avionul, cum ajunsesem la aeroport, cum îmi făcusem bagajele. Amintindu-mi pentru a mia oară în ultimele trei zile că el nu mai era.

După slujbă, mama s-a retras să meargă la baie, iar atunci am văzut-o. Singura femeie de acolo pe care nu o recunoşteam. Purta o rochie lungă, gri, sandale din piele şi un şal negru, croşetat, pus neglijent în jurul umerilor. Avea păr alb, tuns scurt, puţin zburlit de vânt, şi mă fixa cu privirea.

După o clipă, a venit lângă mine şi, din nu ştiu ce motiv, stomacul mi s-a strâns. Cumva, ştiam că lucrurile erau pe cale să se schimbe. Că prezenţa acestei străine la înmormântarea tatei avea să îmi dea viaţa peste cap la fel de mult cum o făcuse şi moartea lui.

Mi-a adresat un zâmbet şovăitor, oprindu-se dinaintea mea. Mirosea a vanilie şi a citrice.

– Bună, January.

Vocea îi era şoptită, iar degetele îi frământau nervos marginea cu franjuri a şalului.

– Am auzit atât de multe despre tine!

În spatele ei, uşa de la baie s-a deschis brusc, iar mama a ieşit. S-a oprit în loc, încremenind ca un bloc de gheaţă cu o expresie necunoscută pe chip. *Recunoaştere? Oroare?*

Nu voia ca noi două să vorbim. Ce însemna că nu voia ca noi două să vorbim?

– Sunt o prietenă mai veche a tatălui tău, a spus femeia. El înseamnă... *a însemnat* mult pentru mine. Îl ştiam de-o viaţă. O vreme, am fost foarte apropiaţi şi... vorbea întruna despre *tine*.

Râsetul ei s-a vrut a fi degajat, însă nu i-a ieşit nici pe departe.

– Îmi pare rău, a spus ea cu voce răguşită. Mi-am promis că n-o să plâng, dar...

Am simţit de parcă sărisem dintr-un avion sau fusesem împinsă de pe o clădire, iar căderea nu se mai termina. Eram prinsă în imponderabilitate în timp ce biserica se învârtea în jurul meu ca într-o spirală.

Prietenă veche. Asta spusese. Nu iubită sau amantă. Dar nu conta. O ştiam din felul în care plângea, o versiune mai distorsionată a lacrimilor mamei din timpul înmormântării. I-am recunoscut privirea în cea pe care o văzusem la mine de dimineaţă în timp ce mă machiam: moartea tatei îi frânsese inima ireparabil.

A scos ceva din buzunar şi mi l-a întins. Un plic cu numele meu mâzgălit de-a lungul lui şi o cheie deasupra, de care atârna o etichetă pe care era trecută o adresă.

– El şi-a dorit să ai asta, a spus. E a ta.

Mi le-a îndesat în mână, rămânând aşa preţ de o secundă, ca şi cum era singurul lucru care o mai ţinea în picioare.

– E o casă frumoasă, chiar pe malul lacului Michigan, a izbucnit ea. O să-ţi placă la nebunie. Sunt sigură de asta. El aşa spunea mereu.

În spatele ei, mama s-a trezit la viaţă şi s-a apropiat de noi cu o expresie de ucigaşă întipărită pe chip.

– *Sonya*, a rostit ea numele femeii printre dinţi.

Iar atunci am aflat şi restul.

Am închis documentul Word. Nu-mi era clar dacă-l salvasem sau nu. Mi-era clar că nu ştiam dacă asta contează sau nu. (Nu conta. Era numai o singură propoziţie şi nu neapărat una bună.) Am deschis ultimul email de la agenta mea, Anya. Îl primisem acum două zile, înainte să plec din Queens, şi născocisem motive din ce în ce mai ridicole să amân deschiderea lui. Împachetatul. Mutatul lucrurilor în boxă. Condusul. Băutul de cât mai multă apă în timp ce făceam pipi într-o parcare de camioane. Condusul. „Scrisul“ între ghilimele. Îmbătatul excesiv. Respiratul. Mâncatul. Plânsul.

Se zvonea că Anya era o dură, un buldog pentru editori, însă, pentru scriitori, era mai degrabă o dulceaţă, o combinaţie între profesoara drăguţă din filmul *Matilda* şi o vrăjitoare sexy. De fiecare dată, îţi doreai cu disperare să le mulţumeşti pe amândouă pentru că aveai impresia că nimeni nu te-a mai iubit şi admirat într-o manieră atât de pură până atunci, dar şi pentru că suspectai că ar fi putut asmuţi o droaie de pitoni asupra ta dacă ar fi vrut.

Mi-am alungat lacrimile şi am citit emailul:

Bunăăăă, meduza mea frumoasă şi miraculoasă, artista mea angelică, făcătoarea mea de bani.

Știu că ai avut parte de o perioadă NEBUNĂ, dar Sandy mi-a scris din nou – vrea să știe cum merge treaba cu manuscrisul/dacă va fi gata până la sfârșitul verii sau nu. Cum știi, sunt mai mult decât fericită să stau la telefon (sau pe chat sau să mă urc în spinarea unui Pegas dacă e nevoie) ca să te ajut să-ți vină idei/punem la cale detaliile subiectului/ORICE te-ar ajuta să aduci mai multe cuvinte frumoase pe lume și emoții de neegalat! Cinci cărți în cinci ani ar fi o sarcină grea pentru oricine (Chiar și pentru cineva cu un talent nemaiîntâlnit), dar cred cu tărie că am atins un punct de cotitură cu SLB și că a venit momentul să zâmbești și să-i dai naștere, dacă pot spune așa.

Pupici,
Anya

„Să zâmbeşti şi să-i dai naştere.“ Îmi părea mai uşor să scot din uter un bebeluş complet format şi în totalitate sănătos până la sfârşitul verii decât să scriu şi să vând o carte nouă.

Dacă m-aş fi culcat acum, aş fi sărit din pat de dimineaţă şi aş fi scos câteva mii de cuvinte. Am şovăit dinaintea dormitorului de la parter. Nu aveam cum să fiu sigură în care paturi stătuseră tata şi Cealaltă Femeie şi în care nu.

Eram într-o Casă a Ororilor cu tematica adulterului. Adulter geriatric. Ar fi putut fi chiar amuzant. Dacă nu mi-aş fi pierdut abilitatea de a vedea comicul situaţiilor în ultimul an petrecut în faţa comediilor romantice care se sfârşeau cu şoferul autobuzului adormind şi toţi actorii căzând de pe o stâncă.

E SUPER interesant, o auzeam mereu pe Anya spunând de fiecare dată când îi trimiteam ceva. *Adică ți-aș citi și lista de cumpărături și aș plânge râzând. Dar clar nu e o carte pentru Sandy Lowe. Pentru moment, hai să fie mai multe emoții și mai puține comoții, dulceață.*

Aveam nevoie de ajutor ca să dorm. Mi-am mai făcu un gin & tonic şi am închis computerul. Aerul din casă era cald şi înăbuşitor, aşa că m-am dezbrăcat în lenjeria de corp, am deschis toate ferestrele, am dat paharul pe gât şi m-am lungit pe canapea.

Dezamăgitor, era chiar şi mai confortabilă decât arăta. S-o ia naiba pe Cealaltă Femeie, cu gusturile ei eclectice! Canapeaua, m-am gândit, era prea joasă pentru ca un bărbat cu dureri de spate să se urce şi să se dea

jos de pe ea. Deşi tata nu a avut dintotdeauna probleme cu spatele. Când eram mică, era un cârmaci priceput, iar din puţinele excursii pe care le făcusem cu el concluzionasem că treaba cu bărcile era nouăzeci la sută legat şi dezlegat de noduri şi zece la sută uitat în soare, cu braţele larg deschise pentru a permite vântului să-ţi fluture vesta foşnăitoare şi...

Durerea mi s-a trezit răzbunătoare în piept.

Acele dimineţi pe apă, pe lacul artificial aflat la treizeci de minute de casa noastră, fuseseră mereu doar ale noastre. Şi întotdeauna urmau în dimineaţa de după ce se întorcea din vreo călătorie. Uneori, nici nu ştiam că ajunsese deja acasă. Mă trezeam în camera mea încă întunecată şi îl vedeam îngenuncheat lângă patul meu, gâdilându-mă pe nas, cântându-mi în şoaptă melodia lui Dean Martin, cel după care mă botezase: *Este iunie în ianuarie fiindcă m-am îndrăgostit... Simt mirosul trandafirilor în aer, este iunie în ianuarie.* Mă dezmeticeam, inima cântându-mi de entuziasm fiindcă ştiam ce însemna asta: o zi pe barcă, doar noi doi.

Acum mă întrebam dacă nu cumva toate acele frumoase dimineţi răcoroase se întâmplaseră pentru că se simţea vinovat, erau ca un fel de a se reajusta la viaţa cu familia lui, cu mama, după un weekend petrecut cu Cealaltă Femeie.

Mi-am alungat aceste gânduri din minte şi m-am întins înapoi pe canapea, somnul înghiţindu-mă numaidecât, precum o balenă biblică.

M-am trezit speriată, încăperea era cufundată încă în întuneric, însă muzica răsuna cu putere peste tot.

M-am ridicat şi m-am îndreptat, ameţită, înspre suportul de cuţite din bucătărie. Nu mai auzisem de vreun criminal în serie care să-şi înceapă crima trezindu-şi victima din somn cu melodia „Everybody Hurts“ a celor de la R.E.M. dată la maximum, dar părea întru totul posibil. Însă, pe când mă apropiam de bucătărie, muzica s-a diminuat.

Venea prin fereastra deschisă. Dinspre casa Marelui Nesuferit.

M-am uitat la cifrele luminoase de pe ecran. Două dimineaţa, iar vecinul meu asculta la volum maxim un cântec de cele mai multe ori auzite în filmele vechi, cu precădere în scenele în care protagonistul mergea singur spre casă, cu umerii adunaţi şi bătut de ploaie.

M-am dus valvârtej spre fereastra deschisă din colţul dedicat micului dejun şi mi-am scos partea superioară a trupului pe geam. Şi geamurile Nesuferitului erau deschise, aşa că puteam vedea o mare de trupuri în bucătăria luminată, ţinând în mâini pahare, căni şi sticle, sprijinindu-şi

leneş capul pe câte un umăr ori petrecându-şi braţul pe după vreun gât în timp ce întreg grupul cânta cu fervoare.

Era o petrecere nebună, aşa că mi-am dus mâinile căuş la gură şi am strigat pe fereastră:

– SCUZE!

Am încercat încă de două ori, fără răspuns, după care am închis geamul cu zgomot şi am făcut înconjurul întregului etaj, închizându-le şi pe celelalte. După ce am terminat, încă mai părea că R.E.M ţinea un concert pe măsuţa mea de cafea.

Apoi, preţ de o clipă minunată, cântecul s-a oprit, iar sunetele petrecerii, râsetul, vorbăria şi clinchetul sticlelor au scăzut până la un murmur fix.

După care a început din nou.

Acelaşi cântec. Încă şi mai tare. Sau poate era doar corul beat care îl acoperea. O, Doamne! Mi-am deschis valiza şi am scotocit prin ea după un bluzon şi un pantalon de trening de pus pe deasupra lenjeriei mele şi am contemplat avantajele de a suna la poliţie pentru perturbarea liniştii publice. Pe de-o parte, aş fi putut susţine o negare plauzibilă în faţa vecinului. (O, n-am sunat eu, domnule poliţist! Sunt o tânără de douăzeci şi nouă de ani, nu o fată bătrână arţăgoasă căreia îi displace râsetul, distracţia, cântul şi jocul!) Pe de alta, încă de când l-am pierdut pe tata, mi-a fost din ce în ce mai greu să iert micile abateri.

Mi-am pus pe mine bluzonul şi pantalonii gri de trening, am ieşit valvârtej pe uşa din faţă şi am urcat cu paşi mari şi hotărâţi scările din faţa uşii vecinului. Am tras de câteva ori aer în piept, încercând să-mi dau seama cum să bat suficient de tare cât să mă audă, dar şi suficient de calm încât să nu pară exact cum o să pară când o să deschidă uşa. Mi-am exersat zâmbetul amabil. Îmi simţeam dinţii de parcă stăteau să se crape. Fără să mai stau pe gânduri, am sunat la sonerie.

A sunat de parcă ar fi fost orologiul bunicului, acoperind muzica, însă cântatul nu s-a oprit. Am numărat până la zece, apoi am sunat din nou.

Înăuntru, vocile nici nu s-au sinchisit. Dacă petrecăreţii au auzit soneria, au ignorat-o.

Am mai bătut la uşă câteva secunde înainte de a accepta că nu vine nimeni, apoi m-am întors spre casă cu paşi hotărâţi. La ora unu, am decis. Îi las până la unu înainte de a chema poliţia.

Muzica se auzea şi mai tare în casă decât îmi aminteam şi, în câteva minute de când am închis ferestrele, temperatura crescuse până când am

simţit că se lipea totul pe mine. Neavând nimic mai bun de făcut, am luat o carte din geantă şi m-am îndreptat spre terasa de pe lac, căutând întrerupătoarele de lângă uşa glisantă.

Degetele mele le-au atins, dar nu s-a întâmplat nimic. Becurile de afară erau arse. Nu-mi mai rămânea decât să citesc la lumina lanternei de la telefon, la unu noaptea, pe terasa celei de-a doua case a tatălui meu! Am ieşit, tremurând uşor din cauza adierii răcoroase care venea de pe apă.

Şi terasa Nesuferitului era întunecată, cu excepţia unui bec fluorescent înconjurat de molii stângace, acesta fiind motivul pentru care aproape am ţipat când ceva s-a mişcat în umbră.

Şi când zic aproape că am ţipat, de fapt am ţipat cu siguranţă.

– Doamne fereşte!

Chestia întunecată a icnit şi s-a ridicat de pe scaunul pe care stătuse. Şi prin „chestia întunecată“, desigur că înţeleg omul care se răcorea pe întuneric până când l-am făcut să se scape pe el de frică.

– Ce e, ce e? a întrebat, ca şi cum se aştepta să-l anunţ că era acoperit de scorpioni.

Dacă ar fi fost, m-aş fi simţit mai puţin incomod.

– Nimic! am spus, respirând încă greu din cauza surprizei. Nu te-am văzut acolo!

– Nu m-ai văzut aici? a repetat el. A râs răguşit, neîncrezător. Serios? Nu m-ai văzut pe propria terasă?

La drept vorbind, nici acum nu-l vedeam. Lumina verandei se afla la câţiva metri în spatele lui, transformându-l în nimic altceva decât o siluetă înaltă, în formă de persoană, cu un halo care-i înconjura părul întunecat şi dezordonat. În acest moment, probabil că ar fi mai bine dacă aş fi reuşit să petrec toată vara fără să trebuiască să dau ochii cu el oricum.

– Ţipi şi când maşinile trec pe autostradă sau când vezi oamenii prin ferestrele restaurantului? Te-ar deranja să tragi draperiile la toate ferestrele tale perfect aliniate, astfel încât să nu mă vezi din greşeală când ţin un cuţit sau un aparat de ras?

Mi-am încrucişat braţele la piept. Sau am încercat, măcar. Ginul mă făcea încă un pic confuză şi stângace.

Ceea ce am vrut să spun – ceea ce ar fi spus January cea de demult – ar fi fost „Poţi să dai muzica mai încet?“ De fapt, probabil că tocmai s-ar fi îmbrăcat în sclipici, şi-ar fi pus mocasinii ei preferaţi de catifea şi ar fi

apărut la uşa din faţă cu o sticlă de şampanie, hotărâtă să-i atragă atenţia Nesuferitului.

Dar până acum, aceasta a fost cea de-a treia cea mai proastă zi din viaţa mea, iar acea January era probabil îngropată oriunde se ascundea vechea Taylor Swift, aşa că ceea ce am spus de fapt a fost „Ai putea să-ţi opreşti coloana sonoră de la filmul ăsta trist şi îngrozitor?“

Silueta a râs şi s-a sprijinit de balustrada terasei, cu sticla de bere atârnând într-o mână.

– Ţi se pare ţie că eu sunt la butoane?

– Nu, se pare că tu eşti cel care stă singur pe întuneric la propria petrecere, i-am spus, dar când am sunat la sonerie pentru a-i ruga pe fraţii tăi de cruce să lase muzica mai încet, nu m-au putut auzi din cauza luptelor cu Jell-O, aşa că îţi spun ţie.

M-a studiat prin întuneric un minut – sau cel puţin, am presupus că asta făcea, deoarece nici unul dintre noi nu-l vedea pe celălalt.

În cele din urmă, el a spus:

– Uite ce e, nimeni nu va fi mai încântat decât mine când se va termina această noapte şi toată lumea va ieşi din casa mea, dar este sâmbătă seara. Vara, pe o stradă plină de case de vacanţă. Cu excepţia cazului în care acest cartier a fost teleportat în orăşelul din *Footloose*, nu pare o nebunie să cânţi muzică până târziu. Şi poate – doar poate – vecina cea nouă care stătea pe terasa ei ţipând despre treaba cu piciorul atât de tare că speria păsările şi-ar putea permite să fie îngăduitoare dacă o amărâtă de petrecere se prelungeşte mai mult decât ar vrea ea.

Acum mi-a venit rândul să mă uit la silueta întunecată.

Doamne, avea dreptate! Era un nesuferit, dar la fel eram şi eu. Petrecerile cu schemă de vitamine-pulbere-piramidă ale lui Karyn şi Sharyn ţineau mai mult, iar acestea erau în nopţile din timpul săptămânii, de obicei când Jacques era de serviciu la Urgenţe a doua zi dimineaţă. Uneori chiar participasem la acele petreceri, iar acum nu mă puteam descurca nici măcar cu un karaoke de grup într-o sâmbătă seara?

Şi cel mai rău dintre toate a fost că, înainte să-mi dau seama ce să spun, în casa Nesuferitului s-a lăsat liniştea ca prin minune. Prin uşile sale din spate iluminate, am putut vedea oamenii care se despărţeau, îmbrăţişându-se, luându-şi rămas-bun, aşezând paharele pe masă şi îmbrăcând jachete.

M-am certat cu acest tip degeaba, iar acum trebuia să trăiesc alături de el câteva luni. Dacă aveam nevoie de zahăr, ghinion!

Am vrut să-mi cer scuze pentru comentariul îngrozitor cu tristeţea sau cel puţin pentru afurisiţii de pantaloni. Zilele astea, reacţiile mele erau întotdeauna supradimensionate şi nu exista nici o modalitate simplă de a le explica atunci când vreun străin avea nenorocul să asiste la ele.

Îmi pare rău, m-am imaginat spunând, *nu am vrut să mă transform într-o mamaie care croşetează. Doar că tatăl meu a murit şi apoi am aflat că avea o amantă şi o a doua casă şi că mama mea ştia, dar nu mi-a spus niciodată, şi tot nu vorbeşte nimic despre asta, şi când în sfârşit m-am prăvălit, iubitul a decis că nu mă mai iubeşte, iar cariera mea e în plop, cea mai bună prietenă trăieşte prea departe de mine, P.S., casa asta e cuibuşorul de nebunii despre care vorbeam, îmi plăceau petrecerile, dar în ultima vreme nu-mi place nimic, aşa că te rog să-mi ierţi comportamentul şi să ai o seară frumoasă. Mulţumesc şi noapte bună.*

În schimb, am simţit din nou cuţitul acela în vintre, iar lacrimile mi-au înţepat nasul, vocea mi-a scârţâit patetic, în timp ce am spus, neadresându-mă nimănui în mod special:

– Sunt atât de obosită.

Chiar şi aşa cum se vedea, doar o siluetă, mi-am dat seama că a devenit rigid. Aflasem că nu era neobişnuit ca oamenii să facă acest lucru atunci când intuiau că o femeie era la un pas de colaps emoţional. În ultimele câteva săptămâni ale relaţiei noastre, Jacques era ca unul dintre acei şerpi care pot simţi un cutremur, se încorda ori de câte ori emoţiile mele o luau razna, apoi decidea că avem nevoie de ceva de la magazinul din colţ şi se repezea pe uşă.

Vecinul meu nu a spus nimic, dar nici nu s-a grăbit să plece. A rămas doar acolo, stânjenit, uitându-se la mine prin întuneric. Ne-am uitat unul la altul timp de cinci secunde, aşteptând să vedem ce se va întâmpla mai întâi: eu să izbucnesc în lacrimi sau el s-o ia la fugă.

Şi apoi muzica a început să bubuie din nou, o melodie de Carly Rae Jepsen pe care, într-o situaţie diferită, aş fi apreciat-o, iar Nesuferitul a tresărit.

A aruncat o privire înapoi prin uşile glisante, apoi spre mine din nou. Şi-a dres glasul.

– Îi voi da afară, a spus el sever.

S-a întors şi a intrat înăuntru, fiind primit cu un vesel „EVERETT!“ scos de mulţimea din bucătărie la vederea lui.

Păreau gata să-l ridice pe un stand de butoaie, dar l-am putut vedea aplecându-se să strige către o fată blondă şi, o clipă mai târziu, muzica a tăcut definitiv.

Bine. Data viitoare când trebuie să fac impresie, s-ar putea să-mi iasă mai bine cu o farfurie de prăjituri cu LSD.

Capitolul 3. Întâlnirea cu Pete

M-am trezit cu un mesaj de la Anya: *Hei, dulceaţă! Voiam să mă asigur că mi-ai primit emailul: despre mintea ta glorioasă şi termenul-limită din vară despre care am discutat.*

Perioada aceea îmi reverbera prin craniu ca un clopot al morţii.

Am avut prima mahmureală la douăzeci şi patru de ani, de fapt, în dimineaţa când am aflat că Anya mi-a vândut prima mea carte, *Kiss Kiss, Wish Wish*, către Sandy Lowe (Jacques a cumpărat o sticlă din şampania lui franţuzească preferată şi am băut-o mergând pe podul Brooklyn, aşteptând să răsară soarele, fiindcă ni se părea super-romantic). Mai târziu, zăcând pe podeaua bucătăriei, mi-am jurat că mai degrabă m-aş arunca într-un cuţit foarte ascuţit decât să-mi mai las creierul să se simtă ca un ou prăjit în soarele Cancunului.

Şi totuşi! Iată-mă aici, cu faţa îngropată într-o pernă cu mărgele, creierul sfârâindu-mi în tigaia craniului meu. Am dat fuga la baia de la parter. Nu simţeam nevoia să vomit, dar speram că, dacă m-aş fi prefăcut, corpul meu avea s-o creadă şi ar fi evacuat otrava din maţe.

M-am aruncat în genunchi în faţa toaletei, înconjurând-o cu braţele, şi mi-am ridicat ochii la fotografia înrămată care atârna pe perete din spatele ei.

Tata şi Cealaltă Femeie erau pe o plajă, el ţinându-şi braţele pe după umerii ei, vântul fluturând prin părul ei blond spre alb şi presând buclele lui cenuşii de frunte.

Şi apoi, ca o glumă mai puţin evidentă, dar la fel de grotescă a universului, am văzut raftul pentru reviste din spatele toaletei. Erau acolo trei obiecte.

O revistă *Oprah*, veche de vreo doi ani. Un exemplar din a treia mea carte, *Luminile nordului.* Şi afurisenia de *Revelaţii* – o ediţie cartonată cu etichete lipite pe ea, ca să vezi.

Am deschis gura şi am vomat vârtos în vasul de toaletă. Apoi m-am ridicat, mi-am clătit gura şi am întors poza aşa încât să atârne cu faţa la perete.

– N-o mai fac niciodată, am zis cu voce tare.

Primul pas către o viaţă fără mahmureli? Probabil să nu te muţi într-o casă care te face să bei. Va trebui să-mi găsesc alt mecanism de adaptare. Ca... natura?

M-am întors în sufragerie, mi-am pescuit periuţa de dinţi din geantă şi m-am spălat la chiuveta din bucătărie. Următorul pas esenţial pentru existenţa mea era o perfuzie cu cafea pe care o puteam procura fără să dau iama prin dulapuri.

Adevărul era că ori de câte ori scriam o carte, îmi duceam aproape în totalitate zilele în iluştrii mei pantaloni de perdantă, aşa că, în afară de o colecţie de treninguri oribile, nu prea mai împachetasem altceva pentru excursia asta. Ba chiar urmărisem şi câteva clipuri ale unor vloggeri de modă despre „ţinutele-capsulă“ în încercarea de a maximiza „stilurile“ pe care le puteam „construi“ cu perechea de pantaloni scurţi de blugi pe care o purtam aproape de fiecare dată când făceam curăţenie pe bază de stres şi cu jerpelita colecţie de tricouri cu chipuri de vedete. (O fază prin care am trecut pe la douăzeci de ani şi despre care l-am lăsat pe fostul meu să creadă că nu se sfârşise de îndată ce îmi dădusem seama că nu avea de gând să-mi ia şi altceva cadou.)

Am scos un tricou sobru, alb-negru, cu Joni Mitchell, şi mi-am îndesat corpul balonat în pantalonii scurţi de blugi, apoi am încălţat botinele cu toc înflorate.

Aveam o pasiune pentru pantofi, de la cei foarte ieftini şi de prost gust la cei foarte scumpi şi excentrici, însă aceasta „pasiune“ a mea s-a dovedit a fi destul de incompatibilă cu întregul concept al ţinutelor-capsulă. Nu-mi luasem decât trei perechi cu mine, iar într-un orăşel adormit de pe malul lacului mă îndoiam că vreuna dintre ele ar fi considerată „clasică“.

Mi-am căutat cheile de la maşină, luându-mă după urma de resturi pe care o lăsasem de-a lungul întregului parter, şi le-am găsit pe unul dintre scaunele de lângă insula din bucătărie, apoi m-am dus la uşa din faţă. Ieşisem pe jumătate, în lumina orbitoare a dimineţii de vară, când mi-am auzit telefonul bâzâind pe pernele de pe canapea. Stomacul mi s-a strâns neîntârziat. Mi se întâmplă asta de la o vreme, deopotrivă cu senzaţia de

a fi sfâşiată în două. Ori de câte ori telefonul sau computerul meu avea câte o notificare, eram străbătută de un mic fior de panică.

M-am gândit să las telefonul acolo, prins în canapea, dar m-am întors după el în ultima secundă. Doar un mesaj de la Shadi: *M-am pupat cu Fesul Bântuit*, urmat de o grămadă de cranii.

Pe când am ieşit pe verandă şi am încuiat uşa în urma mea, i-am scris răspunsul: DU-TE IMEDIAT SĂ TE VADĂ UN PREOT.

Amintirea nopţii trecute m-a străbătut în valuri de ruşine pe când mergeam cu paşi mari şi apăsaţi înspre Kia mea. Dar asta m-a făcut să mă gândesc la subiectul care îmi plăcea cel mai puţin.

Tata. Ne dusese cu Kia la lacul artificial în acea ultimă oară când am ieşit cu barca şi mi-a spus că mi-o dă mie. Era ziua în care mi-a spus că ar trebui să-mi urmez visul, să mă mut la New York. Jacques era deja acolo, la Facultatea de Medicină, iar relaţia noastră continua la distanţă ca eu să pot sta mai mult cu mama.

Tata trebuia să călătorească mult şi chiar dacă îmi credeam propria poveste – că vieţile noastre intrau pe un făgaş normal –, încă mi-era teamă să o las pe mama singură. De parcă absenţa mea ar fi deschis calea pentru o a treia descălecare a cancerului.

– Mama ta e bine, mă asigurase el pe când stăteam în întunericul rece din parcare.

– Ar putea să recidiveze, argumentasem eu.

– Se poate întâmpla orice, January, îmi spusese el. Se poate întâmpla orice cu mama, cu mine, ba chiar şi cu tine, la un moment dat. Dar acum nu e nimic. Ai făcut destule pentru noi, puştoaico. E timpul să faci ceva şi pentru tine.

Poate că i se păruse că, în esenţă, mutatul meu la New York ca să fiu cu iubitul meu era acelaşi lucru ca traiul lui cu Cealaltă Femeie şi cumpăratul unei a doua case? Renunţasem la facultate ca s-o ajut pe mama în perioada celei de-a doua runde de chimioterapie, iar el unde fusese? Purtând o geacă de ploaie şi bând pinot noir pe o plajă cu Cealaltă Femeie, făcând poze pe care să le atârne în baia lui secretă din casa lui secretă de vacanţă?

Am gonit gândul şi am urcat în maşină. Simţeam pielea încinsă sub coapse şi am întredeschis geamul pe când mă îndepărtam de casă.

La capătul străzii, am făcut stânga, depărtându-mă de apă şi îndreptându-mă înapoi spre oraş. Micul golf ce se întindea de-a lungul şoselei ca un deget arunca fâşii de lumină strălucitoare în geamul meu,

iar vântul fierbinte îmi vâjâia plăcut pe la urechi. Preţ de un minut, a fost de parcă viaţa mea încetase să mai existe în jurul meu. Nu făceam decât să plutesc pe lângă cârduri de adolescenţi îmbrăcaţi sumar, adunaţi în jurul standului cu hotdogi din stânga mea, a părinţilor şi a copiilor aliniaţi în faţa uşii magazinului de îngheţată din dreapta, a grupurilor de ciclişti care mergeau înapoi spre plajă.

Pe când înaintam pe şoseaua principală, clădirile erau din ce în ce mai strânse una în cealaltă, până când au ajuns umăr lângă umăr: un mic restaurant italienesc cu terase acoperite de viţă-de-vie împărţind spaţiul cu un magazin de skateboarduri, care se împingea în pubul irlandez de alături, urmat de un magazin cu dulciuri tradiţionale şi, în cele din urmă, de o cafenea numită Pete's Coffee – a nu fi confundată cu Peet's Coffee, deşi semnul era făcut anume ca să *încerce* o confuzie cu mai sus-menţionatul lanţ de cafenele.

Am parcat pe un loc din faţă şi m-am refugiat în dulcele şi răcorosul aer condiţionat din interiorul cafenelei lui Pete-Nu-Peet. Podelele erau vopsite în alb, iar pereţii albastru-închis, presăraţi cu stele argintii neconvingătoare, care se ondulau printre mese, întrerupte de ocazionalele plăcuţe atribuite unui „Anonim". Încăperea dădea direct într-o librărie bine luminată, cuvintele „CĂRŢILE LUI PETE" pictate în acelaşi argintiu promiţător deasupra uşii. Un cuplu în vârstă cu veste asortate din flanel stătea picior peste picior în aranjamentul pe jumătate căzut al fotoliilor din capătul cafenelei. În afară de femeia de la casă şi de mine, ei erau singurii oameni dinăuntru.

– E o zi mult prea frumoasă ca s-o petreci înăuntru, aş zice, a spus chelneriţa, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

Avea o voce groasă de fumător care se potrivea cu părul ei scurt şi blond, ras în părţi, şi cu cerceii mici şi rotunzi din aur care îi luceau în lumina caldă.

Mi-a făcut semn să mă apropii cu nişte unghii roz-deschis.

– Hai, intră. Nu fi timidă! Aici la Pete suntem cu toţii o familie.

Am zâmbit.

– Doamne, sper că nu.

Ea a plesnit tejgheaua şi şi-a lăsat capul pe spate să râdă, lucru care s-a transformat într-o tuse.

– Într-adevăr, treaba cu familia e cu dus şi întors. În fine, scumpo, ce să-ţi aduc?

– Kerosen.

Ea a încuviinţat din cap ştiutoare.

– O, eşti una dintre aceia. De unde vii, scumpo?

– Cel mai recent, din New York. Şi din Ohio înainte de asta.

– Familia mea e la New York. Statul, nu oraşul. Tu vorbeşti despre oraş, nu?

– Queens, i-am confirmat eu.

– N-am fost niciodată. Vrei cu lapte? Vreun sirop?

– Mi-ar plăcea cu puţin lapte.

– Integral? Degresat? O parte la șaisprezece?

– Surprinde-mă. Nu sunt mofturoasă când vine vorba de fracţii.

Ea şi-a dat capul pe spate şi a râs din nou, trecând galeşă de la un aparat la altul.

– Cine are timp să fie? Jur că până şi North Bear Shores se mişcă prea repede pentru mine în unele zile. Poate dacă m-aş apuca să beau şi eu din *kerosenul* ăsta al tău ar fi altă poveste.

Să ai o barista care nu bea cafea nu era ideal, dar îmi plăcea femeia cu cerceii mici din aur. Sincer, îmi plăcea atât de mult de ea că am simţit un junghi în inimă.

Dorul de vechea January. Cea căreia îi plăcea să dea petreceri tematice şi să coordoneze costumele grupurilor, care nu putea intra într-o benzinărie sau să stea la coadă la poştă fără să facă planuri să se mai vadă cu cineva abia cunoscut. Agenda mea telefonică era plină de nume ca *Sarah, cu câinele drăguţ* sau *Mike, de la magazinul vintage*. Chiar şi pe Shadi am cunoscut-o când a ieşit din baia unei pizzerii purtând cele mai mişto cizme Frye. Îmi lipsea acel sentiment de curiozitate despre oameni, acea scânteie de entuziasm pe care o simţi când înţelegi că ai ceva în comun cu cineva sau când descoperi un talent sau o calitate ascunsă.

Uneori mi-e dor să-mi placă oamenii.

Barista aceasta era foarte drăguţă. Chiar dacă ar fi fost cafeaua proastă, tot m-aş fi întors. A prins capacul de plastic de paharul de carton pe care mi l-a pus apoi în faţă.

– Nu iau bani celor care ne calcă pragul pentru prima oară, a zis ea. Nu te rog decât să revii.

I-am promis că aşa voi face şi am îndesat ultima mea bancnotă de un dolar în borcanul pentru bacşiş cât timp ea s-a întors la ştersul tejghelelor. În drumul meu înapoi spre uşă, am încremenit, vocea Anyei răsunându-mi în cap: *Heeeeeeei, zăhărel! CHIAR nu vreau să întrec*

măsura, dar știi, cluburile de carte sunt piața ta de VIS. Dacă ești literalmente ÎNTR-O librărie indie, ar trebui să dai o tură și să saluți! Fiecare vânzare aduce un dolar în plus în seifurile/piscinele lui Scrooge McDuck a noastră.

Ştiam că Anya mea imaginară avea dreptate. Primele mele patru cărţi au avut succes mulţumită librăriei indie şi sprijinului clubului. Încă primeam bani pe drepturi de autor, doar că nu suficient de mulţi ca să trăiesc din ei, iar avansul era de mult păpat, mare parte din el ducându-se pe împrumuturile de student şi pe facturile de spitalizare ale mamei într-o perioadă în care să vând o carte pe an mi se părea treabă uşoară.

În momentul de faţă, fiecare vânzare conta. Mi-am pus un zâmbet pe faţă şi am trecut prin uşa care dădea spre librărie, dorindu-mi să fi putut călători în timp o oră şi să-mi fi ales *orice* altă ţinută *în afară* de costumaţia pe care o purtăm, scoasă parcă dintr-un videoclip de-al Jessicăi Simpson din 2002.

Magazinul era mic, cu rafturi din stejar de jos până sus de-a lungul pereţilor şi cu un labirint de rafturi mai scurte care duceau înainte şi înapoi către exterior. Nu era nimeni la casă, aşa că am aşteptat, timp în care mi-am aruncat o privire înspre cele trei pre-adolescente cu aparat dentar din secţia romanelor de dragoste ca să mă asigur că nu vreo carte de-ale *mele* era sursa chicotelilor lor. Toate patru am fi fost irevocabil traumatizate dacă librarul m-ar fi condus să semnez nişte cărţi doar ca să descopăr un exemplar din *Confort sudist* în mâinile franţuzoaicei roşcate cu codiţe împletite. Fetele au exclamat, apoi au chicotit când roşcata a strâns cartea la piept, lăsând la iveală coperta, un bărbat şi o femeie la bustul gol, îmbrăţişându-se înconjuraţi de flăcări. Clar nu era una de-ale mele. Am luat o gură din cafea şi am scuipat-o la loc. Avea gust de noroi.

– Scuze că te-am făcut să aştepţi, scumpo.

Vocea aspră a venit de peste umărul meu, iar eu m-am întors ca să o văd pe femeia care venea în zigzag înspre mine prin rândurile de rafturi strâmbe.

– Genunchii ăştia nu mai sunt la fel de sprinteni ca altădată.

La început, am crezut că trebuie să fie geamăna identică a chelneriţei, două surori care îşi deschiseseră împreună o afacere, însă apoi am văzut că femeia îşi desfăcea şorţul ei gri pe care scria PETE'S din jurul taliei, croindu-şi drum către casa de marcat.

– Îţi vine să crezi că am fost campioană la *roller derby*? a spus, punând şorţul ghem pe tejghea şi strecurându-se în spatele ei. Ei bine, îţi vine să

crezi sau nu, am fost.

– În momentul ăsta, n-aş fi surprinsă nici dacă aş descoperi că eşti primarul din North Bear Shores.

Ea a scos un râset huruit.

– Asta nu pot spune că sunt! Deşi probabil că aş mai face câte ceva pe-aici, dacă m-ar alege pe mine! Orăşelul ăsta e ca un buzunăraş drăguţ de liberalism aici în statul Michigan, dar oamenii care ţin baierele pungii rămân o adunătură de saci de golf pudibonzi.

Mi-am înfrânat un râset. Părea ceva ce ar fi spus şi tata. Durerea m-a învăluit, usturându-mă ca un leucoplast smuls cu forţă.

– În fine, nu lua în seamă O-PI-NIILE mele, a anunţat ea, ridicându-şi sprâncenele groase de culoarea cenuşii. Sunt doar un mic întreprinzător. Cu ce pot să te ajut, scumpo?

– Voiam doar să mă prezint, am recunoscut eu. Sunt scriitoare, de fapt, la Sandy Lowe Books, şi voi sta aici peste vara, aşa că m-am gândit să vă salut, să semnez nişte exemplare, dacă aveţi vreunele.

– Ooo, încă un scriitor în oraş! a strigat ea. Cât de incitant! Ştii, North Bear atrage tot felul de artişti. Probabil pentru stilul nostru de viaţă. Şi pentru facultate. Vin aici tot felul de liber cugetători. O mică, dar frumoasă comunitate. O să-ţi placă la nebunie aici...

Felul în care cuvintele i-au rămas în pom sugera că aştepta să-mi inserez numele la sfârşitul propoziţiei ei.

– January, am completat eu. Andrews.

– Pete, a spus ea, strângându-mi mâna cu vigoarea unei berete verzi care doar ce a spus *dă-o'ncoa, fiule!*

– Pete? am repetat eu. De la faimoasa Pete's Coffee?

– Chiar eu. Numele legal e Posey. Ce nume mai e şi asta?! a exclamat ea, prefăcându-se că vomită. Serios acum, arăt eu a Posey? Arată cineva a Posey?

Eu am scuturat din cap.

– Nu, poate doar un bebeluş într-un costum de floare din poliester?

– Sau un căţel cu ochi lăsaţi. Dar cam atât. Am rezolvat acest aspect de îndată ce am început să vorbesc. Oricum, January Andrews, a spus Pete, ducându-se la calculator şi tastându-mi numele, să vedem dacă avem cartea ta.

Nu i-am corectat niciodată pe oamenii când spuneau „cartea“, nu „cărţile“, dar îmi stătea pe creier. Am încercat să nu las să mă afecteze –

mi-a plăcut Pete instantaneu –, dar asta nu se întâmplase nici unuia dintre prietenii mei scriitori de sex masculin când eram la New York, iar mie mi se întâmpla constant. Fireşte, eram tânără şi deja era o realizare să public fie şi numai o carte la vârsta mea, însă şi prietenii mei erau tineri, iar oamenii nu rareori făceau aceleaşi presupuneri în privinţa lor.

Apoi mai erau cei care se purtau de parcă erau părtaşi la vreo glumă secretă când, după o discuţie despre artă sau politică, aflând că scriu romane siropoase pentru femei, remarcau *Orice-ţi plăteşte facturile, nu?*, practic silindu-mă să recunosc că nu scriam cărţi despre femei şi despre dragoste *de plăcere.*

– Se pare că nu avem nici una pe stoc, a spus Pete, ridicându-şi privirea din ecran. Dar le comand, uită-te la mine!

– Ar fi super! am zis eu. Poate vom putea organiza şi un atelier la sfârşitul verii.

Pete a scos un sunet de exclamaţie şi m-a prins de braţ.

– Ce idee, January Andrews! Ar trebui să ni te alături *clubului nostru de carte.* Ne-ar plăcea enorm să te avem printre noi. E o foarte bună modalitate de a te implica în comunitate. Se ţine lunea. Poţi veni? Adică mâine?

Anya din capul meu a spus: *Ştii ce a lansat „Fata din tren“? Cluburile de carte.*

Asta era cam tras de păr. Dar îmi plăcea Pete.

– Lunea e bine.

– *Fantastic*! Îţi verifici e-mailul? O să-ţi trimit adresa. La şapte, mult vin, iese mereu un succes.

A scos o carte de vizită din casă şi şi-a încercuit adresa cu un pix cu gel mov dintr-o cană cu Charlie Brown aflată pe tejghea.

– Îţi verifici e-mailul, nu?

– Aproape constant.

– Fireşte! O fată proaspătă şi tânără. Întruchiparea unei mileniale!

– Ar fi trebuit să mă vezi înainte să-mi tund cocul de bărbat.

Zâmbetul lui Pete mi-a sugerat că ratase gluma, dar că nu prefera să-şi bată capul s-o înţeleagă.

– Ei bine, dă-mi un mesaj şi vom avea grijă ca totul să fie aranjat pentru mâine.

I-am promis că aşa voi face şi m-am întors să plec, aproape intrând în masa pe care erau prezentate cărţile. Am urmărit cu privirea cum

piramida de cărţi se cutremură şi, pe când aşteptam acolo să văd dacă va cădea, mi-am dat seama că întregul aranjament era alcătuit din aceeaşi carte, pe fiecare fiind lipit un abţibild pe care scria *semnat de autor.*

O carte pe care o recunoşteam. O carte pe care mă încăpăţânasem să nu o citesc.

Acolo, pe coperta abstractă în negru şi alb, cu litere roşii, pătrăţoase, sub titlul *Revelaţii*, se afla numele lui. Totul începea să prindă contur în mintea mea, un şir de *revelaţii* ca nişte piese de domino. N-am vrut s-o zic cu voce tare, dar e posibil s-o fi făcut.

Şi asta pentru că am auzit clopoţeii de la uşă şi, când am ridicat privirea, l-am văzut în prag.

Augustus Everett. Gus, cum îl ştiam pe vremea facultăţii.

– Everett! l-a strigat Pete cu afecţiune din spatele tejghelei.

Am făcut ceea ce orice femeie adultă raţională ar fi făcut atunci când e pusă faţă în faţă cu rivalul ei din facultate, care se dovedeşte a-i fi vecinul de alături. M-am ascuns în spatele celui mai apropiat raft de cărţi.

Capitolul 4. Gura

Cea mai rea parte din a-l avea rival pe Gus Everett? Probabil faptul că nu ştiam că suntem rivali. Faptul că, în afară de o noapte la o petrecere de-a frăţiei, când amândoi băuserăm cam mult, abia dacă-mi aruncase vreo privire.

Era mai mare decât noi, restul din programul de studiu. Îşi luase liber trei ani între liceu şi facultate, perioadă în care lucrase literalmente ca gropar. Adică exact tipul de slujbă care i-ar fi oferit un avantaj la cursul de scriere creativă. Noi, restul, scoteam subiectele de povestiri din fund (şi din copilăriile noastre: meciuri de fotbal câştigate pe ultima sută de metri, certuri cu părinţii, excursii cu prietenii), însă Gus Everett scria despre cum renunţase la liceu ca să îl ajute pe unchiul lui să coboare sicrie în pământ. Ştia opt variaţii de bocitoare şi putea recita pe de rost cele mai uzuale citate folosite pe pietrele funerare, cele mai amuzante şi cele care trădau o uşoară înstrăinare a decedatului faţă de persoana care achita onorariul funerar.

La fel ca mine, Gus Everett intrase cu bursă la Universitatea din Michigan, deşi era neclar cum o obţinuse de vreme ce nu juca nici un sport şi îşi dăduse şi examenul de aptitudini cu doi ani mai târziu. Singura explicaţie era că se pricepea foarte bine la ce făcea.

Pe lângă toate astea, Gus Everett era şi enervant şi absurd de atrăgător. Şi nu genul acela de frumuseţe universală care aproape că plictiseşte cu obiectivitatea ei. Era un tip de înălţime medie, cu musculatura suplă a cuiva care nu se oprea niciodată în loc, dar nu mergea la sală – un soi de echilibru fizic leneş, care venea din ereditate şi din nelinişte, nu din obiceiuri bune. Bun, era mai mult decât atât. Emana mai degrabă un magnetism – în felul în care vorbea şi se mişca, după cum privea lucrurile. Nu în sensul de cum vedea el lumea. Ci literalmente cum privea lucrurile, felul în care ochii lui păreau să devină mai negri şi mai mari

atunci când se concentra la ceva şi cum i se încruntau sprâncenele deasupra nasului puţin cârn.

Şi mai era şi gura lui uşor strâmbă.

Înainte să renunţe la facultate şi să devină bonă (un scop abandonat degrabă), Shadi mă întreba în fiecare seară la cină ce mai e nou cu Gus cel Sexy şi Rău. Asta era porecla noastră pentru el, uneori abreviată ca GSR. Eram puţin îndrăgostită de el şi de proza lui.

Până când am vorbit în sfârşit pentru prima dată în clasă. Împărţeam colegilor copii din cea mai recentă nuvelă pentru critică şi, când i-am înmânat-o, el m-a privit drept în ochi – cu capul înclinat, curios – şi mi-a spus:

– Ia să văd dacă ghicesc: toată lumea trăieşte fericită până la adânci bătrâneţi. Din nou.

Nu scriam încă poveşti romantice – nici măcar nu mi-am dat seama cât de mult îmi plăcea să citesc poveşti romantice până la al doilea diagnostic al mamei, doi ani mai târziu, când aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia –, dar cu siguranţă scriam romantic, despre o lume bună, unde se întâmplau lucruri dintr-un motiv în care dragostea şi conexiunea umană erau tot ceea ce conta cu adevărat.

Şi Gus Everett se uitase la mine cu acei ochi, din ce în ce mai adânci şi mai întunecaţi, ca şi cum ar fi aspirat fiecare informaţie despre mine în craniul său şi ar fi stabilit că sunt un balon care are nevoie de un ac ca să fie dezumflat.

Ia să văd dacă ghicesc: toată lumea trăieşte fericită până la adânci bătrâneţi. Din nou.

În următorii patru ani am câştigat pe rând premiile şi concursurile de scriere ale şcolii noastre, dar am reuşit să nu prea mai vorbim din nou, cu excepţia cazului în care puneam la socoteală atelierele, în care el critica rar poveştile cuiva, cu excepţia mea, şi apărea aproape întotdeauna târziu, fără jumătate din lucruri şi îmi cerea pixurile cu împrumut. Şi a fost o noapte sălbatică la o petrecere a frăţiei în care am... nu chiar vorbit, dar interacţionat cu siguranţă.

Sincer, ne-am încrucişat în mod constant, parţial pentru că el s-a întâlnit cu două colege de cameră de-ale mele şi cu multe alte fete de pe etajul meu – deşi eu folosesc cu largheţe termenul „întâlnire“. Gus era renumit pentru că avea o durată de valabilitate între două şi patru săptămâni şi, în timp ce prima colegă de cameră începuse lucrurile cu el sperând să fie excepţia, a doua (şi multe dintre celelalte) fusese pe deplin

conştientă că Gus Everett era bun doar pentru distracţie, timp de până la treizeci şi una de zile.

Cu excepţia situaţiei în care scriai povestiri scurte cu finaluri fericite, caz în care era mult mai probabil să-ţi petreci patru ani ca rivali, încă şase căutându-l ocazional pe Google pentru a vă compara carierele şi apoi să dai de el când eşti îmbrăcată ca o majoretă adolescentă la o spălare de maşini pentru strângere de fonduri.

Ca de exemplu, aici şi acum. În librăria lui Pete.

Deja aveam în minte ce mesaj să-i trimit lui Shadi în timp ce am zbughit-o pe lângă peretele librăriei, cu bărbia în pământ şi cu faţa îndreptată spre rafturi, ca şi cum m-aş fi uitat aiurea prin magazin (în timp ce practic făceam jogging, aşa cum se întâmpla oricui).

– January? m-a strigat Pete. January, unde pleci? Vreau să-ţi prezint pe cineva.

Nu sunt mândră să recunosc că, atunci când am încremenit în loc, m-am uitat la uşă, cumpănind dacă să plec fără să răspund sau nu.

E important de observat că eram sigură de faptul că sunt clopoţei deasupra uşii şi *tot* n-am fost în stare să iau o decizie imediată.

În cele din urmă, am tras aer adânc în piept, m-am forţat să zâmbesc şi am păşit dincolo de rafturi, strângând în mână cafeaua mea groaznică de parcă a fi fost un pistol.

– Bunăăăăăăăă! am zis, salutând apoi cu un gest cât se poate de mecanic din mână.

A trebuit să mă forţez să îl privesc în ochi. Speram să-l găsesc cu burtă sau chelind (deşi nu sunt sigură dacă asta ar fi făcut vreo diferenţă), însă arăta la fel ca în fotografia din ziar: slab atât cât trebuie şi cu un început de muşchi la braţe, aşa cum te-ai aştepta de la un fost gropar acum romancier. Purta un tricou şifonat albastru-închis sau negru decolorat şi blugi negri prespălaţi. Părul lui negru şi ondulat începuse însă să albească pe alocuri şi la fel şi umbra de la ora şapte a gurii lui uşor strâmbe, care acum era încă şi mai strâmbă decât de obicei, fiindcă aproape zâmbea.

– Aceasta e January Andrews, a anunţat Pete. E *scriitoare*.

– De fapt, ne cunoaştem deja, a spus el.

Focul a o mie de sori mi-a încins faţa şi probabil şi gâtul, şi pieptul, şi picioarele şi fiecare centimetru expus din corpul meu.

– Da? a făcut Pete încântată. Cum aşa?

Gura mi s-a deschis mută, cumva nereuşind să rostească cuvântul „facultate", în vreme ce privirea mi s-a întors asupra lui Gus.

– Suntem vecini, a spus el.

O, Doamne! Era posibil să nu-şi aducă aminte de mine? Doar mă chema January, pentru numele lui Dumnezeu! Nu eram o Rebecca sau o Christy/Christina/Christine. Nu mai ştiam decât o singură persoană cu numele meu, iar ea era actriţă în *Mad Men*, aşa că mă îndoiesc că ne-ar fi confundat. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la faptul că Gus ar fi putut uita de mine, pentru că astfel n-aş fi făcut decât să mă transform din roşie ca racul într-o vânătă.

– Aşa este, parcă am zis eu.

Telefonul de lângă casă a început să sune, iar Pete a ridicat un deget în semn de scuză şi s-a întors să răspundă, lăsându-ne practic singuri.

– Deci, a făcut Gus în cele din urmă.

– Deci, l-am imitat eu.

– Ce scrii mai exact, January Andrews?

M-am străduit din răsputeri să nu privesc înspre grămada de REVELAŢII care se ridică pe masa din spatele meu.

– Romane de dragoste, de cele mai multe ori.

Sprâncenele lui Gus s-au arcuit.

– Aha.

– Aha ce? am replicat eu, devenind deja defensivă.

– Doar aha, a spus, ridicând din umeri.

Eu mi-am încrucişat braţele la piept.

– Ăla a fost un „aha" al naibii de atotştiutor.

S-a sprijinit de tejghea şi şi-a încrucişat şi el braţele la piept, încruntând din sprâncene.

– Nu mi-a luat mult, a zis.

– Ce anume?

– Să te jignesc. O singură silabă. Aha. Foarte impresionant.

– Jignită? Asta nu e faţa mea de jignită. Arăt aşa fiindcă sunt obosită. Vecinul meu ciudat a ascultat toată noaptea la maximum melodia lui lacrimogenă.

El a dat din cap gânditor.

– Da, sunt sigură că din cauza „muzicii" nu mai puteai să mergi drept noaptea trecută. Şi sper că nu de la „muzică" te simţi prost azi. Dar hei,

dacă ai impresia că ai putea avea o problemă cu „muzica“, nu e nici o ruşine să ceri ajutor.

– Oricum, am zis eu, încercând să ţin în frâu un nou val de roşeaţă, nu mi-ai spus ce scrii *tu, Everett*. Sunt sigură că e ceva cu adevărat revoluţionar şi important. Foarte nou şi original. Ca de exemplu povestea unui tip alb deziluzionat, care rătăceşte prin lume, neînţeles şi frigid.

El a scos un hohot de râs.

– Frigid? Spre deosebire de înclinaţiile sexuale foarte abil gestionate ale genului tău? Spune-mi, despre ce-ţi place mai mult să scrii: despre piraţi îndrăgostiţi sau despre vârcolaci îndrăgostiţi?

– Ei bine, în cazul meu nu este atât despre *mine*, cât despre ce vor *cititorii* mei. Dar la tine? Cum e să scrii ficţiune de masturbare în grup în stilul lui Hemingway? Probabil îţi ştii toţi cititorii după nume, nu?

– Adevărat, lista scriitorilor de la *New Yorker* nu este nici pe departe atât de lungă precum cea a fanilor celor *Cincizeci de umbre ale lui Grey*, dar până acum m-am descurcat.

– Care e secretul? Să ai forţă în mâna dreaptă?

Pete a închis telefonul şi a reintrat în cercul nostru, anulând oricare ar fi fost replica lui Gus.

– Care erau şansele, ai? a făcut ea, aplaudând vesel din palme. Doi scriitori publicaţi pe aceeaşi străduţă din North Bear Shores! Pariu că voi doi o să pălăvrăgiţi toată vara. Ţi-am zis că orăşelul ăsta e plin de artişti, nu ţi-am zis eu, January? Cum îţi place asta? a spus, râzând cu poftă. Nici n-am terminat bine vorba, că Everett a şi intrat pe uşă! Se pare că universul ţine cu mine azi.

Ţiuitul telefonului meu din buzunar m-a salvat de la a da un răspuns. Pentru prima dată, m-am grăbit să răspund, dornică să găsesc o cale de scăpare din această conversaţie. Speram să fie Shadi, însă pe ecran scria ANYA şi am simţit cum mi se strânge stomacul.

Am ridicat privirea şi am întâlnit ochii negri ai lui Gus care mă priveau fix. Efectul era intimidant. Mi-am dres vocea, un automatism, şi m-am uitat la Pete.

– Îmi pare rău, trebuie să răspund... Dar a fost o plăcere să te întâlnesc, Pete!

– Asemenea! m-a asigurat Pete, în timp ce eu dădeam înapoi prin labirintul de rafturi. Nu uita să-mi dai un e-mail!

– Aşa fac! am promis şi m-am grăbit spre uşă.

– Ne vedem acasă! a strigat Gus în urma mea, pe un ton prefăcut de dulce.

Eu i-am răspuns Anyei şi m-am strecurat afară.

Capitolul 5. Labradorii

– Jură-mi că poţi face asta, January! spunea Anya în timp ce eu mă îndepărtam cât mai mult de oraş. Dacă i-am promis o carte lui Sandy până la 1 septembrie, atunci va trebui să avem *o carte până la 1 septembrie.*

– Am scris cărţi şi în jumătate din timpul ăsta, am strigat eu pe deasupra vântului care intra vijelios pe geamurile maşinii.

– Ştiu că ai făcut-o, dar vorbim de manuscrisul *ăsta.* Vorbim anume de manuscrisul care până acum ţi-a luat cincisprezece luni şi încă nu e gata. Cât mai ai?

Inima îmi bătea nebuneşte. Avea să-şi dea seama că o minţeam.

– Nu e scris, am zis. Dar e plănuit. Mai am doar nevoie de nişte timp să-l definitivez, fără nici o distragere.

– Pot să fac să n-ai nici o distragere. Pot fi Regina Care-să-nu-te-distragă, dar te rog, te rog, te rog, te rog nu mă minţi. Dacă ai nevoie de o pauză...

– Nu am nevoie de o pauză, am zis.

Sau, cel puţin, nu-mi permiteam una. Trebuia să fac ce aveam de făcut. Să golesc casa de vacanţă ca să o pot vinde. Să scriu un roman de dragoste în ciuda faptului că mi-am pierdut recent aproape întreaga mea credinţă în dragoste şi umanitate.

– Iese chiar bine, să ştii.

Anya s-a prefăcut satisfăcută, iar eu m-am prefăcut că o credeam că era satisfăcută. Era 2 iunie, iar eu aveam mai puţin de trei luni să scriu ceva care să semene cu o carte.

Aşa că, desigur, în loc să mă duc direct acasă să mă apuc de lucru, m-am dus până la magazin. Luasem două guri din cafeaua făcută de Pete şi îmi fusese cu trei guri mai mult decât suficient. Am aruncat-o în coşul de gunoi din fata supermarketului Meijer şi am înlocuit-o cu un americano

uriaş cu gheaţă de la chioşcul Starbucks din interior. Am reuşit să trag de lista de cumpărături suficient de mult cât să o beau pe toată până să mă îndrept, în cele din urmă, înapoi la maşină, cu suficiente provizii de mâncare (macaroane, cereale, orice care nu necesită un timp îndelungat de preparare) cât să-mi ajungă vreo două săptămâni.

Când am ajuns acasă, soarele era sus pe cer, căldura înăbuşitoare şi lipicioasă, dar măcar espresso-ul cu gheaţă mi-a domolit pulsaţiile din craniu. După ce am terminat de dus cumpărăturile înăuntru, mi-am luat calculatorul şi l-am scos pe verandă, doar ca să observ că bateria murise noaptea trecută. L-am dus înapoi în casa să-l încarc şi mi-am surprins telefonul bâzâind pe masă. Un mesaj de la Shadi: *FIR-AŞ A NAIBII, n-are cum. Gus cel Sexy şi Rău? Cum arată? A întrebat de mine? Spune-i că mi-a lipsit.*

I-am scris înapoi: *Încă e sexy. Încă e rău. NU o să îi spun din moment ce NU o să mai vorbesc cu el atâta timp cât suntem amândoi în viaţă. Nu şi-a amintit de mine.*

Shadi a răspuns imediat: *Hmmmm, NU ARE CUM să fie adevărat. Tu eşti prinţesa lui din basme. Eul lui din umbră. Sau el al tău, mă rog.*

Se referea la un alt moment umilitor trăit în compania lui Gus, pe care mă străduisem să-l uit. Aterizase la cursul de matematică generală cu Shadi şi îi spusese că observase că eram prietene. Când ea confirmase, el întrebase care era treaba cu mine, iar ea îi ceruse explicaţii. El ridicase din umeri şi mormăise ceva cum că m-aş fi comportat ca o prinţesă din basme, crescută de fiinţe ale pădurii.

Shadi i-a spus că eram o împărătească, crescută de doi spioni sexy.

A fost oribil, i-am spus. *Traumatizant. Te rog, vino să ai grijă de mine ca să mă repun pe picioare.*

Cât de curând, habibi, mi-a scris ea.

Plănuiam să scriu o mie cinci sute de cuvinte în ziua aceea. Nu am reuşit decât patru sute, dar, privind partea bună a lucrurilor, am câştigat douăzeci şi opt de jocuri consecutive de Spider Solitaire înainte să mă opresc şi să-mi prăjesc nişte legume pentru cină. După ce am mâncat, am stat pe întuneric, cu masa de bucătărie pliabilă strânsă şi cu un pahar cu vin roşu reflectându-se în ecranul aprins al laptopului meu. Nu aveam nevoie decât de o primă versiune proastă. Scrisesem cu zecile. Primele mele ciorne erau întotdeauna bune de aruncat la gunoi, scuipam

cuvintele la foc automat, mai repede decât puteam tasta, apoi rescriam dureros de mult în lunile ce urmau.

Atunci de ce nu puteam să mă oblig *să scriu cartea proastă?*

Doamne, ce dor mi-era de zilele în care cuvintele îmi curgeau din degete. Când scriam despre acele finaluri fericite, acele săruturi pe ploaie şi scene în care muzica creştea şi cineva se lăsa într-un genunchi ca să ceară în căsătorie pe altcineva erau cele mai fericite momente ale zilei pentru mine.

Pe vremea aceea, iubirea adevărată părea a fi marele premiu, singurul lucru care putea abate furtuna, care să te salveze de viaţa searbădă şi de frică, iar a scrie despre ea părea cel mai important cadou pe care îl puteam face omenirii.

Chiar dacă nu mai vedeam lumea chiar aşa, îmi luasem o pauză de la fericire, tot trebuia să fie adevărat din când în când faptul că femeile cu inima frântă îşi găseau finalurile fericite, cu ploaia care cădea şi muzica în creştere.

Computerul mi-a semnalat un e-mail, iar stomacul mi-a tresărit şi nu s-a oprit până când nu am confirmat că nu era decât un răspuns de la Pete, cu adresa pentru clubul de lectură şi un mesaj dintr-o singură propoziţie: *Poţi să-ţi aduci băutura preferată sau doar pe tine :))).*

Am zâmbit. Poate va ajunge în carte un soi de versiune a lui Pete.

– Ia fiecare zi pe rând, mi-am zis cu voce tare, am salvat documentul, mi-am luat paharul cu vin şi m-am îndreptat spre uşa din spate.

Am vrut să ies pe verandă, dar mai mult decât atât am vrut să îl evit pe Gus Everett. Mi-am dus mâinile căuş la ochi ca să blochez reflecţia în sticla uşii şi am privit către veranda lui. Mai devreme, ieşise fum de pe coş, dar acum nu mai era nici urmă, iar veranda era abandonată.

Am glisat uşa şi am păşit afară, briza răcoroasă fiind o uşurare după căldura lipicioasă din casă. Lumea era împărţită în umbre de albastru şi argintiu, foşnetul delicat al valurilor spărgându-se pe nisip, scos în evidenţă de liniştea din restul lumii.

O pală de vânt a suflat atunci prin vârfurile copacilor, făcându-mă să tremur. Mi-am strâns halatul în jurul meu, mi-am stors paharul cu vin şi m-am întors în casă.

La început, am crezut că strălucirea albastră care mi-a atras privirea venea de la laptopul meu, însă eu doar ce-l stinsesem pe al meu, iar lumina nici măcar nu răzbătea din casa mea. Strălucea dinspre ferestrele, de altfel întunecate, ale casei lui Everett, suficient de puternic cât să-i pot

vedea conturul siluetei plimbându-se agitat dinaintea mesei. S-a oprit brusc şi s-a aplecat să tasteze o clipă, după care şi-a reluat mersul, trecându-şi mâinile prin păr. A luat o sticlă de bere de pe masă şi a tras o duşcă, apoi a continuat să măsoare camera cu paşii.

Recunoşteam coregrafia aceea cât se poate de bine. Putea să mă ia cu *piraţi îndrăgostiţi şi cu vârcolaci* cât voia, dar, când venea vorba de scris, Augustus Everett se plimba prin bucătăria întunecată, inventând rahaturi la fel ca noi, ceilalţi.

#

Casa lui Pete era o clădire roz în stil victorian de la marginea campusului facultăţii. Chiar şi în urma furtunii-surpriză care măturase lacul în seara aceea, casa ei arăta la fel de drăguţ precum una de păpuşi.

Am parcat pe trotuar şi m-am uitat la ferestrele năpădite de iederă şi la turnuleţele încântătoare, admirându-le. Soarele nu apusese încă de tot, însă norii cenuşii care împânziseră cerul risipiseră orice urmă de lumină, până când nu mai rămăsese decât o strălucire slabă, verzuie. Grădina care se întindea tocmai de la veranda lui Pete şi până la gardul alb care îi înconjura proprietatea arăta abundentă şi fermecată sub vălul de ceaţă. Părea locul potrivit pentru o escapadă afară din peştera în care mă ascundeam să scriu.

Am înşfăcat plasa plină cu semne de carte semnate şi cu insigne pe care erau trecute citate din *Confort sudist* de pe scaunul din dreapta şi am sărit jos din maşină, trăgându-mi gluga pe cap în timp ce goneam către poartă. Am deschis-o, cât pe ce să alunec pe aleea pietruită.

Era, probabil, cel mai pitoresc loc pe care îl văzusem vreodată, însă partea cea mai bună era că, pe deasupra tunetului, se auzea melodia „Another Brick în the Wall“ a lui Pink Floyd răzbătând cu atâta putere din casă, încât am simţit veranda cutremurându-se atunci când am păşit pe ea.

Înainte să apuc să bat, uşa s-a deschis larg, iar Pete, cu un pahar foarte plin de vin în mână, mi-a cântat numele:

– Jaaaaaaaaaaaaanuary Andrews!

Undeva din spatele ei, un cor de voci au îngânat-o:

– January Annnnnndrews!

– Peeeeete! am cântat şi eu drept răspuns, întinzând sticla de Chardonnay pe care o luasem dintr-un magazin pe drum încoace. Mulţumesc mult că m-aţi invitat.

– Ooooo, a făcut ea, acceptând sticla de vin şi mijind ochii în timp ce examina eticheta. Ce-i ăsta? Pare franţuzesc. Care e cuvântul olandez pentru *fiţos*!

După ce a terminat de râs la propria glumă, mi-a făcut semn s-o urmez de-a lungul holului înspre sursa muzicii şi a pălăvrăgelii entuziaste ce se auzea dincolo de ea.

– Vino să le cunoşti pe fete!

Pe covorul de lângă uşă era o grămadă de pantofi, majoritatea sandale şi bocanci de munte, frumos aranjaţi, aşa că m-am descălţat şi eu de sandalele mele ude şi am urmat-o pe Pete care mergea desculţă în josul holului. Unghiile ei de la picioare erau de culoarea lavandei, ca să se asorteze cu manichiura proaspăt făcută, iar în blugii decoloraţi şi în cămaşa din bumbac cu nasturi părea o versiune mai blândă decât cea pe care o afişase la magazin.

Am trecut pe lângă bucătărie, ale cărei blaturi din granit erau ticsite de sticle de băutură, şi am intrat în camera de zi, aflată în capătul casei.

– De obicei, stăm în grădină, dar, de obicei, Dumnezeu nu joacă popice deasupra capetelor noastre, aşa că va trebui să rămânem în interior în seara asta. Mai aşteptăm doar pe cineva.

Încăperea era suficient de mică încât să pară aglomerată cu şase oameni în total în ea. Fireşte, cei trei labradori negri care sforăiau pe canapea (doi dintre ei) şi pe fotoliu (cel de-al treilea) nu ajutau cu nimic. Fuseseră aduse scaune de lemn de un verde aprins, ca să aibă pe ce să se aşeze oamenii, şi aranjate într-un mic semicerc. Unul dintre câini a sărit din loc şi, dând din coadă, şi-a croit drum prin marea de picioare ca să vină să mă întâmpine.

– Fetelor, a spus Pete, aceasta este January. January a adus vin!

– Vin, ce drăguţ! a exclamat o femeie cu un păr lung şi blond, venind în faţă ca să mă îmbrăţişeze lung şi să-mi dea un sărut pe obraz.

După ce blonda a dat înapoi, Pete i-a pasat sticla de vin, după care a dat ocol încăperii, îndreptându-se spre sistemul audio.

– Eu sunt Maggie, s-a prezentat blonda.

Silueta ei înaltă şi mlădioasă era pusă şi mai mult în evidenţă de marea de lucruri albe şi aproape albe cu care se îmbrăcase. Mi-a zâmbit, o combinaţie între Lady Galadriel, regina elfă, dar mai îmbătrânită, şi o Stevie Nicks mai în vârstă, ridurile de la coada ochilor ei căprui strângându-se cu bunăvoinţă.

– Mă bucur atât de mult să te cunosc, January.

Vocea lui Pete s-a auzit puţin cam prea tare în timp ce muzica a amuţit.

– Ea e doamna Pete.

Zâmbetul senin al lui Maggie părea a fi versiunea unor ochi daţi peste cap.

– Maggie e suficient. Iar aceasta e Lauren, a spus, deschizând larg un braţ ca să-mi facă loc să dau mâna cu femeia cu codiţe împletite, în rochie portocalie. Iar acolo, în spate, pe canapea, este Sonya.

Sonya. Numele mi-a căzut greu precum un ciocan. Gura mi s-a uscat înainte să am ocazia să o văd măcar. Privirea mi s-a înceţoşat la periferie.

– Bună, January, a spus suav Cealaltă Femeie de sub labradorii care sforăiau şi s-a forţat să zâmbească. Mă bucur să te văd.

Capitolul ٦. Clubul de lectură

Era vreun mod demn de a te întâlni cu amanta tatălui tău mort? Dacă da, nu mi-am închipuit că ar fi un „trebuie să fac pipi“ grăbit, urmat de smulsul sticlei de vin pe care i-o înmânaseşi gazdei tale, apoi de fuga până în josul holului pe care doar ce îl parcurseseşi în căutarea băii. Dar n-am găsit altceva mai bun.

Am deschis dopul sticlei şi am început să dau pe gât, chiar acolo, în baia cu tematică marină. M-am gândit să plec, însă, din nu ştiu ce motiv, asta mi se părea cea mai stânjenitoare opţiune. Cu toate acestea, m-am gândit că puteam să ies pe uşă, să urc în maşină şi să conduc până la Ohio fără întrerupere. N-ar mai trebui să-i văd niciodată pe oamenii aceştia. Aş putea să mă angajez la Ponderosa Steakhouse. Viaţa ar fi grozavă! Sau poate aş putea rămâne pur şi simplu în baia asta până la sfârşitul veacurilor. Aş putea muri aici. Aveam vin, aveam toaletă, de ce altceva ai mai putea avea nevoie?

Să recunoaştem, fantezia aia a început să pună stăpânire pe mine cam pe la jumătatea sticlei de vin.

Şi să recunoaştem, nu atitudinea pozitivă şi tăria mea de caracter m-au scos din baie. Ci zgomotul paşilor şi conversaţia care răzbăteau dinspre hol, Pete care a spus „O, eşti sigură că nu poţi rămâne?“ pe o voce care suna mai degrabă a „Ce naiba, Sonya? De ce îi e frică fetei ăleia ciudate de tine?“ şi pe Sonya care a răspuns „Nu, aş vrea să pot, dar am uitat complet de apelul de la muncă – şeful meu o să-mi trimită e-mailuri până când ajung în maşină şi-mi pornesc bluetooth-ul“.

– Al naibii bluetooth! a făcut Pete.

– Chiar aşa, am zis eu în sticla mea de vin.

Chardonnay-ul mi se urcase repede la cap. M-am gândit la cum îmi petrecusem ziua şi mi-am recalculat mesele în încercarea de a înţelege de ce mă îmbătasem aşa uşor. *Singurul* lucru de care eram sigură că îl mâncasem era un pumn de mini bezele pe care le înşfăcasem în drumul

meu către atât de necesara pauză de pipi după ce intrasem până-n gât în scena dulcii revederi.

Eram praf.

Uşa din faţă era deschisă. Lumea îşi lua la revedere pe deasupra clipocitului ritmic al picăturilor de ploaie căzând pe veranda lui Pete şi în grădină. Iar eu eram încă închisă în baie.

Am pus sticla pe chiuvetă, m-am privit în oglindă îmbrăcată cum eram în pelerina tatei şi am arătat cu degetul înspre ochii mei mici şi căprui.

– Asta o să fie cea mai grea noapte din întreaga vara, mi-am şoptit.

Era o minciună, dar am înghiţit-o. Mi-am netezit părul, mi-am aşezat pelerina pe umeri, am ascuns sticla de vin în plasă şi am ieşit înapoi în hol.

– Sonya a trebuit să plece, mi-a spus Pete pe o voce care suna mai degrabă a „Ce naiba, January?“

– Serios? am făcut eu. Păcat, deşi suna mai degrabă a „Slăvit fie al naibii bluetooth!“

– Da, a răspuns Pete.

Am urmat-o înapoi în camera de zi, unde labradorii se rearanjaseră printre doamne. Unul dintre câini se mutase în capătul îndepărtat al canapelei, Maggie ocupând locul proaspăt eliberat, în vreme ce al doilea se aşezase pe fotoliu, aproape peste cel de-al treilea. Lauren ocupa unul dintre scaunele verzi cu spătar înalt, iar Pete mi-a făcut semn să mă aşez lângă ea, alăturându-ni-se pe un al treilea. Pete s-a uitat la ceasul ei cu curele din piele.

– Ar trebui să ajungă din clipă în clipă. Probabil întârzie din cauza furtunii. O să începem curând.

– Super, am zis.

Încăperea se învârtea încă puţin cu mine. Abia dacă puteam privi înspre locul unde Sonya stătuse ghemuită pe canapea, minionă şi drăguţă, cu multitudinea ei de bucle albe, spre deosebire de mama mea cu păr drept şi breton. Am profitat de ocazie să-mi scotocesc prin geantă (atentă să nu scot la iveală sticla) după semnele de carte. Întotdeauna îmi plăcea să le împart la începutul unui eveniment, cât mă pregăteam de vorbitul în public. (Era vorbit în public dacă jumătate dintre participanţi erau labradori dormind?)

Cineva a ciocănit la uşă, iar Pete a sărit în picioare. Ştiam că e prostesc să-mi fac griji, dar mi-a îngheţat inima de teamă că Sonya s-ar fi putut răzgândi şi ar fi decis să se întoarcă. O voce joasă s-a auzit însă atunci din

hol, iar Pete s-a întors, însoţită de un Augustus Everett ud şi ciufulit. Acesta şi-a trecut o mână prin părul grizonant, scuturându-l de stropii de ploaie. Arăta de parcă doar ce se dăduse jos din pat şi rătăcise până aici prin furtună, bând dintr-o pungă de hârtie. Nu că eu aş fi fost în măsură să-l judec în acel moment.

– Fetelor, a început Pete, bănuiesc că îl cunoaşteţi cu toatele pe singurul şi unicul Augustus Everett?

Gus a salutat din cap şi a făcut cu mâna. Zâmbea? E un cuvânt prea generos pentru ce făcea. Gura lui părea să *ia în primire* încăperea, aş fi zis mai degrabă, apoi ochii lui au dat de mine, iar colţurile gurii i s-au ridicat puţin mai mult. Mi-a făcut un semn din cap.

– January.

Mintea şi-a pus în mişcare rotiţele-i firave şi unse cu vin, încercând să-mi dau seama ce anume mă deranja atât de mult în acele momente. Desigur, îngâmfatul Gus Everett, pe de-o parte. Mai era şi pelerina de ploaie, femeia de pe canapea şi vinul din baie, pe de alta. Şi...

Diferenţa dintre prezentările făcute de Pete.

Aceasta este January era modul în care un părinte băgăcios îşi forţa copilul să se împrietenească cu un altul la grădiniţă.

Singurul şi unicul Augustus Everett era modul prin care prezentai un oaspete special la un club de lectură.

– Te rog, te rog, ia loc aici, lângă January, a spus Pete. Vrei ceva de băut?

O, Doamne, înţelesesem greşit! Nu fusesem invitată aici ca oaspete, ci ca un potenţial membru al clubului!

Venisem la un club de lectură unde avea să se discute despre *REVELAŢII.*

– Vrei să bei ceva? a întrebat Pete, întorcându-se în bucătărie.

Gus a scanat paharele albastre din plastic din mâinile lui Lauren şi a lui Maggie.

– Voi ce beţi? a întrebat el peste umăr.

– Începem întotdeauna cu câte un cocktail White Russian, dar January a adus nişte vin, dacă îţi sună mai bine.

Nu-mi plăcea nici gândul de a *începe* noaptea cu un White Russian, nici de a-mi pescui ruşinată sticlă de vin afară din plasă pentru Gus.

Îmi dădeam seama după rânjetul uriaş de pe faţa lui Pete că nimic nu ar încânta-o mai mult.

Gus s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele pe coapse. Mâneca stângă a tricoului lui s-a ridicat odată cu mişcarea, lăsând la iveală un mic tatuaj negru de pe dosul braţului său, un cerc răsucit, dar închis. Banda lui Möbius, cred că se numea.

– Un White Russian sună numai bine, a răspuns Gus.

Fireşte.

Oamenilor le plăcea să-şi închipuie autorul masculin preferat stând dinaintea unei maşini de scris cu un pahar de scotch dintre cele mai scumpe şi cu o sete nesfârşită pentru cunoaştere. Nu aş fi fost surprinsă dacă bărbatul ciufulit de lângă mine, acelaşi care glumise pe seama *carierei mele*, purta chiloţi murdari, întorşi pe dos, cu zilele săptămânii şi trăia cu pufuleţi.

Ar putea să-şi facă apariţia arătând ca secundul traficantului de iarbă din facultate (pentru când principalul e plecat în vacanţă cu familia în Myrtle Beach) şi ar fi luat mai în serios decât mine îmbrăcată în rochia mea strâmtă Michael Kors. Ar putea să mi se facă poze de autor de către editorul-şef de la săptămânalul *Bloomberg Business*, iar el să folosească aparatul digital al mamei lui din 2002 şi să-şi facă o poză cu el încruntat pe verandă şi tot ar fi luat mai în serios decât mine.

Ar putea la fel de bine să trimită o poză cu scula. I-ar tipări-o pe ultima copertă, chiar sub biografia de două rânduri pe care l-ar lăsa să le scoată. *Cu cât mai scurt, cu atât mai sofisticat*, ar fi zis Anya.

Am simţit că privirea lui Gus zăboveşte asupra mea. Mi-am închipuit că simţise cum creierul meu îl făcea bucăţi-bucăţele. Mi le-am închipuit pe Lauren şi Maggie simţind că noaptea asta fusese o greşeală teribilă.

Pete s-a întors cu încă un pahar albastru plin cu vodcă lăptoasă, iar Gus i-a mulţumit pentru el. Eu am tras adânc aer în piept, în timp ce Pete s-a strecurat pe scaun.

Putea noaptea asta să fie mai rea de atât?

Labradorul cel mai aproape de mine s-a pârţâit zgomotos.

– Bine, atunci! a spus Pete, bătând din palme.

Ce naiba! Mi-am scos vinul din plasă şi am tras o duşcă. Maggie a chicotit de pe canapea, iar labradorul s-a întors pe cealaltă parte şi şi-a îngropat faţa între perne.

– Clubul de lectură Roşu, Rusul alb şi Albastru[1] este acum în sesiune şi mor de nerăbdare să aud ce păreri aveţi despre carte.

Maggie şi Lauren au schimbat o privire în timp ce au sorbit din cocktailul lor. Maggie şi-a pus paharul pe masă, plesnindu-şi apoi uşor

coapsa.

– Fir-aş a naibii, mi-a plăcut la nebunie!

Râsetul lui Pete era răgușit, dar călduros.

– Ție îți place totul, Mags.

– Ba nu! Nu mi-a plăcut bărbatul spion – nu principalul, celălalt. Era ţâfnos.

Spioni? Erau spioni în *Revelaţii*? M-am uitat la Gus, care arăta la fel de mirat ca mine. Avea gura întredeschisă, iar paharul de White Russian i se odihnea pe coapsa stângă.

– Nici mie nu mi-a plăcut de el, a fost de acord Lauren. Mai ales la început, dar s-a mai dat pe brazdă spre final. Când am aflat povestea despre legăturile mamei lui cu URSS-ul, am început să-l înţeleg.

– A fost o idee bună, a continuat Maggie. În regulă, retrag ce am spus. Spre final, a început şi mie să-mi placă. Dar nu a fost frumos cum s-a purtat cu agenta Michelson. Pentru aia nu are nici o scuză.

– Nu, normal că nu, a intervenit Pete.

Maggie a făcut un gest scurt din mână.

– Un misogin şi jumătate.

Lauren a încuviinţat din cap.

– Ție cum ţi-a plăcut revelarea geamănului?

– Sincer, m-a plictisit puţin şi o să-ţi zic şi de ce, a răspuns Pete.

Apoi ne-a spus de ce, însă eu abia dacă am auzit, atât de absorbită eram de gimnastica subtilă a expresiei lui Gus.

Nu aveau cum să discute despre cartea lui. El nu arăta atât îngrozit, cât amuzat, de parcă s-ar fi gândit că cineva îi juca o festă, însă nu era încă sigur de asta. Își storsese deja cocktailul până la ultima picătură şi privea înapoi spre bucătărie, de parcă spera că un al doilea s-ar fi teleportat până la el.

– A plâns cineva când fiica lui Mark a început să cânte „Amazing Grace“ la înmormântare? a întrebat Lauren cu o mână la inimă. M-a impresionat mult. Chiar da. Şi ştiţi doar că am inima de piatră! Doug G. Hanke este pur şi simplu un scriitor fenomenal!

Am privit în jur, înspre dulapul scund, înspre rafturile cu cărţi din capătul canapelei, înspre suportul cu reviste de sub măsuţa de cafea. Nume şi titluri îmi săreau în ochi cu zecile, dacă nu cu sutele, de pe coperţile întunecate.

Operațiunea Forța Spațială. Jocul Moscovei. Trei oameni buni. Sub acoperire. Steag Roșu. Oslo după înserat.

Clubul de lectură Roşu, Rusul alb şi Albastru.

Eu, January Andrews, scriitoare de romane de dragoste, şi Augustus Everett, copil minune al literaturii, ajunseserăm din întâmplare într-un club de lectură care viza, în principal, romane de spionaj. M-am străduit cu greu să-mi înăbuş un râset, şi nici măcar nu mi-a ieşit prea bine.

– January? a întrebat Pete. Eşti bine?

– Spectaculos! am zis. Cred că am băut prea mult vin din plasă. Augustus, mai ia şi tu din el.

I-am întins sticla, iar el şi-a ridicat sprâncenele negre, examinându-mi chipul.

Nu mă închipuiam că aş fi zâmbit, dar, cu toate astea, reuşisem să afişez o expresie victorioasă în timp ce aşteptam ca el să-mi accepte sticla de Chardonnay băută trei sferturi.

– M-am mai gândit, a reluat Maggie visătoare, şi cred că mi-a *plăcut* răsturnarea de situaţie cu gemenii.

Pe undeva, unul dintre labradori s-a pârţâit.

Denumirea clubului face referire la culorile steagului american, unde albul este reprezentat de un joc de cuvinte, White Russian – Rusul alb fiind cocktailul pe care membrii clubului îl preferă la reuniunile lor.

Capitolul 7. Călătoria

– Îţi mulţumesc aşaaaa mult că ne-ai invitat, Pete, am zis eu, puţin prea lent şi prea bolborosit în timp ce încercam să o îmbrăţişez în foaier.

Ea m-a bătut uşor pe spate.

– Oricând. Şi, mai ales, în orice luni! La naiba, în fiecare luni! Clubului de lectură Roşu, Rusul alb şi Albastru i-ar prinde bine nişte sânge proaspăt. Vedeţi că lucrurile sunt cam răsuflate pe aici. Lui Maggie îi place să-mi cânte în strună, dar ea nu prea e cu ficţiunea, şi cred că Lauren vine ca să socializeze. Şi ea e o soţie cu facultate, ca mine.

– Soţie cu facultate? am repetat eu sau, mai degrabă, am vorbit cu limba împleticită.

Asta era cam singura parte din ce spusese pe care o prinsesem.

Expresia de pe faţa lui Pete s-a transformat într-una de consternare.

– Maggie lucrează la universitate împreună cu soţul lui Lauren, a răspuns ea, după care a adăugat numaidecât: Cum o să ajungi acasă, scumpo? Doar nu o să conduci, nu-i aşa?

– O duc eu, a spus Gus, serios şi neamuzat.

– O să iau un Uber, am zis.

– Uber? a repetat Pete. Nu şi în North Bear Shores. Cred că n-avem mai mult de unul şi sigur nu circulă după ora zece seara!

M-am prefăcut că mă uit la telefon.

– De fapt, e chiar aici, aşa că ar trebui să plec. Mulţumesc încă o dată, Pete. Serios, a fost... extrem de interesant.

Ea m-a bătut uşor pe braţ, iar eu am ieşit în ploaie, deschizând aplicaţia Uber în timp ce traversam grădina. Deşi acoperiţi de ploaia uşoară, încă îi mai puteam auzi pe Gus şi Pete cum îşi luau la revedere pe veranda din spatele meu, apoi uşa s-a închis şi am ştiut că eu şi el rămăseserăm singuri în grădină.

Așa că am iuțit pasul, am ieșit pe poartă și am înaintat pe lângă gard în timp ce mă uitam lung la harta goală de la Uber. Am închis aplicația și am deschis-o din nou.

– Lasă-mă să ghicesc, a spus Gus tărăgănat. Este exact cum ți-a spus și persoana care locuiește aici: că nu e nici un Uber.

– E la patru minute distanță, am mințit eu.

El s-a uitat lung la mine. Eu mi-am tras gluga pe cap și m-am întors cu spatele.

– Ce este? Îți faci griji că este o limită fină între a ajunge în mașina mea și, de acolo, a ajunge pe toboganul de pe acoperișul meu, concurând apoi în meciurile de wrestling în jeleu la care fac atât de agresiv reclamă?

Eu mi-am încrucișat brațele la piept.

– Nu te cunosc.

– Spre deosebire de șoferul de Uber din North Bear Shores, de care chiar te-ai apropiat.

Nu am zis nimic și, după o clipă, Gus s-a urcat în mașina lui, trezind motorul la viață, însă nu s-a mișcat din loc. Eu mi-am făcut de lucru cu telefonul. De ce nu pleca? M-am străduit din răsputeri să nu mai privesc în direcția mașinii lui, deși era din ce în ce mai tentantă, cu fiecare moment petrecut în ploaia rece.

Am verificat încă o dată aplicația. Tot nimic.

Geamul pasagerului s-a lăsat în jos, iar Gus s-a întins peste scaun, aplecându-și capul ca să mă vadă.

– January, a spus el, oftând.

– Augustus.

– Au trecut patru minute. Nu vine nici un Uber. Vrei, te rog, să urci în mașină?

– O să merg pe jos.

– De ce?

– Pentru că am nevoie să fac mișcare, am zis.

– Ca să nu mai pomenim de pneumonie.

– Sunt vreo optsprezece grade afară, am zis.

– Efectiv, tremuri.

– Poate tremur de nerăbdare pentru plimbarea stimulantă care mă așteaptă.

– Poate pentru că temperatura corpului tău scade cu repeziciune, la fel și tensiunea arterială și ritmul cardiac, iar țesutul cutanat ți se

deshidratează pe măsură ce îngheață.

– Glumești? Inima mea bate cât se poate de bine. Doar ce am stat *trei ore* la un club de lectură despre *romane de spionaj.* Am *nevoie* să mai consum din adrenalina asta, am zis și am început să înaintez în josul trotuarului.

– January! m-a strigat Gus.

– Da?

– E direcția greșită.

M-am răsucit pe călcâie și am început să merg în direcția opusă, trecând pe lângă mașina lui Gus. Gura i s-a strâmbat în lumina slabă a consolei.

– Îți dai seama că suntem la unsprezece kilometri depărtare, nu? În ritmul la care mergi tu, ai ajunge... la paștele cailor. O să intri într-un tufiș și e foarte posibil ca acolo să-ți petreci restul vieții.

– E fix cât am nevoie ca să mă trezesc înainte să mă duc la culcare, am replicat eu.

Gus a început să înainteze încet pe șosea alături de mine, iar eu am continuat să vorbesc de parcă mergeam unul lângă altul.

– Nu mă pot trezi mâine cu încă o mahmureală. Mai bine merg pe jos.

– Da, păi mi-e teamă că o să ai parte de amândouă. Acum hai să te ducem acasă.

– O să adorm beată. Nu e bine.

– În regulă, nu o să te duc acasă decât după ce te trezești. Știu cel mai bun leac pentru mahmureală din tot orașul North Bear Shores!

Eu m-am oprit și m-am întors cu fața spre mașina lui. S-a oprit și el, așteptând.

– Ca să fim clari, am zis eu, nu te referi la chestii sexuale, nu?

Zâmbetul i s-a arcuit.

– Nu, January. Nu mă refer la chestii sexuale.

– Nici să nu ne gândești.

Am deschis portiera pasagerului și m-am strecurat pe scaun, lipindu-mi degetele înghețate de ventilatoarele calde.

– Pentru că am un spray cu piper în plasa asta. Și o armă.

– Ce *dracu'*! a strigat el, parcând mașina. Ești beată și ai o afurisită de *armă* pe care o fluturi în plasa cu vin?

Eu mi-am pus centura.

– Era o glumă. Partea cu arma, nu partea cu „te ucid dacă încerci

ceva“. Cu aia am vorbit serios.

Râsetul lui era mai mult şocat decât amuzat. Chiar şi în întunericul maşinii, puteam să-i văd ochii căscaţi larg şi gura strâmbă tensionată. A scuturat din cap, şi-a şters picurii de ploaie de pe frunte cu dosul palmei şi a pornit din nou maşina.

#

– Ăsta e trucul? am făcut eu, după ce a tras maşina în parcare.

Nu mai ploua aşa tare, însă în băltoacele formate în găurile din asfalt strălucea reflexia firmei luminoase de deasupra clădirii joase şi dreptunghiulare.

– Trucul tău împotriva mahmurelii implică... gogoşi?

Asta era tot ce scria pe firmă. Din toate punctele de vedere, acela era numele localului.

– La ce te aşteptai? a întrebat Gus. Trebuia să mă *prefac* că te arunc de pe o stâncă sau să angajez pe cineva să te răpească în glumă? Sau, stai, comentariul ăla legat de chestiile sexuale era sarcastic? *Vrei* să te seduc?

– Nu, spun doar că următoarea dată când vei mai încerca să mă convingi să mă urc în maşina ta, o să scuteşti mult timp dacă treci direct la partea cu *gogoşi*.

– Sper că nu va trebui să te conving să urci în maşina mea prea des.

– Nu, nu foarte des, am zis. Doar lunea.

El a mai schiţat un zâmbet, slab şi subtil, de parcă ar fi preferat să nu-l lase să se vadă. Capul mi-era încă greu de la vin şi îmi făcea bine să cobor din maşină. Clădirea strălucea precum un licurici, separeurile lor portocalii şi goale în stilul anilor ’70 erau vizibile prin ferestre împreună cu un acvariu plin cu peşti koi.

– Ştii, ar trebui să te gândeşti să te faci şofer pentru Uber, am zis.

– Serios?

– Da, îţi merge super bine căldura. Pariu că şi aerul condiţionat e decent. Nu miroşi a Axe şi n-ai scos nici un cuvânt pe drum încoace. Cinci stele. Şase. Cel mai bun şofer de Uber pe care l-am avut.

– Hmm, a făcut Gus, deschizând uşa murdară pentru mine, clopoţeii sunând deasupra capetelor noastre. Poate data viitoare când te mai urci într-un Uber ar fi bine să anunţi că ai o armă încărcată la tine. Ai putea avea parte de servicii mai bune.

– Adevărat.

– Acum, să nu te sperii, a zis el șoptit când am trecut pragul.

– Poftim? m-am întors să-l întreb.

– Salut! s-a auzit o voce veselă pe deasupra cântecului celor de la BeeGees, care răsuna în local.

M-am întors și am văzut un bărbat în spatele vitrinei luminate. Radioul se afla chiar în fața lui, pe tejghea, producând cel puțin la fel de mult zgomot de fond cât ritmuri disco.

– Salut, am răspuns eu.

– Ce mai faceți? a făcut bărbatul cu o încuviințare din cap.

Era cel puțin la fel de în vârstă ca părinții mei și slab ca un țâr, cu ochelari cu rame groase fixate pe fața lui palidă cu ajutorul unui elastic galben-neon.

– Salut, am zis eu încă o dată.

Creierul mi-era prins într-o roată de hamster, aceeași realizare repetându-mi-se în cap la nesfârșit: domnul acela în vârstă era în lenjerie de corp.

– Ia te uită, salutaaare! a ciripit el, aparent hotărât să nu piardă teren.

Și-a sprijinit coatele pe tejghea. Din fericire, lenjeria lui de corp includea un tricou alb și se îndurase să opteze pentru niște boxeri albi în loc de chiloți normali.

– Salut, am zis pentru ultima oară.

Gus s-a pus între mine, cu gura mea deschisă, și tejghea.

– Vrei să ne dai doisprezece de ieri?

– Cum să nu!

Cofetarul în lenjerie de corp s-a lăsat în jos pe toată lungimea vitrinei și a luat o caserolă de plastic dintr-un vraf de caserole. A dus-o înapoi la casa de marcat vintage și a tastat câteva numere.

– Cinci dolari în cap, omu' meu!

– Și cafea? a întrebat Gus.

– Mă ține conștiința să vă iau banii pe chestia aia, a făcut bărbatul, arătând cu capul înspre carafă. Rahatul ăla fierbe acolo de trei ore bune. Vreți să vă fac proaspătă?

Gus s-a uitat cu subînțeles la mine.

– Ce? am întrebat eu.

– Pentru tine. Ce preferi? Gratis și proastă? Un dolar și...

Nu a putut să spună „bună“, ceea ce pentru mine a fost tot ce trebuia să știu.

„Rahatul ăla“ stătea *mereu* acolo, la fiert.

– Gratis, am zis.

– Atunci cinci în cap, cum ne-am înţeles, a spus bărbatul.

Pe când Gus îşi pescuia prin portofel după câteva bancnote de dolari rătăcite, mi-a făcut semn cu capul să iau paharul din polistiren expandat şi cutia cu gogoşi strivite pe care le ţinea bărbatul. Să înghesui doisprezece într-o cutie de şase însemna că, practic, fuseseră toate compactate într-una singură, o gogoaşă uriaşă, cu de toate, în formă de cutie. Am umplut paharul cu rahatul care fierbea şi m-am trântit într-un separeu.

Gus s-a aşezat în faţa mea, s-a întins peste masă şi a deschis cutia. S-a uitat în jos la măruntaiele de gogoşi dintre noi.

– Iisuse, arată dezgustător!

– În sfârşit, ceva în privinţa căruia suntem amândoi de acord, am zis.

– Pariu că sunt multe altele în privinţa cărora să fim amândoi de acord, a spus el, decupând o gogoaşă cu nucă şi sirop de arţar din cutie şi lăsându-se pe spate ca s-o examineze în lumina fluorescentă.

– Cum ar fi?

– Toate lucrurile importante, a răspuns Gus. Compoziţia chimică a atmosferei pământului, dacă trebuia să existe şi al şaselea film din seria *Piraţilor din Caraibe*, că ar trebui să bei White Russian doar când eşti absolut sigur că nu o să-l vomiţi.

A reuşit cumva să-şi îndese toată gogoaşa în gură. Apoi, fără nici un pic de ironie, a făcut contact vizual cu mine. Eu am izbucnit în râs.

– Ce-i? a făcut el cu gura plină.

– Pot să te întreb ceva?

El a mestecat şi a înghiţit suficient cât să răspundă:

– Nu, January, nu o să merg la individul ăla să-i spun să dea muzica mai încet. Acum am eu o întrebare pentru tine, Andrews. De ce te-ai mutat aici?

Mi-am dat ochii peste cap şi i-am ignorant întrebarea.

– Dacă aveam de gând să îţi cer să-l încurajezi pe tipul ăsta să facă o singură mică schimbare care să-i schimbe practicile comerciale, cu siguranţă n-ar fi fost volumul radioului.

Rânjetul lui Gus s-a lăţit. Ochii lui negri au ţâşnit înspre tejghea. Bărbatul în lenjerie de corp se bâţâia vesel înainte şi înapoi între cuptoarele sale. Gus s-a uitat din nou la mine, şi zâmbetul i-a pierit.

– Ai de gând să-mi spui de ce te-ai mutat aici?

Am îndesat încă o bucată de gogoașă în gură și am scuturat din cap.

El a ridicat ușor din umeri.

– Atunci nici eu nu pot răspunde la a ta.

– Nu așa funcționează conversațiile, i-am zis. Nu se face schimb pe schimb.

– Ba exact asta se face, a replicat el. Cel puțin, când nu te ocupi de „treburile“ cu piciorul.

Eu mi-am acoperit fața cu mâinile, rușinată, chiar și în timp ce i-am spus:

– Te-ai purtat ca un măgar cu mine, apropo de asta.

El a rămas tăcut un minut. Am tresărit când m-a prins de încheietură și mi-a tras mâna în jos, ca să-mi descopere fața. Zâmbetul lui șmecheresc dispăruse, sprâncenele îi erau acum arcuite și ochii lui negri serioși.

– Știu. Îmi pare rău, fusese o zi proastă.

Preț de o clipă, n-am știut ce să spun. Nu mă așteptasem la o scuză, cu atât mai puțin la una care să sune atât de sincer.

– Citeai și beai bere pe o verandă cu vedere la apus, am făcut eu. Aș fi curioasă să văd cum arată o zi bună pentru tine.

Colțul gurii lui a tremurat nesigur.

– Mă ierți? Mi s-a mai zis că fac o primă impresie proastă.

– Aia nu a fost prima mea impresie, am remarcat eu.

O expresie impenetrabilă i-a apărut pe chip, după care a dispărut înainte să i-o pot descifra.

– Care era întrebarea ta? a reluat el. Dacă răspund la ea, mă ierți?

– Nu așa funcționează treaba cu iertarea, am zis. Când am văzut că începe să-și frece fruntea, am adăugat: Dar da.

– Bine, o singură întrebare, a încuviințat el.

Eu m-am aplecat peste masă:

– Ai crezut că ele vorbesc despre cartea ta, nu?

El a încruntat din sprâncene.

– Care ele?

– Spioanele și plăcintele lichefiate, am zis.

El s-a prefăcut contrariat.

– Vrei să spui Clubul de lectură Roșu, Rusul alb și Albastru? Pentru că porecla pe care doar ce ai folosit-o este un afront adus saloanelor de literatură de pretutindeni, ca să nu mai zic Libertății și Americii.

Am simţit cum îmi înmugureşte un zâmbet pe chip. M-am lăsat pe spate, satisfăcută.

– Ba fix asta ai crezut. Ai crezut că îţi citeau *Revelaţiile*.

– În primul rând, a început Gus, locuiesc aici de cinci ani şi Pete nu m-a invitat niciodată la clubul de lectură, deci da, a părut o presupunere destul de rezonabilă la momentul respectiv. În al doilea rând, şi a mai înhăţat o gogoaşă din cutie, ar trebui să ai grijă, January Andrews. Doar ce mi-ai *revelat* titlul cărţii. Cine ştie ce alte secrete sunt pe cale să se verse afară din tine?

– De unde ştii că n-am căutat-o pe Google? am replicat eu. Nu înseamnă că am mai auzit de ea înainte.

– De unde ştii că nu mi se pare şi mai amuzant dacă m-ai fi căutat pe Google? a spus Gus.

– De unde ştii că nu te-am căutat pe Google pentru că te suspectam ca având cazier?

– De unde ştii că nu o să-ţi răspund cu întrebări la întrebările tale până murim amândoi?

– De unde ştii că-mi pasă?

Gus a scuturat din cap, zâmbind, şi a mai luat o muşcătură.

– Vai, e groaznică!

– Gogoaşa sau conversaţia? am întrebat.

– Conversaţia, clar. Gogoşile sunt în regulă. Şi eu te-am căutat pe Google, apropo. Ar trebui să te gândeşti să-ţi schimbi numele în ceva mai rar.

– O să transmit mai departe superiorilor, dar nu pot face nici o promisiune, am zis. Sunt tot felul de proceduri birocratice prin care trebuie să treci.

– *Confort sudist* sună destul de sexy, a spus el. Îţi plac băieţii din sud? Fără dinţi şi cu salopetă, care să-ţi tureze bine motorul?

Eu mi-am dat ochii peste cap.

– Tind să cred că n-ai fost niciodată în sud şi că posibil nici să nu ştii cum se găseşte „sudul“ pe o busolă. Plus de asta, de ce încearcă toată lumea să presupună că ceea ce scrie o femeie trebuie să fie semiautobiografic? Oamenii presupun în general că tu eşti bărbatul singur, alb...

– Frigid, a intervenit Gus.

– ...frigid din rolul principal?

El a încuviinţat gânditor din cap, cu ochii lui negri aţintiţi asupra mea.

– Bună întrebare. Hai să vedem rezultatele sondajului. *Tu* presupui că sunt frigid?

Eu m-am prefăcut că mă gândesc, apoi am răspuns:

– Absolut.

– Ce ai, mai exact, împotriva cărţilor mele, pe care presupun că nu le-ai citit? a întrebat el.

– Dar tu ce ai împotriva cărţilor mele, pe care *cu siguranţă* nu le-ai citit?

– Ce te face să fii atât de sigură?

– Referinţa la piraţi, am zis, alegând o gogoaşă cu glazură de căpşune, acoperită cu bombonele colorate. Nu ăla e genul de romane de dragoste pe care le scriu. De fapt, romanele mele nici nu sunt categorisite ca fiind de dragoste, ci, tehnic vorbind, ca literatură pentru femei.

Gus s-a lăţit pe banchetă şi şi-a întins braţele deasupra capului, rotindu-şi încheieturile şi făcându-le să pocnească.

– Nu înţeleg de ce trebuie să facă un gen în care să fie doar cărţi pentru femei, dar, cum nu sunt femeie, nu petrec mult timp citindu-le.

Eu am pufnit.

– Mda, nu eşti singurul care nu înţelege asta, am spus. Ştiu cum să spun o poveste, Gus, şi ştiu şi să leg o afurisită de propoziţie. Dacă ai înlocui toate personajele mele Jessica cu John, ştii ce ai obţine? *Ficţiune.* Doar ficţiune. Ficţiune gata să fie citită de oricine, dar, cumva, *a fi* o femeie care *scrie* despre femei în circumstanţe obişnuite, de zi cu zi, ajunge să elimine din start jumătate din populaţia pământului dintre potenţialii mei cititori, şi ştii ceva? Nu mi-e *ruşine* pentru asta. Sunt *furioasă.* Furioasă că oamenii ca tine presupun că romanele mele nu sunt suficient de bune ca să-ţi pierzi timpul cu ele dacă au fost scrise pentru cititori de gen feminin, în timp ce tu ai putea să te răhăţeşti în direct la TV şi *New York Times* ar scrie despre curajul tău de a-ţi afişa umanitatea. Dacă ţi-ai scana testiculul stâng şi l-ai pune într-o carte, ai fi luat mai în serios decât orice aş scrie eu vreodată.

Gus se uita la mine serios, sprâncenele lui negre nişte linii grave şi arcuite.

– Acum mă poţi duce acasă? am zis. Mă simt bine şi trează.

Capitolul 8. Pariul

Gus s-a strecurat afară din separeu, iar eu l-am urmat, luând cutia cu gogoşi şi paharul cu rahatul aburind. Nu mai ploua, însă parcarea era acum învăluită în pâlcuri de ceaţă densă. Fără nici un cuvânt, ne-am urcat în maşină şi am lăsat în urmă magazinul de GOGOŞI, cuvântul strălucind în nuanţe albastre-verzui în oglinda retrovizoare. Gus a ieşit înapoi în strada principală, reglând căldura, în timp ce ne îndreptam spre casele noastre de pe malul lacului.

– Nu e vorba de conceptul de literatură pentru femei, a spus el deodată. Ci de finalurile fericite.

– Poftim?

– Nu cred în finaluri fericite, a spus el. Viaţa este, mai mult sau mai puţin, o serie de momente bune şi rele care se succed până mori – şi, îndrăznesc să spun, e una grea. Să închei o carte sugerând că totul va fi *în regulă* – ba nu, *bine* – este iresponsabil. Iar romanele de dragoste sunt cele mai rele dintre toate. Serios, spune-mi *o* poveste de dragoste din viaţa reală care s-a sfârşit ca a afurisitei de Bridget Jones.

Şi iată-l pe Gus Everett pe care îl cunoşteam prea bine. Cel care credea că sunt o naivă fără speranţă. Şi chiar dacă aveam oarecare dovezi că avea dreptate, nu eram gata să-l las să-şi bată joc de lucrul care îmi fusese cel mai drag odată, genul literar care mă menţinuse pe linia de plutire când mama se îmbolnăvise a doua oară şi tot viitorul pe care mi-l imaginasem dispăruse ca fumul în vânt.

– Hmm, în *primul* rând, afurisita de Bridget Jones este o serie de cărţi. Este literalmente cel mai prost exemplu pe care-l puteai da ca să-ţi susţii teoria. Bridget se ridică şi coboară, trage ţepe, e ţepuită, se desparte, se îndrăgosteşte, îşi pierde soţul pe parcursul celor trei romane. Este antiteza stereotipului de gen suprasimplificat şi imprecis despre care

vorbeşti tu. În al doilea rând, bine, poate nu toată lumea are parte de finalul lui fericit. Dar ce-i aşa greşit să vrei să citeşti despre asta?

– Nu înţeleg ce ar putea fi atât de atrăgător la un roman de dragoste lipsit de sinceritate, a spus el, încruntat, cu ochii lui negri aţintiţi când la mine, când la drum, cu o privire gânditoare şi pătrunzătoare pe care eu şi Shadi încercaserăm atât de mult timp să o transpunem în cuvinte.

– Deci tu nu crezi în dragoste? am zis eu.

Am simţit o uşoară disperare, ca şi cum, dacă i-aş fi permis să câştige lupta, ar fi fost ultima picătură: nu m-aş mai fi putut întoarce la mine, la credinţa mea în dragoste şi la felul pur în care vedeam lumea şi oamenii, ca pe nişte fiinţe frumoase – la dragostea pentru scris.

Gus s-a încruntat, apoi ochii lui negri s-au mutat de la mine la drum, cu acea privire atentă pe care eu şi Shadi ne-am străduit atât de mult s-o explicăm.

– Sigur că există dragoste, a răspuns. Dar e mai bine să nu te bagi în aşa ceva, ca să nu-ţi explodeze în faţă. Iar dragostea are mai multe şanse să-ţi explodeze în faţă decât să-ţi aducă fericire eternă. Iar dacă nu eşti tu rănit, poţi răni pe altcineva. Nu cred că relaţiile sunt realiste şi mai cred că să-ţi doreşti *în mod intenţionat* să intri într-una este vecin cu sadomasochismul. Mai ales când poţi obţine orice ai avea într-o relaţie romantică dintr-una de prietenie, cu un risc mai mic de a-ţi fi distrusă viaţa atunci când relaţia se încheie.

– Orice? Adică sex?

El şi-a arcuit o sprânceană.

– N-ai nevoie de prietenie ca să obţii sex.

Acelaşi lucru l-ar fi spus şi Shadi, iar eu ştiam că, tehnic vorbind, aveau dreptate. Singura dată când am încercat să am o aventură de-o noapte, libidoul mi-a scăzut vertiginos când am ajuns la apartamentul tipului, iar eu a trebuit să inventez o ieşire de urgenţă din acea situaţie. Ca să fiu sinceră, tata murise cu trei luni înainte, iar iubitul meu, pe care-l aveam de şase ani, m-a părăsit la o lună după. Nu era ca şi cum, la momentul respectiv, viaţa mea era un butoi cu râsete sexy.

– Şi ce, nu devine mai mult pentru tine? am întrebat. Poţi să te menţii atât de detaşat?

– Pentru asta ai nevoie de reguli, a răspuns el. Nu devine mai mult dacă nu se întâmplă decât o dată.

– Vezi? Eşti frigid.

El şi-a dat ochii peste cap.

– Nu e vorba de mine. E vorba despre conceptul „fericiţi până la adânci bătrâneţi“. Este nerealist.

– În regulă, doar ca să ştii, vorbeşti exact ca adulţii din Charlie Brown. Nu aud decât *bla-bla-bla*.

– Vorbesc serios, January, a zis el, râzând. Chiar dacă vinde cărţi, tot e o lume falsă.

– Discutăm despre cărţi, Gus. Romane. Ştii, ca *Harry Potter*? Toate sunt lumi false. Noi le inventăm *pentru că* oamenilor le place să citească despre ele.

El m-a privit pieziş, zâmbind.

– Ce-i?

– E a doua oară când mi-ai spus Gus în seara asta.

Am simţit cum mi se înroşesc obrajii. *Ai dreptate, Everett.*

– Aşa, şi?

– Haide, January.

Şi-a întors privirea la drum, cele două suliţe gemene ale farurilor întinzându-se înainte pe asfalt, surprinzând crâmpeie din verdeaţa care trecea pe lângă noi de-o parte şi de alta.

– Mi-aduc aminte de tine, a spus, ochii lui întorcându-se asupra mea.

Eram recunoscătoare pentru întunericul din jur care-mi ascundea roşeaţa fetei.

– De unde?

– Opreşte-te! N-a trecut chiar atât de multă vreme. Şi a mai fost şi noaptea aia.

O, Doamne! Doar nu avea de gând să discutăm despre *noaptea aia*, nu? Singura noapte în care am vorbit în afara cursurilor. Ei bine, nu chiar vorbit. Merseserăm la aceeaşi petrecere a frăţiei. Tema fusese o foarte vagă „perioada clasică“.

Gus şi prietenul lui, Parker, veniseră îmbrăcaţi ca Pony Boy şi Johnny[2], iar toată noaptea au fost strigaţi Danny Zuko[3] de către băieţii beţi din frăţie. Bine, de fapt fuseseră strigaţi „Grease Lightning“[4] toată noaptea, dar la asta se *refereau* băieţii din frăţie. Eu şi Shadi merseserăm îmbrăcate ca Thelma (ea) şi Louise (eu)[5].

Iubita lui Gus de pe atunci, Tessa, plecase acasă peste weekend. Eu şi ea nu eram prietene, dar locuiam în aceeaşi cameră de cămin, aşa că sfârşeam des la aceleaşi petreceri. Ea a fost singurul motiv pentru care eu şi Gus ne mai intersectam şi în afara orelor de curs, însă noaptea *aceea* a

fost prima noapte în care chiar am vorbit în afara atelierului nostru comun de literatură.

Era începutul anului şcolar, dar nu chiar toamnă. Eu şi Shadi dansam la subsol, ai cărui pereţi din ciment transpirau. Toată noaptea îl urmărisem cu privirea pe Gus.

La barul improvizat din camera alăturată. La masa de *beer pong* de la etaj. În bucătărie, la butoiul cu bere. Îl urmărisem şi simţisem – sau crezusem (sperasem?) că simţisem – că mă urmărea şi el. Şi iată-l deodată acolo, printre mulţimea de trupuri care săreau şi dansau spasmodic pe melodia „Sandstorm“ (Shadi acaparase iPod-ul, aşa cum spusese că o s-o facă).

Nici azi nu ştiu dacă eu îmi croisem drum spre el (la urma urmelor, eram destul de băută), dacă el îşi croise drum spre mine (el era încă şi mai băut) sau dacă ne-am întâlnit la mijloc. Nu-mi amintesc decât că am început să dansăm unul cu (pe) celălalt. Frânturi de amintiri din acea noapte îmi stârnesc şi azi furnicături: mâinile lui pe şoldurile mele, pe gâtul meu, faţa lui pe gâtul meu, mâinile lui în jurul taliei mele.

Frigid? Nu, Gus Everett fusese dintotdeauna tot numai răsuflări fierbinţi şi atingeri care-ţi lasă fiori.

Fusese palpabil cât de mult ne doriserăm unul pe celălalt. Amândoi pe punctul de a lua o decizie cât se poate de proastă.

Shadi a fost cea care a salvat ziua, răzându-şi capul cu maşina de tuns pe care o găsise sub chiuvetă, iar amândouă am fost date afară şi ni s-a interzis să mai venim vreodată la vreo petrecere de-a frăţiei. Deşi nici n-am încercat să ne reîntoarcem câţiva ani mai târziu, căci m-am gândit că membrii frăţiei aveau memoria destul de scurtă. Patru ani, cel mult.

Aparent, memoria mea se întorcea în timp mai mult de atât.

– January?

Mi-am ridicat privirea şi am tresărit când am văzut ochii ăia negri de atunci, acum în aceeaşi maşină cu mine.

– De ce n-ai zis nimic până acum? am întrebat. I-ai spus lui Pete că ne-am întâlnit alaltăseară.

– I-am spus că suntem vecini, a clarificat el.

Cu ochii la drum, cu ochii înapoi la mine. Mă simţeam atacată personal, felul în care mă privea, apoi îşi lua privirea de la mine după doar o secundă de zăbovire.

– Nu eram sigur că-ţi aduceai aminte de mine. Dar nimeni nu-mi spune Gus, în afară de oamenii pe care îi ştiu dinainte să fiu publicat.

– Şi asta pentru că? am întrebat eu.

– Pentru că nu-mi place ca fiecare vecin dement să mă poată căuta pe Google şi să-mi lase recenzii proaste pe Amazon, a spus el. Sau să-mi ceară cărţi gratis.

– O, eu n-am nevoie de cărţi gratis, l-am asigurat eu.

– Serios? m-a tachinat el. Nu vrei să ai cinci niveluri la altarul tău?

– Ştiu ce încerci să faci, i-am zis.

– Ce anume încerc să fac?

– Să mă distragi, am răspuns. Nu am terminat discuţia.

– La naiba! Sincer îţi zic că nu am vrut să te ofensez, m-a asigurat el. Încă o dată.

– Nu m-ai ofensat. Poate că mă simţeam puţin ofensată, dar faptul că-şi ceruse scuze mă lăsase cu gura căscată. Dar cred că te prosteşti.

Am ajuns la casele noastre înainte să-mi dau seama măcar. El a oprit maşina pe aleea din dreptul casei mele şi şi-a întors faţa spre mine. Pentru a doua oară am remarcat cât de mică era maşina, cât de apropiaţi eram, cum întunericul sporea magnetismul din ochii lui negri.

– January, de ce ai venit aici? m-a întrebat.

Eu am râs stânjenită.

– Aici? Adică în maşina ta în care tu m-ai rugat să mă urc?

El a scuturat din cap şi mi-a cercetat chipul.

– Eşti diferită acum.

Am simţit cum mi se urca sângele în obraji.

– Adică nu mai sunt ca o prinţesă din poveşti.

Pe chipul lui se citea confuzia.

– Aşa mi-ai zis mai demult. Vrei să-ţi spun că ai avut dreptate. Că viaţa mi-a dat o palmă după ceafă şi că lucrurile nu stau aşa ca în cărţile mele, cu finaluri fericite peste tot?

– Nu asta am vrut să spun, a continuat el, cu capul uşor plecat şi maxilarul încordat.

– Ba exact asta ai vrut să spui.

A clătinat din cap.

– Nu asta am intenţionat. Ce voiam să spun... erai mereu aşa de... A oftat. Ce naiba, tu bei vinul ascuns în poşetă. Cred că ai un motiv, nu?

Mi-a închis gura. M-am uitat afară pe fereastră înspre casa de vacanţă de parcă aş fi găsit acolo vreun semn roşu şi strălucitor de IEŞIRE DE URGENŢĂ, ceva care să mă salveze din această conversaţie. Auzeam

valurile spărgându-se pe ţărm în spatele casei, însă ceaţa era încă prea densă ca să pot vedea ceva.

– Nu-ţi cer să-mi spui mie, a continuat Gus încetişor. Mi se pare că te comporţi ciudat.

M-am întors spre el şi mi-am strâns picioarele pe scaun, aşteptând să-i observ privirea ironică. Dar ochii lui negri mă priveau atent, avea sprâncenele încruntate şi capul aplecat uşor, în poziţia aceea care mă făcea să mă simt studiată la microscop. Privirea Sexy şi Rea care sugera faptul că îţi citea gândurile.

– Nu scriu nimic. Nu-mi venea să cred că urma să spun asta, dar mai bine s-o fac în faţa unui străin decât în fata Anyei sau lui Sandy. Am rămas fără bani, editorul meu vrea cu *disperare* să cumpere ceva de la mine – iar eu ştii ce am? Câteva pagini proaste, un cont bancar aproape gol şi vreo trei luni să termin o carte pe care să o vrea să o cumpere şi altcineva în afară de mama.

Dar oare mama ar mai vrea s-o cumpere? După tot ce-i spusesem ultima oară când ne întâlniserăm, nu eram atât de sigură că ar mai vrea să petreacă trei sute de pagini în capul meu.

– Am mai făcut aşa înainte, am continuat eu. De patru ori, fără probleme. Dar de data asta, când nu mai am nici o leţcaie şi chiar am nevoie de bani, pur şi simplu *nu pot.*

Gus a dat din cap gânditor.

– Este întotdeauna mai greu să scrii când trebuie. E ca şi cum... presiunea transformă scrisul într-un job ca oricare altul, ai putea la fel de bine să vinzi asigurări. Povestea îşi pierde brusc orice interes în a fi spusă.

– Exact, am fost de acord.

– Dar o să-ţi dai seama, a spus el rece după o secundă. Sunt sigur că există un milion de finaluri fericite care plutesc în mintea ta.

– Of! În primul rând, nu, nu există, am spus. Şi în al doilea rând, nu este atât de uşor pe cât crezi, Gus. Finalurile fericite nu contează dacă drumul până la ele e de rahat.

Sincer, ar putea fi mai uşor pentru mine să pun la păstrare ficţiunea optimistă pentru femei şi să mă apuc de scris Romane Literare Întunecate. Cel puţin mi-ar oferi o scuză pentru a descrie ţâţele într-un mod nou şi îngrozitor. „Ca nişte suculente bulboase din carne şi

grăsime." Niciodată nu ajung să spun în cărţile mele „suculente bulboase din carne".

Gus s-a aplecat în spatele uşii laterale a şoferului şi a râs, ceea ce m-a făcut să mă simt în acelaşi timp rău pentru că l-am tachinat şi, ridicol, ca o învingătoare pentru că l-am făcut să râdă din nou. La facultate, abia îl văzusem zâmbind. În mod clar, nu eram singura care se schimbase.

Gus a dat ochii peste cap.

– Spun doar că asta nu eşti tu.

– Nu eram eu, l-am corectat. Dar, după cum ai subliniat chiar tu, acum sunt diferită.

Din nou am simţit o înţepătură inconfortabilă fiindcă el părea să mă radiografieze şi scânteia vechii flăcări a competiţiei cu Gus s-a aprins în mine.

– Ţi se întâmplă ceva, a spus el. Dar pun pariu că eşti la fel de aproape să scoţi la iveală ceva întunecat şi plictisitor pe cât sunt eu de a scrie ceva în genul *Când Harry a întâlnit-o pe Sally.*

– Pot scrie orice vreau, am spus. Deşi îmi dau seama cum scrierea unui „fericit până la adânci bătrâneţi" ar putea fi dificilă pentru cineva ale cărui finaluri fericite se întâmplă de obicei în timpul unei legături de o noapte.

Ochii lui Gus s-au întunecat şi a zâmbit strâmb.

– Mă provoci, Andrews?

– Spun doar, l-am copiat eu, că ăsta nu eşti tu.

Gus s-a scărpinat în bărbie preţ de o secundă, după care şi-a lăsat mâna să i se odihnească pe volan.

– În regulă, Andrews, a zis el, am o idee.

– Un al *şaptelea* film din seria *Piraţii din Caraibe*? am făcut eu. E o idee atât de nebunească, încât s-ar putea să meargă.

– De fapt, a spus Gus, m-am gândit că am putea face o înţelegere.

– Ce fel de înţelegere, Augustus?

A tresărit la auzul propriului nume şi s-a întins de-a lungul maşinii. O scânteie de anticipare – a ce, nu eram sigură – m-a străbătut atunci, însă el doar a deschis ambalajul din plastic ca să mai ia o gogoaşă. Cu cocos.

– Încearcă să scrii ficţiune literară, dacă aşa te simţi acum, fireşte – eu mi-am dat ochii peste cap şi i-am luat ultima îmbucătură de gogoaşă din mână, însă el a continuat – iar eu o să scriu o comedie romantică uşurică cu un final fericit.

Eu mi-am ridicat privirea la el. Marginile luminii de pe verandă începeau de-acum să răzbată prin ceaţă, pătrunzând prin geamul maşinii din spatele lui şi luminându-i un colţ ascuţit al feţei şi onduleurile părului negru.

– Glumeşti.

– Nu glumesc, a spus el. Cine îşi vinde primul cartea câştigă.

Am deschis gura să spun ceva, dar nu a ieşit nici un cuvânt. Am închis-o şi am încercat din nou.

– *Ce* câştigă?

– Păi, în primul rând, a spus Gus, ridicând o sprânceană, ţi-ai vândut o carte, deci îţi poţi plăti facturile şi o să ai bani de vin o vreme. Aş zice că asta e un câştig. În al doilea rând... S-a gândit o clipă, apoi: În al doilea rând, cel care pierde va promova cartea câştigătorului, va scrie o recenzie pentru copertă, o va recomanda în interviuri, o va alege să fie comentată când este invitat pe la cluburi de carte şi toate cele, garantându-i astfel vânzările. Şi, în al treilea rând, dacă o să câştigi, o să-mi scoţi ochii cu asta toată viaţa, deci îmi imaginez că, pentru tine, asta e ceva aproape inestimabil.

N-am putut să-mi ascund zâmbetul care-mi înmugurea pe chip.

– *Adevărat*, am fost eu de acord.

Tot ceea ce spusese avea o *oarecare* logică, iar rotiţele începuseră să mi se învârtă în cap – rotiţe pe care le crezusem scoase din funcţiune în ultimul an. Chiar credeam că pot scrie genul de cărţi pe care le scria Gus, că puteam imita Marele Roman American, chiar dacă nu puneam şi suflet. Sau cel puţin puteam satiriza genul.

Era diferit cu romanele de dragoste. Poveştile acelea însemnau atât de mult pentru mine, iar cititorii mei aşteptaseră prea mult ca eu să le dau ceva în care nu credeam din tot sufletul.

Gus avea dreptate. Nu puteam scrie ce scriam de obicei, aşa că timpul petrecut pentru a scrie altceva nu era *chiar* un sacrificiu. Şi chiar dacă nu avea să-mi iasă nimic cu cartea asta, măcar aş fi făcut ceva ce semăna cu productivitatea profesională în timp ce mă concentram să vând şi casa de vacanţă.

Totul începea să prindă formă. Totul cu excepţia unui singur detaliu enervant. L-am privit pe Gus cu ochii mijiţi. El a făcut la fel, tachinându-mă.

– Dar *ţie* ce-ţi iese de aici? am întrebat eu.

– Păi aceleaşi lucruri, a spus el. Vreau ceva cu care să tronez peste tine.

Şi bani. Banii nu strică niciodată.

– O, am făcut eu. Probleme în paradisul frigid?

Gus şi-a dat ochii peste cap.

– Durează mult să-mi scriu cărţile. Avansurile au fost generoase, dar am multe împrumuturi studenţeşti şi nişte datorii mai vechi, apoi am investit mult şi în casa asta. Dacă pot să vând ceva rapid pe lângă, mă va ajuta, mai ales dacă va fi ceva ce oamenii chiar vor citi.

Am exclamat teatral şi mi-am dus mâna la inimă.

– Şi te vei înjosi tu să vinzi *un roman de dragoste american sadomasochist*?

– Bine, dacă nu eşti de acord cu planul, atunci uită de el.

Doar că acum nu mai puteam uita de el. Acum trebuia să-i dovedesc lui Gus că ceea ce făceam eu era mai greu decât părea şi că şi eu eram la fel de capabilă ca el. Plus de asta, să-l am pe Augustus Everett care să-mi promoveze o carte mi-ar aduce nişte beneficii materiale cărora nu-mi permiteam să le dau cu piciorul.

– Mă bag! am zis înainte să mă răzgândesc.

El s-a uitat la mine preţ de o clipă, rânjetul acela ştrengăresc al lui făcându-i colţurile gurii să i se ridice.

– Eşti sigură? Ar putea fi cu adevărat umilitor.

Un râset involuntar a răzbătut din mine. Chiar nu avea habar în ce se băga.

– Mă bazez pe asta, am zis eu. Dar o să-ţi uşurez *puţin* munca. O să-ţi ţin un curs scurt despre romanele de dragoste.

– În regulă, s-a învoit Gus. Atunci o să-ţi arăt şi eu procesul meu de cercetare. O să te ajut să-ţi accesezi nihilismul tău latent, iar tu mă vei învăţa cum să cânt ca şi cum nimeni nu ascultă şi să dansez ca şi cum nimeni nu se uită şi să iubesc ca şi cum nu am fost rănit niciodată.

Rânjetul acela slab al lui era de-a dreptul contagios.

– Chiar crezi că poţi face asta? am întrebat eu.

El a ridicat dintr-un umăr.

– Dar *tu*?

I-am susţinut privirea preţ de o clipă prelungă.

– Şi-mi vei promova şi cartea? Dacă voi câştiga, desigur, şi mi-o vei vinde, vei scrie un citat strălucitor pe care să-l trântesc pe manuscris, oricât de prost ar fi?

Ochii lui făceau din nou chestia aia. Chestia aia sexy şi rea când se măreau şi se întunecau atunci când se lăsa pierdut în gânduri.

– Mi-aduc aminte cum scriai la douăzeci şi doi, a spus el în cele din urmă. N-o să fie prost.

Am încercat să-mi înfrânez îmbujorarea, ceea ce probabil era inutil fiindcă oricum mă înroşeam la faţă când beam. Nu înţelegeam cum făcea asta, cum putea să treacă de la o condescendenţă incredibilă la o măgulire dezarmantă.

– Dar da, a adăugat el, aplecându-se înainte, chiar dacă o să-mi dai o continuare romanescă a lui *Gigli*[6], dacă o vinzi unei edituri, eu ţi-o voi promova.

M-am lăsat pe spate ca să pun nişte distanţă între noi.

– În regulă. Uite cum facem: în timpul săptămânii scriem, iar weekendurile le lăsăm pentru *educaţie.*

– Educaţie, a repetat el.

– Vinerea o să vin cu tine să faci orice faci tu în numele cercetării. Ceea ce ar include..., şi am făcut un gest din mână, dându-i de înţeles să completeze propoziţia.

El a zâmbit şmechereşte. Era un zâmbet extrem de rău.

– O, tot felul de lucruri fascinante, a continuat el. Iar apoi sâmbetele vom face ce faci tu de obicei în numele cercetării – călătorii cu balonul cu aer cald, lecţii de navigat, plimbări cu motocicleta în doi, cine la lumina lumânărilor în foişoarele restaurantelor, unde se cântă cover-uri proaste şi *toate celelalte* porcării.

Gâtul mi s-a înfierbântat şi mi-am închis gura când mi-am dat seama că se căscase larg. Uram faptul că avea dreptate, că mă încolţise. Vreau să spun că, într-adevăr, nu făcusem plimbări pe motocicletă în doi (n-aveam nici o dorinţă de moarte), dar *luasem* lecţii de navigat şi mă *plimbasem* cu balonul cu aer cald ca să mă pregătesc pentru cel de-al treilea roman al meu, *Luminile nordului.*

Colţul gurii i-a tresărit uşor, aparent încântat de expresia de pe faţa mea.

– Deci? Batem palma? a spus el, întinzând mâna spre mine, în vreme ce mintea mi se învârtea în cercuri ameţitoare.

Nu era ca şi cum aveam *alte* idei. Poate un scriitor deprimat putea scrie doar o carte deprimantă.

– În regulă, am zis eu, dând mâna cu el şi prefăcându-mă că nu simt scânteile care săreau din pielea lui drept în venele mele.

– Încă ceva, a spus el pe un ton serios.

– Ce anume?

– Promite-mi că nu te îndrăgosteşti de mine.

– O, Doamne! am exclamat eu, dându-i una în umăr şi lăsându-mă înapoi în scaunul meu, râzând. Mi-ai citat cumva din *O iubire de neuitat*[7]?

Gus a zâmbit din nou.

– Un film excelent! Scuze, *peliculă*. O peliculă cinematografică deosebită.

Eu mi-am dat ochii peste cap, încă râzând.

– Mai taci!

A scos şi el un hohot de râs scurt.

– Vorbesc serios. Cred că am ajuns la pipăieli în cinematograf când rula filmul ăla.

– Refuz să cred că cineva ar denigra cea mai frumoasă poveste de dragoste spusă vreodată, cu Mandy Moore lăsându-l pe adolescentul Gus Everett să o pipăie cu neruşinare.

– Crezi ce vrei, January Andrews, a spus el. Jack Reacher îşi riscă în fiecare zi viaţa să-ţi garanteze ţie libertatea asta.

Personaje din romanul *The Outsiders* scris de S.E. Hinton

Personajul principal din filmul *Grease* (1978) interpretat de John Travolta

Melodie din musicalul *Grease* (1978)

Personaje principale din filmul omonim (1991)

Comedie romantică din 2003, cu Ben Affleck şi Jennifer Lopez în rolurile principale

Titlu original *A Walk to Remember* (2002)

Capitolul 9. Manuscrisul

Când m-am trezit, *nu* m-am trezit cu mahmureală, ci cu un mesaj: *Are un raft întreg cu căciuli vintage.*

De la Shadi, evident.

Şi de unde ştii asta? i-am răspuns.

M-am dat jos de pe canapea şi m-am dus în bucătărie. Cu toate că încă nu-mi făcusem curaj să urc la etaj sau măcar să încep să dorm în dormitorul de la parter, începusem să mă descurc destul de bine prin bucătărie. Ştiam că ibricul cu picăţele era deja pe ochi, că nu era pe nicăieri nici un aparat de cafea şi că era o cafetieră franţuzească şi o râşniţă pe măsuţa rotativă de la dreapta cuptorului. Presupuneam că toate acestea i se datorau Sonyei, atât pentru că tatei nu-i plăceau lucrurile franţuzeşti, dar şi pentru că nu-l văzusem niciodată bând altceva în afară de cafea Folgers şi capsule Starbucks pe care mama le cumpăra în cantităţi industriale de la Costco.

Eu nu eram pretenţioasă la cafea – puteam sări peste siropuri cu arome şi frişcă pe deasupra –, dar îmi plăcea să-mi încep dimineaţa cu ceva suficient de băubil încât s-o pot bea simplă. Am umplut ceainicul şi am aprins ochiul de la aragaz, mirosul de pământ cald al gazului trezindu-se la viaţă odată cu flacăra. Am băgat în priză râşniţa, uitându-mă pe fereastră cât a fost gata. Ceaţa de noaptea trecută se menţinuse, învăluind fâşia de pădure dintre casă şi plajă în tonuri închise de cenuşiu şi albastru. Şi în casă se răcise. Am tremurat şi mi-am strâns halatul mai bine în jurul meu.

Cât am aşteptat să stea cafeaua la infuzat, telefonul mi-a vibrat pe blat.

El BINE, începea Shadi, *câţiva dintre noi au ieşit în oraş după muncă şi, CA DE OBICEI, mă ignora complet, EXCEPTÂND atunci când nu mă uitam la el, iar atunci simţeam efectiv cum se holbează la mine. În cele din urmă, s-a dus la baie şi aveam şi eu nevoie să mă duc, aşa că eram în capătul holului, aşteptând, el a ieşit şi a făcut „Hei, Shad“,*

iar eu am făcut „Uau, sincer, am crezut că eşti mut“, iar el s-a mulţumit să ridice din umeri. Aşa că am zis „ORICUM, mă gândeam să plec“, iar el a făcut „Rahat, deja?“ şi se vedea că e dezamăgit. După care am zis „Mă gândeam să plec cu tine“. Era ATÂT de emoţionat. Şi entuziasmat. A zis „Da? Serios? Sună bine. Când vrei să pleci?“, iar eu am zis „Păi, acum?“ Şi, după cum vezi, restul e istorie.

Uau, i-am răspuns eu. *O poveste veche precum însuşi timpul.*

Într-adevăr, a scris înapoi Shadi. *O fată întâlneşte un băiat. Băiatul ignoră fata, exceptând dăţile când ea nu se uită la el. Fata se duce acasă cu băiatul şi îl vede cum îşi scoate ochiul de sticlă ca să-l clătească sub chiuvetă.*

Temporizatorul a sunat, iar eu am presat cafeaua şi mi-am turnat în cana în formă de orcă din desenele animate. Nu avea să-mi fie greu să împachetez lucrurile din bucătărie, dar nu puteam face asta decât după ce vindeam casa şi eram gata să mă mut.

Mi-am luat cafeaua şi laptopul pe verandă, ceaţa răcorindu-mi plăcut fiecare centimetru din piele, şi m-am ghemuit într-unul dintre scaune. Era momentul să-mi pun în ordine ziua, dacă nu întreaga vară.

În primul şi-n primul rând, trebuia să-mi dau seama în ce direcţie se îndrepta cartea asta, dacă tot nu era o comedie romantică de vară, uşurică, cu un surfer relaxat. Apoi trebuia să plănuiesc scenariul comediei romantice de sâmbătă pentru Gus.

Stomacul mi s-a strâns la gândul acela. Practic, mă înscrisesem la o vară de întâlniri false cu un bărbat care nu credea în întâlniri, doar ca să-i demonstrez ceva lui, aproape un străin. Dacă avea să iasă o carte din asta, mi-am zis, atunci avea să merite.

Dacă nu, aveam să mă simt precum cea mai stupidă persoană de pe planetă. Şi mai rău de-atât, aş dezamăgi-o pe Anya.

În afară de a lucra la carte şi a lua un Uber ca să-mi iau maşina de la casa lui Pete, am decis să cuceresc şi dormitorul de la etaj astăzi şi să împart ce aveam să găsesc acolo în lucruri de aruncat, lucruri de dat şi lucruri de vândut.

Mi-am şi jurat că-mi voi muta lucrurile în dormitorul de la parter. Dormisem bine pe canapea în primele nopţi, însă dimineaţă mă trezisem cu dureri serioase de ceafă.

Privirea mi-a rătăcit înspre ferestrele din spatele casei lui Gus. Chiar în acel moment, el a intrat în bucătărie, scoţându-şi (şocant!) tricoul negru

şi şifonat peste cap. Eu m-am afundat la loc în scaunul meu.

N-avea cum să mă fi văzut că-l urmăream cu privirea. Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai convinsă că mă cam holbasem la el câteva secunde bune. Mi-am amintit cum i se curbau muşchii braţelor când şi-a scos tricoul, abdomenul plat continuat cu oasele şoldurilor, ieşite în evidenţă. Nu mai era chiar atât de slab ca la colegiu (când fusese uscat oricum), dar îi venea bine. Sau îmi plăcea mie.

Chiar că mă holbasem la el.

Am mai aruncat însă o scurtă privire. Stătea acum chiar în dreptul uşilor din sticlă. Şi-a ridicat cana ca şi cum o închina în cinstea mea. Eu mi-am ridicat-o pe-a mea drept răspuns, după care el s-a depărtat.

Dacă şi Gus Everett se apucase deja de lucru, trebuia să mă apuc şi eu. Mi-am deschis calculatorul şi m-am uitat lung la documentul de care trăgeam de trei zile. O întâlnire drăguţă. În romanele lui Augustus Everett nu existau întâlniri drăguţe, de asta eram al naibii de sigură.

Oare ce era în ele? Nu citisem nici unul, nici *Rochambeau*, nici *Revelaţiile*, însă citisem suficiente recenzii cât să-mi ajungă o viaţă.

Oameni făcând lucrul greşit din motivele corecte. Oamenii făcând lucrul bun din motivele greşite.

Familii ciudate şi pline de secrete.

Ei bine, n-aveam nici o experienţă cu aşa ceva! Atunci m-a străpuns durerea. Primele secunde s-au simţit ca o arsură, ca atunci când nu-ţi dai seama dacă e prea rece sau prea fierbinte acel ceva care-ţi sapă în piele, dar ştii că, oricum, nu se va sfârşi bine.

Amintirea despre cearta cu mama după înmormântare a crescut ca un val de mare.

Jacques plecase la aeroport în clipa în care s-a terminat slujba de înmormântare, ca să se întoarcă la serviciu, ratând complet confruntarea cu Sonya şi, odată ce ea a fugit, nici eu, nici mama nu am mai rămas prea mult.

Ne-am certat tot drumul înapoi spre casă. Nu, nu era adevărat. Eu m-am certat. Ani de sentimente pe care am ales să nu le simt. Ani de trădare care le forţau să iasă la suprafaţă.

– Cum ai putut să-mi ascunzi asta? îi strigam în timp ce conduceam.

– Nu trebuia să vină aici! spusese mama, apoi îşi îngropase faţa în mâini. Nu pot vorbi despre asta, suspinase ea, clătinând din cap. Nu pot.

De atunci, ori de câte ori am încercat să aduc în discuţie subiectul am primit acelaşi răspuns: „Nu pot vorbi despre asta. Nu pot vorbi despre el

aşa. Nu am de gând să vorbesc despre asta. Nu pot".

Ar fi trebuit să înţeleg. Ar fi trebuit să-mi pese mai mult de ceea ce simţea mama.

Acesta trebuia să fie momentul în care mă comportam ca un adult, îmbrăţişând-o strâns, promiţându-i că totul va fi în regulă, luându-i durerea. Aşa făceau fiicele pentru mamele lor. Dar când am revenit în biserică, m-am frânt şi totul s-a revărsat din mine, pentru prima dată, la vedere.

Sute de nopţi am ales să nu plâng. Mii de momente în care mi-era teamă să-mi fie teamă. Că, dacă aş face-o, aş înrăutăţi lucrurile pentru părinţii mei. Că trebuia să fiu puternică. Trebuia să fiu fericită, ca să nu-i amărăsc pe ei.

În toţi acei ani în care eram îngrozită că mama mea avea să moară, am ascuns toate lucrurile urâte de la vedere pentru a-mi transforma viaţa într-o vitrină strălucitoare de care să se bucure ea.

Îi făcusem pe părinţii mei să râdă. Erau mândri de mine. Adusesem acasă note bune, mă luptasem cu dinţii şi cu ghearele pentru a ţine pasul cu Gus Everett. Stătusem până târziu citind cu tata şi mă trezisem devreme ca să mă prefac că îmi place yoga cu mama. Le povesteam despre viaţa mea, îi întrebam la nesfârşit despre a lor, aşa că nu aş regreta niciodată că am pierdut timpul cu ei. Şi mi-am ascuns sentimentele complicate care au venit odată cu încercarea de a memora pe cineva pe care l-ai iubit, pentru orice eventualitate.

M-am îndrăgostit la douăzeci şi doi de ani, la fel ca şi ei, de un băiat pe nume Jacques, care era cea mai iubită şi mai interesantă persoană pe care o cunoscusem şi am făcut paradă de fericirea noastră în faţa lor cât de des am putut. Am renunţat la postuniversitară pentru a fi aproape de ei, dar am dovedit că nu pierdusem nimic, publicând la douăzeci şi cinci de ani.

Uite! Sunt bine! Uite! Am parte de toate lucrurile frumoase pe care le-ai dorit pentru mine!

Uite! Acest lucru nu m-a afectat deloc!

Uite, toţi trăiesc fericiţi pentru totdeauna. Din nou.

Făcusem tot ce puteam pentru a demonstra că mă simt bine, că nu mă îngrijorez. Am făcut tot ce am putut pentru acea poveste. Cea în care noi trei eram intangibili.

Pe drumul spre casă de la înmormântare, nu am mai vrut să mă simt bine.

Am vrut să fiu copil. Am vrut să țip, să trântesc ușile, să strig, ca niciodată: „Te urăsc! Îmi strici viața!“

Am vrut ca mama să mă pedepsească, apoi să se strecoare mai târziu în camera mea și să mă sărute pe frunte, șoptind: „Înțeleg cât de speriată ești“.

În schimb, și-a șters lacrimile, a inspirat adânc și a repetat:

– Nu voi vorbi despre asta.

– Bine, am spus eu, învinsă, frântă. Nu vom vorbi despre asta.

Când am zburat înapoi la New York, totul s-a schimbat. Apelurile mamei au devenit rare și, chiar și atunci când mă suna, loveau ca o tornadă. Trecea ca o furtună prin fiecare detaliu al săptămânii ei, apoi mă întreba cum mă descurc și, dacă ezitam prea mult, intra în panică și se scuza spunând că are niște cursuri de gimnastică de care uitase.

Își petrecuse ani întregi pregătindu-și propria moarte fără să aibă timp să se pregătească pentru asta. Pentru ca el să ne părăsească și să ne trezim cu adevărul gol-goluț venind nepoftit la înmormântarea lui și să ne frângem toate amintirile frumoase în două.

Era îndurerată. Știam asta.

Dar și pe mine mă durea, atât de mult, încât pentru prima dată nu am putut să râd sau să dansez ca să gonesc durerea. Nici pentru mine nu mi-aș fi putut scrie un final fericit.

Nu voiam să fac asta. Nu voiam să stau în casa asta plină de secrete și să-mi exorcizez amintirile cu tata din propriul corp, dar, aparent, puteam.

Pentru că deja mă apucasem să tastez.

Prima oară când a întâlnit-o pe marea iubire a tatălui său a fost la înmormântarea acestuia.

#

Povestea mea de dragoste cu romanele romantice începuse în sala de așteptare de la cabinetul radiologului mamei mele. Mamei nu-i plăcea să merg cu ea, insista că o fac să arate senilă, așa că stăteam cu o carte uzată luată de pe raft în față, încercând să-mi distrag atenția de la ticăitul nefast al ceasului fixat peste ghișeul unde se făceau înscrieri.

Mă așteptam să mă uit la o pagină timp de douăzeci de minute, prinsă ca într-o roată de hamster din cauza anxietății. În schimb, citeam 150 de pagini și apoi băgam din greșeală cartea în poșetă când era timpul să plec acasă.

A fost primul val de uşurare pe care l-am simţit în decurs de câteva săptămâni şi, de atunci încolo, am citit pe nerăsuflate fiecare roman de dragoste pe care am putut pune mâna. După care, fără nici un plan adevărat, am început să scriu unul, iar sentimentul acela de a mă îndrăgosti de o poveste şi de personajele ei în timp ce ieşeau din mine nu se putea compara cu nimic altceva.

Primul diagnostic al mamei m-a învăţat că dragostea era o funie din cearşafuri pe care să evadezi, dar al doilea diagnostic al ei m-a învăţat că dragostea ar putea fi o vestă de salvare când te înecai.

Cu cât lucram mai mult la povestea mea de dragoste, cu atât mă simţeam mai puţin neputincioasă în lumea reală. Poate că fusesem nevoită să renunţ la planul meu de a merge la postuniversitară şi de a mă face profesoară, dar puteam ajuta oamenii. Puteam să le dau ceva bun, ceva amuzant şi plin de speranţă.

A funcţionat. Ani la rând am avut un scop, ceva bun pe care să mă concentrez. Dar când tata a murit, brusc, scrisul – singurul lucru care mă liniştise întotdeauna, un verb pe care îl simţeam mai degrabă ca pe un loc doar pentru mine, lucrul care mă eliberase de cele mai întunecate momente ale mele şi îmi adusese speranţa în inimă când îmi fusese cel mai greu – ei bine, scrisul mi se păruse imposibil.

Până acum.

În regulă, suna mai mult ca un jurnal la persoana a treia, dar, pentru moment, avea să meargă. Cuvintele îmi ieşeau de sub degete şi trecuse atâta vreme de când nu se mai întâmplase asta, încât m-am bucurat să văd că nu cuvintele MUNCA FĂRĂ DISTRACŢIE ÎL FACE PE OM PLICTISITOR umplu documentul Word de o mie de ori.

Asta trebuia să fie mai bun decât aia (????):

Ea nu ştia dacă tatăl ei într-adevăr o iubise pe Cealaltă Femeie. Nu ştia dacă într-adevăr o iubise pe mama ei. Singurele trei lucruri pe care le ştia, fără nici o urmă de îndoială, erau că iubise cărţile, bărcile şi luna ianuarie.

Era ciudat să spună ianuarie în loc de iarnă, dar aşa spunea el mereu. Nu era doar o întâmplare că atunci mă născusem eu. Întotdeauna făcuse să pară ca şi cum mă născusem în ianuarie *pentru că* era cea mai bună lună şi nu invers.

În Ohio, o consideram în mare măsură a fi cea mai rea lună din an. De multe ori, nici nu prea aveam zăpadă până în februarie, ceea ce însemna

că ianuarie era doar o perioadă cenuşie, rece şi lipsită de lumină, când nu mai aveam nici Crăciunul pe care să-l aşteptăm cu nerăbdare.

– În West Michigan e altfel, obişnuia să spună tata.

Acolo era lacul, care îngheţa, acoperit de câţiva metri de zăpadă. Aparent, puteai să-l traversezi de parcă ar fi fost vreo tundră marţiană. La facultate, eu şi Shadi plănuiserăm să mergem până acolo într-un weekend şi să vedem în sfârşit ceea ce ne tot descrisese tata, însă chiar în ziua aceea a primit un telefon de la tatăl ei vitreg cum că le murise câinele ciobănesc, aşa că ne-am petrecut weekendul uitându-ne la filme clasice şi prăjind bezele la aragaz.

M-am întors la scris.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate că s-ar fi dus în orăşelul de pe malul lacului iarna, şi nu vara, ar fi stat dinaintea peretelui de sticlă, privind la albastrul înmuiat în alb şi la verdele îngheţat al plajei acoperite de zăpadă.

Se gândise să facă întocmai, însă avusese sentimentul ăsta ciudat, teama asta, că ar da nas în nas cu o fantomă dacă s-ar duce acolo chiar la momentul potrivit.

L-aş fi văzut peste tot, în toate. M-aş fi întrebat cum s-ar fi simţit în legătură cu orice detaliu, cât de mic, mi-am amintit cum descrisese o anumită iarnă pe când era copil şi ninsese mult: *Toate acele mici sfere, January, de parcă lumea întreagă ar fi fost făcută din bobiţe de cereale. Zahăr pur.*

Întotdeauna se pricepuse să descrie lucrurile. Când mama mi-a citit prima carte, mi-a spus că îl vedea pe el în mine. În felul în care scriam.

Avea sens. De la el învăţasem să-mi placă poveştile.

Obişnuia să fie mândră de toate lucrurile pe care le aveau în comun sau, cel puţin, să privească asemănările cu afecţiune. Erau păsări de noapte. Dezordonaţi. Întârziau mereu şi mereu aveau câte o carte la ei.

Nu le păsa de protecţie solară şi erau obsedaţi de cartofi, sub orice formă. Ne simţeam vii când eram pe apă. Cu braţele deschise larg, cu vestele foşnind, cu ochii mijiţi în lumina pătrunzătoare a apusului.

Acum ura acele similitudini. Își făcea griji că trădaseră o nedreptate îngrozitoare care trăia înăuntrul ei. Poate și ea, la fel ca tatăl ei, avea să devină incapabilă de iubirea altruistă, nesfârșită, loială după care tânjise toată viața.

Care iubire era foarte posibil să nu existe.

Capitolul 10. Interviul

Citisem undeva că dura 10 000 de ore să devii expert în ceva. Cu scrisul era diferit, era „ceva“ prea vag ca 10 000 de ore să însemne mare lucru. Poate 10 000 de ore de zăcut într-o cadă goală, storcându-ţi creierii, însemnau că deveneai un expert în a-ţi stoarce creierii într-o cadă goală. Poate 10 000 de ore de plimbat câinele, în timp ce încercai să găseşti hiba din intrigă, te făceau un expert în a dezlega încrengăturile dintr-o intrigă.

Însă toate acele lucruri erau părţi dintr-un întreg.

Probabil că petrecusem mai mult de 10 000 de ore *dactilografiind* romane (cele publicate, precum şi cele aruncate la gunoi), şi tot nu eram expertă în *dactilografiere*, ca să nu mai zic expertă în scris de cărţi. Pentru că, deşi ai petrecut 10 000 de ore scriind o poveste de dragoste uşurică şi încă 10 000 citind-o, nu ai devenit vreun expert în a scrie vreun alt gen de carte.

Nu ştiam ce făceam. Nu puteam fi sigură de nimic. Exista o mică şansă să-i trimit schiţa asta Anyei, iar ea să-mi trimită înapoi un email în care să-mi spună: „De ce mi-ai trimis meniul de la Red Lobster?“

Dar fie că mă pricepeam sau nu la cartea asta, o scriam. Venea în fluxuri dureroase şi în refluxuri disperate, de parcă ar fi urmat ritmul valurilor care se spărgeau undeva în spatele zidului de ceaţă.

Nu era întocmai viaţa mea, dar era pe aproape. Conversaţia dintre cele trei femei – Ellie, mama ei şi dublura Sonyei, Lucy – ar fi putut fi aceeaşi, cuvânt cu cuvânt, deşi ştiam că nu trebuia să mă încred în propria memorie în ultima vreme.

Dacă-mi aminteam bine, atunci tata n-avea cum să fi fost aici, în casa asta, când cancerul mamei a recidivat. Nu avea cum să fi fost pentru că, până să moară, aveam amintiri cu ei dansând desculţi în bucătărie, mângâindu-i părul şi sărutând-o pe creştet, ducând-o cu maşina la spital,

eu fiind pe bancheta din spate, cu playlistul pe care mă rugase să-l alcătuiesc cântând la radioul maşinii.

Melodia „Always on My Mind“ a lui Willie Nelson.

Mâna tatei şi mâna mamei strângându-se cu putere pe consola centrală.

Fireşte că-mi aminteam şi „călătoriile de afaceri“. Dar nu asta era ideea. Îmi aminteam lucrurile aşa cum credeam că fuseseră şi apoi adevărul, Adevărul, îmi sfâşiase memoria în două la fel de uşor cum ai rupe o foaie ieşită din imprimantă.

Următoarele trei zile le-am petrecut într-o fervoare de scris, făcut curăţenie şi cam atât. În afară de o cutie cu hârtie de împachetat, câteva jocuri de societate şi o mulţime de prosoape şi aşternuturi de rezervă, nu prea mai era altceva de natură personală în dormitorul de oaspeţi de la etaj. Putea fi orice casă de vacanţă din America, ori poate doar o casă model, o promisiune de suprafaţă că şi viaţa ta ar putea fi atât de generic de drăguţă.

Îmi plăcea decorul de la etaj mult mai puţin decât cel cald, cu accente boho de la parter. Nu mă puteam hotărî dacă mă simţeam uşurată sau înşelată din cauza asta. Mă întrebam dacă tata fusese cel care alesese decorul de la etaj. Cel mai probabil, locuiseră aici la fel de mult ca proprietarii dinaintea lor.

Dacă fusese mai mult din *el*, sau din *ea*, aici, atunci ea deja făcuse o treabă bună din a elimina orice urmă.

Miercuri, am făcut poze la mobilier şi le-am postat pe Craigslist. Joi, am împachetat aşternuturile de rezervă, jocurile de societate, hârtia de împachetat şi le-am pus în cutii pentru donat. Vineri, am strâns toate cearşafurile de pe paturi şi toate prosoapele de pe suporturile din a doua baie de la etaj şi le-am dus la spălătoria de la parter, aruncându-le în maşină înainte să mă aşez să mai scriu puţin.

Ceaţa se risipise în sfârşit, iar aerul din casă redevenise fierbinte şi lipicios, aşa că am deschis geamurile şi uşile şi am pornit toate ventilatoarele.

Mai aruncasem o privire la Gus să văd ce face, dar puţin. Din câte văzusem, se mişca încontinuu în timp ce lucra. Dacă era la masa din bucătărie de dimineaţă, nu-l mai găseam în acelaşi loc până îmi turnam eu a doua cană de cafea. Dacă nu era pe nicăieri toată ziua, apărea brusc pe verandă noaptea, scriind numai la lumina laptopului, cu roiurile de molii care trăgeau la ea.

Ori de care ori îl zăream, îmi pierdeam instantaneu concentrarea. Era prea amuzant să-mi închipui ce anume putea scrie, să mă gândesc la toate posibilităţile. Speram să fie cu vampiri sau cu piraţi sau cu vampiri-piraţi.

Fereastra prin care încercasem să strig la el în acea primă noapte de sâmbătă dădea drept într-una identică din bucătăria lui, iar vineri după-amiaza, ne-am sincronizat perfect pentru prima oară.

El stătea la masa din bucătăria lui, cu faţa spre casa mea.

Eu stăteam la masa din bucătăria mea, cu faţa spre casa lui.

Când ne-am dat seama de asta, el a ridicat sticla de bere în aceeaşi manieră în care mă toasta în glumă cu cana de cafea. Eu am ridicat paharul cu apă.

Avea s-o ia atât de rău pe coajă.

Ambele ferestre erau deschise. Puteam vorbi, dar asta ar fi însemnat să strigăm.

În schimb, Gus s-a mulţumit să zâmbească şi să ia pixul de lângă carnetul său. A mâzgălit ceva în el preţ de o clipă, după care a ridicat carnetul ca să citesc:

VIAŢA E LIPSITĂ DE SENS, JANUARY. PRIVEŞTE ÎN ABIS.

Mi-am reţinut un hohot de râs, după care mi-am tras şi eu carnetul înspre mine, am dat la o pagină goală şi, cu litere mari şi pătrăţoase, am scris:

ASTA-MI ADUCE AMINTE DE VIDEOCLIPUL LUI TAYLOR SWIFT

Zâmbetul i-a înflorit ştrengăreşte pe faţă. A râs şi a scuturat din cap, după care şi-a reluat scrisul. Nici unul nu a mai zis nimic, nici nu ne-am mai pasat bileţele, dar nici nu ne-am mutat. Nu până când nu mi-a bătut la uşa din faţă pentru prima noastră ieşire în scopuri de cercetare, cu câte un termos în fiecare mână.

I-a aruncat rochiei mele – aceeaşi rochie strâmtă şi neagră pe care o purtasem şi la clubul de lectură – o privire lentă de sus până jos, după care a scuturat din cap.

– Asta... n-o să meargă.

– Dar arăt bine! am replicat eu.

– Da, dacă am fi mers la balet, aş fi fost încântat. Dar îţi spun, January, asta *nu* o să meargă pentru diseară.

#

– O să fie o noapte lungă, m-a avertizat Gus.

Eram în maşina lui, îndreptându-ne spre nord de-a lungul lacului, soarele coborând leneş la orizont, ultimele lui raze febrile pictând totul de parcă ar fi fost o vată de zahăr luminată din spate. Când l-am rugat să-mi aleagă el ţinuta şi să mă scutească de efort, mă aşteptam să se simtă jenat. În schimb, m-a urmat în camera de oaspeţi de la parter, s-a uitat la cele câteva lucruri care atârnau în dulap şi a ales aceiaşi pantaloni scurţi de blugi pe care îi purtasem la librăria lui Pete şi tricoul meu cu Carly Simon.

– Atâta vreme cât nu mă pui să te ascult cântând „Everybody Hurts“ de două ori la rând, am zis eu, cred că sunt de acord cu noaptea lungă.

El a afişat un început de zâmbet. Îi făcea pleoapele să pară şi mai grele.

– Noaptea în care ne-am întâlnit a fost o ocazie specială. M-a convins un prieten, dar n-o să se mai întâmple. Nu-ţi face griji.

Bătea darabana cu degetele pe volan, neliniştit, când am ajuns la un semafor care era roşu. Îi priveam venele de pe braţe, care urcau spre bicepşi şi se pierdeau sub mâneca tricoului. Jacques fusese frumos ca un model masculin, cu corpul perfect tonifiat, cu un zâmbet cuceritor şi un păr şaten-auriu care îi cădea pe frunte exact la fel în fiecare zi. Dar imperfecţiunile lui Gus – cicatricele şi ascuţişurile, liniile strâmbe şi marginile tăioase – şi felul în care compuneau întregul mă făceau să nu mă pot opri din a-l privi şi din a-mi dori să-l privesc mereu.

El a scuturat din cap, moşmondind ceva la butoane. Apoi m-a privit preţ de o clipă, dar eu m-am uitat pe fereastră, încercând să-mi golesc mintea ca să nu se apuce să-mi citească gândurile.

– Vrei să fii surprinsă? a întrebat Gus. În privinţa locului unde mergem?

– Hmm, surprinsă de ceva suficient de tulburător despre care *tu* ai considerat că merită menţionat într-o carte? Nu, mulţumesc.

– Probabil e cel mai înţelept aşa, a fost el de acord. Mergem să luăm interviu unei femei a cărei soră a făcut parte dintr-un cult de sinucigaşi.

– Glumeşti.

El a scuturat din cap.

– Dumnezeule mare! am exclamat după un hohot de râs forţat, după

care am realizat: Gus, scrii o *comedie romantică* despre un cult de sinucigaşi?

El şi-a dat ochii peste cap.

– Am programat interviul ăsta înainte de pariul nostru. Plus de asta, ideea acestei ieşiri este să te ajute pe *tine* să scrii ficţiune literară.

– Ei, oricum, n-ai glumit cu privitul în abis, am făcut eu. Deci scopul acestei lecţii este practic: *Totul e nasol, acum treci şi scrie despre asta?*

Gus a rânjit.

– Nu, deşteapto. Scopul acestei lecţii sunt personajul şi detaliile.

Eu m-am prefăcut că rămân cu gura căscată.

– N-o să-ţi vină să crezi ce coincidenţă, dar avem şi noi aşa ceva în literatura pentru femei!

Gus şi-a dat ochii peste cap.

– Ştii, tu eşti cea care a propus lecţiile ca parte din plan. Dacă ai de gând să râzi de mine pe tot parcursul lor, aş fi fericit să te las la cea mai apropiată seară a amatorilor de la vreun club de comedie şi să te iau înapoi când termini.

– Bine, bine, l-am expediat eu cu un gest din mână. Personaje şi detalii. Spuneai...

Gus a ridicat din umeri.

– Îmi place să scriu scenarii ciudate. Personaje şi evenimente care par prea absurde pentru a fi reale, şi totuşi care să fie credibile. Aşa că, de obicei, iau multe interviuri. Exactitatea te ajută să faci incredibilul credibil. Şi este interesant de văzut ce-şi amintesc oamenii dintr-o situaţie. De exemplu, dacă vreau să scriu despre un zelot care conduce un cult şi care se crede o conştiinţă extraterestră reîncarnată, ca toţi liderii mondiali din ultimele secole, am nevoie să ştiu şi cât poartă la pantofi, şi ce mănâncă la micul dejun.

– *Chiar* ai nevoie de asta? l-am tachinat eu. Cititorii chiar vor să citească despre aşa ceva?

El a râs.

– Ştii, poate singurul motiv pentru care n-ai fost în stare să-ţi termini cartea este pentru că tot întrebi pe unul şi pe altul ce vrea să citească în loc de ce vrei tu să scrii.

Eu mi-am încrucişat braţele la piept, burzuluindu-mă şi ignorându-i comentariul.

– Şi spune-mi, Gus, cum o să introduci o turnură romantică în cartea ta despre un cult sinucigaş?

El şi-a sprijinit capul de spătar şi s-a scărpinat în bărbie.

– În primul rând, a început el, când am spus că interviul ăsta era pentru comedia mea romantică? Aş putea foarte bine să pun deoparte toate notiţele mele până când voi câştiga pariul şi apoi să mă întorc să lucrez la romanul meu *oficial*.

– Şi asta faci acum? am întrebat eu.

– Încă nu ştiu, a recunoscut. Încerc să-mi dau seama dacă pot combina ideile.

– Poate, am zis eu cu o îndoială în glas. Spune-mi mai multe detalii, să văd dacă te pot ajuta.

– Bine. Deci, a continuat, ajustându-şi mâinile pe volan, premisa originală a fost practic că jurnalistul află că iubita lui din liceu, o fostă narcomană, a aderat la un cult, aşa că el decide să se infiltreze şi să-l distrugă din interior. Dar cât e acolo, începe să avanseze pe scara ierarhică, depăşind-o cu muuult pe femeia pentru care se dusese acolo ca s-o *salveze*. Iar pe măsură ce face asta, vede tot felul de lucruri, dovada că liderul avea dreptate. Despre totul. În cele din urmă, fata se va speria şi va încerca să se retragă, să-l convingă şi pe *el* să plece odată cu ea.

– Aşadar, mă gândesc, am zis eu, că pleacă, luna de miere în Paris, se aşază într-un sătuc din sudul Franţei. Probabil devin viticultori.

– Avea de gând s-o ucidă, a spus Gus pe un ton plat. Ca să-i salveze sufletul. Nu m-am hotărât încă dacă asta va distruge în cele din urmă cultul – ducând la arestarea tuturor liderilor – sau dacă el va deveni noul profet. Mi-a plăcut prima opţiune pentru că pare ca un cerc închis: vrea s-o scoată din cult; reuşeşte. Vrea să distrugă cultul; reuşeşte. Doar că a doua pare mult mai ciclică, pe de altă parte. Ca orice altă persoană rănită care suferă de complexul eroului, şi el va sfârşi să facă întocmai ce face şi liderul iniţial al cultului. Nu ştiu. Poate o să închei cu un tânăr sau cu o tânără dependentă de droguri care să apară fix la final.

– Drăguţ, am zis eu.

– Exact răspunsul pe care îl aşteptam, a replicat.

– Ai şi idei pentru versiunea nu-atât-de-oribilă a acestei cărţi?

– Mi-a plăcut ideea cu sudul Franţei. Şmecher rău!

– Mă bucur că-mi împărtăşeşti viziunea.

– Oricum, a reluat el, o să-mi dau eu seama. O comedie romantică despre un cult *chiar* sună interesant. Cum rămâne cu tine? Cartea ta despre ce era?

Eu m-am făcut că-mi vomit în poală.

– Drăguţ, m-a imitat el, adresându-mi un rânjet.

Că tot vorbeam de şmecher rău, uneori ochii lui păreau să reflecte un foc, cu toate că nu era nici unul în jur. Pentru numele lui Dumnezeu, eram într-o maşină aproape neagră ca smoala! Ochilor lui nu ar trebui să le fie permis, fizic sau moral, să strălucească aşa. Cât de lipsit de respect faţă de legile naturii! Pielea începuse să-mi ardă sub privirea lui.

– N-am idee despre ce era cartea mea, am zis, când, în cele din urmă, şi-a întors ochii la drum. Şi prea puţin despre ce e asta de-acum. Cred că este despre o fată.

A aşteptat câteva secunde ca să continui, după care a spus:

– Uau!

– Ştiu.

Era mai mult de atât. Era despre tatăl pe care-l adora. Era despre amantă şi despre casa de vacanţă din oraşul în care crescuse şi despre programările la şedinţele de radioterapie ale soţiei lui. Însă chiar dacă lucrurile dintre mine şi Gus se mai încălziseră (de vină erau ochii lui), nu eram încă pregătită pentru întrebările care să mă facă să vorbesc despre ce ar putea fi cartea.

– De ce te-ai mutat aici? am întrebat eu după o lungă tăcere.

Gus s-a foit în scaun. Era evident că avea şi el multe subiecte despre care nu voia să discute cu *mine*.

– Pentru carte, a răspuns el. Am citit despre cultul ăsta care a fost aici prin anii '90. Aveau o aşezare imensă în pădure înainte să fie descoperiţi. Se petreceau tot felul de lucruri ilegale acolo. Sunt aici de vreo cinci ani, luând interviuri oamenilor şi investigând.

– Serios? Lucrezi la asta de cinci ani?

El mi-a aruncat o privire.

– E un subiect de cercetare amplu. Iar o parte din timpul ăsta l-am folosit pentru a-mi termina prima carte, după care am mers în turneu de promovare şi restul. Nu e ca şi cum au fost cinci ani neîntrerupţi dinaintea unei maşini de scris, cu o sticlă goală lângă în care să mă piş.

– Doctorul tău va fi uşurat să audă asta.

Am continuat să mergem în liniște o vreme până când Gus și-a lăsat geamul în jos, ceea ce mi-a oferit permisiunea de a-l lăsa și eu pe al meu. Biciuirea caldă a aerului prin geamul deschis a dizolvat toată tensiunea și disconfortul creat de liniștea în care ne adânciserăm. Am fi putut fi doi străini pe aceeași plajă, în același autobuz sau feribot.

Pe măsură ce înaintam, soarele dispărea centimetru cu centimetru. În cele din urmă, Gus a început să butoneze radioul, oprindu-se la un post cu muzică veche unde cânta Paul Simon.

– Ador cântecul ăsta, mi-a spus el pe deasupra vântului care se învârtejea în interiorul mașinii.

– Serios? am făcut eu surprinsă. Mă gândisem că o să mă pui să ascult Elliot Smith sau Johnny Cash interpretând „Hurt“ tot drumul.

Gus și-a dat ochii peste cap, însă zâmbea.

– Iar eu am crezut că o să-ți aduci playlistul cu Mariah Carey.

– La naiba, mi-aș fi dorit să mă fi gândit și eu la asta!

Râsetul lui aspru aproape că s-a pierdut în vânt, însă eu am auzit suficient cât să mi se înfierbânte obrajii.

A durat două ore până să ieșim de pe autostradă și încă vreo treizeci de minute pe drumuri secundare, avariate de gheață și luminate doar de farurile mașinii și de stelele de deasupra.

În cele din urmă, am ieșit de pe drumul șerpuitor prin pădure și am intrat în parcarea cu pietriș a unui bar cu un acoperiș din tablă ruginită și cu o firmă luminoasă pe care scria *Pe malul apei*. În afară de două motociclete și de o rablă de camioneta marca Toyota, parcarea era goală, însă ferestrele, luminate de semnele BUDWEISER și MILLER, lăsau să se vadă mulțimea destul de densă dinăuntru.

– Fii sincer, i-am zis, m-ai adus aici ca să mă ucizi?

Gus a oprit motorul și a ridicat geamurile.

– Te rog. Am condus trei ore. Am un loc numai bun de ucis și în North Bear Shores.

– Toate interviurile tale au loc în baruri dubioase din pădure? am întrebat eu.

El a ridicat din umeri.

– Doar alea bune.

Am coborât din mașină. Fără vântul care să bată cu 50 de m/h, afară era cald și lipicios, la fiecare câțiva pași întâlnind un nou nor de țânțari și de licurici. M-am gândit că poate aud „apa“ la care făcea referire numele

barului undeva prin pădurea din spatele lui. Nu credeam să fie vorba de lac. Probabil era vreun pârâiaş.

Întotdeauna mă simţeam puţin anxioasă când mergeam în locuri ca astea din cartier atunci când nu făceam parte din cartier, însă Gus părea relaxat şi mai nimeni nu şi-a ridicat ochii din halba lor de bere, de la masa de beer pong ori de la partenerul alături de care stăteau sprijiniţi pe lângă perete în jurul tonomatului vechi. Era un loc plin de pălării de camuflaj, de maiouri şi de geci din denim cu guler îmblănit.

Îi eram extrem de recunoscătoare lui Gus pentru că mă încurajase să-mi schimb ţinuta.

– Cu cine trebuie să ne întâlnim? am întrebat, lipindu-mă de el în timp ce scana mulţimea.

A arătat cu bărbia înspre o femeie singură care stătea la bar mai în spate.

Grace avea vreo cincizeci de ani şi umerii rotunjiţi ai cuiva care îşi petrecuse mult timp şezând, dar nu şi într-o manieră relaxată. Ceea ce avea logică. Era şoferiţă pe camion, avea patru fii la liceu şi nici un partener romantic pe care să se sprijine.

– Nu că ar conta, a spus ea, luând o gură din berea ei Heineken. Nu sunteţi aici ca să vorbim despre asta. Vreţi să ştiţi mai multe despre Hope.

Hope, sora ei. Hope şi Grace[8]. Gemene din partea de nord a Michiganului, care nu era chiar partea bună a peninsulei, după cum se exprimase chiar ea.

– Vrem să vorbim despre orice consideri că este relevant, i-a spus Gus.

A vrut să se asigure că nu eram reporteri. Gus a scuturat din cap.

– E un roman. Nici unul dintre personaje nu va avea numele sau caracteristicile tale. Cultul nici nu va fi descris identic. Asta mă va ajuta doar să înţeleg personajele. Care e motivaţia cuiva de a se alătura unui cult, când ai observat prima oară că era ceva în neregulă cu Hope, genul ăsta de lucruri.

A aruncat o privire spre uşă, apoi s-a întors spre noi, cu o expresie de incertitudine pe chip.

M-am simţit vinovată. Ştiam că venise de bunăvoie, dar n-avea cum să-i fie uşor să-şi răscolească trecutul şi să-l ofere pe tavă unui cuplu de străini.

– Nu eşti obligată să ne spui nimic, am răbufnit. Apoi am simţit ochii lui Gus care mă priveau ţintă, dar eu m-am concentrat asupra lui Grace, asupra ochilor ei înlăcrimaţi şi a buzelor strânse. Ştiu că nu o să poţi

repara nimic dacă vorbeşti despre ce s-a întâmplat. Dar nici dacă taci nu o să se întâmple nimic bun. Dacă e ceva ce simţi că trebuie să spui, poţi. Chiar dacă este doar ceea ce iubeai cel mai mult la ea.

A mijit ochii, până când au mai rămas doar nişte fâşii de safir şi buzele i s-au strâns într-un nod. Pentru o secundă, a rămas nemişcată şi mohorâtă, o Madonă dintr-o Pietà de piatră, cu o amintire sacră înfăşurată în poală, ascunsă de privirile noastre.

– Râsul ei, a spus ea în cele din urmă. Pufnea pe nas când râdea.

Colţurile gurii mi s-au ridicat în sus, dar pe pieptul meu s-a aşezat o nouă greutate.

– Îmi place când oamenii fac asta, am recunoscut. Cea mai bună prietenă a mea râde aşa. Mereu simt că se îneacă în viaţă. Într-un sens bun. De parcă i-ar răbufni pe nas, ştii?

Pe buzele subţiri ale lui Grace s-a format un zâmbet blând şi strălucitor.

– Într-un sens bun, a spus ea încet.

Apoi zâmbetul i-a tremurat cu tristeţe şi s-a scărpinat în bărbia arsă de soare. A deschis gura, dar a închis-o la loc. Umerii ei s-au aplecat, iar ea şi-a sprijinit coatele pe masă.

– N-am observat, a spus ea cu un ton răguşit. Că era ceva în neregulă. Asta voiaţi să ştiţi? Ochii i s-au înceţoşat şi a scuturat din cap o dată. Habar n-am avut până când ea nu s-a dus.

Gus a înclinat puţin capul.

– Cum a fost posibil?

Lacrimile i-au năvălit în ochi chiar când ridica din umeri.

– Pentru că încă râdea.

#

Am rămas în tăcere în cea mai mare parte a drumului înapoi spre casă. Cu geamurile închise, cu radioul oprit, cu ochii la drum. Îmi închipuiam că Gus procesa informaţiile obţinute de la Grace.

Eu eram pierdută în gândurile despre tata. Puteam să mă văd evitând întrebările pe care le aveam despre el până când aş fi ajuns de vârsta lui Grace. Până când Sonya n-ar mai fi fost, şi nici mama, şi n-ar mai fi rămas nimeni care să-mi dea răspunsurile, chiar dacă aş mai fi vrut.

Nu eram pregătită să-mi petrec tot restul vieţii evitând gândurile pe care le aveam despre bărbatul care mă crescuse.

Dar eram şi extenuată din pricina durerii dintre coaste, din cauza poverii care-mi apăsa claviculele, a transpiraţiei anxioase care ieşea la iveală ori de câte ori mă lăsam să rumeg prea mult adevărul.

Am închis ochii şi mi-am sprijinit capul de spătar, în timp ce amintirile au continuat să curgă. Am încercat să le opresc, dar n-am putut. Şalul croşetat, expresia de pe chipul mamei, cheia din palma mea.

Doamne, nu voiam să mă întorc în casa aia!

Maşina s-a oprit şi eu am deschis brusc ochii.

– Scuze, a bălmăjit Gus.

Călcase frâna ca să nu intre într-un tractor dintr-o intersecţie întunecată.

– Nu eram atent.

Eu am încercat să-mi şterg discret ochii.

– Te-ai pierdut în creierul ăla frumos al tău?

Gluma a ieşit răsuflată, iar dacă Gus a auzit-o, n-a dat nici un semn. Colţul mai animat al gurii lui rămânea cu încăpăţânare coborât.

– Eşti bine? a întrebat el tensionat, stânjenit.

– Mda.

A rămas tăcut încă o clipă, apoi:

– A fost destul de intens. Dacă vrei să discutăm despre asta...

M-am gândit la povestea lui Grace. Se gândise că Hope o ducea mai bine ca niciodată când se alăturase prima oară noului grup. În primul rând, renunţase la heroină, o provocare aproape insurmontabilă.

– Mi-aduc aminte cum pielea ei arăta mai bine, ne spusese Grace. Şi ochii ei. Nu ştiu cum anume, dar erau diferiţi. Am simţit că mi-am recăpătat sora. Patru luni mai târziu, era moartă.

Murise dintr-un accident, o hemoragie internă ca urmare a „pedepselor“. Restul aşezării din Noul Eden dispăruse în flăcări atunci când investigaţia celor de la FBI se apropia din ce în ce.

Tot ceea ce ne spusese Grace era probabil grozav pentru intriga iniţială a lui Gus. Nu era loc de prea multe întâlniri drăguţe şi de finaluri fericite. Dar cam ăsta era şi scopul. Cercetarea din seara aceasta fusese pentru *mine*, să-mi pun creierul pe drumul care duce la personaje şi situaţii ce s-ar potrivi în cartea pe care o scriam.

– Trebuie să ne oprim pentru benzină, a spus Gus şi a ieşit de pe autostradă, intrând într-o benzinărie Shell pustie.

De jur împrejur nu se întindeau decât kilometri întregi de câmpuri uscate.

Am coborât din maşină să-mi dezmorţesc puţin mâinile şi picioarele cât Gus punea benzină. Noaptea răcorise aerul, dar nu cu mult.

– Ăsta e unul dintre locurile în care îţi comiţi crimele? am întrebat, privindu-l peste maşină.

– Refuz să răspund la întrebare ca să nu încerci să mi-l furi.

– Un motiv bun, am replicat eu, apoi, o clipă mai târziu: Nu te supără? Să trebuiască să trăieşti tragedia altcuiva? Vreme de cinci ani? Vreau să spun că e o perioadă destul de lungă în care să te pui singur la colţ.

Gus s-a întors şi a pus pompa la locul ei. Când s-a rotit cu faţa spre mine, şi-a concentrat atenţia asupra capacului de la rezervor, pe care l-a răsucit până l-a închis.

– Toată lumea trece prin rahaturi, January. Uneori, să te gândeşti la ale altuia e de-a dreptul o uşurare.

– În regulă, am zis eu. Aştept.

Gus a ridicat din sprâncene, iar gura lui sexy şi rea i s-a destins.

– Ce anume?

Eu mi-am încrucişat braţele la piept şi mi-am sprijinit şoldul de portiera şoferului. Obosisem să fiu eu mereu cea mai jalnică persoană din încăpere. Fata care se îmbăta cu vinul din poşetă. Fata care plânge pe scaunul din dreapta.

– Aştept să-ţi aud rahatul ăsta misterios prin care ai trecut tu. Aş face o pauză de la al meu.

El s-a scărpinat în bărbie, ochii lui negri, lichizi, cercetându-mi chipul.

– Lasă, a făcut el în cele din urmă şi s-a îndreptat spre portieră, însă eu stăteam sprijinită de ea. Îmi stai în drum, a zis el încet.

– Serios?

El s-a întins după mâner, iar eu m-am dat într-o parte ca să-l blochez. Mâna lui m-a atins în schimb pe şold, iar o scânteie fierbinte m-a străbătut pe dată.

– Acum îmi stai şi mai mult în drum, a făcut el, pe un ton care părea mai degrabă să spună *Te provoc să rămâi acolo.*

Obrajii mă ardeau. Mâna lui întârzia încă lângă şoldul meu, de parcă ar fi uitat că era acolo, însă degetul i-a tresărit, şi am ştiut că, de fapt, nu uitase.

– Doar ce m-ai dus la cea mai deprimantă întâlnire din lume, am zis eu. Ai putea măcar să-mi spui un singur lucru despre tine şi motivul pentru care este atât de important subiectul ăsta cu Noul Eden.

El m-a privit lung, sprâncenele arcuindu-i-se a amuzament şi ochii scăpărându-i în felul acela injust, de parcă ar fi fost două focuri aprinse.

– N-a fost o întâlnire.

Cumva, reuşise să o spună de parcă ar fi fost ceva pervers.

– Corect, tu nu ieşi la întâlniri, l-am tachinat eu. Şi oare de ce? Din cauza trecutului tău întunecat şi misterios?

Zâmbetul sexy şi rău i s-a lăţit şi mai mult.

– Mie ce-mi iese?

S-a apropiat şi mai mult, eu am devenit ultra conştientă de fiecare moleculă din spaţiul rămas gol dintre noi. Nu mai fusesem atât de aproape de un bărbat de la aventura mea de-o noapte eşuată. Tipul ăla mirosise prea puternic a parfum; Gus mirosea a fum şi a ceva dulce, ca beţişoarele parfumate cu aromă de ceva oriental şi sărat. Tipul ăla avusese ochii de un albastru-deschis, care erau peste tot pe mine, ca nişte limbi băloase de căţeluş – doar că fără nimic frumos şi simpatic ca limbile băloase de căţeluş –, în vreme ce privirea întunecată a lui Gus mă sfredelea ca un tirbuşon.

– O conversaţie animată?

Vocea mi-a părut neobişnuit de joasă.

El a scuturat uşor din cap.

– Spune-mi de ce te-ai mutat aici, iar eu o să-ţi spun *un* lucru despre trecutul meu întunecat şi misterios.

M-am gândit la ofertă, după care m-am calmat:

– Tatăl meu a murit. Mi-a lăsat mie casa de vacanţă.

Era adevărul, chiar dacă incomplet.

Pentru a doua oară, o expresie nefamiliară i-a apărat scurt pe chip – simpatie? Poate dezamăgire? – dispărând prea repede pentru ca eu s-o pot desluşi.

– Acum e rândul tău, i-am dat eu ghes.

– În regulă, a zis el, cu o voce uşor aspră. *Un singur* lucru.

Eu am încuviinţat din cap.

Gus s-a aplecat înspre mine, apropiindu-şi gura de urechea mea într-o manieră conspirativă, răsuflarea lui fierbinte făcându-mi pielea de găină pe ceafă. M-a fulgerat cu o privire piezişă, timp în care cealaltă mână a

lui mi-a atins şoldul, atât de uşor, încât am simţit cum blugii îmi ating pielea, dar nu atât de mult încât să-i simt greutatea palmei presându-mă. Fierbinţeala din şolduri s-a răspândit înspre centru, răsucindu-se în jurul coapselor mele ca nişte liane.

Era o nebunie – o nebunie curată – faptul că-mi amintea atât de viu noaptea aceea din facultate când el mă atinsese întocmai ca acum. Acea primă atingere când ne întâlniserăm în mijlocul ringului de dans, uşoară ca un fulg şi fierbinte până la punctul de topire, atentă, şi totuşi voită.

Mi-am dat seama că-mi ţineam respiraţia, iar când m-am forţat să respir din nou, urcarea şi coborârea pieptului meu era exagerată, ridicolă, aşa cum găseşti prin materialele erotice din perioada regenţei.

Doamne, cum de reuşea să-mi *facă* una ca asta? Din nou?

După noaptea pe care o avuseserăm, senzaţia asta, foamea asta din mine nu ar fi trebuit să fie posibile. După *anul* pe care îl avusesem, nu credeam că mai putea fi posibil.

– Am minţit, mi-a şoptit el în ureche. Ţi-am citit cărţile.

Mâinile lui m-au strâns de talie şi m-au îndepărtat de maşină, iar el a deschis portiera, s-a urcat şi m-a lăsat răsuflând greu în parcarea devenită deodată rece.

Capitolul 11. Non-întâlnirea

Mi-am petrecut mult prea mult din ziua de sâmbătă încercând să-mi dau seama unde să-l duc pe Gus pentru prima lui Aventură pe Tărâmul Literaturii pentru Femei, încât abia dacă am scris ceva.

Am mai scos vreo mie de cuvinte la prima oră a dimineţii, însă de atunci n-am făcut decât să măsor camera cu paşii şi să stau pe Google. Când n-am mai putut face asta, am luat maşina până la piaţa din oraş şi m-am plimbat printre tarabele însorite, în căutarea inspiraţiei. M-am uitat la buchetele de flori, tânjind după zilele când îmi permiteam câte un mănunchi de floarea-soarelui pentru bucătărie ori de cale pentru noptiera din dormitor. Fireşte, asta se întâmpla pe când eu şi Jacques împărţeam un apartament. Când închiriezi de una singură o garsoniera la New York, nu prea-ţi mai rămân bani pentru lucrurile care miros bine o săptămână şi care apoi mor sub ochii tăi. Şi nici acum, când nu aveam chirie de plătit, tot nu aveam bani pentru aşa ceva.

De la chioşcul cu produse de la o fermă locală, mi-am umplut punga reutilizabilă de cumpărături cu roşii mari, portocalii şi roşii, cu busuioc şi mentă, castraveţi şi o căpăţână de salată proaspătă. Dacă mă gândisem la ce să fac cu Gus diseară, acela era să gătesc ceva.

Stomacul mi-a ghiorăit la gândul unei mese bune. Nu eram cine ştie ce bucătăreasă – dura prea mult şi aproape niciodată nu aveam chef de gătit –, dar era ceva indiscutabil romantic în a turna două pahare de vin roşu şi de a te mişca prin bucătărie, tăind şi spălând, amestecând şi gustând dintr-o lingură de lemn. Urmărisem câteva dintre cuplurile cu care eram prietenă făcând asta la fel de elegant de parcă ar fi fost coregrafia unui dans, cu toate că mie şi lui Jacques nu ne ieşise niciodată. De obicei, dacă găteam împreună, însemna că puneam de cină când era deja puţin prea târziu şi când ne era amândurora prea foame ca să ne mai putem bucura de moment.

Mi-am plătit legumele şi mi-am ridicat ochelarii de soare pe cap pe când am intrat în partea închisă, cu aer condiţionat, a pieţei, în căutare de nişte pui sau o friptură.

Pe când mergeam, am început din nou să mă gândesc.

Personajele se puteau îndrăgosti oriunde – într-un aeroport, la un atelier auto, într-un spital –, dar pentru un anti-romantic, probabil ar fi nevoie de ceva mai puţin evident pentru a stimula ideile. Ceea ce era greu pentru mine, fiindcă, de obicei, cele mai bune scene ale personajelor mele apăreau pe neaşteptate, din greşeli şi încurcături. Nu a fost nevoie de inspiraţie pentru a defini o listă de idei de acţiune, dar pentru a găsi acel moment – momentul perfect care defineşte o carte, care o face să prindă viaţă şi să devină ceva mai mare decât suma cuvintelor pe care le conţine – era nevoie de o alchimie pe care nu o poţi falsifica.

Ultimul an din viaţa mea dovedise asta. Puteam să fac oricâte proiecte de acţiuni toată ziua, dar nu conta dacă nu mă implicam în poveste în primul rând, dacă povestea în sine nu se învârtea ca un ciclon, trăgându-mă cu totul în ea. Asta îmi plăcuse întotdeauna la citit, asta mă făcuse să vreau să scriu în primul rând. Sentimentul că o lume nouă se învârteşte ca o pânză de păianjen în jurul tău şi nu te poţi mişca până când nu şi se revelează cu totul.

Deşi interviul cu Grace nu-mi oferise idei anume pentru carte, *trezise* în mine o scânteie de inspiraţie, noţiunea că existau poveşti ciudate şi intense care să fie spuse şi un entuziasm la gândul că poate aş putea spune eu una dintre ele, şi că mi-ar şi *plăcea* s-o fac.

Voiam să-i ofer lui Gus aceeaşi senzaţie. Voiam să-l fac să se trezească a doua zi nerăbdător să scrie. Să-i dovedesc că era dificil să scrii o comedie romantică, şi aveam încredere că Gus îşi va da seama de asta în cele din urmă, dar şi că îl voi face să înţeleagă că ceea ce-mi plăcuse mie dintotdeauna la genul ăsta avea să fie o provocare absolută şi la fel de satisfăcătoare odată îndeplinită.

Cum am fost prea distrasă ca să mai scriu când am ajuns acasă, am decis să fac ceva mai folositor. Mi-am prins părul într-un coc în vârful capului, mi-am îmbrăcat pantalonii scurţi şi un tricou cu Todd Rundegren şi m-am dus în baia de la etaj cu saci de gunoi şi cutii.

Tata sau Cealaltă Femeie ţinuseră dulapul plin cu prosoape şi alte cosmeticale de rezervă, pe care le-am pus în cutii de dat şi le-am cărat în foaier câte una pe rând. Cu ocazia celui de-al treilea drum, m-am oprit

dinaintea ferestrei din bucătărie care dădea spre casa lui Gus. Stătea la masă, ţinând ridicat un bilet uriaş ca eu să pot vedea ce scria.

Am sprijinit cutia de masă şi mi-am şters broboanele de transpiraţie de pe frunte cu dosul mâinii, citind:

JANUARY, JANUARY, UNDE EŞTI TU, JANUARY?

Mesajul era ironic. Fluturaşii din stomac, nu. Am împins cutia pe masă şi mi-am luat carnetul, mâzgălind ceva în el. Apoi l-am ridicat.

Telefon nou. Cine e?

Gus a râs şi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra calculatorului său. Eu am luat cutia şi am dus-o la maşină, după care m-am întors după restul care aşteptau în foaier. În cele din urmă, umiditatea ultimelor câtorva zile dispăruse, lăsând loc doar căldurii şi adierii uşoare a vântului. După ce am terminat de încărcat maşina, mi-am turnat un pahar de rosé şi am ieşit pe verandă.

Cerul era senin, norii pufoşi şi risipiţi înaintau alene bătuţi de vânt, iar lumina puternică a soarelui picta copacii fremătând într-un verde pal. Dacă închideam ochii, izolându-mă de tot ce vedeam, puteam auzi chicotele de râs şi vocile de pe malul lacului.

Acasă, curtea mamei şi a tatei era spate în spate cu a unei alte familii, care avea trei copii mici. De cum se mutaseră, tata plantase un şir de tuia de-a lungul gardului pentru a crea o oarecare intimidate, însă îi plăcea enorm în acele nopţi de vară târzii, când stăteam cu toţii în jurul focului, că putea auzi ţipetele şi chicotelile copiilor jucându-se leapşa, sărind pe trambulină sau mergând cu cortul în spatele curţii lor.

Tata îşi iubea propriul spaţiu, dar mereu spunea că îi plăcea să i se reamintească faptul că mai erau şi alţi oameni acolo, trăindu-şi vieţile. Oameni care nu-l cunoşteau şi cărora nu le păsa.

Ştiu că unora nu le place să se simtă mici, îmi spusese cândva, *dar mie da. Îţi anulează presiunea când te gândeşti că eşti doar o altă viaţă din şase miliarde în orice clipă. Iar când treci printr-o perioadă grea* – la momentul acela, mama făcea chimioterapie –, *e bine de ştiut că nu eşti nici pe departe singurul.*

La momentul respectiv, mă simţisem fix pe dos. Fusesem furioasă. Pe univers, pe toată lumea care nu avea un părinte bolnav, pe corpul mamei

fiindcă o trădase pentru a doua oară. Chiar mă simţeam singură, mai ales când îmi urmăream colegii de la facultate pe Facebook mergând la master şi în călătorii internaţionale (cu fonduri de provenienţă misterioasă). Urmărindu-i cum postează mesajele lor siropoase de Ziua Mamei din ce colţ de lume s-or fi aflând. Auzindu-i pe copiii care locuiau în casa de lângă cea a părinţilor mei cum ţipă şi chicotesc în timp ce se joacă de-a fantomele în cimitir.

Aveam inima frântă şi nu puteam spune nimănui. Mă supărasem fiindcă ni se întâmpla asta din nou şi era şi mai rău pentru că aveam senzaţia că, dacă o să vorbesc, asta o să o îmbolnăvească şi mai tare pe mama.

Apoi şi-a revenit pentru a doua oară şi fireşte că am fost recunoscătoare. Mai uşurată decât ar fi putut să fie oricine. Noi trei eram puternici, viaţa îşi relua cursul. Nimic nu ne mai putea dărâma, eram sigură.

Însă tot nu puteam scăpa de senzaţia că familia noastră pierduse câţiva ani pe vizite la doctori, păr căzut şi mama cea energică petrecând nenumărate nopţi pe canapea. Îmi înfrânasem sentimentul acela de furie, care nu se potrivea cu viaţa noastră minunată de după cancer. Însă emoţia ieşise la suprafaţă ca un omuleţ pe arcuri zelos când am aflat despre Sonya, de data aceasta îndreptat în totalitate asupra tatei.

– Întrebare.

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Gus sprijinit de balustrada terasei lui. Tricoul lui gri era mototolit, la fel ca toate lucrurile pe care le purta. Hainele lui arătau de parcă n-ajungeau niciodată din coşul de rufe pe umeraş, asta presupunând că treceau între timp pe la spălat. Însă la cât de ciufulit îi era părul, ar fi putut foarte bine doar să se fi trezit din somn de curând.

M-am dus să mă sprijin şi eu de balustradă, numai doi metri fiind acum între noi.

– Sper că e despre sensul vieţii. Sau despre care e prima carte din seria cu Bridget Jones.

– Aia e, clar, a făcut el. Şi vreau să mai ştiu şi dacă trebuie să port smoching diseară.

Eu m-am abţinut să nu zâmbesc.

– Aş da o sută de dolari să văd cum arată un smoching sub regimul tău de îngrijire a rufelor. Iar eu sunt extrem de falită, deci chiar spune multe.

El şi-a dat ochii peste cap.

– Mie îmi place s-o consider *democrația* rufelor.

– Ştii, dacă o să laşi un obiect lipsit de viaţă să voteze dacă vrea să fie spălat sau nu, n-o să-ţi răspundă.

– January, mă duci la o reinterpretare a balului Frumoasei şi Bestiei sau nu? Încerc să mă organizez aici.

Eu l-am studiat, apoi am zis:

– Bine, îţi răspund la întrebare cu o condiţie. Spune-mi sincer, *ai* un smoching?

El m-a fixat cu privirea. După o tăcere prelungă, a oftat şi s-a lăsat înapoi pe balustrade. Soarele începuse să apună. Venele lui încordate şi muşchii aruncau umbre de-a lungul pielii lui.

– Bine, da. Am smoching.

Eu am izbucnit în râs.

– Serios? Eşti vreun Kennedy secret? Nimeni nu *are* smoching.

– Am fost de acord să răspund la o singură întrebare. Acum spune-mi cum să mă îmbrac.

– Având în vedere că te-am văzut doar în variaţii aproape imperceptibile ale aceleiaşi ţinute, poţi presupune fără teamă că n-aş plănui nimic care să implice un smoching. Dar asta a fost înainte să aflu că ai unul. Acum nu se mai fac pariuri. Dar, pentru diseară, va fi suficient costumul tău de barman morocănos.

El a scuturat din cap şi s-a îndreptat de spate.

– Fenomenal! a exclamat el şi a intrat în casă.

În acel moment am ştiu exact unde să-l duc pe Gus Everett.

#

– Uau, a făcut Gus.

„Bâlciul“ pe care îl găsisem la zece kilometri de casa noastră se ţinea în parcarea supermarketului Big Lots şi încăpea acolo mai mult decât lejer.

– Am numărat atracţiile, a spus Gus. Şapte.

– Sunt mândră de tine c-ai ajuns atât de departe, l-am tachinat eu. Poate data viitoare poţi până la zece.

– Aş fi ajuns şi mai departe dacă fumam ceva înainte, a spus Gus.

– E perfect, am replicat eu.

– Pentru ce?

– Pentru îndrăgosteală, fraiere.

Gus a scos un hohot de râs. Aparent, îi descoperisem simţul umorului. M-am simţit puţin prea mândră de mine pentru gusturile mele.

– Haide.

Am simţit junghiul regretului când i-am întins cardul la casierie ca să cumpere două brăţări cu intrări nelimitate, însă am fost uşurată când Gus a insistat să şi-o cumpere singur pe a lui şi încă şi mai uşurată când nu a dat să o cumpere şi pe a mea.

– Mă gândesc că n-a fost prea romantic, am zis, strecurându-ne prin marea de trupuri adunate în jurul unui joc de aruncat cu mingea în sticlele de lapte.

– Ei bine, norocul tău că *asta* se apropie destul de mult cu ideea mea de romantism.

A arătat înspre şirul verzui de toalete ecologice de la marginea împrejmuirii. Un adolescent cu pălărie întoarsă se ţinea de stomac şi se lăsa de pe un picior pe altul în timp ce aştepta ca una dintre toalete să se elibereze, în vreme ce cuplul cu care părea să fie se pupa nevoie mare chiar lângă el.

– Gus, am spus eu pe un ton plat, cei doi se plac atât de mult, încât se sărută la un metru distanţă de o grămadă de rahat, literalmente. Asta e practic lecţia de comedie romantică a serii! Nu-ţi mişcă nimic din inima ta de gheaţă?

– Inima? Îmi mişcă puţin stomacul. Adică empatizez cu prietenul lor pe care-l taie diareea. Îţi poţi închipui cât de prost să te simţi alături de prietenii tăi, încât o toaletă ecologică să devină un far al speranţei? O piatră de temelie? Un loc unde să-ţi odihneşti capul obosit? Ce avem noi aici este un viitor existenţialist deziluzionat. Poate chiar un scriitor frigid.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

– Cam aşa a fost mai toată perioada mea din liceu, ca seara tipului ăluia – şi mare parte din perioada facultăţii – şi totuşi, cumva, am supravieţuit, cu biata inimă fragilă intactă.

– Ei, rahat! a strigat Gus.

– Adică?

– Ştiu cum erai în facultate, January.

– Asta e cea mai mare exagerare dintre toate pe seara asta.

– Bine, ştiu puţin despre cum erai, a rectificat el. Faza e că nu erai tocmai a cincea roată la căruţă cu diaree. Ai ieşit cu o grămadă. Marco,

parcă? Tipul ăla de la atelierul de Ficţiune 400. Şi apoi ai fost cu tipul ăla grozav. Studentul care voia să dea la Medicină şi care ţinea morţiş să studieze în străinătate şi să facă meditaţii cu copii săraci şi să se caţăre pe stânci fără cămaşă?

Am pufnit.

– Se pare că tu erai mai îndrăgostit de el decât mine.

O sclipire ascuţită şi apreciativă a străbătut ochii lui Gus.

– Dar erai îndrăgostită de el.

Desigur că eram. L-am întâlnit în timpul unei bătăi cu bulgări de zăpadă improvizate în campus. Nu mi-aş putea imagina nimic mai romantic decât acel moment, când mă scosese din zăpada în care căzusem, când ochii lui albaştri scânteiau şi îmi oferise căciula lui uscată pentru a o înlocui pe a mea, care era udă de zăpadă.

Nu mi-a luat mai mult decât cele zece minute cât m-a dus acasă, pentru a-mi da seama că el era cea mai interesantă persoană pe care o întâlnisem vreodată. El învăţa ca să obţină permisul de pilot şi dorea să lucreze la Urgenţe de când, în copilărie, pierduse un văr într-un accident de maşină.

Făcuse semestre de şcoală în Brazilia, Maroc şi Franţa (Paris, unde trăiau bunicii săi paterni) şi, de asemenea, mersese singur cu rucsacul în spinare o porţiune semnificativă din Camino de Santiago.

Când i-am spus că nu am ieşit niciodată din ţară, el a sugerat imediat o călătorie spontană în Canada. M-aş fi gândit că era o farsă, dar glumea practic până când am ajuns la un duty-free la graniţă la miezul nopţii.

– Uite, a spus el cu rânjetul lui de model masculin, strălucitor şi nevinovat. În continuare trebuie să ajungem undeva unde îţi vor ştampila paşaportul.

Întreaga noapte a căpătat o tentă tulbure, ceţoasă, de parcă am fi visat-o doar. Privind în urmă, am crezut că fusese un vis: el prefăcându-se că era nesfârşit de interesant; eu pretinzând că eram spontană şi fără griji, ca de obicei. În exterior eram atât de diferiţi, dar când se ajungea la asta, amândoi voiam acelaşi lucru. O viaţă aruncată într-o strălucire magică, cu fiecare moment mai amplu, mai strălucitor şi mai gustos decât precedentul.

În următorii şase ani, ne-am străduit să strălucim unul pentru celălalt.

– Cu Marco n-am fost niciodată împreună, i-am răspuns lui Gus. Am fost la o *singură* petrecere cu el şi a plecat cu altcineva. Mersi că mi-ai amintit.

Râsetul lui Gus s-a transformat într-un „Ooo“ plin de milă exagerată.

– E în regulă, am trecut peste.

Gus a încuviinţat din cap. Expresia de pe chipul lui a rămas însă impasibilă.

– Şi Băiatul Minunat?

– Cu el am fost, am recunoscut eu.

Crezusem că aveam să ne căsătorim. Şi pe urmă a murit tata şi totul s-a schimbat. Am supravieţuit împreună perioada cu boala mamei, dar întotdeauna eu am fost cea care a păstrat relaţia vie, care a reuşit să-şi înfrâneze sentimentele ca să se distreze cu el, dar acum era altă poveste.

Jacques nu ştia cum să se comporte cu această versiune a mea care zăcea în pat toată ziua şi nu putea să scrie sau să citească ceva fără să se prăbuşească, femeia care lăsa maldărele de rufe murdare să se adune şi urâţenia să pătrundă în frumosul nostru apartament, care nu mai voia să organizeze petreceri sau să se plimbe pe podul Brooklyn la apus sau să plece pe nepusă masă la Joshua Tree.

Îmi repeta mereu că nu mai sunt eu. Dar greşea. Eram tot eu, aşa cum fusesem tot timpul. Doar că încetasem să mai strălucesc pe întuneric pentru el, sau pentru oricine altcineva.

Viaţa noastră frumoasă împreună, vacanţele minunate şi gesturile mari, florile proaspete în vaze artizanale, acestea ne ţinuseră împreună atât de mult timp.

Nu era ca şi cum nu mă mai săturam de el. Şi nici nu-l simţeam ca pe cel mai bun bărbat pe care-l cunoscusem vreodată. (Asta crezusem despre tata, însă acum se transformase în tatăl din serialul meu preferat cu adolescenţi de prin anii 2000, *Veronica Mars*.) Şi nici nu era persoana mea favorită. (Aceea era Shadi.) Şi nici pentru că uneori m-ar fi făcut atât de tare să râd, încât îmi venea să mă scap pe mine. (Căci nu o făcea; avea un simţ al umorului sec, care consta de cele mai multe ori în jocuri de cuvinte inteligente şi doar prea rar în eufemisme grosolane la care eu excelam.) Şi nici pentru că, dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, el ar fi fost prima persoană pe care aş fi sunat-o. (Pentru că nu era.)

Ne-am întâlnit la aceeaşi vârstă pe care o avuseseră părinţii mei când se întâlniseră, lupta cu bulgări de zăpadă şi călătoria improvizată păruseră mâna destinului, mama îl adora. S-a încadrat atât de perfect în povestea de dragoste pe care mi-o imaginasem, încât l-am confundat cu dragostea vieţii mele.

Despărţirea încă mă deranja în toate modurile imaginabile, dar odată ce durerea iniţială a dispărut, amintirile din relaţia noastră au început să pară doar o altă poveste pe care am citit-o. Uram să mă gândesc la asta. Nu pentru că mi-era dor de el, ci pentru că îmi părea rău pentru că am pierdut atât de mult din timpul lui – şi al meu – încercând să fiu fata lui din vis.

– Am fost împreună, am repetat eu. Până anul trecut.

– Uau, a făcut Gus, râzând stânjenit. E ceva. Chiar... îmi pare rău că am pomenit de căţăratul pe stânci fără cămaşă.

Nu mi-am putut înfrâna un zâmbet.

– Mă bucur că ai spus-o. Mi-a dat papucii într-un jacuzzi.

În curtea unei cabane din Catskills, cu trei zile înainte să se termine călătoria noastră cu familia lui. Spontaneitatea nu e întotdeauna atât de sexy pe cât se zice.

– Doar nu mai eşti tu însăţi, îmi spusese el. Nu mai merge aşa, January.

Am plecat a doua zi dimineaţă şi, în drum spre New York, Jacques mi-a spus că îşi va suna părinţii când ne vom întoarce ca să le de vestea.

– Mama o să plângă, a spus. La fel şi Brigitte.

Chiar şi în acel moment, îmi părea mai rău că aveam să-i pierd pe părinţii şi pe sora lui Jacques – o liceană cu un stil impecabil din anii 1970 – decât pe Jacques însuşi.

– Un jacuzzi, a repetat Gus cu un rânjet larg pe faţă. Sincer să fiu, cred că individul era aşa de preocupat de propria strălucire că nici nu te mai vedea.

– Sunt sigură că asta a fost, am convenit eu.

– Hei! a exclamat Gus.

– Hei, ce?

El a arătat cu bărbia înspre standul cu vată de zahăr.

– Cred că ar trebui să mâncăm nişte din aia.

– Şi iată-ne aici, încă o dată, am zis eu.

– Poftim? a întrebat Gus.

– A doua oară când ne punem de acord asupra unui lucru.

Gus a plătit vata de zahăr, iar eu nu m-am opus.

– Nu, e în regulă, m-a tachinat el când eu nu am zis nimic. Poţi să-mi rămâi datoare. Îmi plăteşti când ai.

– Cât a costat? am întrebat eu, rupând o bucată uriaşă şi îndesându-mi-o teatral în gură.

– Trei dolari, dar e în regulă. Poţi să-mi transferi mai târziu un dolar jumate.

– Eşti sigur că nu e o problemă pentru tine? am făcut eu. Aş putea să-i scriu un cec vânzătorului.

– Ştii unde e cel mai apropiat Western Union? Ai putea să mi-i trimiţi aşa.

– La ce dobândă te-ai gândit?

– Poţi să-mi înapoiezi cei trei dolari după ce te las acasă, apoi, dacă voi afla vreodată că am nevoie de vreun organ, putem să mai negociem.

– Sigur, sigur. Hai să ţinem minte discuţia asta.

– Da, probabil ar trebui să ne contactăm şi avocaţii.

– Bună idee, am zis. Până atunci, vrei să te dai în ceva?

– Să mă dau în ceva? a repetat Gus. Nu e nimic aici.

– Bine, am zis. Atunci în ce vrei să te dai?

Merseserăm, vorbiserăm şi mâncaserăm într-un ritm ameţitor. Deodată, Gus s-a oprit brusc, oferindu-mi ultimul smoc de vată de zahăr.

– În aia, a spus el cât eu mâncam, arătând către un carusel care părea întruchiparea deplorabilului. Ăla arată de parcă s-ar *chinui* ceva să mă omoare.

– Cât cântăreşti, Gus, douăzeci de kile? Animalele alea desenate ţi-ar veni de hac şi cu un strănut.

– Uau, a făcut el. În primul rând, ultimul tău iubit avea întocmai constituţia lui Gumby. Eu am pe puţin de două ori mai multe kilograme decât el. În al doilea rând, uite cine vorbeşte: tu ai, cât, un metru treizeci?

– Sunt o persoană foarte înaltă de un metru şaizeci, am zis eu.

El şi-a mijit ochii şi a scuturat din cap la mine.

– Eşti pe cât de mică, pe atât de ridicolă.

– Deci nu foarte?

– Carusel, ultima ofertă, a spus Gus.

– E locul perfect pentru montajul nostru, am zis.

– Pentru ce al nostru?

– Tânăra – extrem de frumoasă şi foarte înaltă pentru vârsta ei – nonconformistă îl învaţă pe mocofanul temător cum să lase trecutul în urmă şi să se bucure de viaţă. O să fie mult dat din cap. Multă muncă de convingere din partea mea dinaintea fiecărei atracţii. Tu mă tragi în

spatele liniei. Eu te trag înapoi în faţa ei. Va fi adorabil şi, mai important de atât, te va ajuta cu romanul tău superromantic despre cultul sinucigaş. Este promisiunea premisei romanului, în care cititorii ar trebui să rânjească cu gura până la urechi. *Avem* un montaj!

Gus şi-a încrucişat mâinile la piept şi m-a studiat cu ochi mijiţi.

– O, haide, Gus! am zis, dându-i una în braţ. Poţi s-o faci. Fii adorabil!

Mi-a aruncat o privire încruntată, uitându-se când la mine, când la locul unde îl lovisem.

– Cred că nu m-ai înţeles bine. Am zis *adorabil.*

Expresia serioasă de pe chipul lui s-a risipit.

– Bine, January. Dar nu o să fie nici un montaj. Alege-ţi capcana morţii. Dacă supravieţuieşti, poţi dormi diseară ştiind că m-ai adus cu un pas mai aproape de a crede în finaluri fericite.

– O, Doamne, dacă ai scrie tu scena asta, am muri? am vrut eu să ştiu.

– Dacă aş scrie eu scena asta, n-ar fi despre noi.

– Uau. Unu, sunt ofensată. Doi, despre ce ar fi atunci?

El a cercetat mulţimea, iar eu i-am urmărit privirea.

– Despre ea, a zis el în cele din urmă.

– Care ea?

El a făcut un pas spre mine, capul lui venind deasupra umărului meu drept.

– Acolo. Cea de la baza roţii.

– Fata cu tricoul pe care scrie „Trage-mi-o, sunt irlandeză“?

I-am auzit râsetul cald şi răguşit în urechea mea. Să stau atât de aproape de el îmi retrezea amintirile de la petrecerea frăţiei pe care nu doream să le retrăiesc chiar acum.

– Femeia care operează maşina, mi-a şoptit el la ureche. Poate o să facă o greşeală şi cineva o să fie rănit din cauza asta. Poate că slujba asta e ultima ei şansă, ultimul loc unde ar fi fost angajată după ce a comis o greşeală încă şi mai mare. Poate într-o fabrică. Sau poate a încălcat legea pentru a proteja pe cineva la care ţinea. Genul acela de greşeală aproape inocentă care poate duce la altele mai puţin inocente.

Eu m-am întors cu faţa spre el.

– Sau poate va avea şansa să fie o eroină. Slujba asta e ultima ei şansă, dar îi place ce face şi se pricepe. Are ocazia să călătorească şi, chiar dacă vede în principal doar parcări, ajunge să cunoască o mulţime de oameni. Iar ei îi plac oamenii. Greşeala nu este a ei – o defecţiune la aparat, însă ia

o decizie de ultim moment şi salvează viaţa unei fete. Fata ajunge senatoare sau chirurg cardiolog. Drumurile celor două se vor mai întâlni. Operatoarea roţii e prea bătrână să mai poată călători cu bâlciul. Şi-a dus viaţa singură şi simte că şi-a irosit-o. Apoi, într-o zi, e de una singură. Suferă un atac de cord. Aproape că moare, dar reuşeşte cumva să sune la 911. Ambulanţa se grăbeşte să vină, iar doctorul ei e nimeni alta decât fetiţa pe care a salvat-o.

– Dar, desigur, femeia nu o mai recunoaşte acum – fetiţa a crescut. Însă doctorul nu ar fi putut uita nicicând chipul femeii. Între cele două se leagă o prietenie strânsă. Femeia tot nu mai poate călători, însă doctoriţa vine de două ori pe lună să o viziteze şi să se uite împreună la filme. Fiecare film are loc în altă ţară. Se uită la *Casablanca* şi comandă mâncare mexicană. Se uită la *Eu şi regele* şi comandă mâncare siameză, orice ar însemna asta. Ba chiar se uită şi la *Jurnalul lui Bridget Jones*, în timp ce se îndoapă cu peşte şi cartofi prăjiţi. Au călătorit în peste douăzeci de ţări până să moară femeia, iar, când o face, doctoriţa îşi dă seama că viaţa este un dar pe care aproape că nu l-a trăit. Ia cenuşa femeii – măgarul nerecunoscător de fiu-său nu vine să o colecteze – şi porneşte într-o călătorie în jurul lumii. Se bucură că este în viaţă. Sfârşit.

Gus m-a privit lung, un singur colţ al gurii lui strâmbe arătând o oarecare emoţie. Eram destul de singură că zâmbea în ciuda încruntăturii adânci a sprâncenelor lui care păreau să nu fie de acord.

– Atunci scrie asta, a spus el în cele din urmă.

– Poate o s-o fac, am răspuns.

El a privit înapoi înspre femeia cu păr grizonant care opera maşinăria.

– Hai să ne dăm în roată. Dar numai pentru că am atâta încredere în femeia aceea!

Capitolul 12. Olive Garden

Nu era nici un montaj. Era o noapte liniştită, împărţită între ore pe asfaltul cald, sub strălucirea neoanelor, şi scârţâitul metalic al atracţiilor ieftine. În ore de mâncat prăjeli şi de băut doze de bere cu aromă de lămâie şi între vizitele la fiecare dintre cele şapte atracţii. Nu a tras nimeni de nimeni. Doar ne-am plimbat. Şi ne-am spus poveşti.

Gus a arătat cu degetul înspre o fată însărcinată cu un tatuaj cu sârmă ghimpată.

– Ea se alătura grupului.

– Ba nu, l-am contrazis eu.

– Ba da. Pierde copilul. E de-a dreptul îngrozitor. Singurul lucru care o mai menţine pe linia de plutire este ascensiunea youtuber-ului pe care îl urmăreşte. De la el află de Noul Eden, unde se duce pentru un seminar de un weekend şi de unde nu mai pleacă niciodată.

– Rămâne acolo doi ani, am intervenit eu. Dar apoi fratele ei mai mic vine după ea. Ea nu vrea să-l vadă, iar paza încearcă să-l dea afară de acolo, dar el atunci scoate ecografia. Iubita lui, May, este însărcinată. O să aibă un băiat. Într-o lună. Nu pleacă imediat cu el în noaptea aceea, dar...

– Încearcă să plece, continuă Gus, dar nu e lăsată. Este încuiată într-o cameră albă de decontaminare. Expunerea la energia fratelui ei i-a alterat temporar chimia creierului, i se spune. Acum trebuie să parcurgă cei cinci paşi de purificare. Dacă va mai vrea încă să plece după aceea, o vor lăsa.

– Îi parcurge, am reluat eu. Cititorul crede că au pierdut-o. Că a rămas blocată. Doar că ultimul rând din carte este un indiciu. Ceva ce fratele ei obişnuia să-i spună. Un semn că a reuşit să păstreze ascunsă o parte din ea şi că singurul motiv pentru care nu pleacă încă este pentru că sunt oameni ţinuţi prizonieri acolo pe care vrea să îi ajute.

Am mers de colo-colo toată noaptea şi când în cele din urmă ne-am oprit a fost doar pentru că datul în Ciocan mă ameţise atât de rău, încât am dat fuga la cel mai apropiat coş de gunoi şi am vomitat din tot sufletul.

Chiar dacă recent mâncatul hotdog cu chili îmi venea înapoi, trebuia să recunosc că seara asta fusese oarecum un succes. La urma urmelor, Gus îmi strânsese părul de pe faţă cât mi-am vărsat maţele.

Sau a fost un succes până când a mormăit în barbă:

– La dracu', urăsc voma, şi a fugit îngreţoşat.

Urăsc, după cum aveam să aflu în drum spre casă, era o modalitate mai puţin stânjenitoare de a spune *mă tem*.

Augustus Everett, distins autor, nominalizat la National Book Award, era vomofobic şi fusese astfel de când o fată pe nume Ashley îi vomitase în ceafă în clasa a patra.

– N-am vomitat de cincisprezece ani, literalmente, mi-a spus el. Şi am avut gastroenterită de două ori în timpul ăsta.

Mă luptam din răsputeri să nu chicotesc în timp ce conduceam. Nu mi se păreau fobiile comice, în general, dar Gus era un fost gropar care investiga sinucideri ale unor foşti membri de cult. N-a clipit la nimic din ce i-a povestit Grace, dar tiribombele şi voma l-au dat gata.

– Doamne, îmi pare rău, am spus, recăpătându-mi controlul. L-am privit cum stătea lăsat pe spate, cu un braţ sub cap. Nu-mi vine să cred că prima lecţie de poveşti de dragoste pe care ţi-am ţinut-o s-a lăsat cu traume pentru tine. Cel puţin n-ai... ştii-tu-ce.

N-am zis cuvântul, ca să nu avem probleme.

El m-a fulgerat cu o privire, colţul gurii lui curbându-se uşor.

– Crede-mă, m-am retras la timp. Încă o secundă şi ai fi primit trataţia à la Ashley Phillips.

– Uau, am făcut eu. Şi totuşi, mi-ai ţinut părul. Atât de nobil, de curajos şi de altruist.

Îl tachinam, dar de fapt mi se părea foarte drăguţ.

– Mda, ei bine, dacă n-ai fi avut un păr atât de frumos, nu m-aş fi deranjat, a spus Gus, întorcându-şi privirea la drum. Dar mi-am învăţat lecţia. N-o să mai fac niciodată pe eroul.

– Părinţii mei s-au cunoscut la un bâlci.

Nu voisem să menţionez, însă îmi scăpase. Gus s-a uitat la mine, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

– Serios?

Eu am încuviinţat din cap. Chiar intenţionam să schimb subiectul, când m-am auzit spunând:

– Erau în primul an la Universitatea de Stat din Ohio.

– O, nu, nu *Universitatea de Stat din Ohio*, m-a tachinat el.

Cei de la Universitatea Michigan erau rivalii declaraţi ai celor de la Universitatea Ohio, lucru de care am uitat complet fiindcă eram atât de ignorantă în ceea ce privea sporturile. Fraţii tatei îl porecliseră cu dragoste Marele Dezertor, iar el mă necăjise dându-mi aceeaşi poreclă când alesesem să merg la U.M.

– Exact, aceea, i-am cântat eu în strună.

Am rămas tăcuţi câteva secunde.

– Şi, a continuat Gus, povesteşte-mi mai multe.

– Nu, am zis, adresându-i un zâmbet suspicios. Nu vrei să auzi povestea aia.

– Sunt, din punct de vedere legal, obligat s-o aud. Altfel, cum o să învăţ despre dragoste?

Un junghi dureros m-a împuns în piept.

– Poate nu vrei să înveţi tocmai de la ei. El a înşelat-o. La greu. Când ea avea cancer.

– La naiba! a exclamat Gus. Asta-i de rahat.

– Spune bărbatul care nu crede în întâlniri romantice.

El şi-a trecut o mână prin părul deja ciufulit, răvăşindu-l şi mai mult. Ochii lui mi-au aruncat o privire, după care au rămas aţintiţi asupra drumului.

– Eu n-am avut niciodată probleme cu fidelitatea.

– Hmm, eu îmi amintesc o noapte sordidă de la o petrecere de-a frăţiei care ar sugera fix opusul.

A părut surprins.

– Tessa? a zis şi a scuturat din cap. Mă despărţisem de ea.

– Asta e o minciună sfruntată, Gus Everett! Te văzusem cu ea în aceeaşi dimineaţă.

El şi-a ciufulit din nou părul.

– Ba nu e, a spus el serios. M-am despărţit de ea la petrecere.

– Dar nu a venit la petrecere.

– Nu. Dar nu eram în secolul şaptesprezece, aveam telefon.

– Ţi-ai sunat iubita de la o petrecere şi te-ai despărţit de ea? am strigat eu. De ce ai face aşa ceva?

El m-a privit cu ochi mijiţi.

– Tu de ce crezi, January?

Eram recunoscătoare întunericului. Faţa parcă-mi luase brusc foc. Îmi simţeam stomacul de parcă mi-ar fi picurat în el lavă lichidă. Înţelesesem prost? Să întreb? Mai *conta*? Trecuse aproape un deceniu de atunci şi chiar dacă lucrurile ar fi stat altfel atunci, tot n-ar fi ieşit mare lucru pe termen lung.

Şi totuşi, simţeam că luasem foc.

– Rahat! am zis, negăsind altceva mai bun.

El a râs.

– Oricum, în legătură cu părinţii tăi, a reluat el. N-are cum să fi fost totul atât de rău.

Mi-am dres vocea. N-ar fi putut suna nicicum mai puţin natural. Aş fi putut la fel de bine să fi ţipat NU VREAU SĂ VORBESC DESPRE PĂRINŢII MEI TRIŞTI ÎN TIMP CE AM GÂNDURI MURDARE CU TINE şi să scap odată.

– Nu totul, am zis. Nu cred.

– Cum rămâne cu noaptea în care s-au cunoscut? a insistat el.

Încă o dată, cuvintele s-au vărsat afară din mine de parcă mi-ar fi stat pe limba tot anul sau de parcă ar fi fost tocmai diversiunea potrivită de la cealaltă conversaţie pe care o aveam.

– S-au dus la un bâlci organizat de biserica catolică locală, am început eu. Nu împreună. Adică s-au dus separat la bâlci. Au sfârşit prin a se aşeza unul lângă altul la coadă pentru chestia aia cu Esmeralda? Ştii tu, de-ţi ghiceşte viitorul?

– O, da, o ştiu prea bine, a spus Gus. A fost una dintre primele mele pasiuni.

Nu era nici un motiv pentru care asta să-mi aprindă artificii în obraji, şi totuşi s-a întâmplat.

– Oricum, am continuat eu, mama era a cincea roată la căruţa la această evidentă, categorică dublă-întâlnire care se voise a se deghiza într-o ieşire obişnuită. Aşa că atunci când ceilalţi s-au dus în Tunelul Dragostei, ea s-a dus să i se citească viitorul. Tata a spune că şi-a lăsat grupul când a văzut-o pe frumoasa roşcată în rochia ei cu picăţele albastre.

– Un fel de Betty Crocker? a încercat Gus să ghicească.

– E brunetă. Du-te la oftalmolog, am zis. E vorba de mama mea.

Gus a oftat teatral.

– Ştiu, am convenit eu. În fine, tot timpul cât a stat la coadă a încercat să se bage în vorbă cu ea...

– Pot să înţeleg, m-a întrerupt Gus.

– ...iar în cele din urmă, după ce ea şi-a plătit citirea, a început să înjure ca un marinar.

– O, ce drăguţ, a făcut Gus. Îmi place să aflu de unde ai aceste calităţi demne de admirat.

Eu i-am arătat degetul din mijloc şi am continuat:

– Citirea ei s-a blocat pe la jumătate în maşinărie. Aşa că tata intervine să salveze ziua. Sau încearcă, în orice caz. Reuşeşte să rupă partea de sus a biletului, doar că restul rămâne blocat în maşinărie, aşa că mama nu reuşeşte să pună cap la cap ce îi era scris. Aşa că el i-a spus atunci să-i rămână prin preajmă şi să afle împreună ce le rezervă viitorul.

– Ah, vechea replică de agăţat, a făcut Gus.

– Funcţionează de fiecare dată, am zis. Oricum, el a introdus moneda pe care o avea şi au ieşit ambele bilete. Pe al ei scria *Vei întâlni un străin chipeş*, iar pe al lui *Povestea ta e pe cale să înceapă*. Şi acum sunt înrămate în camera de zi. Sau cel puţin erau încă atunci când m-am dus acasă pentru înmormântare.

Durerea aceea înţepătoare m-a străbătut din nou. Se simţea ca o răzătoare metalică trasă fix prin miezul meu şi lăsată acolo, în mijloc. Crezusem că cel mai rău avea să doară lipsa tatei.

Însă cel mai rău, cel mai greu lucru, se dovedise a fi furia pe cineva cu care nu te mai puteai certa.

Cineva pe care l-ai iubit suficient cât să-ţi *doreşti* cu disperare să te cerţi, să treci prin tot rahatul ăla cu el şi să o scoateţi la capăt. Eu nu aveam să obţin niciodată o explicaţie de la tata. Mamei nu avea să i se ceară niciodată iertare. Nu vom putea niciodată să privim lucrurile din „perspectiva lui" ori să alegem să nu o facem. El nu mai era, iar tot ce ţinea de el pe care noi voisem să păstrăm fusese şters de pe faţa pământului.

– Trei luni mai târziu, erau căsătoriţi, i-am zis lui Gus. Şi vreo douăzeci şi cinci de ani mai târziu, cartea unicei lor fiice, *Kiss Kiss, Wish Wish*, a fost tipărită la editura Sandy Lowe cu o dedicaţie care spunea...

– „Pentru părinţii mei", m-a întrerupt Gus, „care sunt dovada că mâna destinului e puternică, dacă nu chiar animatronică."

Am rămas cu gura căscată. Aproape uitasem ce-mi spusese în noaptea aceea la benzinărie, că de fapt îmi citise cărţile. Sau poate nu m-am lăsat să mă gândesc la asta, pentru că m-aş fi îngrijorat că îi displăcuseră şi, cumva, încă eram în competiţie cu el, aveam nevoie ca el să mă recunoască drept rivalul şi egalul său.

– Ai ţinut minte? am întrebat eu şoptit.

Ochii lui s-au îndreptat spre mine, iar eu mi-am simţit inima în gât.

– De-asta am întrebat, a răspuns el. Mi s-a părut cea mai drăguţă dedicaţie pe care am citit-o.

Mie mi-a picat faţa. Venind de la el, ar fi putut chiar să nici nu fie un compliment.

– Cea mai drăguţă.

– Bine, January, a spus el pe o voce joasă. Mi s-a părut frumoasă. Asta vrei să auzi?

Din nou, mi-am simţit inima bătându-mi în capul pieptului.

– Da.

– Mi s-a părut frumoasă, a repetat neîntârziat şi sincer.

Eu mi-am întors faţa spre geam.

– Mda, ei bine, s-a dovedit a fi o minciună. Dar îmi închipui că mamei i s-a părut una bună. Pentru că a ştiut că o înşală şi totuşi i-a rămas alături.

– Îmi pare rău.

Preţ de câteva minute, nici unul dintre noi nu a zis nimic. În cele din urmă, Gus şi-a dres glasul. O făcea să pară atât de natural.

– Ai întrebat de ce *Noul Eden*. Care a fost motivul pentru care am vrut să scriu despre asta.

Eu am încuviinţat din cap, bucuroasă că a schimbat subiectul, deşi surprinsă de alegerea continuării.

– Mă gândesc că din cauza... S-a tras uşor de păr, anxios. Ei bine, mama a murit când eram mic. Nu cred că ştiai asta.

Nu eram sigură că ştiam, dar chiar dacă nu, cumva se potrivea imaginii pe care o avusesem despre el în facultate.

– Nu cred.

– Mda, a continuat el. Tata a fost un gunoi, dar mama... ea a fost cea mai tare. Şi când eram mic, mă gândeam că suntem noi doi împotriva lumii. Suntem prinşi în situaţia asta, dar n-o să fie mereu aşa. Şi am tot aşteptat să-l părăsească. Adică ţineam o sacoşă cu o grămadă de cărţi de

benzi desenate şi câteva şosete şi granola. Am avut această viziune cu noi care ne urcam într-un tren, ca să mergem până la capătul liniei, ştii?

Când ochii i-au fulgerat spre mine, colţul gurii i s-a ridicat, dar zâmbetul nu era unul din suflet.

Era un zâmbet care spunea: *Nu este ridicol? Nu am fost ridicol?* Şi ştiam să-l citesc pentru că era un zâmbet pe care îl afişam şi eu de un an: Vă vine să credeţi că sunt atât de proastă? Nu vă faceţi griji. M-am deşteptat acum.

O greutate mi s-a pus de-a curmezişul în stomac gândindu-mă la imagine: Gus, înainte să fie Gus pe care îl ştiam. Un Gus care visa cu ochii deschişi despre evadare, care credea că cineva îl va salva.

– Unde aveai de gând să mergi? am întrebat, mai mult în şoaptă.

Şi-a îndreptat brusc privirea spre drum şi muşchiul din maxilar i-a pulsat, apoi s-a relaxat, cu faţa din nou senină.

– În pădurea de sequoia, a spus el. Sunt destul de sigur că am crezut că îmi puteam construi o casă în copac acolo.

– O casă într-un sequoia, am repetat cu voce slabă, de parcă ar fi fost o rugăciune, un secret. Într-un fel, era. Era o bucăţică dintr-un Gus pe care nu mi l-aş fi imaginat niciodată, unul cu noţiuni romantice şi speranţă că se vor întâmpla lucruri improbabile. Dar ce legătură are asta cu Noul Eden?

A tuşit, şi-a verificat oglinda retrovizoare şi şi-a întors privirea fixă la drum.

– Cred... acum câţiva ani, mi-am dat seama că mama nu era un copil. El a ridicat din umeri. Am crezut că aşteptam momentul perfect pentru a pleca, dar ea nu avea de gând să o facă niciodată. Nu spusese niciodată că da. Ar fi putut să ne scoată de acolo şi nu a făcut-o.

Am clătinat din cap.

– Mă îndoiesc că a fost atât de simplu.

– Tocmai de aceea, a murmurat el. Ştiu că nu a fost simplu şi, când vorbesc despre această carte, le spun oamenilor că vreau să „explorez motivele pentru care oamenii rămân, indiferent de costuri", dar adevărul este că vreau doar să înţeleg motivele ei. Ştiu că asta nu are sens. Acest cult nu are nici o legătură cu ea.

Indiferent de costuri. Ce o costase pe mama lui să rămână? Ce îl costase pe Gus? Greutatea din stomac se răspândise, mă apăsa în piept şi în palme. Începusem să public cărţi romantice pentru că voiam să păstrez cele mai fericite momente ale mele, să mă bucur de locul sigur care

fusese dintotdeauna dragostea părinţilor mei. Fusesem atât de mângâiată de cărţi cu promisiunea unui final fericit, încât îmi doream să ofer şi altcuiva acelaşi cadou.

Gus scria pentru a încerca să înţeleagă ceva oribil care i se întâmplase. Nu e de mirare că stilurile noastre de scris erau atât de diferite.

– Ba are, am zis eu. Nimeni nu *caută răspunsuri post-mortem de la părinţi* mai avid ca mine. Dacă m-aş uita acum la filmul *300*, probabil că aş găsi o modalitate să-l fac să fie despre tata.

El trebuie să-mi fi adresat un zâmbet slab.

– Grozav film!

În mod evident îmi spunea *mulţumesc* şi *hai să schimbăm subiectul.* Deşi eram diferiţi, eu şi Gus păream ca doi extratereştri aterizaţi pe Pământ, care descoperă că vorbesc aceeaşi limbă.

– Ar trebui să facem un club de film, am zis. Suntem mereu pe aceeaşi lungime de undă când vine vorba de asta.

– Chiar a fost o dedicaţie frumoasă, a spus el, gânditor. N-am simţit-o ca pe o minciună. Poate ca pe un adevăr complicat, dar nu o minciună.

Un val de căldură m-a umplut atunci, încât m-am simţit ca un ibric de ceai pe foc pe punctul de a da în clocot.

Când am ajuns acasă, mi-am deschis calculatorul şi am comandat un exemplar din *Revelaţii.*

#

Apoi am avut parte şi de adevăratul montaj.

Am efectuat operaţia pe carte. Am făcut-o bucăţi şi am stocat părţile în fişiere diferite. Ellie a devenit Eleanor. A devenit dintr-o agentă imobiliară lipsită de noroc o echilibristă pe sârmă fără noroc, cu un semn din naştere pe obraz în formă de fluture, pentru că *Detalii Absurde.* Tatăl ei a devenit înghiţitor de săbii, mama ei, femeia cu barbă.

S-au mutat din secolul douăzeci şi unu la începutul secolului douăzeci. Familia lor călătorea cu circul, iar circul era familia lor. O comunitate strâns unită care încheia fiecare seară fumând ţigări date din mână în mână în jurul focului. Se născuse în lumea aceea şi era singura pe care o cunoştea.

Îşi petreceau fiecare moment împreună, şi totuşi îşi spuneau unul altuia foarte puţin.

În meseria lor nu prea era timp de vorbă.

Am redenumit fişierul din CARTEA_DE_VACANŢĂ.docx în SECRETUL_DE_FAMILIE.docx.

Voiam să aflu dacă poţi cunoaşte cu adevărat pe cineva. Dacă ştiind cum au *fost* – cum se mişcau şi vorbeau şi feţele pe care le făceau şi lucrurile la care încercau să nu se uite – contribuia la cunoaşterea lor generală. Ori dacă ştiind lucruri despre ei – unde s-au născut, toţi oamenii care au fost şi pe care i-au iubit, lumile din care proveneau – contribuia la ceva.

Le-am dat fiecăruia câte un secret de păstrat. Partea asta a fost cea mai uşoară.

Mama lui Eleanor era pe moarte, dar nu voia să ştie nimeni. Clovnii despre care toată lumea credea că sunt fraţi erau, de fapt, iubiţi. Înghiţitorul de săbii încă trimitea cecuri la o familie din Oklahoma.

Au devenit din ce în ce mai puţin asemănători cu oamenii pe care îi ştiam eu, dar asta i-a făcut cumva să fie ei, iar problemele şi secretele lor au devenit mai reale. N-aş fi putut niciodată să scriu despre mama şi tata. Nu mi-ar fi ieşit niciodată.

Însă personajele acestea duceau în spate adevărul oamenilor pe care îi iubeam, al oamenilor care m-au dezamăgit.

Mi-a plăcut în special să scriu despre mecanicul pe nume Nick. Îmi plăcea mult ideea că nimeni în afară de mine nu avea să recunoască scheletul lui Augustus Everett în jurul căruia construisem personajul.

Eu şi Gus ne făcuserăm obiceiul de a scrie fiecare la masa din bucătăria lui pe la prânz, făcând cu rândul la transmis mesaje, care erau din ce în ce mai elaborate. Era evident că unele erau spontane, iar altele plănuite – scrise mai devreme în aceeaşi zi sau poate chiar cu o noapte înainte. Oricând lovea inspiraţia. Cele spontane deveneau cu atât mai lipsite de sens când eram cuprinşi de febra scrisului. Uneori râdeam atât de tare, încât nu mai puteam strânge mâna dreaptă pumn şi nu mai puteam scrie nici un bilet. Râdeam amândoi până când ajungeam fiecare cu capul pe masa lui. El se mai îneca cu bere, eu cu câte o gură de vin.

Începusem cu platitudini ca E MAI BINE SĂ FI IUBIT ŞI SĂ FI PIERDUT DECÂT SĂ NU FI IUBIT NICIODATĂ (eu) şi UNIVERSUL NU ESTE NICI BENIGN, NICI OSTIL, CI DOAR INDIFERENT (el), dar, de obicei, sfârşeam cu CEALALTĂ MAŞINĂ A MEA E... LA NAIBA CU SCRISUL (eu) şi AŞ PREFERA SĂ-L IA NAIBA DE SCRIS (el).

Odată mi-a scris VIAŢA E CA O CUTIE CU BOMBOANE DE CIOCOLATĂ. NU ŞTII CE MĂNÂNCI, IAR INSTRUCŢIUNILE DE PE CAPAC SUNT MEREU

GREŞITE.

Iar eu i-am scris DACĂ EŞTI O PASĂRE, ŞI EU SUNT O PASĂRE.

El mi-a transmis că ÎN SPAŢIU, NIMENI NU TE AUDE ŢIPÂND, iar eu i-am răspuns că NU TOŢI CEI CARE RĂTĂCESC SUNT PIERDUŢI.

Să sortez lucrurile tatei căzuse pe locul doi, însă nu mă deranja să mă lungesc cu asta. Pentru prima oară în ultimele luni, nu mai tresăream când îmi auzeam telefonul sau laptopul zbârnâind. Făceam progrese. Fireşte, o bună parte din progresul ăla o constituia cercetarea, dar pentru fiecare chestie interesantă pe care o descopeream despre cultura circului din secolul douăzeci un nou beculeţ mi se aprindea în cap cu privire la intrigă.

Noaptea, eu şi Gus stăteam fiecare pe veranda lui, cu câte ceva de băut, privind soarele cum dispare în lac. În cele mai multe nopţi, vorbeam de la distanţă, de obicei despre cât de productivi sau nu fuseserăm în ziua respectivă, despre oamenii pe care îi observam de pe verandele noastre şi despre poveştile pe care ni le imaginam despre ei. Vorbeam despre cărţile (şi filmele) care ne-au plăcut (sau nu), despre oamenii cu care am fost la şcoală (atât la Universitatea din Michigan, cât şi de dinainte de asta: Sara Tulane, care mă trăgea de păr la grădiniţă; Mariah Sjogren, care s-a despărţit de Gus la şaisprezece ani pentru că a fumat o ţigară în maşină cu ea şi „să săruţi un fumător e ca şi cum ai linge o scrumieră“).

Am vorbit despre slujbele noastre îngrozitoare (jobul meu cu jumătate de normă din liceu la o spălătorie auto, unde eram regulat agresată sexual de către clienţi şi unde trebuia să curăţ mecanismul înainte să mă pot duce noaptea acasă; şi despre jobul lui la un call-center pentru un producător de uniforme, unde se ţipa la el pentru broderii greşite şi livrări întârziate). Am vorbit despre cele mai stânjenitoare albume pe care le-am avut şi despre concertele la care am fost (cenzurate în numele demnităţii).

Alteori, stăteam în tăcere, nu chiar împreună, dar cu siguranţă nu de unii singuri.

– Şi, ce crezi? l-am întrebat eu într-o seară. Sunt dragostea şi fericirea mai complicate decât par în realitate?

– N-am susţinut niciodată că ar fi simple, a zis el după o scurtă pauză.

– Asta ai dat de înţeles.

– Am dat de înţeles că e simplu pentru tine să scrii despre ele. Pentru mine e complicat, precum ţi-ai imaginat.

Posibilitatea plutea în aer: faptul că oricând, unul dintre noi l-ar fi putut invita pe celălalt la el, iar eu ştiam că nici unul nu ar fi refuzat. Dar, cum nimeni nu a invitat pe nimeni, lucrurile au continuat ca până atunci.

Vineri, am plecat în excursia noastră de cercetare puţin mai devreme decât cu o săptămână în urmă şi ne-am îndreptat spre est.

– Cu cine ne întâlnim de data asta? am întrebat.

– Cu Dave, s-a mulţumit Gus să răspundă.

– A, da, Dave. Sunt fană înfocată a restaurantului lui, Wendy's.

– Mă crezi sau nu, e vorba de alt Dave, a replicat Gus.

Era pierdut în gânduri, abia dacă se deda joculeţului nostru obişnuit de tachinări.

Am aşteptat să continue, dar nu a făcut-o.

– Gus?

El şi-a întors privirea brusc spre mine de parcă ar fi uitat de prezenţa mea acolo şi s-ar fi speriat. A strâns din dinţi. Umbra lui de la ora cinci se întinsese înspre apusul de la ora şapte.

– E totul în regulă? am întrebat.

Ochii i-au fugit când la mine, când la drum de trei ori înainte să încuviinţeze din cap. Îl şi vedeam: înghiţind acel ceva ce se gândea să spună.

– Dave a făcut parte din Noul Eden, a zis în schimb. Era doar un copil pe atunci. Mama lui l-a scos de acolo cu trei luni înainte de incendiu. Tatăl său a rămas în urmă. Era prea adâncit în toată treaba.

– Şi a...

– A murit în incendiu, a încuviinţat Gus.

L-am întâlnit pe Dave la Olive Garden. Înainte să intrăm, Gus m-a avertizat că Dave era un alcoolic în recuperare.

– Trei luni de când nu a mai pus gura pe alcool, mi-a spus Gus cât am aşteptat să fim conduşi la masă. I-am spus că nu vom bea nimic.

Ajunseserăm înaintea lui Dave, aşa că ne-am aşezat la masă şi ne-am comandat câte o apă minerală. Nu avuseserăm nici o problemă să vorbim în maşină, însă statul faţă în faţă la o masă de la Olive Garden era o altă poveste.

– Nu te simţi ca şi cum doar ce ne-a lăsat mama ta aici înainte de bal? am întrebat.

– Eu nu m-am dus la bal, a răspuns.

– O.

Am pretins că aş fi cântat la vioară, moment în care mi-am dat seama că nu ştiam cum se ţine o vioară.

– Ce-i aia? a făcut Gus inflexibil. Ce faci?

– Cred că ţin o vioară, am răspuns.

– Ba nu, îţi zic eu sigur că nu.

– Serios?

– Da, serios. De ce ai braţul stâng întins aşa? Se presupune că vioara stă în aer? Ai nevoie de mâna aia ca să ţii gâtul viorii.

– Încerci doar să mă distragi de la tragica ta absenţă de la bal.

El a râs, şi-a dat ochii peste cap şi s-a tras mai în faţă pe scaun.

– Cumva, am supravieţuit, cu biata inimă fragilă intactă, a răspuns el, repetând ce-i spusesem la bâlci.

Era rândul meu să-mi dau ochii peste cap. Gus a zâmbit şi mi-a dat una în genunchi pe sub masă. I-am dat şi eu una înapoi. Am stat aşa un minut, rânjind unul la celălalt peste coşul cu pâine de la Olive Garden. Simţeam de parcă aş fi avut apă clocotindu-mi în piept. I-am simţit atunci mâinile lui aspre (de gropar) adunându-mi părul de pe ceafă în timp ce vomitam în coşul de gunoi de la bâlci. Le şi simţeam pe şolduri, în jurul taliei, trăgându-mă mai aproape în timp ce dansam în subsolul înăbușitor de la petrecerea frăţiei. Îi simţeam bărbia sprijinită de tâmpla mea.

El a fost cel care a întrerupt contactul vizual, ca să-şi verifice telefonul.

– Întârzie douăzeci de minute, a spus fără să se uite la mine. Îi mai dau zece înainte să-l sun.

Însă Dave nu a răspuns apelului lui Gus. Şi nu a răspuns nici mesajelor lui, iar după o oră şi douăzeci de minute, dădusem gata chiflele, iar Vanessa, ospătăriţa noastră, începuse să ne ocolească masa.

– Se mai întâmplă aşa, uneori, a spus Gus. Se sperie. Se răzgândesc. Consideră că sunt pregătiţi să vorbească despre ceva, dar de fapt nu sunt.

– Şi ce facem? Mai aşteptăm?

Gus a deschis un meniu de pe masă. L-a răsfoit un minut, după care a arătat cu degetul poza unei băuturi albastre cu gheaţă şi cu o umbreluţă roz ieşind din ea.

– Asta, a spus el. Asta facem.

– Rahat, am zis eu. Dacă bem chestiile albastre cu gheaţă acum, va trebui să-mi schimb complet planul pentru mâine-seară.

Gus a ridicat o sprânceană.

– Uau, am trăit ca un scriitor de cărţi de dragoste în tot timpul ăsta şi nici n-am ştiut-o.

– Vezi, te-ai născut pentru asta, Augustus Everett.

El s-a cutremurat.

– De ce faci asta?

– Ce fac? a făcut el.

Eu am repetat:

– Augustus Everett.

Umerii i s-au ridicat puţin mai discret de data aceasta.

– Asta.

Gus a luat meniul tocmai când Vanessa încerca să treacă pe lângă noi, oprindu-se în loc ca Wile E. Coyote pe marginea prăpastiei.

– Am vrea două chestii dintr-acestea albastre, a cerut el.

Ochii lui făceau din nou lucrul ăla. Ei i s-au îmbujorat obrajii. Sau am proiectat asupra ei ce mi se întâmpla, de fapt, mie.

– Desigur.

S-a îndepărtat grăbită, iar Gus a continuat să se uite pe meniu.

– Augustus, am spus eu.

– Rahat, a zis el, tresărind din nou.

– Chiar nu-ţi place să împărtăşeşti altora lucruri despre tine, nu?

– Nu neapărat, a răspuns. Deja ştii despre vomofobia mea. Ceva mai mult de atât şi ar trebui să te pun să semnezi un acord de confidenţialitate.

– L-aş semna cu plăcere.

Gus a oftat şi s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele pe masă. Genunchiul lui l-a atins pe al meu pe sub masă şi nici unul dintre ei nu s-a mişcat din loc. Toată căldura din corpul meu a părut să se concentreze acolo.

– Singura persoană care îmi spunea aşa era tata, a zis, ridicând din umeri. De obicei, îmi spunea pe nume pe un ton dezaprobator. Sau urlând.

Mi s-a strâns stomacul şi mi-a venit un gust acru în gură. Încercam să spun ceva, dar nu-mi ieşea. Am încercat să-i caut în ochi urme ale poveştii pe care o ţesea în ultimele zile. Mama lui rămăsese alături de tatăl lui, *indiferent de costuri*, iar o parte din problemă era că fiul ei îşi ura numele.

Gus şi-a ridicat privirea din meniu. Arăta calm, serios. Neînfricat. Doar că era o expresie exersată, spre deosebire de transparenţa ademenitoare care-i apărea uneori pe chip când rămânea pierdut pe gânduri.

– A fost cam nemernic, a spus el.

– Îmi pare rău, am recunoscut neajutorată.

Gus a râs scurt.

– De ce spun oamenii mereu că le pare rău? N-am nevoie să-ţi pară rău. A trecut. Nu ţi-am zis ca să-ţi pară rău.

– Ştiu. Mi-ai spus pentru că te-am întrebat. De-asta îmi pare rău.

El a ridicat din umeri.

– E în regulă.

– Gus, am spus eu.

El m-a privit din nou în ochi. Am simţit valul de căldură cum mă cuprinde, din vârful picioarelor până în creştetul capului. Expresia lui era una de curiozitate.

– Tu cum erai?

– Adică?

– Ai aflat destule despre copilăria mea. Vreau să ştiu cum era January copila.

– O, Doamne! Era de groază!

Râsul lui vibra prin masă, iar în suflet mi s-au urcat bule de şampanie.

– O să încerc să ghicesc. Puternică. Precoce. Cameră plină de cărţi, organizată într-un mod pe care doar tu l-ai înţeles. Apropiată de familie şi de câţiva prieteni, cu care probabil că tot vorbeşti în mod regulat, dar lega prietenii uşor cu oricine altcineva care avea puls. Voia cu tot dinadinsul să reuşească în secret, trebuia să fie cea mai bună la ceva, chiar dacă nimeni altcineva nu ştia. A, şi gata să facă jonglerii sau să danseze step pentru a atrage atenţia în mulţime.

– Uau, am spus puţin uimită. M-ai prins asupra faptului, deşi orele de step au fost ideea mamei. Voiam doar pantofii. Oricum, ţi-a scăpat că am avut pentru scurt timp un altar pentru Sinéad O'Connor, pentru că am crezut că mă face să par interesantă.

A râs şi a clătinat din cap.

– Pun pariu că ai fost o ciudăţică adorabilă.

– Eram ciudată, am spus. Cred că din cauză că eram copil unic. Părinţii mei m-au tratat ca pe un televizor viu. De parcă aş fi fost un geniu hilar,

interesant. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii având o încredere înşelătoare în mine şi în viitorul meu.

Şi în faptul că, indiferent ce altceva s-ar fi întâmplat, acasă era întotdeauna un loc sigur, căruia îi aparţineam toţi trei. Am simţit o arsură în piept. Când am ridicat ochii şi am întâlnit privirea lui Gus, mi-am amintit unde mă aflam, cu cine vorbeam şi mă aşteptam pe jumătate să se bucure. Ingenua cu ochi strălucitori, cu toate finalurile fericite, a fost în cele din urmă mâncată, cu ochelarii ei roz măcinaţi.

În schimb, el a spus doar atât:

– Există lucruri mai rele decât să fii înşelător de încrezător.

I-am studiat ochii întunecaţi, concentraţi şi zâmbetul strâmb: arăta complet sincer. Eram mai convinsă ca niciodată că nu eram singura care se schimbase de la facultate şi nu eram sigură ce să-i spun acestui nou Gus Everett.

La un moment dat, au apărut pe masă şi cocktailurile albastre cu gheaţă, ca prin magie. Am luat paharul meu şi l-am ridicat:

– Pentru Dave!

– Pentru Dave! a fost Gus de acord, ciocnindu-şi paharul de al meu.

– Până acum, cea mai mare dezamăgire a serii este că nu au pus şi umbreluţele de hârtie.

– De acord, a făcut Gus. Vezi, rahaturi ca astea mă împiedică pe mine să cred în finaluri fericite. Nu primeşti nici măcar umbreluţele de hârtie care ţi-au fost promise pe lumea asta.

– Gus, tu trebuie să *fii* umbreluţa de hârtie pe care ţi-o doreşti s-o vezi în lumea asta.

– Ghandi a fost un om înţelept.

– De fapt, citatul aparţine poetului meu preferat, Jewel.

Genunchii lui s-au lipit şi mai mult de ai mei, fierbinţeala cuprinzându-mi zona dintre picioare. M-am lipit şi eu de el. Mâna lui mi-a atins genunchiul, urcând până când mi-a întâlnit degetele. Încet, mi-am întors palma în mâna lui, iar degetul lui mare mi-a desenat cercuri pe ea.

M-am tras mai în faţă, iar el şi-a împletit degetele printre ale mele, şi am stat acolo, mână în mână, pe sub masă, prefăcându-ne că nu ne ţineam, de fapt, de mână. Prefăcându-ne că nu aveam cu şaisprezece ani mai mult şi că nu eram puţin obsedaţi unul de celălalt.

Doamne, ce se întâmpla? Ce făceam şi de ce nu mă puteam opri?

Când a venit nota, Gus s-a tras brusc în spate, scoţându-şi portofelul.

– Mă ocup eu, a zis, fără să se uite la mine.

Capitolul 13. Visul

L-am visat pe Gus Everett şi am avut nevoie de un duş când m-am trezit.

Capitolul 14. Regula

Planificasem sâmbăta de trei zile, ceea ce îmi eliberase dimineţile pentru a lucra la carte. Mergea greu, nu pentru că nu aveam idei, ci pentru că necesitau o cercetare amănunţită pentru a confirma că fiecare scenă era, de fapt, veridică din punct de vedere istoric.

Începusem să lucrez pe la opt şi deja scrisesem vreo 500 de cuvinte când Gus s-a aşezat la masa lui din bucătărie, cu faţa spre mine. Şi-a scris prima notiţă din acea zi şi a ridicat carnetul. M-am căznit s-o citesc.

SCUZE CĂ AM FOST CIUDAT ASEARĂ.

Carnetul şi pixul meu erau deja pe poziţii, ca întotdeauna. Nu ştiam sigur la ce se referea, dar îmi imaginam că avea de-a face cu faptul că eram doi adulţi care nu ieşeau la întâlniri, dar care s-au ţinut de mână pe sub masă la Olive Garden. M-am luptat cu golul din stomac. Da, fusese ciudat.

Dar îmi şi plăcuse.

Din ce văzusem la viaţa amoroasă a lui Shadi, ştiam că celor care le e teamă de relaţii, precum Gus Everett, reacţionează atunci când limitele sunt încălcate, atunci când gesturile se transformă din prietenoase în intime, sexuale sau romantice. Tipii ca Gus nu acţionau *niciodată* frâna atunci când trenul încărcăturilor emoţionale începea să se pună în mişcare, însă erau *mereu* cei care săreau din tren şi se rostogoleau departe de şine atunci când îşi dădeau seama că atinseseră viteza maximă.

A fost nevoie să-mi amintesc că era treaba mea să menţin lucrurile cât mai puţin complicate. De îndată ce s-ar fi complicat, Gus ar fi dispărut din peisaj, iar în momentul acesta îmi dădeam seama cât de puţin pregătită eram ca asta să se întâmple. Era singurul prieten pe care îl aveam aici. Trebuia să protejez asta. Ba mai mult, mai era şi pariul de pe

urma căruia nu aş fi putut beneficia din plin dacă şi-ar fi luat tălpăşiţa înainte să-l câştig.

Aşa că i-am scris înapoi:

NU FI RIDICOL, GUS, TU MEREU EŞTI CIUDAT.

Colţul gurii lui s-a ridicat într-un început de zâmbet. Mi-a susţinut privirea o secundă prea mult, după care şi-a întors atenţia asupra carnetului. Când l-a ridicat, am putut citi o serie de cifre. Pe primele trei, 616, le-am recunoscut ca fiind codul de zonă.

Am notat cifrele în susul paginii, după care mi-am trecut şi eu numărul de telefon, mare, urmat de: TOT O SĂ SCRIU ŞI BILEŢELE.

Gus a răspuns: BUN.

Am mai scris încă 500 de cuvinte până la 3 jumate după-amiaza, după care am luat maşina până la centrul de caritate ca să las cutiile pe care le umplusem cu lucrurile găsite în baia şi camera de oaspeţi de la etaj. Când m-am întors, am curăţat baia de la etaj, după care am făcut un duş în baia de la parter pe care o folosisem în ultimele două săptămâni. Fotografia tatei cu Sonya încă atârna pe perete, întoarsă cu spatele.

Mă simţisem prea vinovată că s-o distrug, dar mă gândeam că e doar o chestiune de timp până când aveam să-mi fac curaj. Pentru moment, era amintirea tristă că greul abia de-acum începea. Subsolul în care nu aruncasem încă nici o privire şi dormitorul principal pe care îl evitasem complet.

Încă nu coborâsem nici până pe plajă, ceea ce era păcat, aşa că după ce am făcut o oală de macaroane cu brânză care să-mi ajungă până diseară, mi-am croit drum în josul potecii străjuite de copaci până la apă. Lumina care se reflecta dinspre valuri de la soarele care apunea era aprinsă, numai roşu şi auriu pe toată suprafaţa lacului. Mi-am scos pantofii şi m-am dus cu ei în mână până la marginea apei. Mi-a scăpat o înjurătură atunci când un val rece ca gheaţa mi-a ajuns la picioare şi m-am îndepărtat de marginea apei, râzând până am rămas fără suflare de uimire.

Aerul era cald încă, dar nu suficient de fierbinte cât să facă răcoarea plăcută. Majoritatea oamenilor rămaşi pe plajă îşi puseseră câte un bluzon peste ţinuta lor de zi ori se înfofoliseră în prosoapele sau paturile pe care le aduseseră ca să stea pe ele. Toată lumea, toţi cei bătuţi de vânt

şi cu feţe arse de soare, cu păr încâlcit, cu ochi mijiţi în soarele puternic, cu toţii se uitau la acelaşi apus.

Din nu ştiu ce motiv, m-a străbătut un junghi dureros. M-am simţit mai singură că niciodată. Sau poate abia atunci mi-am dat seama cât de singură fusesem. Jacques cel romantic şi cu bretonul pe frunte nu mă mai aştepta în Queens – nu mai era nimeni care să gătească pentru mine sau să mă ia de la computer. Nu aveam nici apeluri ratate sau mesaje de *M-am gândit la Karyn și Sharyn și era cât pe ce să fac pe mine de râs* de la mama şi nu aveam cum să-i trimit o poză cu soarele care licărea pe apa lacului fără să redeschid rana pricinuită de casa aceasta.

Pe Shadi nu o mai văzusem de la înmormântare, iar cu programul ei de lucru majoritatea mesajelor de la ea veneau după ce eu mă băgasem de mult în pat, răspunsurile mele ajungând cu mult după ce ea se trezise.

Prietenii mei scriitori încetaseră şi ei să mai dea vreun semn, parcă simţind (destul de precis, de altfel) că fiecare observaţie de la ei, fiecare apel sau mesaj era doar ca să-mi amintească cât de îngrozitor de în urmă rămăsesem. Şi încă rămâneam. În fiecare moment al fiecărei zile, eu dădeam înapoi în vreme ce restul lumii continua să înainteze.

Sincer, mi-era dor şi de Sharyn şi de Karyn, care şedeau pe covorul lor colorat, din petice, şi beau un alcool de casă groaznic de care erau tare mândre, în timp ce ardeau uleiuri esenţiale care miroseau minunat, chiar dacă nu vindecau cancerul.

Lumea mea părea goală. Ca şi cum nu era nimeni în ea, cu excepţia lui Gus, uneori, a cărţii şi a pariului. Şi chiar dacă această nouă carte mă făcea să mă simt mai bine decât orice altă versiune a ei din ultimele unsprezece luni, nu era suficient. Mă aflam pe o plajă frumoasă dintr-un loc frumos şi eram singură.

Ba mai rău de-atât, nu eram sigură că nu aveam să rămân singură pe veci. Mi-era dor de mama, ba chiar şi de mincinosul de tata.

M-am aşezat în nisip, cu genunchii la piept şi cu fruntea sprijinită de ei, şi am plâns. Am plâns până când faţa mi-a devenit fierbinte, şi roşie, şi udă şi aş fi continuat să plâng dacă un pescăruş nu s-ar fi răhăţit în capul meu, dar fireşte că asta s-a întâmplat.

Aşa că m-am ridicat în picioare şi m-am întors pe potecă, doar ca să văd că era cineva aşteptând la capătul ei, privindu-mă cum plâng urât ca Tom Hanks în *Naufragiatul.*

Era o scenă scoasă din filme, felul cum Gus stătea acolo, doar că nu era nimic romantic ori magic la ea. Şi chiar dacă plânsesem pentru că mă

simţeam singură, el ar fi fost ultimul om pe care l-aş fi ales să mă vadă aşa. Uitând pentru o clipă de grămada de excremente de pe capul meu, mi-am şters faţa şi ochii, încercând să mă fac să arăt mai... cumva.

– Scuze, a spus Gus vizibil stânjenit, privind înspre plajă. Te-am văzut coborând aici şi am...

– O pasăre s-a căcat în capul meu, am zis eu printre lacrimi.

Aparent, nu mai aveam altceva de spus în afară de *asta*.

Expresia lui de empatie dureroasă s-a transformat într-un râset mut. A anulat distanţa dintre noi, strângându-mă stângaci într-o îmbrăţişare. Gestul a părut inconfortabil, dacă nu dureros, pentru el la început, dar chiar şi aşa pentru mine era o uşurare să fiu ţinută astfel.

– Nu trebuie să vorbeşti, a zis el, dar ca să ştii... o *poţi* face.

Mi-am îngropat faţa în umărul lui, bătaia uşoară şi stângace a mâinilor lui transformându-se în cercuri lente, tandre, ca apoi să se oprească şi să rămână lipite de coloana mea, trăgându-mă mai aproape de el. M-am lăsat să mă scufund în el. Plânsul s-a oprit după cum a şi început. Nu mă mai gândeam decât la abdomenul şi la pieptul lui lipite de mine şi la mirosul lui de fum. La căldura trupului şi la respiraţiei lui.

Era o idee proastă să stau aşa cum stăteam cu el, dar era şi îmbătător. Am decis să număr până la trei, apoi să-i dau drumul.

Am ajuns la doi când mâna lui s-a strecurat în părul meu, mângâindu-mă pe ceafă, ca apoi să facă brusc un salt înapoi.

– La dracu'! Cât rahat!

Se holba la mâna lui din care picura găinaţ.

– Da, am spus „pasăre“, dar ar fi putut la fel de bine să fi fost un dinozaur.

– Nu glumesc. Ar trebui să ne curăţăm înainte să ne luăm zborul diseară.

Am pufnit, ştergându-mi şi ultimele lacrimi din colţul ochilor.

– Ai făcut dinadins jocul de cuvinte sau...?

– Nu, ce naiba! a răspuns Gus, întorcându-se cu mine pe potecă. Am zis asta pentru că am presupus că o să facem o tură de lac cu elicopterul.

– Asta e presupunerea ta finală?

El m-a scanat cu privirea de sus până jos ca şi cum îmi cântărea ţinuta dacă se potrivea cumva cu vreo uniformă recunoscută de pilot.

– Da, aşa cred.

– Atâââât de aproape.

– Serios? a făcut el. Şi ce e atunci? Un planor pe deasupra lacului? Un mic submarin pe *sub* lac?

– Va trebui să aştepţi şi o să afli.

Ne-am despărţit în dreptul caselor noastre, convenind să ne întâlnim la maşina mea în douăzeci de minute. După ce mi-am spălat părul a doua oară în aceeaşi zi, mi l-am strâns într-un coc deasupra capului şi m-am îmbrăcat la loc cu aceleaşi haine (fără rahat) de mai devreme. Împachetasem deja dinainte majoritatea lucrurilor pentru excursia de azi, aşa că nu-mi rămânea de făcut decât să iau restul din frigider şi să le pun în răcitorul pe care îl găsisem pe unul dintre rafturile de jos din bucătărie.

Era 7.30 când eu şi Gus am plecat şi 8.40 când am oprit în parcarea cinematografului în aer liber Big Boy Bobby, unde era seara filmelor cu Meg Ryan.

– O, Doamne, a făcut Gus când ne-am dus la ghişeul de unde trebuia să ridicăm biletele pe care le achiziţionasem online. Se difuzează trei filme, a remarcat, citind afişul luminos din dreapta noastră: *Când Harry a cunoscut-o pe Sally, Nopţi albe în Seattle* şi *Mesaj pentru tine.* Nu sunt jumătate dintre ele filme de Crăciun?

Vânzătorul a ridicat bariera, iar eu am trecut dincolo de ea.

– Jumătatea lui trei este unu şi jumătate, aşa că nu, jumătate dintre filmele astea nu sunt filme de Crăciun.

– Ţi-am spus că mă enervează faţa lui Meg Ryan?

Eu am pufnit.

– Unu, nu. Doi, e imposibil. Are o faţă adorabilă şi perfectă.

– Aşa o fi, a spus Gus. N-aş şti să-ţi zic de ce şi ştiu că nu e logic, dar... pur şi simplu n-o suport.

– În seara aceasta, totul se va schimba, l-am asigurat eu. Ai încredere în mine. Trebuie doar să-ţi deschizi inima, iar dacă poţi face asta, lumea va fi un loc mult mai luminos de acum înainte. Şi *poate* vei avea şi o şansă în a scrie o comedie romantică care chiar să se vândă.

– January, a zis el solemn în timp ce dădeam cu spatele înspre un loc liber de parcare. *Închipuie-ţi* numai ce mi-ai face dacă m-ai duce la o lectură publică lungă de şase ore de-a lui Jonathan Franzen.

– Nu pot şi nici nu voi face asta, am zis. Dar dacă vei dori să facem asta în vreuna dintre serile noastre de vineri, eu nu te voi opri. Acum, ajută-mă să-mi dau seama de unde pot cumpăra îngheţata cu surprize a lui Big

Bobby despre care am citit online. Potrivit site-ului, e ceva ce MERITĂ DIN PLIN.

– Ar face bine, a oftat Gus, coborând din Kia să mi se alăture.

În timp ce pe ecran erau rulate scene aleatorii din filme, noi ne-am croit drum înspre standurile cu mâncare. M-am pus la coada dinaintea semnului din lemn în formă de îngheţată, însă Gus m-a atins pe braţ, împiedicându-mă să mă aşez la coadă imediat.

– Îmi promiţi un lucru?

– Gus, n-o să mă îndrăgostesc de tine.

– Altceva. Te rog, încearcă să nu vomiţi.

– Dacă o să-mi vină, o să înghit, în schimb.

El şi-a dus mâna căuş la gură, venindu-i greaţă.

– Am glumit! N-o să vomit. Cel puţin, nu până nu mă duci la lectura publică de şase ore. Haide, acum. Mi-am petrecut toată săptămâna abia aşteptând să mănânc şi altceva în afară de tarte crude.

– Nu cred că o să fie festinul plin de vitamine şi nutrienţi la care pare că te aştepţi.

– Nu am nevoie de vitamine. Am nevoie de nachos cu brânză şi sos de ciocolată.

– A, păi în cazul ăsta, ai plănuit seara perfectă.

Pentru că eu cumpărasem biletele, Gus a plătit popcornul şi îngheţatele cu surpriză (6 dolari fiecare, clar nu meritau) şi a încercat să mai cumpere şi sucuri înainte ca eu să-l opresc, deloc subtilă, încercând să-l fac să înţeleagă că avem opţiuni mai bune la maşină.

După ce ne-am întors, am deschis hayonul şi am lăsat pe spate scaunele din mijloc, lăsând la iveală aranjamentul de perne şi pături pe care le împachetasem mai devreme, împreună cu răcitorul plin de bere.

– Impresionat? l-am întrebat eu.

– De capacitatea portbagajului tău? Absolut!

– Ha-ha-ha, am făcut eu.

– Ha-ha-ha, m-a imitat el.

Ne-am urcat prin portbagajul deschis, iar eu am pornit maşina şi am dat radioul pe canalul care difuza sonorul filmului înainte să mă aşez lângă Gus, tocmai când începea genericul. În ciuda a ceea ce spusese despre portbagaj, maşina nu era chiar mare. Stăteam întinşi pe burtă, cu bărbia sprijinită în mâini, aproape atingându-ne în mai multe locuri şi cu coatele lipite unul de celălalt. Poziţia asta nu avea să fie comodă pe

termen lung, iar schimbarea ei cu amândoi în maşină avea să constituie o provocare. Însuşi faptul că eram atât de aproape de el constituia o provocare.

De îndată ce Meg Ryan a apărut pe ecran, el s-a aplecat înspre mine şi mi-a şoptit:

– Chiar nu te deranjează faţa ei?

– Cred că ar trebui să te consulte un doctor, am şuierat printre dinţi. Asta nu e o reacţie normală.

Când mi-am încasat avansul pentru carte am cumpărat şi pentru mine şi pentru Shadi câte douăzeci de filme ale lui Meg Ryan pe care să le putem privi împreună, deşi la depărtare una de alta, pornindu-le în acelaşi moment ca să putem să ne scriem mesaje despre ce se întâmpla în film şi punând pauză când trebuia să facem pipi.

– Stai să vezi cum pronunţă Meg Ryan cuvintele şi cum cântă „Sleigh Ride“, i-am şoptit lui Gus. O să-ţi schimbe viaţa cu totul.

– Dar arată atât de *încrezută*! a zis el, aruncându-mi o privire care spunea că nu era convins.

– Mulţi oameni mi-au spus că arăt exact ca ea, i-am şoptit înapoi.

– N-are cum să fie adevărat.

– Bine, n-au făcut-o, dar ar fi *trebuit*.

– E ridicol, a spus el, nu semeni deloc cu ea!

– Pe de-o parte, mă simt ofensată. Pe de alta, uşurată că probabil nu-ţi displace faţa mea.

– Nu e nimic de displăcut la faţa ta, a spus el cu lejeritate.

– Nici la faţa lui Meg Ryan nu e nimic de displăcut.

– Bine, îmi retrag cuvintele. Îi ador faţa. Eşti fericită acum?

Eu m-am întors spre el. Avea capul sprijinit în mâini, corpul îndreptat spre mine, iar lumina ecranului i se reflecta puţin în ochi, trasând fâşii lichide de culoare de-a lungul lor. Părul lui negru era mai ciufulit ca oricând, însă părul facial îi era sub control, iar mirosul acela de fum încă plutea în jurul lui. Mi-am amintit, brusc şi cât se poate de limpede, că şi casa lui mirosea la fel în noaptea când îmi băgasem capul pe uşă, în toiul petrecerii sale.

– January? a murmurat el.

M-am întors pe o parte, cu faţa spre el, şi am încuviinţat din cap.

– Asta mă face fericită.

El m-a atins uşor cu genunchiul, iar eu i-am răspuns.

O umbră de zâmbet i-a apărut pe chipul serios, dispărând atât de repede, încât am crezut că mi-am închipuit doar.

– Bun, a zis el.

Am rămas aşa multă vreme, pretinzând că ne uităm la film dintr-un unghi din care nici unul nu ar fi putut vedea mai mult de jumătate de ecran, cu genunchii lipiţi.

Atunci când unul dintre noi se mişca, celălalt îl urma. De fiecare dată când vreunul nu mai putea îndura disconfortul unei poziţii, ne schimbam amândoi. Dar nu întrerupeam contactul tactil.

Ne aflam pe un teritoriu periculos.

Nu mă mai simţisem aşa de ani buni – acea greutate aproape dureroasă a *dorinţei*, acea frică paralizantă că orice mişcare greşită ar putea strica totul.

M-am uitat la el când i-am simţit privirea asupra mea, iar el nu şi-a întors-o. Îmi venea să zic ceva, să întrerup tensiunea, însă mintea îmi rămânea necruţător de goală. Şi nu cum ar fi fost un ecran alb pe care clipocea un cursor în încercarea de a concepe un roman din nimic, ci a unuia pe care culoarea apărea violent pe un fundal negru, făcându-te să-ţi închizi ochii. Ca atunci când te uiţi prea mult în flăcări. Sau direct în soare.

Pulsaţia senzaţiei de a *simţi* prea mult, încât nu te mai poţi *gândi* la nimic.

Concursul de privit s-a întins pe o durată inconfortabilă de timp fără ca vreunul dintre ei să-l întrerupă. Ochii lui păreau aproape negri când lumina ecranului s-a reflectat în ei, iluzia flăcărilor scăpărând ca nişte artificii în mijlocul lor, dispărând mai apoi.

Undeva într-un cotlon al minţii mele, instinctul de conservare îmi ţipa ACEIA SUNT OCHII UNUI PRĂDĂTOR, însă tocmai de aceea îi înzestra natura pe prădători cu asemenea ochi. Ca iepuraşii prostuţi să nu aibă nici o şansă în faţa lor.

Nu fi un iepuraş prostuţ, January!

– Trebuie să merg la toaletă, am zis deodată.

Gus a zâmbit.

– Doar ce-ai fost.

– Am vezica mică.

– Vin cu tine.

– E în regulă! am chiţăit, uitând că sunt într-o maşină şi dându-mă astfel cu capul de tavanul ei.

– Rahat! am spus amândoi în acelaşi timp, iar eu am scos un „CE?“ confuz.

El s-a ridicat în capul oaselor, venind în genunchi spre mine şi luându-mi capul în mâini:

– Lasă-mă să văd.

Palmele lui mi-au cuprins faţa, împingându-mi capul în jos, aşa încât să-mi poată vedea creştetul craniului.

– Nu sângerează, mi-a spus el, îndreptându-mi apoi faţa înspre a lui, în timp ce degetele i-au alunecat prin părul meu.

Privirea i-a coborât asupra gurii mele, buzele lui strâmbe depărtându-se uşor.

La naiba!

Eram un iepuraş.

M-am aplecat spre el, iar mâinile i-au coborât în jurul taliei mele, trăgându-mă în poala lui, aşa încât am venit deasupra lui în locul unde stătea îngenuncheat. Nasul lui îl atingea uşor pe al meu, iar eu mi-am ridicat gura înspre a lui, încercând să anulez distanţa dintre noi. Răsuflările noastre lente se loveau una de cealaltă în timp ce mâinile lui mă strângeau de mijloc, făcându-mi coapsele să se strângă în jurul lui drept răspuns.

O dată o dată o dată, numai la asta mă gândeam. Aşa erau regulile. Ar fi fost atât de rău dacă s-ar fi întâmplat ceva între noi, doar o dată? Am fi putut fi din nou prieteni sau vecini care îşi vorbesc zilnic, nu? Aş putea rămâne detaşată faţă de pasiunea mea din liceu, şase ani mai târziu? Habar n-aveam. Nu puteam gândi suficient de limpede ca să-mi dau seama.

Am şovăit aşa un minut, nici unul dintre noi nevrând să-şi asume vina.

Tu m-ai atins primul! aş fi zis eu.

Tu te-ai aplecat spre mine! ar fi ripostat el.

Dar tu m-ai tras apoi în poala ta!

Și tu ți-ai ridicat gura spre a mea!

Și tu…

Gura lui răspândea o căldură pe tot maxilarul meu şi pe buze. Dinţii lui mi-au atins buza de jos, iar când am tras aer în piept, gura lui fierbinte şi uşoară a venit peste a mea, făcând-o să se deschidă. Avea gust de vanilie şi scorţişoară, reminiscenţe de la îngheţata cu surprize, doar că şi mai bun decât desertul pe care îl mâncasem. Căldura lui a dat năvală în gura mea, în mine, până când m-a umplut cu totul, inundându-mă ca un râu

înfierbântat de lumina soarelui. Dorința se scurgea prin mine, adunându-se în băltoace prin toate ungherele ce se formau între trupurile noastre.

I-am apucat cu o mână tricoul, simțindu-i căldura pielii prin materialul subțire. Îl voiam mai aproape, voiam să-mi amintesc cum se simțea atunci când eram lipită de el, când mă încolăceam în jurul lui. Cu una dintre mâini m-a cuprins de ceafă, degetele lui strângându-se în părul meu. Am răsuflat în gura lui, iar el m-a sărutat din nou, mai încet, mai apăsat, mai dur. Mi-a ridicat gura înspre a lui, iar eu l-am apucat de mijloc, încercând să-l aduc mai aproape. A venit înspre mine până când am simțit că spatele mi se lipește de interiorul mașinii, până când i-am simțit greutatea apăsându-mă. Un geamăt prostesc mi-a scăpat în clipa când i-am simțit pieptul tare peste al meu, iar eu mi-am ondulat bazinul peste al lui. Cu o mână s-a sprijinit de geamul din spatele meu, dinții lui mușcându-mi buza de jos, puțin mai tare de data asta. Eu respiram sacadat în timp ce mâna lui a coborât de pe geamul mașinii pe pieptul meu, pipăindu-mă prin tricou.

Mi-am înfipt degetele în părul lui, arcuindu-mă sub atingerea mâinii sale, un geamăt grav și involuntar scăpându-i din gât. S-a lăsat pe spate și m-a tras și pe mine, eu trăgându-l lacom deasupra mea. Un fior m-a străbătut când l-am simțit tare peste mine. Mă zvârcoleam sub el, încercând să-l trag mai aproape decât ne permiteau hainele, iar același sunet a ieșit încă o dată din el.

Nu-mi aminteam ultima oară când fusesem atât de excitată.

De fapt, îmi aminteam. Se întâmplase în subsolul casei frăției, pe când eram încolăcită în jurul lui, acum mai bine de șapte ani.

I-am simțit gura fierbinte și umedă în josul gâtului meu, de-a lungul claviculei, înspre decolteul tricoului meu. Întreg trupul meu îl implora acum fără nici o altă subtilitate, se ridica înspre el ca un magnet. Aveam din nou șaisprezece ani și era minunat și oribil în același timp și...

S-a încordat deasupra mea când o lumină s-a revărsat peste noi, rece și dezmeticindu-ne de parcă cineva ar fi aruncat peste noi o găleată cu apă înghețată. Am sărit ca arși la vederea femeii arțăgoase, de vârstă mijlocie, a cărei lanternă era îndreptată asupra noastră. Avea o claie de păr cenușiu și creț și o jachetă de fâș de un albastru aprins pe care era imprimat mare logoul BIG BOY BOBBY.

Ea și-a dres vocea.

Gus era încă deasupra mea, cu mâna încă strângându-mi marginea tricoului.

– Aceasta este o afacere de familie, a şuierat femeia printre dinţi.

– Faceţi o treabă grozavă. Vocea lui Gus era groasă şi aspră. Şi-a dres-o înainte să-i adreseze femeii cel mai bun zâmbet Rău care să-ţi înmoaie garantat chiloţii. Chiar îi ziceam soţiei mele că ar trebui să aducem şi copiii cândva.

Ea şi-a încrucişat braţele la piept, aparent imună la farmecele gurii lui. Trebuia să fie super.

Gus s-a lăsat pe călcâie, iar eu mi-am tras tricoul în jos.

– Scuze pentru asta, am zis eu, îngrozită.

Femeia ne-a făcut un semn cu degetul mare înspre culoarul întunecat cu iarbă dintre maşini.

– Afară! a lătrat ea.

– Desigur, a spus Gus numaidecât, închizând hayonul şi astfel ascunzându-ne de privirea ei.

Eu am izbucnit într-un râset nebun şi ruşinat, iar Gus s-a întors spre mine, zâmbind slab cu buze vineţii şi umflate şi cu părul vâlvoi.

– A fost o idee atât de rea, am şoptit neajutorată.

– Mda.

Vocea lui Gus a redevenit periculos de răguşită. S-a aplecat înainte prin întuneric şi m-a prins într-un ultim sărut vicios de lent şi demenţial de fierbinte, degetele lui mângâindu-mi faţa.

– Nu se va mai întâmpla, m-a asigurat el, iar toate scânteile din sânge s-au trezit la viaţă, sfârâind puţin.

O dată. Asta era regula. Dar data *asta* se punea? Stomacul mi s-a strâns a dezamăgire. Nu avea cum. Nu mă satisfăcuse. Dimpotrivă, mă lăsase şi mai rău de cum eram înainte şi, judecând după felul în care mă privea Gus, aş fi zis acelaşi lucru şi despre el.

Femeia ne-a bătut în geam şi amândoi am sărit speriaţi.

– Ar trebui să plecăm, a spus Gus.

Eu m-am chinuit să ajung din spate pe locul din faţă. Gus a ieşit prin spate şi s-a urcat pe locul din dreapta.

Am condus spre casă, simţindu-mi trupul ca o hartă fierbinte, iar toate locurile pe care le atinsese el, toate locurile pe care le privea de unde stătea acum, străluceau aprins.

#

Gus nu a apărut la masa din bucătărie duminică la prânz. M-am gândit că asta trebuie să fie un semn rău – şi anume că ceea ce se întâmplase

distrusese singura relaţie de prietenie pe care o aveam în oraşul ăsta. De fapt, una dintre puţinele relaţii de prietenie din toată lumea, de vreme ce Jacques şi cei doi prieteni ai mei, după cum se dovedise, nu aveau nevoie DOAR DE MINE.

Am încercat să mi-l alung pe Gus din minte şi să lucrez la carte concentrându-mă numai asupra ei, dar am reluat tresăritul la auzul telefonului meu bâzâind.

Un mesaj de la Anya: *Hei, scumpo! Voiam doar să văd cum mai eşti. Editura* chiar *ar vrea să vadă câteva pagini de început, ca să-şi facă o părere.*

Un e-mail de la Pete: *Salut! Veşti bune! Cărţile tale vor fi pe stoc de mâine. În ce zi din săptămâna asta ai putea să vii pe aici pentru autografe?*

Un e-mail de la Sonya, pe care nu l-am deschis, dar a cărui primă propoziţie o puteam vedea: *Te rog, te rog, nu vreau să te gonesc de la clubul de lectură. Sunt perfect fericită să stau acasă luni seara dacă ţi-ar face plăcere să…*

Un mesaj de la Shadi: *January. Ajutor. Nu mă SATUR de Fesul Bântuit. A venit la mine în ultimele TREI seri, iar aseară l-am lăsat să RĂMÂNĂ.*

Eu i-am scris înapoi: *Ştii exact încotro se îndreaptă asta. Îl PLACI!!*

Ea mi-a răspuns neîntârziat: *URĂSC să mă îndrăgostesc!! Îmi strică de fiecare dată reputaţia de băiat rău!!*

I-am trimis un emoticon trist. *Ştiu, dar trebuie să perseverezi. Pentru binele Fesului Bântuit şi pentru ca eu să pot trăi prin tine.*

Amintirea nopţii trecute mi-a fulgerat dinaintea ochilor, aprigă şi fierbinte precum un vătrai. Dorinţa şi ruşinea m-au cuprins, împletindu-se într-o singură senzaţie.

Dumnezeule, ce făcusem? Ar fi trebuit să ştiu mai bine de atât. Şi totuşi, o parte din mine nu se putea abţine să nu se gândească dacă nu va mai avea şansa s-o facă din nou.

Nu *trebuia* să însemne nimic. Poate că asta era: aveam să învăţ în sfârşit cum e să ai o relaţie fără obligaţii.

Sau poate că înţelegerea căzuse şi nu aveam să mai aud literalmente niciodată de Gus Everett.

Mi se terminaseră şi cerealele, şi supa instant, aşa că, după ce am scris chinuit 300 de cuvinte, am decis să iau o pauză şi să mă duc la

cumpărături. Maşina lui Gus nu era la locul ei obişnuit, pe stradă, în faţa caselor noastre, când am plecat şi nici când m-am întors. Mi-am alungat gândul din minte. Nu trebuia să-i dau mare importanţă.

La magazinul alimentar, mi-am verificat din nou contul bancar, apoi am cutreierat culoarele cu calculatorul meu deschis, adăugând preţul cerealelor şi al conservelor de supă. Am reuşit să adun un coş decent pentru şaisprezece dolari, dar când am dat colţul ca să mă îndrept spre casa de marcat am văzut-o acolo.

Păr alb şi ondulat, siluetă slăbuţă, acelaşi şal croşetat.

Panica m-a străbătut atât de repede încât am simţit că am primit o injecţie de adrenalină în inimă. Mi-am abandonat coşul chiar acolo, pe culoar şi, cu capul în jos, am trecut pe lângă ea, spre uşi. Dacă m-a văzut, nu mi-a spus nimic. Sau dacă a făcut-o, inima îmi bătea prea tare ca să o aud. Am sărit înapoi în maşină, simţindu-mă de parcă aş fi jefuit o bancă şi am condus douăzeci de minute până la o altă băcănie, unde am fost atât de zguduită şi de paranoică în legătură cu o altă întâlnire, încât abia am reuşit să cumpăr ceva.

Când am ajuns acasă, încă tremuram şi nu m-a ajutat deloc faptul că maşina lui Gus nu reapăruse. Una era să trebuiască să mă feresc de Sonya în călătoriile mele bilunare la băcănie. Dacă ar fi trebuit să-mi evit vecinul de alături, eram destul de sigură că *Planul B: Mutare la Duluth* trebuia să intre pe rol.

În noaptea aceea, înainte să mă duc la culcare, am tras cu ochiul la ferestrele care dădeau spre faţă, dar maşina lui tot nu apăruse acolo. Frica mi s-a umflat în piept ca balonul cel mai puţin distractiv din lume. În sfârşit, găsisem un prieten, cineva cu care aş putea vorbi, care părea să fi vrut să fie în preajma mea, aşa cum şi eu voiam să fiu în preajma lui, iar acum tocmai plecase. Pentru că ne-am sărutat. M-au apucat nervii, forţându-mi umilinţa şi singurătatea să se afunde doar pentru o vreme, înainte de a răzbate din nou la suprafaţă. M-am gândit să-i dau un mesaj, dar nu era chiar cel mai bun moment să încep o conversaţie, aşa că, în schimb, m-am culcat, cu o senzaţie de anxietate şi de rău în stomac.

Maşina lui nu se întorsese nici luni dimineaţa. *Diseară*, mi-am zis. Dacă nu aveam să văd maşina la locul ei până diseară, aveam să-i trimit un mesaj. Aşa, n-ar fi ciudat deloc.

Mi l-am scos din minte, apoi am mai scris vreo două mii de cuvinte nou-nouţe. După care i-am răspuns Anyei: *Îmi merge bine (chiar da (serios (vorbesc serios de data asta!))), dar aş vrea să mai scriu câte*

ceva înainte să citească cineva prima mână. Nu cred că și-ar da nimeni seama unde vreau să ajung fără o imagine de ansamblu și mi-e teamă că dacă sar direct la asta va strica suspansul pe care în sfârșit l-am construit.

Am răspuns apoi şi la emailul lui Pete: *Super! Ce spui de miercuri?* Adevărul era că m-aş fi putut duce şi duminică, când primisem e-mailul, sau chiar luni dimineaţa când am trimis răspunsul. Doar că nu-mi doream încă o invitaţie la Clubul de lectură Roşu ca sângele, Rusul alb şi Albastru denim. Dacă-mi amânam vizita la librărie până miercuri, aş fi eliminat din schemă încă o săptămână de experienţe posibil similare fără să trebuiască să refuz invitaţia.

Se făcuse unsprezece noaptea, iar maşina lui Gus tot nu se întorsese, iar eu m-am gândit şi m-am răzgândit de cinci ori dacă să-i dau mesaj sau nu. În cele din urmă, mi-am pus telefonul în sertarul noptierei, am stins lampa şi m-am culcat.

Marţi m-am trezit scăldată în sudoare. Uitasem să-mi pun alarma, iar soarele bătea cu putere prin jaluzelele trase, scăldându-mă în lumina lui palidă. Trebuia să fie aproape unsprezece. M-am strecurat afară de sub pilota groasă şi cearşafuri şi am rămas aşa încă vreun minut.

Mi s-a făcut puţin rău. Şi apoi m-am înfuriat că mi se făcuse rău. Era aşa stupid. Eram femeie în toată firea. Gus îmi spusese întocmai cum acţionează, îmi spusese întocmai ce părere are despre dragoste şi nu spusese şi nu făcuse nimic care să sugereze că se răzgândise în această privinţă. Ştiam că oricât de atrasă mă simţeam uneori de el, singurul loc unde putea să ducă asta era printr-o uşă turnantă înăuntrul şi în afara dormitorului lui.

Sau în spatele maşinii mele extrem de nasoale.

Şi chiar dacă lucrurile merseseră mai departe în noaptea aceea, asta nu-l împiedicase să dispară cu zilele. Nu exista decât o singură modalitate prin care aş fi putut, teoretic, să-l am pe Gus, iar asta ar fi implicat să-mi fie rău de fiecare dacă când nu eram împreună.

Trebuia să mi-l scot din minte.

Am făcut un duş rece. Sau, cel puţin, am făcut un duş rece de o secundă, timp în care am strigat o înjurătură şi aproape că mi-am rupt glezna încercând să mă îndepărtez de jetul de apă, ca apoi să mă întreb cum de oamenii din cărţi făceau mereu duşuri reci. Am dat drumul la apa caldă, care a fumegat cât mi-am spălat părul.

Fireşte că nu eram furioasă pe *el*. N-aveam cum. Eram furioasă pe mine însămi, pentru că-mi lăsasem mintea să rătăcească pe drumul ăsta. Ştiam mai bine de-atât. Ăsta era şi motivul pentru care preferam tipi ca de-alde Jacques în loc de tipi ca Gus. Tipii ca Jacques voiau căsătorie şi copii şi vacanţe de vară în ţinuturi viticole, felicitări siropoase cu ocazia aniversărilor şi selfie-uri de cuplu drăguţe. Tipii ca Jacques voiau fotografii de familie profesionale atârnate pe perete şi Crăciunuri cu întreaga familie adunată în jurul bradului. Cei ca Gus voiau replici sarcastice şi sex fără obligaţii pe mormanul de rufe spălate şi neîmpăturite.

În spatele maşinii tale extrem de nasoale într-un loc public destinat familiilor.

Deşi nu puteam fi sigură că aia nu fusese, de fapt, ideea mea.

Era de înţeles că mă aruncasem în braţele lui. N-ar fi fost prima oară când vedeam ceva prin ochelari cu lentile roz, dând un înţeles acolo unde nu era nici unul.

Am fost aşa stupidă. După tot ce se întâmplase cu tata, ar fi trebuit să ştiu mai bine. Abia începusem să mă vindec, iar eu fugisem numaidecât şi mă infatuasem de singura persoană care era *garantat* să-mi confirme fiecare teamă pe care o aveam acum în privinţa relaţiilor.

Trebuia să renunţ la asta.

Scrisul, am hotărât, avea să-mi fie singura alinare. A mers greu la început, fiecare cuvânt fiind o decizie hotărâtă de a nu mă gândi la dispariţia lui Gus, însă după o vreme mi-am găsit ritmul, unul aproape la fel de bun precum cel de ieri.

Familia de circari a ajuns în Oklahoma, în apropiere de unde locuia cea de-a doua familie secretă a tatălui lui Eleanor. O săptămână, am hotărât. Cea mai mare parte din acţiunea cărţii ăsteia avea să se petreacă în săptămâna când circul rămânea în oraşul X (Tulsa) din Oklahoma.

Toate secretele aveau să iasă la iveală, aproape victorioase, după care aveau să fie împachetate frumuşel înapoi. Aşa s-ar fi desfăşurat un roman à la Augustus Everett, nu? Ar zice că avea o doză bună de cinism când aveam să-i spun.

(Dacă mai aveam ocazia să-i spun.)

Voiam să se bucure cititorii, să implore nou-găsita familie a lui Eleanor să spună adevărul până la final, totodată rămânând cu sufletul la gură, temători că întreaga situaţie ar putea face implozie. Cineva avea nevoie

de o armă, mi-am dat seama, şi de un motiv pentru o reacţie declanşatoare. Frică, desigur. Trebuia să fierb situaţia la foc mic.

Acumulam suspansul iar şi iar şi iar, doar ca să-l reduc din nou, exact la timp pentru ca personajele să se mute în următorul oraş.

Tatăl lui Eleanor avea să datoreze bani unor oameni periculoşi din oraşul natal – aparent, motivul pentru care plecase de-acolo şi pentru care îşi abandonase familia.

Mama lui Eleanor avea să aibă o armă la ea. Părea corect să-i dau ceva cu care să se lupte. Dar, odată cu arma, trebuia să poarte pe umeri şi povara unui sindrom posttraumatic, sechele rămase de la un vechi patron căruia îi făcea plăcere să fie violent cu fetele care lucrau pentru el. Trebuia să se ţină bine, să fie gata să răbufnească, aşa cum mă simţeam eu de un an încoace.

Aşa cum aş fi vrut să fie mama după ce aventura tatei a ieşit în întregime la lumină.

Eleanor, pe de-o parte, avea să se îndrăgostească de un localnic. Sau cel puţin se vedea făcând asta, în noaptea primului lor spectacol din Tulsa. Avea să-şi petreacă săptămâna cochetând din ce în ce mai mult cu ideea că ar putea lăsa viaţa în care crescuse în urmă doar ca să aibă o îngrozitoare revelaţie pe ultima sută de metri, şi anume că oricât de mult ar fi încercat în răstimpuri să urască această lume, rămânea totuşi cea căreia îi aparţinea.

Sau poate că avea să-şi dea seama că lumea după care tânjea, pe care o privea din spatele cortului de circ ori din capătul frânghiilor de la înălţime, cea care avea trecutul filtrat în vreme ce ea muncise din greu, era mai degrabă o iluzie faţă de lumea pe care o cunoştea cu adevărat.

Băiatul avea să se îndrăgostească de altcineva, la fel de repede cum o avusese pe ea.

Băiatul avea să plece la facultate, apoi în armată.

Părinţii băiatului aveau să afle despre Eleanor şi să-l încerce să-l întoarcă din nesăbuinţa lui.

Avea să fie un antiroman de dragoste. Iar ea era perfect capabilă să-l scrie.

Capitolul 15. Trecutul

– Şi iat-o pe însăşi autoarea! a strigat Pete când am intrat în cafenea. Îţi fac un ochi roz, scumpo?

Probabil voia să spună ochi roşu[9], dar, oricum, am dat din cap că nu.

– Ce altceva îmi recomanzi?

– Ceaiul verde e bun pentru tine, s-a gândit Pete.

– Atunci vreau unul. Corpului meu i-ar prinde bine nişte antioxidanţi. Sau ce are ceaiul verde în el de îl face „bun pentru mine“.

Pete mi-a înmânat paharul din plastic, iar de data asta m-a lăsat să plătesc. Mi-am ignorant golul din stomac. Câţi bani mai aveam în cont la momentul ăsta? Cât avea să mai dureze până când m-aş fi târât înapoi la mama cu coada între picioare?

Apoi mi-am adus aminte că SECRETE_DE_FAMILIE.docx creştea rapid în ceva ce avea formă de carte. Ba chiar într-una pe care aş fi fost curioasă să o citesc. Sandy Lowe nu o va vrea, dar cu siguranţă *cineva* o va aprecia.

Nu cu siguranţă, dar cu speranţă.

Pete şi-a dat jos şorţul şi m-a condus în librărie.

– Poate ar trebui să-ţi iei un pardesiu ca al lui Clark Kent, am zis. Ar fi mai puţine bătăi de cap decât cu atâtea funde şi noduri.

– Da, şi cine n-ar vrea să-şi cumpere cafeaua de la o tipă într-un pardesiu, a făcut Pete.

– *Touché*.

– Ta-daa!

Pete s-a oprit dinaintea piramidei de *Revelaţii*, acum alcătuită doar pe jumătate din *Revelaţii*. Cealaltă jumătate era făcută din cărţi roz-bombon, galben aprins şi albastru precum cerul. Pete radia.

– M-am gândit că ar fi frumos să fac prezentarea asta a autorilor locali. Să arăt întreg spectrul a ceea ce se întâmplă aici, în North Bear. Ce crezi?

Apropo, ia şi tu un vraf.

Pete ducea deja un braţ de cărţi la tejghea, unde aşteptau o rolă cu stickere „CU AUTOGRAF“ şi două markere.

– E super, am zis eu, urmând-o cu încă un teanc.

– Şi Everett? a întrebat ea.

– Super, am răspuns, primind un marker fără capac pe care ea mi l-a îndesat în palmă.

Începuse deja să dea cărţile la pagina de titlu şi să mi le dea, una câte una, la semnat.

– Pare că petreceţi mult timp împreună.

– Aşa pare? am obiectat eu. Atât de tare vorbim?

Pete şi-a dat capul pe spate în stilul ei tipic de râs.

– Ştii, la cât de discret e băiatul ăla, a trebuit să extrag mult din context din conversaţiile noastre, dar da, am tras concluzia că voi doi aţi format o prietenie.

Am încercat să-mi ascund surpriza, concentrându-mă asupra semnăturii mele.

– Vorbiţi des?

– Probabil îmi răspunde cam la o treime dintre apeluri. Sigur îl scot din sărite cu telefoanele mele, la cât îl sun, dar îmi fac griji. Suntem o familie şi nu ne avem decât unul pe altul aici.

– Familie?

Mi-am ridicat privirea la ea, nemaiîncercând să-mi ascund confuzia.

Şi trăsăturile ei au părut să i se schimbe, transformându-se într-o expresie a surprizei. S-a scărpinat în creştetul capului şi a spus:

– Scuze, am crezut că ştii. Nu ştiu niciodată ce consideră că e personal şi ce nu e. La câte apar în cărţile lui, ai zice că nu l-ar deranja să se dezbrace până la piele şi să umble gol prin Times Square. Dar fireşte, asta ar putea fi doar o proiecţie de-ale mele. Ştiu cum sunteţi voi, artiştii. El insistă că e ficţiune, aşa că o tratez ca atare.

Eu abia o urmăream. Probabil mi se citea pe faţă, fiindcă Pete m-a lămurit:

– Sunt mătuşa lui. Sora mamei lui.

Am simţit iarăşi că mi se face rău cum mi se făcuse după ce citisem mesajele de la Shadi. Două săptămâni şi jumătate de comunicare aproape constantă (chiar dacă netradiţională), iar el nu-mi împărtăşise nici cele mai de bază aspecte ale vieţii lui.

– Dar îi spui Everett, am zis. Eşti mătuşa lui şi nu i te adresezi pe numele mic.

Ea s-a uitat lung la mine o clipă, confuză.

– A, e doar un vechi obicei de-al meu. Când era mic, i-am antrenat echipa de fotbal. Nu puteam să-l favorizez, aşa că îl strigam după numele de familie ca pe oricare alt jucător. De cele mai multe ori uit că are şi un nume mic. La naiba, l-am prezentat ca Everett la jumătate din oraş până acum.

Mă simţeam de parcă doar ce aş fi scăpat pe jos o păpuşă din lemn, doar ca să aflu că era, de fapt, o matrioşca. Pe de-o parte, era Gus pe care îl ştiam: amuzant, şleampăt şi sexy. Pe de alta, era celălalt Gus, care tresărea când îşi auzea numele mic, care conducea până la Chicago ca să meargă la un bar şi la o femeie despre care nu ştiam nimic, căruia îi murise mama, care jucase fotbal când era mic şi locuia în acelaşi oraş cu mătuşa lui.

Mi-am lăsat capul mai jos şi am continuat să semnez în tăcere. Pete îmi întindea cărţile peste tejghea, iar eu le aşezam frumos una peste alta lângă mine. După câteva secunde de tăcere, a spus:

– Ai răbdare cu el, January. Chiar te place.

Eu am continuat să semnez.

– Cred că ai înţeles greşit...

– Ba nu, a spus ea ferm.

Eu m-am uitat în ochii aceia albaştri şi hotărâţi şi i-am susţinut privirea.

– Mi-a povestit de ziua când te-ai mutat. N-a făcut o primă impresie prea bună, e o problemă de-a lui.

– Aşa am auzit.

– Dar trebuie să-l scuzi, a spus ea. Îi e foarte greu de ziua lui, după despărţire.

– Ziua lui? am repetat eu, ridicând privirea.

Despărţire? mi-am spus.

Pete s-a arătat surprinsă, apoi nesigură.

– Atunci l-a părăsit, de ziua lui. Şi în fiecare an de atunci, prietenul lui, Markham, dă o petrecere monstru ca să-l ajute să nu se mai gândească la asta. Iar Gus urăşte petrecerile, dar nu vrea să-i spună lui Markham că e supărat, aşa că acceptă.

– Poftim? am îngăimat eu.

Era un soi de glumă? Se trezise oare Pete de dimineață și gândise: *Hmm, poate azi o să-i dezvălui lui January o serie de informații șocante despre Gus într-o ordine aleatorie, și totuși criptică?*

– L-a părăsit de ziua lui? am repetat.

– Nu ți-a zis că de-aia era cu capsa pusă în prima seară când te-ai mutat? a spus ea. Ei, dar nu mă surprinde deloc. Dacă ți-ar fi spus, normal că ar fi fost o explicație pentru cât de urât s-a purtat cu tine.

– Divorț, am spus eu, simțind că mă trecea un fior. Despre divorț era vorba.

Gus era divorțat. Adică fusese însurat.

Pete s-a foit, stânjenită.

– Mă surprinde că nu ți-a zis. Îi părea așa de rău că a fost nepoliticos cu tine!

Mintea mea se răsucea ca un titirez. Nu avea sens. Cum să fi fost Gus însurat? El nici măcar nu mergea la întâlniri. Magazinul se învârtea cu mine.

– Nu am vrut nicidecum să te supăr, a spus Pete. Am crezut doar că e o explicație...

– Nu, e în regulă, am spus, după care am simțit din nou: vărsarea de cuvinte. Senzația că ținusem totul în mine cu o secundă prea mult, iar acum nu mai aveam de ales decât să le las afară. Probabil reacționez eu exagerat, am reluat. Doar că eu... Nu știu. Am avut un an tare ciudat. Adică, în mintea mea, căsătoria e un lucru sacru, știi? Un fel de întruchipare a dragostei, cel mai important lucru pe care îl poate face cineva. Sau, cel puțin, cineva ca mine. Care vrea tot ce presupune asta. Și urăsc când mă gândesc că niște exemple proaste îi fac pe oameni să facă ceva pe tot conceptul.

Gus era cel care făcea ceva pe tot conceptul. Care spunea că relațiile sunt sadomasochiste. Gus era cel care nu-mi spusese că fusese căsătorit. Gus insista că dragostea pe care mi-o doream eu dintotdeauna era imposibil de găsit, o fantezie. Aproape că mă făcuse să mă simt proastă doar pentru că încercarea lui dăduse greș.

Dar, chiar și așa, de ce trebuia să-mi pese mie de ce credea el? Eu nu aveam nevoie ca toată lumea să creadă că își dorește lucrurile în care credeam eu și pe care mi le doream.

La o adică, disprețuiam faptul că o parte din el trebuie să mă fi considerat proastă pentru că încă credeam în ceva despre care propriul meu tată îmi dovedise contrariul. Mai mult decât atât, mă disprețuiam pe

mine însămi pentru că nu lăsasem în urmă chestiunea. Pentru că încă îmi doream să văd romantism şi să găsesc un înţeles în orice flecuşteţ.

– Nu ştiu, am zis eu, scuturând din cap. Are vreo logică?

– Fireşte că are! m-a aprobat Pete, strângându-mă uşor de braţ.

Aveam senzaţia că ar fi spus acelaşi lucru şi dacă n-ar fi fost adevărat, dar nu m-a deranjat. Era întocmai ce voiam să aud în acele momente.

În original, se face confuzia între Pink eye – conjunctivită şi Red Eye – denumirea unei cafele făcute din cafea la filtru şi un shot de espresso, menită să te ţină treaz toată noaptea, de unde şi roşeaţa ochilor.

Capitolul ١٦. Mobila de pe verandă

Joi la prânz, Gus a apărut la masa din bucătărie, arătând nu atât „ciufulit, dar sexy“, cât mai degrabă de parcă ar fi fost târât în urma unei maşini de gunoi cu hayonul lăsat. A zâmbit şi a făcut cu mâna, iar eu m-am silit să-i întorc gestul, în ciuda senzaţiei de rău de la stomac.

A mâzgălit un mesaj: SCUZE CĂ AM LIPSIT SĂPTĂMÂNA ASTA.

Îmi doream ca greaţa să nu fi fost înlocuită de senzaţia de cădere în gol după o cursă într-un carusel. M-am uitat în jur: nu-mi adusesem carnetul cu mine. M-am dus în dormitor şi l-am luat, după care am scris NU AI PENTRU CE SĂ-ŢI CERI SCUZE când m-am întors în încăpere. Am ridicat notiţa. Zâmbetul slab al lui Gus a pălit. A dat din cap şi şi-a îndreptat atenţia asupra calculatorului său.

Îmi era mai greu să mă concentrez acum că se întorsese, dar m-am străduit din răsputeri. Scrisesem cam un sfert de carte de-acum şi trebuia să menţin suspansul.

Pe la cinci, i-am aruncat o privire (discretă, sper) lui Gus, care s-a ridicat şi a început să umble prin bucătărie, pregătind ceva ce semăna a mâncare. După ce a terminat, s-a aşezat înapoi dinaintea calculatorului. Pe la 8.30, a ridicat ochii spre mine şi mi-a făcut semn cu capul spre verandă. Acesta era semnalul nostru, un fel de invitaţie înainte să ieşim fiecare pe veranda lui şi să ne petrecem noaptea ne-împreună.

Acum părea însă o metaforă extrem de evidentă – el păstrând literalmente o ditamai distanţa între noi, iar eu întâmpinându-l bucuroasă de fiecare dată. Normal că ajunsesem atât de confuză. El îşi menţinuse cu grijă limitele, iar eu le ignorasem. Nu mă pricepeam deloc la asta, eram atât de nepregătită să mă simt atrasă de cineva care nu era disponibil emoţional.

Am scuturat din cap la invitaţia lui Gus, după care am adăugat o notiţă în carnetul meu: SCUZE – PREA MULTE DE FĂCUT. ANYA ÎMI STĂ PE CAP.

Gus a încuviinţat din cap înţelegător. S-a ridicat în picioare, a mimat un fel de „dacă te răzgândeşti...“, după care a dispărut din vedere pentru o clipă, ca să reapară pe terasa lui.

S-a dus până în cel mai îndepărtat colţ al ei şi s-a sprijinit de balustradă. Tricoul îi flutura în vânt, mâneca stângă ridicându-i-se în susul braţului. La început, m-am gândit că îşi făcuse un tatuaj nou – un cerc mare şi negru, plin –, după care mi-am dat seama că era în acelaşi loc în care fusese şi Banda lui Möbius, doar că fusese umplută în întregime cu cerneală neagră faţă de ultima oară când o văzusem. A rămas aşa acolo până când a apus soarele, iar noaptea a început să învăluie totul în jur în albastrul ei închis, licuricii trezindu-se la viaţă în jurul lui, un milion de luminiţe aprinse parcă de o mână cosmică.

El a privit peste umăr înspre uşa de la veranda mea, iar eu mi-am întors iute privirea asupra calculatorului, tastând cuvintele „MĂ PREFAC CĂ SUNT OCUPATĂ, FOARTE OCUPATĂ ŞI CONCENTRATĂ“ ca să completez iluzia.

De fapt, stăteam la calculator de aproape douăsprezece ore şi nu scrisesem decât vreo mie de cuvinte noi. Deşi reuşisem să deschid aproape paisprezece taburi în browserul web, inclusiv două separate de Facebook.

Trebuia să ies din casă un minut. Când Gus şi-a întors privirea, eu m-am furişat de la masă şi am ieşit pe veranda din faţă. Aerul era dens de la umiditate, dar nu inconfortabil de fierbinte. M-am aşezat pe bancheta din răchită şi am scanat casele de peste strada mea. Nu petrecusem mult timp aici, de vreme ce apa era în *spatele* casei lui Gus şi pe partea mea de stradă, însă vilele şi casele de păpuşi de vizavi erau drăguţe şi colorate, fiecare verandă având propria variaţie tematică de mobilier. Nici una nu era atât de primitoare sau eclectică după cum alesese Sonya să decoreze.

Dacă nu aş fi avut asocieri proaste cu mobila asta, aş fi fost tristă s-o vând, dar m-am gândit că acum e la fel de bine ca oricând altcândva. Ar fi fost un lucru în minus de care să mă îngrijorez. M-am ridicat în picioare şi am aprins lumina de pe verandă, făcând poze la fiecare obiect de mobilier în parte, dar şi ca set, după care am intrat pe Craiglist de pe telefon.

M-am holbat la el o secundă, după care am închis pagina şi am deschis aplicaţia de e-mail. Încă vedeam cuvintele bolduite din ultimul e-mail al Sonyei. Nu-l ştersesem. Nu ştersesem nici unul dintre ele, dar nici nu voiam să le citesc. Am început un e-mail nou, adresat ei.

SUBIECT: Mobila de pe verandă

Bună,

Încep să sortez lucrurile de prin casă. Vrei mobila de pe verandă sau o vând?

Trei semnături diferite şi nici una nu părea potrivită. Am hotărât să las doar J şi am apăsat TRIMITE.

Asta fusese tot. Tot travaliul emoţional din ziua aceea. Aşa că m-am spălat pe faţă, pe dinţi şi m-am urcat în pat, unde m-am uitat la *Veronica Mars* până când a răsărit soarele.

#

Vineri, bătaia din uşă s-a auzit mai devreme decât mă aşteptam. Era doar două şi jumătate după-amiaza, iar eu nu adormisem decât abia la şase dimineaţa. Nu eram trează decât de vreo două ore.

Mi-am luat halatul de pe canapea şi l-am pus peste ţinuta mea (o pereche de boxeri şterpeliţi de la Jacques şi tricoul meu uzat cu David Bowie, minus sutienul). Am tras perdeaua din pânză care acoperea geamurile uşii şi l-am văzut pe Gus măsurând veranda cu paşii, cu mâinile strânse la ceafă, trăgând de ea în jos de parcă ar fi vrut să-şi întindă gâtul.

S-a oprit, cu ochi mari, şi s-a întors spre mine când am deschis uşa.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

În clipa aceea, am văzut asemănarea dintre el şi Pete în felul cum expresia lui s-a schimbat de la confuzie la surpriză.

A scuturat numaidecât din cap.

– Dave e aici.

– Dave? am repetat. Acel *Dave*? De la Olive Garden?

– În nici un caz Dave de la Wendy's, a confirmat Gus. M-a sunat. Ştia că locuiesc aici, aşa că a venit până la mine cu maşina – e chiar acum în casă. Poţi veni?

– Acum? am făcut eu prosteşte.

– Da, January! Acum! Pentru că e în casa mea! Acum!

– Bine, am zis. Stai numai să mă îmbrac.

Am închis uşa şi am dat fuga în dormitor. Rămăsesem în urmă cu spălatul săptămâna asta. Singurul lucru pe care-l mai aveam curat era

stupida de rochie neagră. Aşa că, fireşte, am îmbrăcat un tricou murdar şi o pereche de blugi.

Uşa lui Gus era deschisă, iar eu am intrat fără să mai stau pe gânduri. Păşind înăuntru, mi-am dat seama că eram prieteni de aproape o lună, iar eu abia acum ajunsesem în casa lui în care trăsesem cu ochiul plină de curiozitate în acea primă noapte. Eram prinsă între rafturile acelea întunecate, doldora de cărţi, şi mirosul înecăcios de tămâie din aer. Se vedea că era un spaţiu locuit – cărţi deschise pe masă, vrafuri de scrisori deasupra antologiilor şi jurnalelor literare, câte o cană pe ici, pe colo pe câte un suport de pahare – însă, în comparaţie cu nivelul lui obişnuit de neglijenţă, camera de zi era meticulos de ordonată.

– January?

Holul îngust care ducea drept înspre bucătăria lui părea să-i înghită vocea.

– Suntem aici.

Am urmat-o de parcă ar fi fost nişte firimituri care mă duceau într-un loc magic. Asta sau direct într-o capcană.

Am ajuns în bucătărie, o versiune în oglindă a bucătăriei mele: un colţ de luat micul dejun la stânga, unde masa în spatele căreia îl văzusem de atâtea ori pe Gus era împinsă aproape de fereastră, cu dulapurile şi blatul la dreapta. Gus mi-a făcut cu mâna dintr-o încăpere alăturată, un mic birou.

Aş fi vrut să îi analizez casa pe îndelete, fiecare centimetru plin de secrete, însă Gus mă privea în felul acela concentrat care mă făcea să cred că ar putea să-mi citească gândurile.

M-am grăbit să intru în cabinetul strâmt. Un birou minimalist, de influenţă scandinavă, elegantă şi simplă, se afla în faţa geamului din capăt. La cum era orientată casa lui Gus, veranda lui dădea înspre pădure, însă şirul de copaci se termina înainte să ajungă până la aripa dreaptă a clădirii, aşa că acolo priveliştea înspre plajă nu era obstrucţionată, lumina argintie răzbătând printre nori, lunecând pe crestele valurilor ca nişte pietre aruncate de-a curmezişul lor.

Dave purta un tricou roşu şi o şapcă pe jumătate din plasă. Cu cearcăne la ochi, arăta ca un Saint Bernard adormit. Şi-a dat jos şapca şi s-a ridicat în picioare când am intrat în încăpere, dar nu mi-a întins mâna, ceea ce m-a făcut să mă simt dezorientată, de parcă aş fi intrat într-un roman de-al lui Jane Austen.

– Bună, am zis, eu sunt January.

– Încântat, a spus Dave, dând din cap.

Erau acolo un scaun de birou (întors de la birou, aşa încât Gus să stea cu faţa spre foarte mica încăpere), un fotoliu înghesuit într-un colţ (pe care Dave l-a eliberat când s-a ridicat în picioare) şi un scaun de bucătărie pe care Gus evident că-l adusese în cameră special pentru această ocazie. Dave s-a aşezat înapoi în acela, făcându-mi semn să ocup fotoliul.

– Mulţumesc. M-am aşezat, strecurându-mă prin triunghiul de scaune şi genunchi. Şi mulţumesc mult că ai venit să vorbeşti cu noi.

Dave şi-a pus şapca înapoi pe cap, răsucindu-se neliniştit în scaun.

– Nu eram pregătit înainte. Scuze. V-am irosit atâta timp conducând până acolo. Îmi pare foarte rău.

– Stai liniştit, l-a încurajat Gus. Ştim cât de sensibil e subiectul pentru tine.

Gus a încuviinţat din cap.

– Şi mai era şi abstinenţa mea – voiam să fiu sigur că aveam să rezist. Am mers la o întâlnire în seara aceea – când trebuia să mă întâlnesc cu voi la Olive Garden, acolo am fost.

– Înţeleg perfect, a spus Gus. Asta e doar o carte. Tu eşti o persoană adevărată.

Doar o carte. Propoziţia m-a prins pe nepregătite auzind-o din gura lui Gus. Gus supranumit şi „Cărţile cu Final Fericit sunt Lipsite de Sinceritate“ Everett. Gus supranumit şi „Este de Datoria noastră Solemnă în calitate de Creatori de a Scoate la Înaintare o Reprezentare Precisă a Lumii Noastre“ Everett.

Gus supranumit şi „Afurisitul care Bea Energizante Literare“ Everett doar ce a spus că o carte e „doar o carte“ şi, din nu ştiu ce motiv, m-a surprins. *Gus a fost însurat.* M-a prins că mă holbam la el, aşa că mi-am întors privirea.

– Aşa e, a spus Dave în cele din urmă. E o carte. O şansă să spui o poveste, una care ar putea ajuta oamenii ca mine.

Colţul gurii lui Gus a tresărit uşor enervat. El nu scria „doar cărţi“ pentru a salva vieţi. Nu citisem încă *Revelațiile* – mi-era prea frică de cum ar fi putut asta să-mi diminueze sau să-mi amplifice atracţia mea pentru el –, dar, din tot ce spusese Gus, ştiam că nu scria ca să salveze vieţi, ci ca să înţeleagă ce anume le distrusese.

Comedia romantică a lui Gus se presupunea că avea să fie diferită, însă nu mi-l puteam imagina folosind orice o fi având Dave de spus pentru a

scrie o povestea drăguță cu final fericit dintre doi oameni. Conținutul acestui interviu și-ar fi găsit mult mai firesc locul în următoarea lui capodoperă literară cu pretenții.

Dar, pe de altă parte, Gus era Gus. Când o apucasem pe drumul acesta, crezusem că aveam să scriu o porcărie, imitând doar ce văzusem la alții că făceau, însă, în realitate, noul meu proiect mă reprezenta în chintesență pe *mine* așa cum nu mai scrisesem niciodată; poate și comedia romantică a lui Gus avea să se plaseze în Noul Eden, între săruturi și manifestări ale dragostei întâmplându-se tot felul de lucruri oribile și dureroase.

Poate că, în cele din urmă, avea să ofere cuiva finalul fericit pe care îl merita, într-o carte despre un cult. Sau poate că Dave lătra la copacul greșit.

– Va fi sinceră, i-a spus Gus, dar nu o să fie Noul Eden, nu o să fii tu. Va fi – sper – un loc pe care să ți-l poți închipui existând, iar personajele să crezi că sunt adevărate. A rămas pe gânduri o clipă prelungă, după care a reluat: Iar dacă suntem norocoși, poate că vom și ajuta pe cineva. Să se simtă apreciat, văzut și înțeles.

Gus mi-a aruncat o privire atât de scurtă, încât aproape c-am ratat-o. Gus mă cita pe mine, aceeași frază, pentru a doua oară. Însă de data asta nu cred că mă tachina. Cred că vorbea serios.

– Și chiar dacă nu, a continuat el, adresându-i-se tot lui Dave, doar faptul că ai spus mai departe ar putea să-ți fie de folos.

Dave a început să tragă de o ață care ieșea din gaura din genunchi a blugilor.

– Știu asta. Trebuia doar să mă asigur că și mama înțelege. Încă se simte rău. De parcă ar fi putut să-l convingă pe tata să plece, să-l facă să vină cu noi. Crede că așa ar mai fi fost încă în viață.

– Dar tu? a întrebat Gus.

Dave și-a mușcat buzele.

– Crezi în destin, Augustus?

Gus a făcut o grimasă la auzul numelui.

– Într-un fel. Consider că unele lucruri... sunt inevitabile.

Dave s-a lăsat pe spătarul scaunului, trăgându-și șapca pe ochi.

– Obișnuiam să fiu somnambul când eram mic. Un obicei foarte prost. Înfricoșător. Odată, înainte să plecăm la Noul Eden, mama m-a găsit stând pe marginea piscinei apartamentului nostru cu un cuțit de unt în mână. Dezbrăcat. Eu nici nu dormeam dezbrăcat.

Cu două săptămâni înainte să mergem la Noul Eden, eram în parc, doar eu şi mama, când s-a pornit o furtună. Ei îi plăcea ploaia, aşa că am mai rămas afară. A început să fulgere. Erau nişte fulgere mari, puternice. Am luat-o la fugă spre casă. Parcul era înconjurat de un gard de sârmă, iar când am ajuns în dreptul lui, mi-a strigat să aştept. Nu era sigură care era treaba cu fulgerele, dar s-a gândit că era o idee proastă ca un copil de şase ani să pună mâna pe o bară din metal. Şi-a înfăşurat mâna în cămaşă şi mi-a deschis ea poartă.

Am mers spre casă. Tocmai păşeam pe treptele din faţă când s-a întâmplat. S-a auzit un zgomot de parcă un topor uriaş ar fi despicat lumea în două. Jur pe Dumnezeu, am crezut că s-a prăbuşit Soarele pe Pământ. Atât de puternică a fost lumina.

– Ce lumină? a întrebat Gus.

– A fulgerului care m-a trăsnit, a spus Dave. Nu eram oameni religioşi, Augustus, în special tata, dar asta a speriat-o pe mama. A decis să facem o schimbare. Am mers la biserică în săptămâna următoare – la cea mai strictă pe care a găsit-o –, iar când am ieşit, cineva i-a dat un pliant pe care scria *„NOUL EDEN. Dumnezeu te invită să iei parte la un nou început. Răspunzi chemării lui?“*

Gus scria repede, încuviinţând din cap pe alocuri.

– Şi a luat asta drept un semn?

– A crezut că Dumnezeu îmi salvase viaţa, a continuat Dave. Ca să-i atragă atenţia. O săptămână mai târziu, ne mutam în comunitate, iar tata a venit cu noi. El nu credea, dar oricum considera că *educaţia spirituală* a copilului este treaba mamei. Nu ştiu ce-l apucase. Ce-l făcuse să se răzgândească. Dar în următorii doi ani s-a afundat mai mult decât mama. Apoi, într-o noapte, eram în rulota noastră, iar ea s-a trezit având un presentiment. Afară era furtună. A băgat capul în camera de zi unde dormeam eu şi a văzut că patul era gol, doar un morman de pături răscolite în el. A încercat să-l trezească pe tata, dar dormea buştean. Aşa că a ieşit de una singură în furtună. M-a găsit acolo, dezbrăcat până la piele, în mijlocul pădurii, fulgerele căzând în jurul meu ca nişte artificii. Şi ştiţi ce s-a întâmplat atunci?

Dave s-a uitat la mine, făcând o pauză, probabil pentru a spori efectul dramatic.

– Fulgerul a lovit rulota, care a izbucnit în flăcări. Acela a fost primul incendiu din Noul Eden şi încă nu a fost unul rău. A fost stins înainte să apuce să facă mari pagube. Dar mama m-a luat de acolo a doua zi.

– L-a luat ca pe încă un semn? a întrebat Gus.

– Vedeţi voi, a răspuns Dave, mama crede în soartă, în destin – în mâna divină a lui Dumnezeu. Dar nu atât de mult încât să nu se mai învinuiască pentru ceea ce i s-a întâmplat tatei. Ea a fost cea care ne-a dus acolo. Şi tot ea cea care m-a scos. Lui nu i-a spus pentru că ştia că se afundase prea mult. Nu numai că ar fi refuzat să plece, dar s-ar fi ispăşit pentru noi.

– Ispăşit? am repetat eu.

– Jargon, a explicat Dave. E un fel de confesiune în numele altcuiva. Nu voiau să credem că am fi dat raportul, că am fi stat cu ochii pe vecinii noştri. Era *ispăşire*. Era sacrificiul de sine pe care îl făceai de a pune o barieră între tine şi o altă persoană cu scopul de a o salva de la păcat. În adâncul meu, mama ştia că dacă i-ar fi spus tatei că voia să plecăm, amândoi am fi fost pedepsiţi. Ar fi primit pe puţin două săptămâni în izolare. Eu aş fi fost bătut, apoi dat unei alte familii până când *credinţa ei ar fi fost refăcută.* Ei spuneau că nu sunt adepţii violenţei. Că se sacrificau pentru noi ca să ne disciplineze. Dar îţi dădeai seama de fiecare dată cine o făcea.

Iar ea ştia toate acestea. Predestinat sau nu, mama ne-a văzut viitorul. Pe el nu mai putea să-l salveze. Dar a făcut ce a fost nevoie ca să mă salveze pe mine.

Gus a rămas tăcut, pe gânduri. Mi-aduc aminte ce spusese despre părinţii lui şi am simţit un val de furie întorcându-mi stomacul. *Pe tine de ce nu te-a salvat nimeni?* m-am gândit. *De ce nu te-a luat nimeni să fugă cu tine în toiul nopţii?*

Ştiam că era complicat. Ştiam că trebuie să fi fost nişte motive la mijloc, dar tot am simţit o durere străbătându-mi trupul.

#

Gus a închis uşor uşa în urma lui Dave şi s-a întors cu faţa spre mine. Preţ de o clipă, nici unul nu a spus nimic, amândoi extenuaţi după interviul de patru ore. Nu făceam decât să ne uităm unul la celălalt.

El s-a sprijinit de uşă.

– Hei, a spus, în cele din urmă.

– Hei, am răspuns.

Un început de zâmbet i-a încolţit în colţul gurii.

– Mă bucur să te văd.

– Da, am zis eu, mutându-mă de pe un picior pe altul. Şi eu.

El s-a îndreptat de spate şi s-a dus la cabinetul din lemn de nuc din colţ, de unde a scos două pahare de cristal înalte, pe care le-a pus apoi lângă aranjamentul de sticle de băutură.

– Vrei ceva de băut?

Normal că voiam ceva de băut. Doar ce ascultasem cumplita poveste a unui copil bătut pentru comiterea unor fărădelegi închipuite, plus de asta, eram singură cu Gus pentru prima oară de la sărutul acela. Chiar şi aflat în celălalt capăt al încăperii, cu spatele la mine, căldura din casă părea un înlocuitor pentru tensiunea dintre noi. Pentru amalgamul de sentimente care mă copleşeau. Furia la adresa tuturor părinţilor nefuncţionali, jale fiindcă probabil că şi ei se simţeau la fel ca şi copiii lor – neajutoraţi, nesiguri de deciziile luate, îngroziţi să nu facă ceva greşit. Mi-a fost milă de Dave şi de ce i s-a întâmplat, am fost tristă pentru mama şi cât de pierdută probabil că se simţise fără tata, şi totuşi, faptul că mă aflam în aceeaşi încăpere cu Gus mă încălzea şi mă apăsa de parcă ar fi fost lipit de mine, deşi era în colţul opus.

Am auzit clinchetul slab al gheţii din pahare. (Ţinea gheaţa într-o găleată pe o tavă cu băuturi? Ce obicei de bani gata a adus cu el din Connecticut?)

Voiam răspunsuri cu privire la Pete, la părinţii lui Gus şi mariajul lui, însă acelea erau genul de informaţii pe care cineva trebuia să le ofere de bunăvoie, iar Gus nu o făcuse. Nu mă invitase nici măcar în casa lui până când unul dintre subiecţii cercetării lui nu apăruse acolo pe neaşteptate. Nici el nu fusese la mine în casă, dar casa mea nu făcea parte din mine. Nici nu era a mea, de fapt, era doar un fel de bagaj. Casa lui Gus era *căminul* lui.

Dave fusese înăuntru înaintea mea.

Gus s-a întors şi s-a uitat la mine, cu sprâncenele încruntate.

– Ţi-ai făcut un tatuaj.

A fost primul lucru la care m-am putut gândi când mi-am dat seama că stătusem acolo în tăcere de prea mult timp.

Privirea i-a fugit asupra propriului braţ.

– Aşa e.

Şi asta fusese tot. Nici o explicaţie cu privire la unde fusese. Eram binevenită să stau acolo, să beau ceva cu el şi să vorbim despre cărţi şi amintiri neimportante despre fete care ne vomită în ceafă, dar nimic mai mult.

– Scotch? a întrebat Gus.

– Nu am făcut mare lucru azi. Ar trebui să mă întorc.

– Mda, a făcut el, încuviinţând uşor din cap, distras. Mda, în regulă. Pe mâine atunci.

– Pe mâine, am spus şi eu.

Pentru prima oară, mi-era groază să plănuiesc seara noastră de sâmbătă. Îşi lăsase ochelarii pe bufet, aşa că a venit să-mi deschidă uşa. Am ieşit pe verandă, dar m-am oprit când mi-am auzit propriul nume. M-am întors şi l-am văzut cu tâmpla dreaptă sprijinită de cadrul uşii.

Mereu se sprijinea de câte ceva, de parcă nu putea să-şi suporte greutatea corpului la verticală pentru mai mult de o secundă sau două. Era ori întins, ori tolănit, ori aplecat sau rezemat. Nu stătea niciodată pur şi simplu în picioare sau aşezat. La colegiu, mă gândeam că era leneş în toate privinţele, în afara scrisului. Acum mă întrebam dacă nu era pur şi simplu obosit, dacă viaţa nu-l oropsise în aşa hal încât să-l facă să vrea să se sprijine mereu, aplecat ca să nu-l atingă cineva în punctul sensibil, băiatul care visa să fugă cu trenul sau să trăiască printre ramurile de sequoia.

– Da? am spus eu.

– Mă bucur să te revăd, a zis.

– Ai mai spus asta.

– Da, a făcut el, aşa e.

Mi-am înăbuşit un zâmbet şi fluturaşii din stomac. Un zâmbet şi o fluturare nu erau destul pentru mine. Mi se luase de secrete şi de minciuni, indiferent cât de frumos sunau.

– Noapte bună, Gus.

Capitolul 17. Dansul

SMOCHING DISEARĂ? a scris Gus sâmbătă la prânz.

Mă simţeam anxioasă de fiecare dată când mă gândeam să fiu singură în maşină cu el, dar seara asta fusese plănuită înainte de ceea ce se întâmplase sâmbăta trecută şi nu eram dispusă să renunţ la înţelegere, nu acum când tocmai reîncepusem să scriu, după câteva luni.

ABSOLUT, am scris eu înapoi.

SERIOS? a întrebat el.

NU. AI CIZME DE COWBOY?

CE CREZI? DIN TOT CE ŞTII DESPRE MINE, GHICEŞTE DACĂ AM CIZME DE COWBOY SAU NU.

M-am holbat la pagina goală de hârtie care aştepta dinaintea mea, apoi am îndrăznit. EŞTI UN BĂRBAT PLIN DE SECRETE. AI PUTEA AVEA ŞIFONIERUL PLIN DE PĂLĂRII DE COWBOY. DACĂ AI, POARTĂ UNA. 6 P.M.

Când Gus a apărut la uşa mea în acea seară, era îmbrăcat cu uniforma lui obişnuită, plus o cămaşă şifonată şi neagră pe deasupra. Părul îi era dat de pe frunte într-o manieră care sugera că fusese forţat să stea aşa la cât de des îşi trecuse mâna prin păr în timp ce scrisese.

– Fără pălărie? am întrebat eu.

– Fără.

Şi-a scos şi cealaltă mână de la spate. Ţinea în ea două sticle de buzunar din acelea subţiri, plate pe care le poţi dosi sub haine. Dacă erai bătut pe umeri, s-ar fi simţit ca o pungă de perfuzie.

– Dar le-am adus pe astea în caz că mă duci la vreo slujbă în stil texan.

Eu m-am aplecat, încălţându-mă cu botinele mele cu broderie.

– Încă o dată laşi să se vadă cât de multe ştii despre dragoste.

Stomacul mi s-a strâns chiar în timp ce rosteam aceste vorbe.

Gus a fost însurat.

Gus e divorțat.

De aceea era atât de sigur că dragostea nu rezistă în timp și nu-mi spusese nici unul dintre aceste detalii-cheie, fiindcă nu-și deschisese cu adevărat sufletul față de mine.

Dacă prin comentariul meu îi adusesem aminte de vreunul dintre ele, nu o lăsase să se vadă.

– Ca să știi, a zis el, dacă trebuie să port pe bune o pălărie de cowboy în seara asta, probabil c-aș muri.

– Alergie la pălăriile de cowboy, am făcut eu, luându-mi cheile de pe masa de lângă canapea. Am înțeles. Să mergem.

Întâlnirea ar fi fost una perfectă, dacă ar fi fost o întâlnire.

Parcarea de la Black Cat Saloon era plină până la refuz și interiorul de prost gust la fel.

– Cam mult flanel, a comentat Gus când am intrat.

– La ce te aștepți de la o seară dansantă, Gus?

– Glumești, nu? a făcut Gus, scuturând din cap. Fix asta a fost un coșmar de-al meu recurent, doar că acum îmi dau seama că a fost, de fapt, o premoniție.

Pe scena joasă din fața încăperii care semăna cu un hambar, formația a început din nou să cânte, iar o mulțime de trupuri au trecut la stânga noastră, împingându-mă în el. El m-a prins de mijloc și m-a pus pe picioare, în vreme ce grupul s-a grăbit să ajungă pe ringul de dans.

– Ești bine? a strigat el pe deasupra muzicii, cu mâinile încă pe talia mea.

Fața mi-era fierbinte, iar stomacul mi se strângea ca un trădător.

– Da.

S-a aplecat așa încât să-l pot auzi:

– Pare un mediu periculos pentru cineva de dimensiunile tale. Poate ar trebui să plecăm și să mergem... oriunde în altă parte.

Dându-se în spate ca să mă poată privi în ochi, eu am rânjit și am scuturat din cap.

– În nici un caz. Lecția *începe* abia peste zece minute.

El și-a luat mâinile de pe mine, lăsând în locul lor niște puncte pulsânde.

– Mă gândesc că dacă i-am supraviețuit lui Meg Ryan...

– Cu greu, l-am tachinat, apoi m-am înroșit, în timp ce frânturi de amintiri au început să-mi treacă prin minte, gura lui Gus deschizând-o

încet pe a mea, dinţii lui Gus pe clavicula mea, mâinile lui Gus pe şoldurile mele.

Clipa se prelungea între noi. Sau, mai degrabă, părea să se strângă între noi, de vreme ce nici unul dintre noi nu se mişca, atmosfera devenind din ce în ce mai tensionată. Melodia s-a diminuat, iar un bărbat zvelt cu o faţă de cal s-a îndreptat spre scenă cu un microfon, chemându-i pe începători pe ring pentru următorul cântec.

Eu l-am apucat pe Gus de încheietură şi mi-am croit calea prin mulţime către ringul de dans. Pentru prima oară, obrajii i se îmbujoraseră, iar fruntea îi era brăzdată de îngrijorare.

– Îţi spun sincer că va trebui să mă treci în testament pentru asta, a zis el.

– Nu cred că vrei să vorbeşti peste instrucţiuni, i-am replicat eu, arătând cu capul înspre amfitrionul cu faţă de cal, care se folosea de un voluntar din mulţime pentru a demonstra câteva mişcări de bază, totodată vorbind cu viteza unui adjudecător. Am impresia că tipul ăsta nu o să repete de două ori.

– Mă treci în testament, January, a şoptit Gus înciudat.

– Şi lui Gus Everett, i-am şoptit înapoi, îi las un şifonier plin cu pălării de cowboy!

Râsetul lui a pocnit ca uleiul încins. M-am gândit la sunetul ăsta pe care l-am mai auzit o dată în noaptea petrecerii. Nu spusesem nimic în timp ce dansam în subsolul acela sordid, nici măcar un cuvânt, însă îmi râsese în ureche, iar eu ştiusem, sau cel puţin bănuisem, că devenise conştient că ar fi trebuit să ne ruşinăm la cum eram unul peste celălalt în halul ăla. Ar fi trebuit, însă în noaptea aceea dispăruse orice presiune. La fel cum fusese şi la cinematograful în aer liber.

Mi-am alungat gândul din minte, pe măsură ce o fierbinţeală îmi cuprindea abdomenul şi ceva îmi pulsa între picioare.

Pe scenă, vioara a dat tonul, urmată curând de întreaga formaţie. Experţii au inundat ringul, umplând golurile dintre începătorii care aşteptau emoţionaţi, noi doi fiind vreo 20% dintre ei. Gus s-a apropiat de mine, nevrând să fie separat de plasa de siguranţă ascultătoare care devenisem de cum intrasem pe uşile duble de metal. Tot atunci, gazda a strigat în microfon:

– În regulă! Sunteţi gata? Începem!

La primul lui semnal, mulţimea s-a hurducăit la dreapta, luându-ne şi pe noi odată cu ea. El m-a înşfăcat de mână pe când masa de cizme şi

tocuri a schimbat direcţia. Am scos un scâncet când Gus m-a tras din calea unui bărbat care voia să-şi facă numărul indiferent dacă asta însemna să mă calce pe picior sau nu.

Cântecul nu avea versuri, doar instrucţiunile gazdei se auzeau în ritmul acela ciudat, ca la licitaţie şi tropotul paşilor pe podeaua tocită. Am izbucnit în râs când Gus s-a dus înainte în loc de înapoi, stârnind astfel o privire urâtă din partea blondei cu fixativ de care s-a ciocnit.

– Scuze! a strigat el pe deasupra muzicii, ridicându-şi mâinile de parcă s-ar fi predat, doar ca să se izbească din nou de pieptul ei acoperit de dantelă roz pe când mulţimea şi-a schimbat încă o dată sensul de dans.

– O, Dumnezeule! a făcut el, împleticindu-se înapoi. Îmi pare rău, eu...

– Dumnezeu n-are nimic de-a face cu asta! s-a răstit femeia, înfigându-şi mâinile în şold.

– Scuze, am intervenit eu, trăgându-l pe Gus de mână. Nu pot să merg nicăieri cu el.

– Cu mine? a strigat el, pe jumătate râzând. Tu m-ai izbit de...

L-am tras afară din mulţime în colţul din spate al ringului de dans. Când m-am uitat peste umăr, femeia îşi reluase datul din picior în paşi de dans, cu faţa la fel de împietrită ca a unui sarcofag.

– Să-i dau numărul meu? m-a tachinat Gus, cu gura aproape de urechea mea.

– Cred că mai degrabă îţi vrea numărul de asigurat.

– Sau un portret-robot bun.

– Sau o rangă, am replicat eu.

– Gata, a spus Gus, zâmbetul lăţindu-i-se pe chip suficient cât să lase afară un hohot de râs. Îţi ajunge. Nu faci decât să-ţi cauţi scuze ca să nu dansezi.

– *Eu* îmi caut scuze? Tu eşti ăla care a apucat o femeie de sâni doar ca să fii dat afară de-aici!

– Nici vorbă, a scuturat vehement din cap, după care m-a apucat de braţ şi m-a tras după el pe când încerca să intre înapoi în ritm. M-am implicat în asta pe termen lung acum. Ai face bine să-ţi eliberezi toate sâmbetele începând de-acum şi până în vecii vecilor.

Am râs şi m-am dus după el, însă stomacul meu se lupta cu o serie de suişuri şi coborâşuri concomitente. Nu voiam să simt ce simţeam. Nu mai era amuzant, acum că puteam gândi limpede, cum aveau să se sfârşească toate astea: cu mine ataşată de el şi geloasă şi cu el care îmi împărtăşise

la fel de multe informaţii despre viaţa lui cum ai face, de exemplu, cu o coafeză.

Ca apoi să zică ceva în genul *Eliberează-ţi toate sâmbetele începând de-acum şi până în vecii vecilor*, să mă apuce de talie ca să nu mă izbesc de grinda pe care nu o observasem în starea mea de fugă dansantă, râzând, să mă răsucească într-o piruetă spre el şi să mă învârtă prin jur, în timp ce restul mulţimii îşi trăgea picioarele spre corp şi înapoi, cât mai departe de şolduri, cu degetele mari înfipte în ochiuri de curele reale sau imaginare.

Ăsta era un Gus diferit de cel pe care-l văzusem până acum (Oare era cel care juca fotbal? Gus care răspundea doar unui apel din trei mătuşii lui? Gus care dădea petrecere în cinstea divorţului său?) şi nu eram sigură ce să cred în privinţa lui sau a bruştei lui apariţii.

Ceva se schimbase la el, iar el lăsa (intenţionat sau nu) să se vadă acest lucru.

– Trebuie să bem un shot, a spus.

– Bine, am convenit eu.

Poate un shot ar fi alungat senzaţia asta ciudată pe care o aveam. Ne-am croit drum până în spate, la bar, iar el a dat deoparte un castron cu arahide în coajă ca să comande două shoturi duble de whisky.

– Noroc! a spus, ridicându-l pe al lui.

– Pentru ce bem? am întrebat.

– Pentru finalurile tale fericite, a răspuns el, rânjind.

Credeam că suntem prieteni, că mă respecta, iar acum aveam din nou impresia că mă considera o prinţesă din poveşti şi că râdea în sinea lui de cât de naivă şi de prostească era viziunea mea asupra vieţii, că păstra mariajul lui eşuat ca pe un as în mânecă dovedindu-mi, încă o dată, că ştia mai multe decât mine.

Mi s-a aprins un soi de fitil în stomac şi am dat băutura pe gât fără să ciocnesc cu el. Gus a părut să o ia drept o omisiune din partea mea. El încă bea când eu m-am îndreptat înapoi spre ringul de dans.

Trebuia să recunosc că era ceva deosebit de amuzant în a dansa furios, dar asta nu m-a oprit. Am mai terminat două cântece şi am mai dat pe gât două shoturi.

Când ne-am întors pentru cel de-al patrulea cântec – un dans mai complex ca să se bucure şi cei mai pricepuţi, timp în care gazda s-a dus la toaletă şi şi-a odihnit corzile vocale –, nu aveam nici o şansă să ţinem pasul cu adevărata coregrafie, chiar şi neameţiţi dacă am fi fost. În timpul

unei piruete duble la dreapta, pantoful mi s-a prins într-o scândură ridicată, iar Gus m-a prins de talie, împiedicându-mă astfel să cad. Râsetul i-a pierit când mi-a văzut faţa, apoi s-a sprijinit (desigur) de bârna din spate, nemesisul meu de mai devreme, trăgându-mă de şolduri înspre el. Mâna lui parcă îmi ardea hainele de piele şi mă luptam să-mi menţin mintea limpede în vreme ce el mă ţinea cum mă ţinea.

– Hei, a murmurat el, ducându-şi gura la urechea mea ca să-l aud pe deasupra muzicii. Ce s-a întâmplat?

Se întâmpla că degetele lui mari desenau cercuri pe şoldurile mele, că îi simţeam răsuflarea mirosind a whisky în colţul gurii şi mi-am dat seama ce proastă eram pentru efectul pe care-l avea asupra mea. Chiar că eram naivă.

Avusesem mereu încredere în părinţii mei, niciodată nu simţisem piesele lipsă din relaţia mea cu Jacques, iar acum mă ataşasem emoţional de cineva care făcea tot ce-i stătea în putinţă să mă convingă că nu era cazul.

M-am depărtat de el şi aş fi vrut să îi zic *Trebuie să plec acasă* sau poate *Nu mă simt prea bine.*

Dar nu m-am priceput niciodată la a ascunde ce simt, mai ales în ultimul an.

Aşa că nu am spus nimic. Doar am luat-o la fugă spre uşă.

Am ieşit în aerul rece din parcare şi m-am dus glonţ spre Kia, întrebându-mă dacă m-aş putea forţa să vomit sau măcar să nu izbucnesc într-un plâns nervos, aşa încât să fiu convingătoare când aveam să-i spun lui Gus că mi-era rău şi trebuia să plec acasă. Îl auzeam strigându-mă pe nume şi venind după mine şi m-am silit să-mi opresc lacrimile care-mi curgeau din ochi. Nu eram tristă – eram *stânjenită*, frustrată şi nu mai ştiu ce altceva – aşa că de ce nu se puteau conforma şi canalele mele lacrimale?

– January, a spus din nou Gus, alergând spre mine.

– Sunt bine, am zis, scotocindu-mi prin buzunar după chei. Doar că... trebuie să mă duc acasă. Nu sunt... Nu...

– Nu putem să plecăm de aici până nu ne trezim din beţie, a spus el.

– Atunci o să stau în maşină.

Îmi tremurau mâinile, în timp ce încercam să nimeresc încuietoarea cu cheia.

– Stai, lasă-mă pe mine.

Gus mi-a luat cheia din mâini şi a introdus-o în locaşul ei, descuind portiera şoferului, însă nu s-a dat din drum ca s-o pot şi deschide.

– Mulţumesc, am zis, fără să ridic privirea înspre el.

Am tresărit când mâna lui mi-a atins uşor faţa, dându-mi la o parte părul de pe obrajii umezi. Mi l-a dat după ureche şi a zis:

– Indiferent despre ce e vorba, poţi să-mi spui.

Acum mi-am ridicat privirea la el, ignorând uriaşa *tresărire* a stomacului atunci când ochii mei i-au întâlnit pe ai lui.

– De ce?

El a ridicat din sprâncene.

– De ce ce?

– De ce să-ţi spun? am vrut eu să ştiu. De ce ţi-aş spune orice?

A închis gura, bărbia tensionându-i-se uşor.

– Ce înseamnă asta? Ce am făcut?

– Nimic, am zis, întorcându-mă spre maşină, însă corpul lui Gus bloca încă uşa. Dă-te la o parte, Gus!

– Nu e drept, a zis el. Eşti supărată pe mine şi nici nu pot încerca să repar lucrurile? Ce-aş fi putut face încât...

– Nu sunt supărată *pe* tine!

– Ba eşti, m-a contrazis.

Am încercat încă o dată să deschid uşa. El m-a prins şi a închis-o la loc.

– Te rog, January, spune-mi.

– Nu sunt, am insistat printre lacrimi. Nu sunt supărată pe tine. Nu suntem nici măcar suficient de apropiaţi cât să purtăm o ceartă. Sunt doar o cunoştinţă. Nu contează că am petrecut o afurisită de lună împreună. Nu e ca şi cum suntem prieteni.

Am încercat încă o dată să deschid cu forţa uşa, însă Gus s-a pus între mine şi ea. Două şanţuri identice s-au format atunci între sprâncenele lui, iar gura lui strâmbă s-a ridicat şi mai mult într-o parte.

– *Te rog*, a spus el, aproape vlăguit. Nu face asta.

– Asta *ce*? am vrut eu să ştiu.

El şi-a ridicat mâinile în lateral.

– Să fiu al naibii dacă ştiu! a strigat. Ce faci acum!

– Cât de proastă mă crezi? l-am întrebat.

– Despre ce *vorbeşti*?

– Presupun că n-ar trebui să fiu surprinsă că nu-mi zici *nimic*, am spus. Nu e ca și cum ai putea să mă respecți pe mine sau opiniile mele.

– Ba normal că te respect.

– Știu că ai fost căsătorit, i-am trântit-o. Știu că ai fost căsătorit și că te-ai despărțit de ziua ta și că nu numai că nu mi-ai spus nimic din toate astea, dar m-ai mai și ascultat îndrugând verzi și uscate despre de ce fac ce fac și cum asta înseamnă totul pentru mine – ți-am povestit despre tata și despre ce a făcut –, iar tu ai stat acolo și m-ai privit de sus, de pe calul tău îngâmfat...

– Calul meu îngâmfat? a râs Gus.

– ...crezându-mă proastă sau naivă...

– Normal că nu am...

– Ținându-ți secret mariajul eșuat, la fel cum faci cu tot ce se întâmplă în viața ta, ca să poți să-i privești de sus pe oamenii *simpli* ca mine care încă mai cred...

– Oprește-te! s-a răstit el.

– În timp ce tu dai petreceri ca să...

– Oprește-te! a repetat, smucindu-se de lângă mine și dând ocol mașinii, ca apoi să se întoarcă cu fața spre mine, furios: Nu mă cunoști, January.

– Sunt conștientă de asta, am râs neamuzată.

– Nu, a spus el, scuturând din cap și venind ca o furtună spre mine, oprindu-se la nu mai mult de cincisprezece centimetri de mine. Nu mă cunoști pentru că ăsta nu sunt eu. Crezi că mariajul meu a fost o afurisită de glumă pentru mine? Am fost căsătorit doi ani. Doi ani înainte ca soția să plece cu cavalerul de onoare de la nunta noastră. Cunosc pești care trăiesc mai mult de atât. Și nici n-am vrut să divorțez. Aș fi rămas cu ea, chiar și după ce am aflat de aventură, dar știi ce, January? Finalurile fericite nu se rezumă la o afurisită de persoană. E nevoie de două și nu poți face nimic ca să *forțezi* pe cineva să continue să te iubească. Mă crezi să nu, eu nu fac conversație cu *orele* cu tine ca să te judec în tăcere. Iar dacă îmi ia ceva ca să-ți spun lucruri de genul hei, soția m-a părăsit pentru afurisitul de coleg de cameră din facultate poate că nu are legătură cu tine, bine? Poate are legătură cu faptul că nu-mi place să spun cu voce tare ceva în privința căruia nu mai pot face nimic. Mama ta nu l-a părăsit pe tatăl tău când a înșelat-o și nici mama nu l-a părăsit pe

tata când mi-a rupt mâna, şi totuşi n-am putut s-o fac pe soţia mea să rămână.

Am simţit un bolovan în stomac şi un nod în gât. M-a trecut un fior şi mi-am dat seama de toate: ezitările lui, faptul că nu avea încredere în oameni, teama de a-şi lua angajamente pe termen lung.

Nimeni nu-l alesese niciodată pe Gus. Încă din copilărie, nimeni nu-l alesese pe el şi îi era ruşine cu treaba asta, de parcă ar fi fost o pată asupra lui. Voiam să-i spun că nu era cazul, că nu i se întâmplaseră toate astea fiindcă ar fi fost ceva în neregulă cu el, ci cu toţi ceilalţi. Dar n-am reuşit să scot cuvintele pe gură. N-am putut să fac nimic decât să mă uit la el – cum stătea acolo, înconjurat de aburi, cu pieptul străbătut de suspine – şi să mă doară inima pentru el şi să urăsc pe toată lumea care îl făcuse să se simtă astfel.

În momentul acela, sincer, nici nu-mi mai păsa de ce dispăruse sau unde se dusese. Nu mai avea lucirea dură în ochi, iar bărbia îi era căzută în piept, în timp ce se freca pe frunte.

Aş fi putut să-i spun un milion de lucruri, dar până la urmă mi-a ieşit asta:

– Parker?

El şi-a ridicat din nou privirea, cu ochii mari şi gura căscată.

– Poftim?

– Colegul de cameră din facultate? am murmurat eu. Te referi la Parker?

Gus şi-a închis gura, muşchii maxilarului şi ai gâtului încordându-i-se uşor pe când a înghiţit în sec.

– Mda, abia a rostit. Parker.

Parker, studentul la Arte, cu haine excentrice. Parker, care îşi pensase sprânceana stângă aproape de tot. Avea ochi frumoşi, albaştri, şi o anume bizarerie pe care eu şi prietenii mei mereu o asemuisem cu entuziasmul unui labrador când venea vorba de sex. De care, eram cu toţii siguri, avea parte din *plin*, dintr-o varietate de surse.

Gus nu mă privea. Îşi freca din nou fruntea, arătând la fel de amărât şi de ruşinat cum mă simţisem şi eu cu treizeci de secunde în urmă.

– De ziua ta. Ce nesimţită!

Nu mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare, până când nu l-am auzit pe el.

– Păi, nu ăsta i-a fost planul. Se uita în altă parte, cu privirea pierdută în lungul parcării. Am tras-o de limbă. Simţeam că era ceva în neregulă

şi... în fine.

Tot o nesimţită a fost, am gândit. Am clătinat din cap, fiindcă nu mai ştiam ce să spun. Am făcut un pas în faţă şi mi-am înfăşurat braţele în jurul lui, îngropându-mi faţa în gâtul său, simţindu-l cum respiră adânc. După o clipă prelungă, i-am simţit braţele cuprinzându-mă şi am stat aşa, în conul de umbră al felinarului din parcare, ţinându-ne în braţe.

– Îmi pare rău, i-am şoptit cu buzele lipite de pielea lui. Ar fi trebuit să te aleagă pe tine.

Şi am crezut fiecare cuvânt, deşi nu era clar la cine mă refeream.

El m-a strâns şi mai tare, adâncindu-şi gura în creştetul capului meu. Dinăuntru s-a auzit o melodie tristă de-a lui Crosby, Stills, Nash & Young, chitara sunând de parcă i-ar fi plâns corzile. Gus m-a legănat uşor dintr-o parte în alta.

– Vreau să te cunosc, i-am zis în cele din urmă.

– Şi eu aş vrea asta, mi-a şoptit în păr. Am mai rămas aşa puţin, apoi a continuat: Hai să bem o cafea înăuntru, ca să putem pleca acasă.

Nu voiam să mă duc acasă. Nu voiam să mă îndepărtez de Gus.

– Sigur.

S-a îndepărtat de mine şi mâna lui a alunecat pe gâtul meu, sprijinindu-se pe adâncitura dintre gât şi umăr, cu degetul mare aspru mângâindu-mi marginea claviculei. A clătinat din cap o dată.

– Niciodată nu te-am considerat proastă.

Am dat din cap. Nu eram sigură ce să spun şi chiar dacă aş fi fost, eu nu eram sigură dacă vocea mi s-ar fi auzit groasă şi grea, aşa cum îmi simţeam sângele, sau tremurată şi ridicată, aşa cum îmi simţeam stomacul.

Privirea lui Gus a alunecat spre gura mea, apoi s-a ridicat spre ochi.

– M-am gândit – cred că trebuie să ai curaj ca să crezi în dragoste. Adică, într-o dragoste de durată. Să încerci, chiar ştiind că îţi poate face rău.

– Dar cu tine cum rămâne?

– Cu mine cum rămâne? a murmurat el.

Trebuia să-mi dreg glasul, dar nu. Ar fi prea evident la ce mă gândeam, ce simţeam.

– Nu crezi că ţi se va mai întâmpla vreodată?

Gus s-a dat înapoi, pietrişul trosnindu-i sub pantofi.

– Nu contează dacă cred că poate funcţiona sau nu, a spus el. Chiar dacă nu crezi în ceva, asta nu te împiedică să-ţi doreşti. Dacă nu eşti

atent.

Privirea lui m-a încălzit, dar apoi am simţit pe piele cum s-a strecurat la loc răceala când s-a întors în cele din urmă spre bar.

– Haide, a spus el. Hai să bem cafeaua aia.

Atenţie. Nu puteam fi prea precaută când venea vorba de Gus Everett.

În cazul de faţă, mahmureala mea de a doua zi dimineaţă.

M-am trezit la primul SMS de la el.

Spunea doar atât: *Au!*

Capitolul 18. Fosta

Nu am mai petrecut nopţile separate, fiecare pe veranda lui. Duminică, Gus a venit la mine, arătând de parcă începuse să fie înghiţit de un compactor de gunoi doar ca să fie scuipat înapoi pe la jumătate. Iar eu mă simţeam cel puţin pe cât de rău arăta el.

Am scos şezlongurile pe verandă şi am zăcut acolo cu pungi de gheaţă la cap, bând sticlele de Gatorade pe care le adusese el.

– Ai scris ceva? m-a întrebat el.

– De câte ori vizualizez cuvinte, îmi vine să vomit.

Lângă mine, Gus a tuşit.

– *Cuvântul* ăla.

– Scuze.

– Să comandăm pizza? a întrebat.

– Glumeşti? Doar ce era să...

– January, a început Gus, nu pronunţa cuvântul. Doar răspunde la întrebare.

– Fireşte că ar trebui.

Luni aproape că ne-am recuperat. Sau cel puţin suficient cât să lucrăm amândoi la mesele noastre pe timpul zilei (eu am scos două mii de cuvinte). Pe la 13.40, Gus a ridicat prima notiţă din acea zi. ŢI-AM TRIMIS MESAJ.

MI-AMINTESC, i-am scris înapoi. UN MOMENT ISTORIC ÎN PRIETENIA NOASTRĂ.

NU, a făcut el. ŢI-AM TRIMIS MESAJ ACUM UN MINUT.

Îmi lăsasem telefonul la încărcat lângă pat. Mi-am ridicat arătătorul şi m-am grăbit în cameră ca să-mi iau telefonul. Mesajul spunea următoarele: *Ştii să faci o margarita?*

Gus, i-am răspuns, *mesajul ăsta e mai scurt decât cel în care mi-ai spus să mă duc să verific mesajul.*

El a răspuns imediat: *Am vrut să fac o solicitare oficială. Mesajele scrise sunt o formă de comunicare lipsită de obligaţii.*

Nu ştiu să fac margarita, i-am răspuns, *dar ştiu pe cineva care ştie.*

Jose Cuervo? a întrebat el.

Am tras jaluzelele şi m-am aplecat pe fereastră, strigând către capătul caselor noastre, acolo unde erau ferestrele de la bucătărie.

– GOOGLE.

Telefonul mi-a bâzâit cu răspunsul lui: *Vino-ncoace.* Am încercat să nu bag de seamă ce-mi făcuseră cuvintele acelea, tremurul din tot corpul, fierbinţeala.

M-am întors după calculator şi m-am dus la el desculţă. Gus m-a întâmpinat pe verandă, sprijinit de tocul uşii.

– Tu stai vreodată drept în picioare? am întrebat.

– Nu dacă pot să scap din asta, a răspuns el, conducându-mă în bucătărie.

M-am aşezat pe un scaun de la bar, timp în care el a scos limetele, după care s-a dus în camera de zi după mixer, tequila şi triplu sec.

– Te rog, nu te deranja să mă ajuţi, m-a tachinat el.

– Nu-ţi face griji, nu aveam de gând.

După ce a terminat de preparat băuturile, am ieşit pe veranda din faţă, unde am lucrat până când ultimele raze ale soarelui au fost înghiţite de albastrul-închis al cerului din Michigan, stelele apărând de parcă l-ar fi străpuns, una câte una. Când stomacul a început să ne ghiorăie, m-am dus în casă după restul de pizza şi am mâncat-o rece, cu picioarele întinse, sprijinite de balustrada verandei.

– Priveşte, a spus Gus, arătând spre cerul albastru-închis în timp ce două fâşii argintii, identice de lumină au trecut printre stele.

Ochii lui făceau iar chestia aia, specifică lui Gus, la vederea lor, şi-mi făcea pieptul să zvâcnească aproape dureros. Îmi plăcea la nebunie entuziasmul acela vulnerabil atunci când vedea ceva care-l făcea să simtă, înainte să şi-l înăbuşe.

Şi la mine se uită aşa uneori.

Eu mi-am îndreptat atenţia la stele.

– Mă regăsesc, am zis eu plat.

– Parcă suntem noi, a spus Gus, râzând. În flăcări şi practic căzând din cer.

S-a uitat la mine cu ochi negri, febrili, care-mi demontau calmul atent pe care mi-l refăcusem. Privirea mi-a alunecat de-a lungul lui, chinuindu-mă să găsesc ceva de zis.

– Ce e cu pata mare şi neagră? l-am întrebat, făcând semn cu bărbia către tatuajul de pe braţul lui.

El a părut confuz până când mi-a urmărit privirea.

– A, da, a făcut el. A fost altceva acolo.

– Banda lui Möbius, ştiu, am zis eu, puţin cam prea repede.

Ochii lui m-au sfredelit preţ de câteva secunde intimidante, cât s-a hotărât să-mi răspundă.

– Eu şi Naomi ni le-am făcut împreună.

Numele ei a rămas în aer, reverberând ca după un fulger. *Naomi.* Femeia cu care fusese Gus Everett căsătorit. El n-a părut să-mi observe şocul. Poate îi spunea des numele în mintea lui. Poate faptul că-mi spusese despre existenţa ei era echivalentul cu a-mi arăta albumul de nuntă pentru el.

– Imediat după nuntă.

– A, am făcut eu prosteşte.

Obrajii mi s-au înfierbântat încă şi mai mult şi au început să mă mănânce. Aveam un fler să aduc în discuţie subiectele despre care el nu dorea să discute.

– Îmi pare rău.

El a scuturat din cap o dată, privirea lui rămânând la fel de atentă şi de pătrunzătoare.

– Ţi-am zis că vreau să mă cunoşti. Mă poţi întreba orice.

Asta sunase ca *Urcă-te pe mine! Acum!*

Speram să arăt *foarte drăguţ* pentru o roşie mult prea coaptă.

Ştiam că era mai înţelept să renunţ, şi totuşi nu mă puteam abţine să nu-l testez, să văd dacă vorbea serios.

Faptul că eu, January Andrews, puteam să-l întreb orice pe secretosul Augustus Everett.

M-am hotărât să rămân la:

– Ce însemna?

– După câte s-a dovedit, prea puţin, a zis el, dezamăgirea zvârcolindu-mi-se prin stomac la cât de puţin durase politica cărţii deschise dintre noi. Dar apoi a continuat: Dacă porneşti dintr-un punct banda lui Möbius şi o urmezi, după ce ai parcurs toată bucla, nu ajungi în acelaşi punct de

unde ai plecat. Ci chiar deasupra lui, pe cealaltă parte a suprafeței. Iar dacă o urmezi şi a doua oară, vei ajunge în acelaşi loc. Aşadar, e vorba despre o cale care e de două ori mai lungă decât ar trebui să fie. La momentul acela, mă gândesc că am crezut că noi doi împreună avem valoare adăugată față de fiecare pe cont propriu.

A ridicat dintr-un umăr, după care şi-a scărpinat absent pata neagră.

– După ce a plecat, a părut mai degrabă o glumă bolnavă. Iată-ne prinşi aici, pe fețe diferite ale aceleiaşi suprafețe, teoretic în acelaşi punct, dar cumva nu împreună. Fixaţi laolaltă în aceste tatuaje care sunt de cinci mii de ori mai permanente ca mariajul nostru.

– Câh, am făcut eu.

Câh? Sunasem ca o dădacă ce face baloane din guma de mestecat în timp ce încearcă să-l înţeleagă pe Tatăl Divorţat şi Sexy preferat.

Gus mi-a adresat un zâmbet strâmb.

– Câh, m-a îngânat el încetişor.

Ne-am privit unul pe celălalt o secundă prea mult.

– Ce fel de persoană era?

Cuvintele mi-au scăpat fără să vreau, iar acum un frison de panică a trecut prin mine la gândul că am întrebat ceva la care nu eram sigură că Gus ar vrea să răspundă sau că mi-ar plăcea să aud.

Ochii lui întunecaţi m-au studiat câteva secunde. Şi-a dres glasul.

– Era dură, a spus el. Cumva... impenetrabilă.

Glumele se scriau singure, dar nu l-am întrerupt. Am ajuns până aici. Acum trebuia să ştiu ce fel de femeie i-ar putea răpi inima lui Gus Everett.

– Era o artistă vizuală incredibilă, a continuat el. Aşa ne-am întâlnit. Am văzut unul dintre spectacolele ei într-o galerie când eram la şcoală şi mi-a plăcut munca ei înainte să o cunosc. Şi chiar după ce am fost împreună, am simţit că nu aş putea să o cunosc niciodată. De parcă ar fi fost întotdeauna puţin prea departe. Din anumite motive, asta m-a încântat .

Ce fel de femeie ar putea răpi inima lui Gus Everett?

Opusul meu. Nu genul care era întotdeauna nepoliticoasă când era morocănoasă, plângea când era fericită, tristă, copleşită. Care nu se putea abţine să nu lase totul la vedere.

– Dar, de asemenea, aveam şi acest gând... A ezitat. Uite o persoană pe care nu aş putea-o frânge niciodată. Nu avea nevoie de mine. Şi ea nu a fost blândă cu mine, sau îngrijorată de nevoia de a mă salva sau chiar de

a mă lăsa să o cunosc suficient pentru a o ajuta să rezolve lucrurile. Poate sună de rahat, dar nu am avut niciodată încredere să mă las pe mâna cuiva... moale.

– Aha.

Obrajii mi s-au înroşit şi mi-am păstrat privirea pe braţul lui, în locul feţei lui.

– Am văzut asta cu părinţii mei, ştii? Această gaură neagră şi această lumină strălucitoare pe care a încercat întotdeauna să o înghită cu totul.

L-am privit printre gene, i-am văzut liniile adânci gravate între sprâncene.

– Gus. Nu eşti o gaură neagră. Şi nici tu nu eşti tatăl tău.

– Da, ştiu. Un zâmbet neconvingător i s-a ivit la colţul gurii. Dar nu sunt nici vreo lumină strălucitoare.

Sigur, nu era o lumină strălucitoare, dar nici nu era cinicul pe care l-aş fi crezut. Era un realist căruia îi era un pic prea frică de speranţă pentru a vedea lucrurile clar atunci când venea vorba de propria viaţă. Dar era, de asemenea, excepţional de priceput să ajute oamenii să-şi depăşească situaţiile de rahat, făcându-i să se simtă mai puţin singuri, fără să le facă promisiuni sau să le spună platitudini. Pe mine. Pe Dave. Pe Grace.

Nu se temea dacă lucrurile deveneau urâte, dacă oamenii erau slabi de înger şi nu se dăduse peste cap să-mi scoată propriile sentimente din suflet. El doar le-a fost martor şi, cumva, asta le-a permis în sfârşit, să iasă din corpul meu după ani de închisoare.

– Orice ai fi, am spus, eşti mai mult decât o lampă de veghe. Iar ca fostă prinţesă din poveşti şi ultima fată-cu-suflet-moale, cred că eşti foarte blând.

Ochii lui erau atât de calzi şi mă priveau atât de intens, încât eram sigur că îmi putea citi toate gândurile, tot ce am simţit şi am gândit despre el. Căldura din obraji mi s-a răspândit în tot corpul şi m-am concentrat asupra tatuajului său, pe care i l-am împuns cu mâna.

– Ei bine, ţi se potriveşte pata mare şi neagră.

– Dacă aşa consideri, atunci nu am regrete.

– Ai un tatuaj, am zis.

Gura i s-a ridicat amuzată.

– Am mai multe, dar, dacă vrei să le vezi şi pe restul, va trebui să-mi faci cinste cu o cină.

– Nu, adică vreau să spun că ai un tatuaj pereche.

El m-a privit fix, de parcă ar fi aşteptat să-i dezvălui înţelesul suprem.

– Asta e un nivel de romantism à la Cary Grant.

– Umilitor, a făcut el, vrând să şi-l atingă din nou, însă degetele mele erau încă acolo.

– Impresionant, am contraatacat eu.

Palma lui bătătorită s-a aşezat peste a mea, acoperind-o întru totul. M-am gândit pe loc la atingerea acelei palme prin tricou, pe abdomen, pe piele. Vocea lui răguşită m-a readus în prezent.

– Cum rămâne cu Băiatul de Aur?

– Cu Jacques? am exclamat eu.

– Scuze, cu Jacques. Şase ani e vreme lungă. Trebuie să te fi gândit că vei sfârşi cu o mulţime de tatuaje pereche şi cu o droaie de copii.

– M-am gândit...

Vocea mi s-a pierdut pe când încercam să sortez literele din supa alfabet care devenise creierul meu. Degetele lui Gus se simţeau calde şi aspre, atente şi uşoare peste ale mele, iar eu a trebuit să înot printr-o miriadă de gânduri ca *Aş zice că oamenii de ştiinţă ar putea să-l reconstruiască la perfecţie dacă ar avea numai mâna asta ca punct de pornire* până la amintiri despre Jacques.

– Era ca un actor principal, ştii ce zic?

– Ar trebui? m-a tachinat el.

– Dacă ne iei în serios provocarea, am contracarat. Adică era romantic. Dramatic. Lumina fiecare cameră şi avea câte o poveste incredibilă pentru orice ocazie. Şi m-am îndrăgostit de el în toate aceste momente uimitoare pe care le-am avut. Dar apoi, de câte ori stăteam împreună, cum ar fi să luăm micul dejun într-un apartament murdar, ştiind că va trebui să facem curăţenie după o mare petrecere... Nu ştiu, când nu străluceam unul pentru celălalt, am simţit că nu ne era prea bine împreună. Ca şi cum am fi fost costaruri într-un film şi când camerele nu erau pornite, nu prea aveam despre ce să vorbim. Dar voiam acelaşi stil de viaţă, ştii?

Gus a aprobat din cap gânditor.

– Nu m-am gândit niciodată la modul în care ar fi funcţionat împreună viaţa lui Naomi şi viaţa mea, dar ştiam că asta ar fi fost: două vieţi separate. Ai ales pe cineva care dorea o relaţie. Asta are sens pentru tine.

– Da, dar nu este suficient. Am clătinat din cap. Ştii acest sentiment, când priveşti cum cineva doarme şi te simţi copleşit de bucurie că există?

Un zâmbet slab i-a apărut în colţul gurii şi abia a schiţat un gest din cap.

– Ei bine, l-am iubit pe Jacques, am spus. Şi i-am iubit familia, viaţa şi gătitul, şi că era pasionat de secţia de Urgenţe şi citea o mulţime de cărţi de nonficţiune, ca tatăl meu şi... ei bine, mama era bolnavă. Ştiai asta, nu?

Buzele lui Gus s-au strâns într-o linie subţire şi serioasă şi fruntea i s-a încreţit.

– De la cursul de nonficţiune, a spus el. Dar era în remisiune.

Am dat din cap.

– Doar că după ce am absolvit, a revenit. Şi m-am convins singură că va învinge din nou. Dar o parte din mine era cu adevărat mângâiată de faptul că, dacă ar muri, l-ar fi întâlnit cel puţin pe bărbatul cu care urma să mă căsătoresc. Credea că Jacques este atât de frumos şi de uimitor, iar tata a avut încredere în el că avea să-mi ofere viaţa pe care mi-o doream. Şi mi-au plăcut toate astea. Dar ori de câte ori îl priveam pe Jacques dormind, nu simţeam nimic.

Gus s-a mutat pe canapeaua de lângă mine, cu privirea în jos.

– Şi când a murit tatăl tău? Nu ai vrut să te căsătoreşti cu Jacques atunci? Fiindcă tatăl tău îl cunoscuse?

Am inspirat adânc. Nu recunoscusem în faţa nimănui acest lucru. Totul fusese prea complicat, prea greu de explicat până acum.

– Într-un fel, cred că aproape m-a eliberat. Adică, în primul rând, tatăl meu nu era cine credeam că este, aşa că părerea lui despre Jacques conta mai puţin. Mai mult decât atât, când mi-am pierdut tatăl... Adică tatăl meu era un mincinos, dar îl iubeam. L-am iubit cu adevărat, atât de mult încât doar ştiind că nu se mai află pe această planetă mă rupe în două ori de câte ori mă gândesc la asta.

Chiar în timp ce o spuneam, durerea m-a apăsat, o greutate zdrobitoare, dar familiară, pe fiecare centimetru pătrat al corpului meu.

– Şi cu Jacques, am continuat, ne-au plăcut cele mai bune versiuni ale noastre, în viaţa noastră pitorească, dar odată ce lucrurile s-au urâţit, nu mai rămăsese... nimic între noi. Nu mă iubea când nu eram prinţesa din poveşti, ştii? Şi nici eu nu-l mai iubeam. De câte ori nu m-am gândit că este iubitul perfect... Dar, odată ce tatăl meu a dispărut şi am fost furioasă pe el, dar, de asemenea, nu mă puteam opri să nu-mi fie dor de el, mi-am dat seama că nu m-aş fi gândit niciodată că Jacques este atât de perfect pentru a fi persoana mea preferată.

Gus a dat din cap.

– Nu te simţeai copleşită să-l priveşti dormind.

Erau genul de lucruri pe care, dacă le-ar fi spus chiar şi cu câteva săptămâni în urmă, s-ar putea să le fi considerat o batjocură. Dar îl ştiam pe Gus acum. Ştiam acea înclinare a capului, acea expresie serioasă care însemna că se străduia să înţeleagă ceva despre mine.

O văzusem pe faţa lui în acea zi din campus, când a subliniat că le-am dat tuturor finaluri fericite. Am văzut-o din nou în librăria lui Pete, când am făcut băşcălie de el că scrie ficţiune care îl imită pe Hemingway.

În acea zi, la curs, înţelesese ceva despre cine eram şi cum vedeam lumea. În acea zi, la Pete, îşi dăduse seama că îl detestam.

Am vrut să-mi iau vorbele înapoi, să-i arăt că l-am înţeles acum, că am încredere în el. Am vrut să-i ofer ceva secret, cum ar fi ceea ce mi-a dat el când mi-a vorbit despre Naomi. Am vrut să-i spun o altă poveste adevărată, în loc de o minciună frumoasă.

Aşa că am început.

– Odată, de ziua mea, m-a dus la New Orleans, am zis. Şi mi-am petrecut tot timpul dându-i mesaje lui Shadi şi spunându-i cât de mult îmi doream să fi fost împreună, să bem martini şi să ne uităm la *Vrăjitoarele din Eastwick*.

Gus a râs.

– Shadi, a spus el cu nostalgie. Îmi aduc aminte de Shadi.

– Ei bine, şi ea îşi aduce aminte de *tine*, am zis.

– Deci vorbeşti despre mine, a făcut el, zâmbetul lărgindu-i-se şi ochii scăpărându-i. Cu persoana ta preferată în totalitate, Shadi?

– Şi tu vorbeşti despre mine cu Pete, l-am provocat eu.

El a dat scurt din cap, confirmând.

– Şi ce îi spui?

– Tu eşti cel care a zis că pot întreba orice, am ripostat. Ce îi spui tu?

– Doar strictul necesar, a răspuns. Ultimul lucru pe care i l-am spus trebuie să fi fost despre cum am fost prinşi sărutându-ne la cinematograful în aer liber.

Am râs şi l-am împins uşor, acoperindu-mi obrajii înroşiţi cu mâinile.

– Acum n-o să mai pot comanda în veci un Ochi Roz!

Gus a râs şi m-a prins de încheieturi, descoperindu-mi faţa.

– Iar i-a spus aşa?

– Fix aşa!

El a scuturat din cap, rânjind:

– Încep să cred că nu expertiza ei în domeniul cafelei este cea care o menţine pe linia de plutire.

Când, în cele din urmă, m-am ridicat să merg la culcare, nu mi-a zis noapte bună, ci „Pe mâine". Devenise ritualul nostru din fiecare seară.

Uneori venea el la mine, alteori mergeam eu la el. Zidul dintre el şi restul lumii nu dispăruse, dar se lăsase mai jos.

Joi seara, în timp ce stăteam pe canapeaua Sonyei, aşteptând să ne fie livrată mâncarea thailandeză, mi-a povestit în sfârşit despre Pete. Şi nu doar că era mătuşa lui – şi că fusese antrenoarea echipei lui de fotbal, lucru la care nu se pricepuse deloc –, dar şi că ea fusese motivul pentru care se mutase aici după ce Naomi îl părăsise.

– Pete locuia lângă noi când eram copil, în Ann Arbor. Nu venea niciodată în vizită – nu se înţelegea cu tata –, dar a fost mereu prezentă în viaţa mea. În orice caz, când eram la liceu, Maggie a obţinut postul de profesoară de geologie la şcoala din oraş, aşa că s-au mutat aici, unde locuiesc şi astăzi. M-a implorat să vin. Îl cunoştea pe tipul care îşi vindea casa şi chiar a plătit şi un avans pentru ea. Şi mi-a zis că îi pot da banii înapoi oricând.

– Uau, am făcut eu, încă sunt surprinsă de faptul că Maggie e profesoară de geologie.

El a dat din cap aprobator.

– Să nu vorbeşti niciodată de roci în faţa ei. Serios. Niciodată.

– O să încerc. Dar o să fie extrem de dificil, având în vedere cât de des se aduce vorba despre roci în conversaţiile de zi cu zi.

– Ai fi şocată, m-a asigurat el. Şocată şi îngrozită, dar, mai important de atât, plictisită până în pragul morţii.

– Cineva ar trebui să inventeze o pastilă contra plictiselii.

– Cred că pentru asta sunt drogurile, a spus Gus. În orice caz, January, am vorbit suficient despre roci. Spune-mi adevăratul *motiv* pentru care te-ai mutat aici.

Cuvintele mi-au rămas în gât. Nu puteam scoate decât câteva pe rând.

– Tata.

Gus a încuviinţat din cap, ca şi cum asta reprezenta o explicaţie suficientă în cazul în care nu m-aş fi putut forţa să continui.

– A murit şi ai vrut să pleci cât mai departe?

M-am lăsat în faţă, sprijinindu-mi coatele de genunchi.

– A crescut aici, am zis. Iar după ce a murit, am... am aflat că a mai venit pe aici. Cam des.

Sprâncenele lui Gus s-au unit la mijlocul frunţii. Şi-a trecut mâna prin păr, care era, ca de obicei, ciufulit şi dat pe spate.

– Ai aflat?

– Asta a fost casa lui, am răspuns. A *doua* lui casă. Împreună cu... cu femeia aceea.

N-am putut să-i rostesc numele. Nu voiam ca Gus să afle cine era, să aibă o părere despre ea în vreo privinţă, iar la cât de mic era oraşul, probabil ar fi cunoscut-o.

– O, a făcut el, trecându-şi iar mâna prin păr. Femeia aceea. Ai mai pomenit de ea, oarecum.

S-a lăsat pe spătarul canapelei, cu sticla de bere din mâna sprijinită de interiorul coapsei.

– L-ai întâlnit vreodată? am izbucnit eu înainte să-mi dau seama dacă voiam să aud răspunsul sau nu, inima bătându-mi nebuneşte cât am aşteptat să-mi spună. Eşti aici de cinci ani. Trebuie... să *îl* fi văzut.

Gus m-a studiat cu ochii lui negri, lichizi, şi cu sprâncenele adunate. A scuturat o dată din cap.

– Sincer, nu prea sunt eu cu vecinii. Majoritatea caselor de pe strada asta sunt închiriate. Dacă l-am văzut, probabil am presupus că era în vacanţă. Şi probabil nu mi-aş aduce aminte.

Mi-am întors privirea şi am încuviinţat din cap. Pe de-o parte, era o uşurare să ştiu că Gus nu îi urmărise niciodată pe cei doi făcând grătar pe verandă, plivind grădina sau făcând orice alt lucru normal de cuplu pe care l-ar fi putut face aici – precum şi faptul că nu părea să o cunoască pe Cealaltă Femeie. Pe de altă parte, am simţit un junghi dureros în stomac când mi-am dat seama că, în tot timpul ăsta, sperasem ca Gus să-l fi cunoscut. Să aibă ceva de povestit despre el pe care eu să nu-l mai fi auzit, să găsesc o nouă piesă din tata aici.

– January, a spus Gus cu blândeţe, îmi pare rău.

Începusem să plâng fără să-mi dau voie. Mi-am ascuns faţa în mâini. Nu eram sigură că aveam să plâng din cauza asta. Cel mai aproape fusesem când plânsesem pe plajă, în ziua când m-a găsit Gus.

A venit spre mine şi şi-a petrecut braţul pe după umerii mei, strângându-mă aproape. Uşor, m-a tras în poala lui şi m-a ţinut acolo, cu o mână prinsă în părul meu, sprijinindu-mi capul, cu cealaltă pe talia

mea. Odată pornite lacrimile, nu le mai puteam opri. Le-am lăsat să curgă toate afară din mine.

Furia şi frustrarea. Durerea şi trădarea. Confuzia care-mi înfundase creierul încă de când aflasem adevărul.

Mâinile lui Gus se mişcau cu grijă prin părul meu, desenându-mi lent cercuri pe ceafă, în timp ce gura lui se lipea de obrazul meu, de bărbie, de ochi, prinzându-mi lacrimile pe măsură ce cădeau până când, treptat, m-am liniştit. Poate că rămăsesem fără lacrimi. Sau poate îmi dădusem seama că stăteam în poala lui Gus ca un copil în timp ce lacrimile mi-erau şterse cu săruturi. Şi că gura lui îmi rămăsese lipită de frunte, cu buzele uşor întredeschise.

Mi-am afundat faţa în pieptul lui, inhalând mirosul de sudoare şi tămâie pe care ştiam că o aprindea în fiecare zi înainte să înceapă să scrie, ritualul lui de dinainte de lucru, precum şi ţigara ocazională fumată de stres (cu toate că se lăsase). El m-a strâns cu putere în braţe, degetele lui cuprinzându-mi capul.

Tot corpul mi s-a înfierbântat pe dată. Mă simţeam ca lava, arzând şi lichidă. Gus m-a tras mai aproape şi am simţit cum mă mulez pe el, cum îi umplu fiecare curbură. Fiecare răsuflare de-a lui ne aducea mai aproape. M-a ridicat deasupra lui, aşa încât genunchii mei să vină în dreptul şoldurilor lui şi l-am simţit cum devine tare sub mine, interiorul coapselor mele fiind cuprinse atunci de un nou val de fierbinţeală. Mâinile lui coborau şi urcau pe talia mea în timp ce ne priveam adânc unul pe celălalt.

Era la fel ca în noaptea de la cinematograf, doar că înzecit mai intens. Pentru că acum ştiam cum era să-l simt deasupra mea. Acum ştiam cum era să-i simt bărbia ţepoasă pe pielea mea, felul în care limba lui tatona distanţa dintre gurile noastre, cum îmi gusta pielea moale din jurul sânilor. Eram geloasă că el avusese mai mult din mine decât avusesem eu din el. Voiam să-i sărut abdomenul, să-mi înfig uşor dinţii în şoldurile lui, degetele în spatele lui şi să-l zgârii uşor de sus până jos.

Mâinile lui mi-au alunecat din nou de-a lungul coloanei, arcuindu-se sub atingerea lor. I-am atins nasul cu al meu. Aproape că simţeam gustul scorţişoarei din răsuflarea lui venită printre buze. Mâna lui dreaptă mi-a cuprins faţa, coborând uşor până la claviculă, apoi ajungând din nou la gură, acolo unde degetele lui încordate mi-au apăsat uşor buza de jos.

Nu mă gândeam deloc să fiu atentă sau înţeleaptă. Nu mă gândeam decât la el deasupra mea, el în spatele meu, el sub mine. Atingerea

mâinilor lui îmi făcea pielea să ia foc. Răsuflam greu. Și el la fel.

Vârful limbii mele i-a atins ușor degetul, care s-a arcuit din instinct înăuntrul gurii mele, trăgându-mă mai aproape până când buzele noastre nu mai erau despărțite decât de un centimetru de aer electric, vibrant.

El și-a lăsat capul pe spate, marginea gurii lui atingându-se de a mea enervant de puțin. Ochii lui erau negri ca petrolul, alunecoși și fierbinți în timp ce se uitau de sus la mine. Mâinile lui au alunecat în josul meu, până la călcâie și înapoi înspre coapse, prinzându-mi fundul în căușul palmelor.

Am gemut ușor și m-am cutremurat sub atingerea lui, pe măsură ce degetele lui s-au aventurat dincolo de marginea pantalonilor mei scurți, arzându-mi pielea dezgolită cu intensitatea a zece fiare încinse.

– La naiba, January, a șoptit el, scuturând din cap. Se simte așa bine!

Atunci a sunat soneria și toată mișcarea, tot suspansul s-a izbit de zidul realității.

Preț de o clipă, ne-am uitat unul la altul, încremeniți. Ochii lui Gus m-au privit o dată de sus până jos, gâtul lui pulsându-i pe când a înghițit.

– Mâncarea, a spus el răgușit.

Am sărit în sus, mintea limpezindu-mi-se pe dată, și mi-am netezit părul și mi-am șters lacrimile, traversând încăperea către ușa din față. Am semnat chitanța de la cardul de credit, am luat punga de plastic plină cu recipient din spumă și i-am mulțumit băiatului de la livrări pe o voce la fel de groasă cum fusese și a lui Gus mai devreme.

Când am închis ușa și m-am întors, Gus era în picioare, stânjenit, cu părul ciufulit și cu tricoul lipit de piept acolo unde plânsesem eu. S-a scărpinat în creștetul capului, aruncându-mi o privire rușinată.

– Îmi pare rău.

Eu am ridicat din umeri.

– Nu ai de ce.

– Ba da, a spus el și am lăsat-o așa.

Capitolul 19. Plaja

Vineri, ne-am dus cu maşina până acasă la Dave pentru cea de-a doua parte a interviului. Prima întâlnire fusese atât de intensă, încât Gus nu o plănuise şi pe a doua, însă Dave îl sunase în dimineaţa aceea.

După ce se mai gândise, mama lui voia să-şi spună cuvântul despre Noul Eden.

Casa era pe un singur etaj divizat, probabil construită la sfârşitul anilor ’60 şi mirosea de parcă cineva fumase încontinuu acolo de atunci. În ciuda mirosului şi a decorului ponosit, interiorul era extrem de ordonat: pături împăturite pe braţele canapelei, plante la ghiveci aliniate lângă uşa din spate, alte ghivece atârnând în cui de-a lungul pereţilor şi chiuveta care strălucea lună.

Dave Schmidt trebuia să fie cam de vârsta noastră, plus/minus câţiva ani, însă Julie-Ann Schmidt arăta cu vreo treizeci de ani mai bătrână decât mama. Era micuţă, cu faţa rotundă şi brăzdată de riduri. M-am întrebat dacă toată viaţa ei fusese tratată ca şi cum era o dulce, datorită siluetei şi chipului ei, lucru care îi conferise acea strângere de mână aproape viguroasă.

Locuia acolo împreună cu Dave.

– Eu deţin casa, dar el acoperă cheltuielile, a râs ea, după care l-a bătut pe spate. E un băiat bun.

Am văzut cum ochii mijiţi ai lui Gus evaluează situaţia. M-am gândit că poate caută urme de violenţă în interacţiunile lor, însă Dave mai mult stătea acolo aplecat şi zâmbea stânjenit.

– Dintotdeauna a fost un băiat bun. Ar trebui să-l auziţi cum cântă la pian.

– Vă aduc ceva de băut? s-a grăbit Dave să întrebe.

– Nişte apă ar fi grozav, i-am răspuns cu un zâmbet.

După ce a dispărut în bucătărie, eu am dat ocol sufrageriei, studiind toate ramele foto vechi din lemn de nuc, care erau numeroase, agăţate pe

perete. Era ca şi cum Dave rămăsese un băiat de vreo opt ani, într-un pulover cu anchior şi într-un tricou verde deschis. Tatăl lui era în pantaloni scurţi în cele mai multe dintre fotografii, dar chiar şi în cele în care nu apărea, era simplu să-ţi închipui cine fusese în spatele camerei, făcând poza femeii zâmbitoare cu bebeluşul pe şold, femeii care ţinea de mână copilaşul sau băieţelului stângaci care scotea limba lângă o gorilă de la zoo.

Tatăl lui Dave fusese un bărbat deşirat, cu păr castaniu, sprâncene stufoase şi bărbie lăsată. Dave arăta întocmai ca el.

– Am înţeles că aveţi să ne spuneţi mai multe, a început Gus. Lucruri pe care aţi considerat că Dave nu ar fi avut cum să ni le împărtăşească.

– Fireşte că am.

Julie-Ann s-a aşezat în fotoliul din pânză albastră ecosez, iar eu şi Gus ne-am aşezat unul lângă altul pe canapeaua din împletitură cafenie.

– Am avut o privire de ansamblu. Dave nu a văzut decât ce l-am lăsat noi, iar apoi am plecat cum am plecat – mă tem că părerea lui despre locul acela variază de la o extremă la alta.

Eu şi Gus ne-am aruncat câte o privire. Apoi m-am aplecat înainte, încercând să menţin o postură deschisă, prietenoasă.

– Sincer, a părut destul de corectă.

Julie-Ann a luat o ţigară din cartonul de pe masă şi a aprins-o, după care ne-a oferit cutia. Gus a luat una, m-am gândit mai mult dintr-un gest de politeţe decât că într-adevăr simţea nevoia de una în acel moment. I-a aprins-o ea, apoi s-a aşezat din nou picior peste picior.

– Nu erau oameni răi, a spus ea. Nu majoritatea dintre ei. Şi n-aş putea să vă las să credeţi că erau. Uneori, oamenii buni, sau cel puţin decenţi, fac lucruri rele. Şi posibil să-şi găsească tot felul de scuze pentru asta, doar că uneori *chiar* cred că fac ceea ce e bine.

– Şi nu consideri că asta e doar o altă scuză? a întrebat Gus. Nu crezi în nici un fel de busolă morală internă.

Felul în care o spusese îl făcea să pară ca şi cum el *credea* în aşa ceva. Încă o dată, Gus Everett mă surprindea.

– Poate o ai la început, a spus ea. Dar, dacă e aşa, atunci se modifică pe parcurs ce creşti. Cum se presupune că ar trebui să crezi că binele e bine şi răul e rău dacă toată lumea din jurul tău spune invers? Ar trebui să crezi că eşti mai deştept decât toţi ceilalţi?

Dave s-a întors cu trei pahare cu apă în mâini, pe care le-a împărţit fiecăruia dintre noi. Julie-Ann a părut reticentă să continue cu fiul ei în

încăpere, însă nici ea, nici Gus nu i-au sugerat să plece. Probabil pentru că Dave avea în jur de treizeci de ani şi plătea cheltuielile casei în care ne aflam.

– Toţi oamenii ăştia, a continuat Julie-Ann, nu aveau prea multe. Şi nu mă refer doar la bani, deşi, desigur, şi asta era adevărat. Mulţi erau orfani. Oameni înstrăinaţi de familiile lor. Oameni care-şi pierduseră soţii sau copiii. La început, Noul Eden m-a făcut să mă simt de parcă... de parcă motivul pentru care totul mersese prost în viaţa mea până la acel moment era pentru că nu trăisem cum trebuia. Era ca şi cum ei aveau răspunsurile şi toată lumea părea atât de fericită, de împlinită. Iar după o viaţă de dorit – uneori, nici măcar nu-ţi doreai ceva anume, ci era doar o dorinţă, sentimentul că lumea nu era suficient de mare sau de strălucitoare – ei bine, m-am simţit de parcă în sfârşit am dat perdeaua la o parte.

Obţineam în sfârşit răspunsurile. Era ca o mare şi importantă ecuaţie matematică pe care ei o rezolvaseră. Şi ştiţi ce? Până la un anumit punct, a funcţionat. Cel puţin la început. Tu le respectai regulile, le făceai ritualurile, le purtai hainele, le mâncai mâncarea şi *era* de parcă întreaga lume începuse să lumineze dinspre interior. *Nimic* nu părea banal. Erau rugăciuni pentru când mergeai la baie, pentru când făceai duş, iar pentru prima oară în viaţa mă simţeam recunoscătoare că trăiesc.

Asta făceau pentru tine. Aşa încât, atunci când au venit cu pedepsele, când începeai să faci un pas greşit şi să o dai în bară, era de parcă o mână uriaşă stătea deasupra dopului de la cadă, aşteptând să tragă de el şi să te lase fără nimic. Cât despre soţul meu... A fost un om bun. Un om bun şi pierdut.

Privirea i s-a îndreptat către Dave, după care a scos un oftat lent.

– Voia să ajungă arhitect. Să construiască stadioane şi zgârie-nori. Îi plăcea enorm să deseneze şi era al naibii de bun la asta! Apoi eu am rămas însărcinată prin liceu, iar el a ştiut că toate acelea trebuiau să dispară. Trebuia să fim pragmatici. Şi nu s-a plâns nici măcar o dată.

Ochii i-au fugit din nou la fiul ei.

– Fireşte că n-a făcut-o. Am fost norocoşi. Binecuvântaţi. Dar, uneori, când viaţa îţi pune piedică... Nu ştiu cum să explic, dar am simţit asta când eram acolo. Ca şi cum... ca şi cum Douglas se agăţa de orice putea prinde. Ca şi cum să ai dreptate conta mai mult decât să fii... bine.

M-am gândit la tata şi la Sonya. La ce-mi spusese mama când ne certaserăm în maşină, parcată în garaj. Ea crezuse că îi pusese capăt.

Dar de ce a început, în primul rând? M-am întrebat asta chiar şi atunci, ştiusem că trebuie să se fi simţit ca o palmă peste faţă. Pentru că adevărul era că aveam o bănuială.

În clasa a şaptea, părinţii mei fuseseră separaţi. Pentru puţin timp – doar vreo două luni –, însă el plecase să stea la nişte prieteni de-ai lor în vreme ce mama aştepta să vadă dacă pot îndrepta lucrurile. Nu ştiam toată povestea. Dar nu au ajuns niciodată la certurile acelea cu urlete pe care majoritatea părinţilor divorţaţi ai prietenilor mei le avuseseră, însă, chiar şi la treisprezece ani, văzusem o schimbare în mama. Era cuprinsă brusc de o melancolie, rămânea cu privirea pierdută pe fereastră, fugea la baie şi se întorcea cu ochii umflaţi.

În noaptea dinainte ca tata să se mute din casă, am întredeschis uşa de la dormitor şi le-am ascultat vocile, care răzbăteau sus din bucătărie.

– Nu ştiu, spunea mama printre lacrimi. Nu ştiu, doar că simt că s-a terminat.

– Căsătoria noastră? întrebase tata după o pauză prelungă.

– Viaţa *mea*, îi răspunsese ea. Nu sunt altceva decât soţia ta. Mama lui January. Nu sunt nimic mai mult de atât şi nu cred că înţelegi cum mă simt. Să am patruzeci şi doi de ani şi să ai impresia că ai făcut tot ce se putea face.

Nu reuşisem să pricep toate astea atunci şi, evident, nici tata, fiindcă a doua zi de dimineaţă mi-au explicat totul în timp ce stăteam pe marginea patului, după care i-am urmărit cu privirea maşina îndepărtându-se cu una dintre valize pe bancheta din spate.

Am crezut că viaţa noastră se terminase.

Apoi, dintr-odată, tata s-a întors în casă: dovadă că nimic nu era de nereparat! Această iubire ar putea face faţă oricărei provocări, viaţa ar găsi o cale să fie totul bine întotdeauna, întotdeauna. Aşadar, când el şi mama m-au aşezat să-mi povestească despre diagnosticul ei şi viaţa noastră s-a schimbat cu totul, am ştiut că nu va fi permanent. Acesta era doar un alt episod din povestea noastră.

După aceea, cei doi păreau mai îndrăgostiţi ca niciodată. Era mai mult dans. Mai mult ţinut de mâini. Mai multe escapade romantice în weekend. Mai multe despre tata spunând lucruri de genul: „Mama ta a fost o mulţime de femei în cei douăzeci de ani de când o cunosc şi am avut şansa să mă îndrăgostesc de fiecare dintre ele, Janie. Aceasta este cheia căsătoriei. Trebuie să te îndrăgosteşti în continuare de fiecare nouă versiune a celuilalt şi este cel mai bun sentiment din lume.

Am crezut că dragostea lor depăşise timpul, crizele de vârstă mijlocie, cancerul, totul. Dar fuseseră despărţiţi. M-am gândit la asta când am ţipat la mama în ziua aceea.

M-am gândit dacă nu cumva în acele trei luni a început totul. Dacă atunci se reconectaseră tata şi Sonya. Dacă avea nevoie să fie bine când a găsit-o. Dacă mama avea nevoie să fie bine când l-a primit înapoi.

Julie-Ann a scuturat uşor din cap şi a înălţat capul, privirea ei întâlnind-o pe a mea.

– Are logică ce spun? a întrebat ea. Aveam nevoie să fie bine şi eram în stare să fac lucrurile greşite dacă asta mi-ar fi adus un rezultat bun.

M-am gândit atunci la Jacques şi la hotărârea noastră de a avea o viaţă frumoasă, la disperarea mea de a avea o relaţie cu o persoană pe care mama o cunoştea şi o plăcea. M-am gândit la diagnosticul mamei şi la infidelitatea tatei, la povestea pe care mi-o spuneam de la doisprezece ani ca să nu-mi mai fie frică de realitate. M-am gândit la romanele de dragoste pe care le devoram când i s-a întors cancerul şi cum am pierdut ocazia să continui cursurile postuniversitare şi cum am crezut că viaţa mea se duce de râpă. Nopţile petrecute scriind, până când răsărea soarele şi mă durea spatele fiindcă aveam nevoie să fac pipi, dar nu voiam să mă opresc, fiindcă nu era nimic mai important decât cartea, decât să le dau acelor iubiţi fictivi finalul pe care îl meritau, să le dau cititorilor mei finalul pe care îl meritau.

Oamenii se agaţă de orice lucru stabil pe care îl găsesc, nu-i aşa?

Da. Da, avea logică.

Când am plecat în seara aceea de acolo, i-am trimis un mesaj mamei din maşină, ceva ce nu mai făcusem de luni bune: *Te iubesc. Chiar dacă nu poţi vorbi despre el, o să te iubesc întotdeauna, mama. Dar sper să poţi.*

Douăzeci de minute mai târziu, mi-a răspuns: *Şi eu, Janie, la fel ca tine.*

#

Sâmbătă, ne-am dus pe plajă.

– Nu e foarte creativ, am zis, pe când coboram cărarea năpădită de rădăcini.

Gus a deschis gura să răspundă, însă eu nu l-am lăsat.

– Să nu îndrăzneşti să faci vreo glumă cum că genul meu literar nu e original.

– Voiam să spun că e aiurea că n-am venit aici mai des, a răspuns Gus.

– M-am gândit că te-ai săturat deja de plajă.

Gus a scuturat din cap.

– Abia dacă am folosit-o.

– Serios?

– Rădăcină, m-a avertizat el, în timp ce eu eram cu privirea ridicată la el.

Am păşit cu grijă peste acea capcană a naturii.

– De fapt, ai dreptate, am zis. Dacă ai fi făcut-o, acum ai fi purtat un tricou sau o pălărie care să facă trimitere la asta.

– Exact, m-a aprobat el. Oricum, prefer plaja iarna.

– Chiar aşa? Pentru că eu iarna prefer să fiu moartă.

Gus a scos un râset gâlgâitor. A păşit de pe cărarea de lemn pe nisip şi mi-a întins mâna, iar eu am sărit pe panta lină.

– E uimitor. Ai văzut-o vreodată?

Am scuturat din cap.

– Când eram la facultate, de cele mai multe ori stăteam la facultate. Nu prea plecam în explorări.

Gus a aprobat din cap.

– După ce Pete şi Maggie s-au mutat aici, obişnuiam să le vizitez în vacanţa de iarnă. Îmi cumpărau biletul de avion sau de autobuz drept cadou.

– Presupun că pe tatăl tău nu-l deranja.

M-am enervat brusc cu gândul la puştiul Gus, singuratic, nedorit de nimeni, şi am întrebat înainte să gândesc. L-am privit precaută.

Gus a strâns din dinţi, însă expresia feţei i-a rămas impasibilă.

A scuturat din cap. Mergeam umăr lângă umăr de-a lungul apei. El mi-a aruncat o privire, după care şi-a întors atenţia asupra nisipului din faţă.

– Nu trebuie să-ţi faci griji că aduci vorba de el. Nu a fost chiar aşa rău.

– Gus, am zis, oprindu-mă şi întorcându-mă cu faţa spre el. Doar faptul că menţionezi asta înseamnă că a fost mult mai rău decât ar fi trebuit să fie.

El a şovăit doar o secundă, după care şi-a reluat mersul.

– N-a fost chiar aşa, a zis. Aş fi putut pleca după ce a murit mama. Pete voia să vin să locuiesc cu ea şi cu Maggie. Întotdeauna încerca să mă facă să... să vorbesc despre certurile cu tata, aşa încât ea să poată obţine custodia, dar am ales să n-o fac. Avea nişte medicamente pentru inimă.

Pastile zilnice. Nu le lua decât dacă îi ceream eu, o dată, de două ori, de trei ori, dar Doamne fereşte să-i spun şi a patra oară, că începea cearta. O ceartă adevărată. Uneori mă gândeam... Vocea i s-a pierdut, cântărindu-şi cuvintele: Mă întrebam dacă nu voia să îl omor. Sau, mai bine zis, să se enerveze atât de rău, încât să-i cedeze inima. M-am lăsat de şcoală ca să am grijă de el, dar, odată ce am început să lucrez, el n-a mai făcut *nimic* pentru el. Vorbesc de mâncat, de băut apă, de spălat. Abia reuşeam să-l ţin în viaţă în propria noastră casă. Sau poate s-a gândit că asta avea să fie pedeapsa mea.

– Pedeapsa ta? am zis, înecându-mă cu cuvintele. Pentru *ce*?

Gus a ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Poate pentru că i-am ţinut mereu partea ei.

– Mamei tale?

El a dat din cap aprobator.

– Bănuiesc că a simţit că am fi Noi împotriva Lui. Şi *chiar* eram Noi împotriva Lui. O învinovăţea pentru tot ceea ce nu mergea bine – rahaturi prosteşti ca, de exemplu, că uitase într-o seară să pună benzină la maşină, aşa că el era nevoit să se oprească să alimenteze înainte de muncă, motiv pentru care ar fi întârziat. Sau că arunca un bon pe care el voia să-l păstreze sau resturile din frigider cu câteva ore înainte ca el să decidă că voia să le mănânce. Şi cu mine se purta rău, dar erau mai degrabă acte disparate. Dacă suna telefonul şi-l trezea, mă lovea. Sau dacă îşi făcuse planuri să iasă şi nu putea din cauza ninsorii, mă trântea ca să-şi verse nervii. Tot timpul căutam un cod secret, nişte reguli pe care puteam să le urmez ca să n-o mai ia razna. Aşa înveţi să te păzeşti, înţelegi? Eşti atent la mersul lumii. Dar în cazul lui nu exista un cod secret. Acţiunile noastre erau complet detaşate de reacţiile lui la ele. El se comporta de parcă eu aş fi fost un copil leneş şi răzgâiat, iar pe ea o acuza că se comportă ca o regină, de parcă i-ar fi folosit banii pe post de hârtie igienică. Ea îşi cerea întotdeauna scuze, promitea să nu mai greşească, iar abia când o rănea cu *adevărat*, pe ea sau pe mine, îşi cerea şi el scuze. Şi se retrăgea câteva zile.

Chiar şi cu toate astea, cred că atunci când a pierdut-o i-a frânt tot ce mai rămăsese întreg în el. Nu ştiu, a zis, ezitând câteva clipe, ca apoi: Poate nu era dragoste. Poate tratând-o ca pe un gunoi îl făcea pe el să simtă că ar avea cine ştie ce putere. Cu mine nu i-a reuşit pe măsură ce am crescut.

– Atunci, făcându-te pe tine să-l ţii în viaţă nu era decât un mijloc de a te manipula, am zis.

– Nu ştiu, a recunoscut el. Ştiu doar că, dacă aş fi plecat, el ar fi murit mai repede.

– Şi crezi că asta ar fi fost vina ta?

– Nu contează a cui ar fi fost vina. El ar fi fost mort, iar eu aş fi ştiut că aş fi putut împiedica asta. Plus de asta, ea nu a plecat. Cum aş fi putut eu, ştiind că nu asta şi-ar fi dorit *ea*?

– *Nu* ai de unde să ştii asta, am zis. Erai doar un copil.

– Lui Pete îi place să spună că eu n-am fost niciodată copil.

– Ăsta e cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată.

– O, haide, a făcut el. Nu-mi plânge de milă. Nu ţi-aş fi spus dacă aş fi crezut că o să faci mare brânză din asta.

– Ştii care e problema ta? am întrebat, iar de data asta, s-a oprit şi el odată cu mine.

– Aş zice că am mai multe, nu doar una.

– Nu faci diferenţa dintre milă şi empatie, am spus. Nu-ţi plâng de milă. Mă întristează când mă gândesc că ai fost tratat aşa. Mă înfurie când mă gândesc că nu ai avut parte de lucrurile pe care le merită orice copil. Şi da, mă întristează şi mă înfurie că sunt mulţi alţii care trec prin aceleaşi lucruri, dar e încă şi mai supărător când e vorba de tine. Pe tine te cunosc şi te plac şi îmi doresc să ai o viaţă bună. Asta nu e milă. Asta înseamnă să ţii la cineva.

El m-a privit lung, după care a scuturat din cap.

– Poate pentru că nu vreau să mă vezi aşa!

– Aşa *cum*?

– Un sac de box stricat şi furios, a scuipat cuvintele, cu faţa întunecată şi tensionată.

– Nu te văd aşa, am zis, făcând un pas înspre el şi încercând şi nereuşind să găsesc cuvintele potrivite. Te văd doar ca pe Gus.

El m-a studiat. Colţul gurii lui a tremurat într-un început de zâmbet, după care a dispărut, lăsându-l cu o expresie abătută.

– Şi totuşi, sunt, a răspuns încetişor. Sunt furios şi distrus, şi de fiecare dată când încerc să mă apropii de tine e ca şi cum toate semnalele de alarmă se declanşează, iar eu încerc să mă comport ca o afurisită de persoană normală, dar nu-mi iese.

Mie mi s-a strâns stomacul. *Să mă apropii de tine.* Am privit spre lac

cât timp mi-am venit în fire.

– Credeam că ai înţeles că nu există o persoană normală.

– Poate nu, a spus Gus, dar există totuşi o diferenţă între oamenii ca mine şi oamenii ca tine, January.

– Nu mă insulta! am ripostat, aruncându-i o privire tăioasă. Nu e ca şi cum viaţa mea e perfectă. Crezi că eu nu sunt furioasă? Crezi că eu nu mă simt puţin distrusă? Nu e ca şi cum viaţa mea ar fi fost perfectă.

– N-am zis că viaţa ta ar fi fost perfectă, a zis el.

– Pe dracu'! Ai spus că sunt prinţesa din poveşti.

El a scos un hohot de râs.

– Fiindcă tu eşti lumina strălucitoare. Nu înţelegi? A clătinat din cap. Nu e vorba despre ce s-a întâmplat, ci despre cum ai gestionat situaţia. Întotdeauna ai fost ca o lumină aprigă, şi când te simţi prost, şi când eşti nervoasă şi nefericită, ştii să fii un om întreg. Încă ştii cum să le spui oamenilor că... că îi iubeşti.

– Încetează! am zis.

El a început să se depărteze, dar l-am prins de coate şi l-am adus în faţa mea.

– N-ai cum să mă frângi, Gus.

S-a oprit, cu gura puţin deschisă şi ochii cercetători, care căutau ceva în expresia mea. Avea capul puţin plecat într-o parte şi şanţurile adâncite pe frunte.

Speram că ceea ce înţelegea în acel moment era că îl vedeam aşa cum era. Că nu trebuia să facă nimic special, să descifreze un cod misterios ca să deblocheze unele părţi ale lui. Că nu trebuia decât să fie cu mine aici şi să mă lase să-l descopăr puţin câte puţin, aşa cum a făcut cu mine de când ne-am întâlnit.

– N-am nevoie să-mi spui că ţii la mine, am spus în sfârşit. Acum două nopţi m-ai ţinut în braţe în timp ce plângeam. Cred că mi-am suflat literalmente nasul pe tricoul tău. Nu-ţi cer nimic decât ca, într-o zi, să mă laşi să-ţi întorc favoarea, oricare ar fi echivalentul obişnuit şi necopleşitor al ţinutului în poală de care vei avea nevoie.

A scos un oftat prelung şi s-a aplecat înainte, îngropându-şi faţa în gâtul meu, ascunzându-şi expresia ca un copil ruşinat, chiar dacă răsuflarea lui fierbinte trezea ceva în stomacul meu. Mâinile mele au coborât de-a lungul braţelor lui, împletindu-mi degetele printre ale lui. Soarele coborâse la orizont, pătura subţire de nori semănând cu o

mandarină palidă. Arătau ca nişte figurine de porţelan plutind într-o mare albastru-denim. Gus şi-a ridicat faţa şi m-a privit din nou în ochi, lumina răsfrângându-se în fâşii mari printre norii mişcători, inundându-l de culoare.

Era o clipă netulburată, confortabilă de linişte. Genul acela de moment pe care, dacă l-aş fi scris eu, l-aş fi considerat simplu de trecut cu vederea.

Dar ar fi fost o greşeală. Fiindcă aici, în acest moment în care nimic nu se întâmpla şi nu mai aveam nimic să ne spunem am ştiut cât de mult ţineam la Gus Everett, cât de mult ajunsese să însemne pentru mine. În ultimele trei zile, ne spuseserăm în sfârşit tot ce aveam să ne spunem. Şi ştiam că se vor aduna şi altele în timp, însă, pentru prima oară în acel an, nu mă mai simţeam plină, copleşită de emoţii blocate în mine şi de cuvinte usturătoare.

M-am simţit puţin mai goală, puţin mai uşoară.

M-am simţit *fericită*. Nu entuziasmată sau extaziată, ci fericită în felul acela domol şi calm care, în cele mai bune perioade ale vieţii, curge pe dedesubtul a tot şi a toate, un fel de tampon de protecţie între tine şi lumea în care te învârţi.

Eram fericită să mă aflu aici împreună cu Gus, şi chiar dacă nu era decât temporar, era suficient cât să mă facă să cred că, într-o bună zi, aveam să fiu din nou fericită. Poate nu la fel de fericită cum fusesem înainte de moartea tatei – probabil că nu –, ci într-un alt fel, nou, aproape la fel de trainic şi de sigur.

Puteam să-i simt şi lui durerea, acea suferinţă latentă cu care aş rămâne şi eu dacă situaţia dintre mine şi Gus ar fi făcut implozie. Îmi puteam imagina la perfecţie fiecare senzaţie în hăul din stomacul meu şi în căuşul palmelor mele, acele pulsaţii stridente ale pierderii care aveau să-mi amintească ce bine fusese cât stătusem aici cu el, astfel, dar, pentru prima oară, nu mai credeam că răspunsul era în a-i da drumul.

Voiam să mai stau aşa cu el, să prelungesc momentul încă puţin.

De parcă ne-am fi înţeles, Gus mi-a strâns uşor mâinile în ale lui.

– Să ştii că da, abia a rostit el, aproape ca într-o şoaptă. Ţin la tine.

– Şi tu să ştii că da, i-am răspuns. Ştiu asta, adică.

Lumina portocalie i-a făcut dinţii să-i strălucească atunci când a zâmbit, adâncind umbrele gropiţelor sale abia vizibile.

Capitolul 20. Subsolul

Am vești proaste și vești proaste, mi-a trimis Shadi mesaj.

Pe care să le aud mai întâi??? am răspuns eu. M-am ridicat ușor, să nu-l trezesc pe Gus. Să spun că adormisem împreună pe canapea ar fi părut o denaturare a adevărului. Fusesem nevoită să decid activ să merg la somn cu o seară în urmă.

Pentru prima oară de când începuserăm să ieșim, ne aventuraserăm în lumea Netflixului.

– Tu alegi unul, iar eu aleg unul, îmi propusese el.

Și așa am sfârșit prin a viziona, sau a vorbi pe parcursul lor, filme ca *În timp ce tu dormeai*, *Un tramvai numit dorință*, *Pirații din Caraibe 3* (drept pedeapsă pentru că mă pusese să mă uit la *Un tramvai numit dorință)* și *Glitter* al lui Mariah Carey (după ce ne-am afundat și mai mult în nebunie). Dar chiar și după asta, rămăsesem trează de-a binelea, surescitată.

Gus sugerase să punem *Fereastra din spate*, iar pe la jumătate, nu cu mult după ce primele raze de soare aveau să pătrundă prin geamurile din față, ne-am oprit în sfârșit din vorbit. Am rămas întinși, fără să ne mișcăm, la capete opuse ale canapelei, încolăciți de la brâu în jos, și am adormit.

În casă era răcoare – lăsasem geamurile deschise și se aburiseră pe măsură ce temperatura crescuse înapoi de dimineață. Gus era ghemuit aproape într-o poziție fetală, cu una dintre păturile de pe canapea înfășurată în jurul lui, așa că l-am învelit și cu celelalte două pături pe care le folosisem eu și m-am strecurat în bucătărie, unde am aprins ochiul de sub ceainic.

Era o dimineață liniștită, albastră. Dacă soarele răsărise, atunci era prins în spatele perdelei de ceață. Pe cât de încet am putut, am luat punga de cafea măcinată și presa franțuzească de pe tava rotativă.

Ritualul se simțea altfel decât ca în prima dimineață, mai firesc și astfel

cumva mai sacru.

Cândva în ultima săptămână şi ceva, casa asta începuse să se simtă ca fiind a mea.

Telefonul mi-a vibrat în mână.

M-am îndrăgostit, a scris Shadi.

De Fesul Bântuit? am întrebat eu cu inima tresăltând.

Shadi era mereu grozavă. Dar Shadi îndrăgostită era de neegalat. Cumva, devenise mai mult ea însăşi. Era mai nebună, mai simpatică, mai zăpăcită, mai înţeleaptă, mai blândă. Iubirea o lumina pe prietena mea pe dinăuntru. Şi chiar dacă fiecare dintre episoadele când a avut inima frântă au fost devastatoare pentru ea, niciodată nu s-a închis în sine. De fiecare dată când s-a îndrăgostit, bucuria ei a fost la fel de copleşitoare, incluzându-mă şi pe mine, şi pe toţi cei din jur.

Adică… dăă! Normal că te-ai îndrăgostit. Dar spune-mi mai multe.

El BINE, a început *Shadi. Nu știu!! Doar am petrecut fiecare noapte împreună, iar prietenul lui cel mai bun mă IUBEȘTE și eu îl iubesc pe el, iar noaptea trecută am stat treji până la răsărit, iar cât era în baie, prietenul lui mi-a zis să am grijă cu el, că e nebun după mine, iar eu i-am spus că și eu sunt. În concluzie, am și mai multe vești proaste.*

Ai mai spus asta, am răspuns. *Dă-i înainte.*

Vrea să îi vizitez familia…

Da, oribil, am fost eu de acord. *Și dacă sunt DRĂGUȚI? Dacă te pun să joci Uno și să bei whisky cu cola pe veranda lor???!*

El BINE, a continuat Shadi. *Mă refer că vrea să mergem săptămâna asta. De 4 iulie.*

M-am holbat la cuvinte, neştiind ce să răspund. Pe de-o parte, trăiam pe insula Gus Everett de o lună de-acum, şi nu mă alesesem nici cu sminteală, nici cu febră de cabină.

Pe de alta, nu o mai văzusem pe Shadi de la înmormântare şi mi-era dor de ea. Eu şi Gus aveam acel tip de prietenie molipsitoare care se leagă repede la loc, de obicei rezervată taberelor şi săptămânilor de orientare de la facultate, însă eu şi Shadi aveam ani de istorie împreună. Puteam vorbi despre orice fără să dăm înapoi ca să explicăm contextul. Nu că stilul de comunicare al lui Gus avea nevoie de prea mult context. Frânturile din viaţa lui pe care le împărtăşea cu mine îşi construiau singure chenarul din mers. Zi după zi, imaginea pe care o aveam despre

el se contura şi mai mult, iar când mă duceam seara la culcare, aşteptam cu nerăbdare a doua zi ca să aflu şi mai multe despre el.

Şi totuşi.

Ştiu că e o sincronizare groaznică, a scris Shadi, *dar deja am vorbit cu şeful meu. Mai am o zi liberă de ziua mea, în august, şi îţi PROMIT că voi împacheta toată temniţa sexului de una singură.*

Ceainicul a început să şuiere, iar eu mi-am lăsat telefonul deoparte şi am turnat apă peste cafeaua măcinată, după care am pus capacul şi am lăsat-o la infuzat. Telefonul mi s-a aprins cu un nou mesaj, iar eu m-am aplecat peste blat.

Fireşte, nu sunt OBLIGATĂ să mă duc, a spus ea. *Dar mă simt ??? OBLIGATĂ. Dar nu neapărat. Dacă ai nevoie de mine acum, vin acum.*

Dacă vii în august, cât o să stai? am întrebat-o eu, dând startul negocierilor.

Un e-mail mi-a apărut atunci în Inbox, iar eu l-am deschis tremurând. Sonya răspunsese în sfârşit la întrebarea mea cu privire la mobila de pe verandă.

January,

Mi-ar plăcea să am mobila de pe verandă, dar mi-e teamă că nu-mi permit să o cumpăr de la tine. Dacă aveai de gând să o dai de pomană, dă-mi de ştire, iar eu pot chema nişte prieteni cu un camion să o ridice. Dacă voiai să mi-o vinzi, îţi mulţumesc pentru ofertă, dar nu pot să o iau.

Oricum, am putea găsi o cale să vorbim? Personal ar fi cel mai bine, eu…

– Hei.

Am închis e-mailul şi m-am întors ca să-l găsesc pe Gus intrând în bucătărie, frecându-şi ochiul drept cu podul palmei. Părul lui ondulat stătea ridicat într-o parte, iar tricoul îi era la fel de şifonat ca o bucată de pergament antic din spatele unui geam de la muzeu, cu una dintre mâneci ridicată şi scoţând astfel la iveală mai mult din braţul lui decât văzusem până atunci.

– Uau! am făcut eu. Deci aşa arată Gus Everett înainte să se machieze.

Cu ochii încă somnoroşi, şi-a întins braţele în lateral.

– Ce părere ai?
Am simţit că am palpitaţii.
– Exact cum mi-am imaginat, am zis, întorcându-mă cu spatele la el şi scotocind prin dulapuri după două căni. Arăţi exact cum arăţi de obicei.
– O să aleg să iau asta drept un compliment.
– E dreptul tău de cetăţean american, am zis, întorcându-mă spre el cu cănile.
S-a prins cu mâinile de bufet, sprijinindu-se, ca de obicei, de el, gura lui arcuită într-un zâmbet.
– Mulţumiri lui Jack Reacher.
– Amin! am spus, făcându-mi cruce în dreptul inimii.
– E gata cafeaua?
– Aproape.
– Pe verandă sau pe terasă? a întrebat el.
Am încercat să-mi închipui febra de cabină. Am încercat să-mi închipui cum ar fi să îmbătrânim aşa: zâmbetul acela, hainele acelea şifonate, limbajul pe care numai noi doi îl înţelegeam, glumele şi plânsul şi atinsul şi neatinsul.
Atunci am primit un nou mesaj de la Shadi. *Cel PUŢIN o săptămână.*
Ne vedem atunci, i-am răspuns. *Ţine-mă la curent cu cel care-ţi bântuie inima.*

#

Era miercuri şi ne-am petrecut ziua scriind acasă la mine (aveam acum 33% din manuscris asigurat), cât am aşteptat cumpărătorul să vină să ridice mobila din dormitorul de la etaj. Am decis să amân vânzarea mobilei de pe verandă acum că eu şi Gus ne făcuserăm obiceiul de a o folosi în unele nopţi. Începusem să împachetez lucruşoarele de la parter şi să le dau de pomană, ba chiar să mai vând din mobila inutilă de la parter. Canapeaua cu două locuri şi fotoliul dispăruseră, la fel şi ceasul de pe şemineu, şervetele de masă, lumânările şi lucrurile din şifonierul de lângă masa din bucătărie, toate donate.
Poate pentru că începea să se simtă mai mult a cămin decât a casă de păpuşi, devenise biroul nostru *de facto*, iar după ce am terminat lucrul din acea zi ne-am dus acasă la Gus.
El era în bucătărie, să aducă nişte gheaţă, iar eu am profitat de ocazie să îi citesc titlurile (adică să îmi bag nasul) din bibliotecă pe îndelete, aşa

cum îmi dorisem încă din prima noapte a petrecerii lui de divorţ. Avea o colecţie impresionantă, clasici şi contemporani deopotrivă. Toni Morrison, Gabriel Garcia Marquez, George Saunders, Margaret Atwood, Roxane Gay. Pe majoritatea le aranjase în ordine alfabetică, dar evident că nu putuse ţine pasul cu ultimele achiziţii o vreme, iar acestea stăteau grămadă în faţa sau deasupra altor cărţi, cu bonurile încă ieşindu-le de sub copertă.

M-am lăsat pe vine ca să văd mai bine raftul de jos care era cel mai departe de uşă şi complet în dezordine, şi am scos o exclamaţie când am zărit titlul de pe cotorul subţire: LICEUL GREGORY L. WARNER.

Am deschis anuarul şi am dat repede la litera E. Am izbucnit în râs când am văzut fotografia alb-negru a unui Gus cu o claie de păr, stând cu câte un picior pe fiecare parte a unei şine vechi de tren.

– Vai! Mulţumesc! Mulţumesc, Doamne!

– O, haide, a făcut Gus când a revenit în încăpere. Nu e nimic sacru pentru tine, January?

A pus recipientul cu gheaţă pe dulap şi a încercat să-mi smulgă anuarul din mâini.

– N-am terminat cu asta, am protestat eu, trăgându-l înapoi. De fapt, nu cred că voi termina vreodată. Vreau să fie primul lucru pe care-l văd când mă trezesc şi ultimul la care mă uit înainte de culcare.

– Bine, perverso, rămâi la cataloagele tale de lenjerie intimă!

A încercat încă o dată să mi-l înşface din mâini, însă eu m-am întors cu spatele şi l-am strâns la piept, forţându-l să se întindă spre mine prin laterale.

– Poţi să-mi iei viaţa, am strigat eu, ferindu-mă de mâinile lui, poţi să-mi iei libertatea, dar nu vei putea în veci să-mi iei anuarul ăsta, Gus!

– Aş prefera să mi-l dai înapoi, a spus, întinzându-se încă o dată după el.

A prins marginile cărţii, cu braţele în jurul meu, dar eu tot nu i-am dat drumul.

– Eu *nu* glumeam. E o lumină prea puternică pentru a fi ascunsă sub vreo baniţă sau sub vreun abajur. Cei de la *New York Times* trebuie să vadă asta. Cei de la *GQ* trebuie să vadă asta. Trebuie să o trimiţi la *Forbes* ca s-o aibă în vedere pentru topul celor mai sexy bărbaţi.

– Repet, aveam şaptesprezece ani în poza aia. Nu mai trata ca pe un obiect copilul care eram atunci.

– Aş fi fost obsedată de tine, i-am spus. Arătai de parcă ţi-ai fi cumpărat hainele alea de adolescent rebel dintr-un magazin cu costume de Halloween. Uau, chiar e adevărat ce se spune. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Îţi jur că porţi fix aceeaşi ţinută şi azi cum purtai în poza aia.

– Asta e 100% neadevărat, m-a contrazis el, încă lipit de spatele meu, cu braţele petrecute după mine şi mâinile pe carte.

Reuşisem să ţin semnul cu degetul, iar, când am deschis din nou anuarul, strânsoarea lui s-a relaxat. S-a aplecat peste umărul meu ca să vadă mai bine, mâinile alunecându-i în josul braţelor mele ca să se oprească pe şolduri.

Cumva ca să-şi menţină echilibrul. Ca să nu cadă de pe umărul meu.

De câte ori mai puteam sfârşi în astfel de situaţii? Şi cât avea să mai dureze până când mi-aş fi pierdut şi puţinul control de sine pe care reuşisem să-l menţin?

De îndată ce s-ar fi întâmplat între noi ceva concret, era gata. Aveam să-l pierd. Avea să se sperie, să se teamă că mi-ar fi plăcut prea mult, că l-aş fi vrut prea mult. Iar, între timp, eu m-aş fi îndrăgostit... prea mult de el.

Nu mă pricepusem niciodată să privesc lucrurile „detaşat“. Eram prea romantică pentru a putea face asta şi, chiar dacă eram completamente incompatibili, deja îmi plăcea mai mult de Gus decât o simplă atracţie fizică.

Plus că părea că nici unul dintre noi nu se putea opri din a forţa limitele.

Pe când ne holbam la anuar, sau ne prefăceam că ne holbăm, mâinile lui continuau să urce sau să coboare pe şoldurile mele, trăgându-mă înspre el, ca apoi să mă îndepărteze, o metaforă îngrozitor de potrivită. Îi simţeam abdomenul plat lipit de spatele meu, dar m-am hotărât să mă concentrez asupra fotografiei lui.

Entuziasmul iniţial a dispărut, iar imaginea m-a izbit din nou. Probabil că 30% dintre băieţii din propriul meu anuar de liceu trecuseră prin etapa aceea de adolescent abătut, dar chipul lui Gus era diferit. Linia strâmbă a gurii era încordată şi nu zâmbea. Cicatricea albă care-i împărţea buza de sus era mai întunecată, mai proaspătă, iar ochii îi erau înconjuraţi de cearcăne obosite. Chiar dacă Gus mă surprindea în mod constant în moduri mici, exista şi un nivel instinctual la care simţeam că îl cunosc, îl recunoşteam. La clubul de lectură, Gus ştia că ceva mă schimbase şi,

uitându-mă la această fotografie, ştiam că i se întâmplase ceva nu cu mult timp înainte de a fi făcută fotografia.

– Asta a fost după ce mama ta...

M-am oprit, neputând să rostesc cuvintele.

Bărbia lui Gus s-a lovit uşor de umărul meu.

– A murit când eram în clasa a zecea. Aceasta este fotografia mea principală.

– Am crezut că ai renunţat la şcoală, am spus, iar el a dat din nou din cap.

– Fratele tatălui meu era îngrijitor la un cimitir imens. Ştiam că o să mă angajeze cu normă întreagă, imediat ce împlineam optsprezece ani – era o chestie de asigurări medicale şi toată hârţogăria –, dar prietenul meu Markham a insistat să facem fotografia şi să o trimitem oricum.

– Mulţumesc, Markham, am şoptit eu, încercând să păstrez un ton lejer, în ciuda tristeţii care mi se aduna în piept. M-am întrebat dacă acum ochii mei arătau aşa, atât de pierduţi şi de goi, dacă după înmormântarea tatălui meu şi faţa mea fusese atât de scobită.

– Aş vrea să te fi cunoscut atunci, am spus neputincioasă.

Nu aş fi putut schimba nimic, dar aş fi putut fi acolo. L-aş fi putut iubi.

Poate că tata a fost un mincinos, un libertin şi un om de afaceri itinerant, dar nu-mi aminteam nici un moment în care să mă fi simţit cu adevărat singură în copilărie. Părinţii mei erau mereu acolo, iar **acasă** era întotdeauna locul meu sigur.

#

Nu e de mirare că i-am părut lui Gus o prinţesă din poveşti, care ţopăia prin viaţă cu pantofii strălucitori şi cu o încredere profundă în univers, insistenţa mea că oricine ar putea fi cine dorea, să aibă ce dorea. M-a făcut să mă doară faptul că nu puteam să-l văd clar, să fiu mai răbdătoare. Ar fi trebuit să văd singurătatea lui Gus Everett. Ar fi trebuit să nu-mi mai spun poveşti şi să mă uit de fapt la lume.

Mâinile lui Gus continuau să se mişte. Mi-am dat seama că eu mă mişcăm odată cu ele, de parcă el ar fi fost un val de care mă lăsam purtată. De fiecare dată când mă trăgea spre el, mă trezeam că îi răspund, apăsându-mă de el, arcuindu-mă ca să-l simt lipit de mine. Mâinile i-au coborât pe picioare, unduindu-se pe pielea mea, iar eu mă străduiam din răsputeri să nu scot vreun geamăt.

Jucam un joc: cât de departe putem merge fără să recunoaştem că am mers prea departe?

– M-am gândit la ceva, a zis el.

– Serios? am zis uimită. Vrei să aduc camera video să ne documentăm?

El m-a strâns mai aproape, iar eu m-am lăsat pe el.

– Amuzant, a zis pe un ton plat. După cum spuneam, aveam o idee pentru cercetare.

A, cercetarea. Reamintirea faptului că încă trebuia să lăsăm deoparte orice ar fi fost asta ca să ne respectăm înţelegerea. Şi că asta, în cele din urmă, rămânea un soi de joc.

– Care e treaba?

M-am întors cu faţa spre el, iar el şi-a lăsat mâinile să-i alunece pe piele mea cât eu m-am mişcat, dar nu mi-a dat drumul.

S-a schimonosit puţin.

– Păi, le-am cam promis lui Pete şi lui Maggie că merg la grătarul lor de patru iulie, dar asta e vineri.

– O, am zis, depărtându-mă de el. Mă dezorienta faptul că îmi amintea că există şi restul lumii cât timp mâinile lui erau pe mine. Deci trebuie să sari peste o noapte de cercetare?

– Ei bine, chestia este că trebuie să merg să văd Noul Eden în curând, dacă voi continua să scriu la carte, a spus el. Deci, din moment ce nu pot merge vineri, speram să o pot face sâmbătă.

– Am înţeles, am spus. Aşadar, omitem Rom-Com 101 săptămâna aceasta şi facem o excursie Lit Fic?

Gus a clătinat din cap.

– Nu trebuie să mergi şi tu, pot să fac asta de unul singur.

Am ridicat o sprânceană.

– De ce nu aş merge?

Gus îşi muşca buza de jos, cicatricea de lângă arcul lui Cupidon devenind chiar mai albă decât de obicei.

– Va fi îngrozitor, a spus el. Sigur vrei să-l vezi?

Am oftat. Iar cu asta. Prinţesa care nu e în stare să se descurce.

– Gus, am spus încet, dacă tu te duci, merg şi eu. Asta e treaba.

– Chiar dacă renunţ la tabăra de antrenament Romance Hero pentru săptămâna asta?

– Desigur. Cred că ai dansat mai mult decât suficient pe luna asta. Meriţi o pauză şi o petrecere de 4 Iulie.

– Cum rămâne cu tine? a întrebat el.

– Eu merit tot timpul câte o pauză, am zis. Doar că pauzele mele constau în principal în dansat.

– Mă refeream la vineri.

– Ce-i cu vineri?

– Vrei să mergi vineri la Pete?

– Da, am răspuns imediat.

Gus a afişat zâmbetul lui tipic cu gura închisă.

– Aşteaptă. De fapt...

Expresia feţei i s-a schimbat pe dată, iar eu m-am grăbit să adaug:

– E vreo şansă..., am început, gândindu-mă şi răzgândindu-mă cum să formulez, dar negăsind nimic mai bun ca: Pete e prietenă cu amanta tatei.

– O, a făcut Gus, rămânând cu gura deschisă. Mi-aş fi dorit să menţioneze asta când am întrebat-o dacă aş putea să te invit. Nu aş fi fost de acord dacă mi-aş fi dat seama că...

– Nu sunt sigură că ştie.

– Sau încerca să obţină o promisiune de la mine omiţând informaţii importante, a spus el. Nu ar fi imposibil de crezut.

– Ei bine, tu ai face *bine* să te duci, am zis. *Eu* nu sunt sigură că pot.

– Aflu eu, a răspuns repede Gus. Şi dacă nu e?

– Atunci vin, am zis. Dar *clar* o să-i pomenesc lui Maggie despre roci.

– Eşti bolnavă şi ciudată, January Andrews, a făcut Gus. *Asta* îmi place la tine!

Stomacul mi s-a strâns şi mi s-a ridicat mai sus decât era.

– Aha, deci *asta* era.

– Ei bine, a făcut el, nu *doar* asta. Dar ar fi fost nepoliticos să te invit acasă la mătuşa mea şi să-ţi pomenesc mai apoi de fund.

#

De obicei, când mergeam la vreo petrecere, mai ales când era vorba de o sărbătoare, o foloseam drept scuză ca să-mi cumpăr o ţinută tematică potrivită. Sau măcar o pereche nouă de pantofi. Dar chiar şi după ce vândusem mare parte din mobilă, când m-am logat vineri dimineaţa în contul meu bancar, site-ul se încrunta practic la mine.

I-am dat mesaj lui Gus: *Nu cred că pot veni la petrecere fiindcă doar ce am descoperit că nu-mi permit să aduc nici măcar o porţie de salată de cartofi.*

Am văzut cum „...“ apar pe ecran în timp ce scria. Apoi s-a oprit. Şi a început din nou. După un minut întreg, punctele au dispărut, iar eu m-am întors să mă uit lung la uşa de la subsol.

Aproape terminasem de sortat dormitorul principal şi baia, dând aproape tot jos (inclusiv ce era prins în perete) de la etaj, aşa că nu rămânea decât subsolul.

Am tras adânc aer în piept, am deschis uşa şi am privit în josul scărilor. Podea din ciment. Asta era bine – nu aveam nici un motiv să suspectez că ar fi fost finisată, plină de alte obiecte de mobilier de a căror înlăturare ar fi trebuit să mă ocup. Am apăsat întrerupătorul, însă becul era ars. Şi totuşi, nu era întuneric deplin – trebuiau să fie nişte ferestre pe care le văzusem de afară care să lase nişte lumină naturală să pătrundă înăuntru. Am pornit lanterna de la telefon şi am coborât. Câteva tuburi de plastic verzi şi roşii erau înşirate de-a lungul peretelui, lângă un raft metalic plin cu scule şi un congelator. M-am dus la raft şi am pus mâna pe o cutie cu becuri plină de praf. Degetele s-au strâns în jurul capacului, pe care l-am deschis apoi.

Unul dintre becuri fusese deja luat.

Poate era cel care se arsese de la baza scărilor.

Poate tata venise aici cu gând să facă altceva, ca apoi să-şi dea seama, cum făcusem şi eu, că întrerupătorul nu funcţiona. Luase becul şi urcase până la jumătatea scărilor, de unde ar fi putut să-l înlocuiască fără să se ridice pe vârfuri.

De data aceasta, durerea m-a săgetat de parcă aş fi fost lovită cu un harpon. Nu se presupunea că suferinţa se domolea odată cu trecerea lunilor? Când nu avea să-mi mai înţepe pieptul atât de rău, încât să nu mai pot să respir, când atingeam ceva ce atinsese şi tata?

– January?

M-am întors în direcţia de unde se auzise vocea, aşteptându-mă să văd o fantomă, un ucigaş, un ucigaş-fantomă sau o fantomă ucigaşă care stătuse ascuns acolo în tot timpul ăsta, în pântecele casei.

În schimb, l-am văzut pe Gus, luminat din spate de lumina de pe hol care se revărsa în josul scărilor, în timp ce era aplecat ca să mă vadă pe sub peretele care străjuia parţial partea de sus a scărilor.

– Rahat! am exclamat în barbă, încă resimţind adrenalina.

– Uşa era descuiată, a zis, coborând treptele. M-a cam speriat să văd uşa de la subsol deschisă.

– Pe mine m-a cam speriat să aud vocea cuiva în subsol când credeam că sunt singură.

– Scuze, a spus el, aruncând o privire în jur. Nu e mare lucru pe aici.

– Nu e o temniță a sexului, am făcut eu.

– A existat vreodată posibilitatea asta? a întrebat.

– Shadi la asta spera.

– Am înțeles. După o clipă de tăcere, a continuat: Știi, nu trebuie să faci toate astea de una singură. Nu trebuie să faci nimic dacă nu vrei.

– Cam ciudat să vinzi o casă cu scule prăfuite și doar o cutie de becuri în ea, am replicat eu. S-ar încadra în zona gri între casele complet mobilate și cele goale ca naiba. Plus de asta, am nevoie de bani. Așa că totul trebuie să dispară. E un fel de lichidare în regim de urgență. Asta sau alternativa ar fi să dau foc casei și să încerc să obțin banii de pe asigurare.

– Despre asta am și venit să-ți vorbesc, a spus el.

Eu l-am privit cu gura căscată:

– Aveai de gând să-mi sugerezi să-mi dau foc la casă ca să pun la cale o escrocherie pentru asigurare?

– Despre salata de cartofi, a făcut el. Ar fi trebuit să-ți menționez că nu e nevoie să aduci absolut nimic pentru petrecerea de 4 iulie a lui Pete și Maggie. Ba din contră, orice vei aduce va sfârși sub o masă care e deja plină cu orice vor pregăti ele și vei fi trimisă înapoi cu ea acasă la sfârșitul serii. Dacă vei încerca s-o lași în urmă din politețe, o vei găsi în geantă, caldă și mucegăită, de azi în trei zile.

– O să pregătească ele *totul*? am repetat eu.

– Totul.

– Chiar și cocktailuri White Russian?

Gus a încuviințat din cap.

– Cum rămâne cu rocile? O să aibă și roci sau trebuie să mi le aduc pe ale mele? Doar ca să avem de unde să pornim o conversație.

– Doar ce mi-am dat seama de ceva, a spus Gus. Nu mai ești invitată.

– O, ba sunt invitată! Nu vor refuza pe cineva cu roci.

– Bine, în cazul ăsta, o să inventez o scuză. Va trebui să mergi singură.

– Calmează-te, am zis și l-am apucat de braț. Nu o să vorbesc despre roci. Prea mult.

El a rânjit și a făcut un pas spre mine, scuturând din cap.

– Nu merg. Mi-e prea rău.

– O să supravieţuieşti.

Mâna mi-a rămas pe încheietura braţului său. Când l-am strâns uşor, el a venit mai aproape, scuturând încă o dată din cap. Spatele meu s-a lipit de marginile reci ale raftului metalic. Ochii lui m-au scanat de sus până jos, lăsându-mi pielea de găină în urma lor. Instinctiv, l-am tras mai aproape. Abdomenele noastre s-au atins, o căldură revărsându-se atunci din spatele buricului.

El m-a apucat de şolduri şi mi le-a tras peste al lui. O fierbinţeală m-a cuprins ca nişte limbi de foc ce se aprind după ce-ai turnat benzină. Respiraţia mi s-a întretăiat; sângele a părut că-mi încetineşte, îngroşându-mi-se în vene, însă inima îmi bătea nebuneşte. L-am luat cu mâna liberă pe după talie şi l-am privit în faţă, ochii lui negri fiind concentraţi şi buzele întredeschise.

Dacă ar fi putut să-mi citească gândurile acum, nu mi-ar fi părut rău. Ba chiar dimpotrivă.

O dată o dată o dată, mi se învârtea în cap iar şi iar, ca nişte scaieţi purtaţi de vânt prin deşert.

Nasul lui Gus a alunecat de-al lungul nasului meu până când răsuflarea lui mi-a atins buzele. Mi-am înfipt degetele în pielea lui, iar buzele lui s-au aruncat asupra alor mele. Avea gust de cafea şi de ţigară, iar eu nu mă puteam sătura.

L-am tras cu putere spre mine. Raftul mi-a intrat în spate, în timp ce mâinile lui s-au ridicat de-o parte şi de alta a feţei mele, ridicându-mi gura către a lui pentru mai mult. Fiecare sărut, fiecare atingere era dură şi caldă, ca el. Mâna lui mi-a coborât pe piept şi mi-a cuprins sânul, frământându-l uşor pe când ne tot izbeam unul de altul, încercând să ajungem mai aproape decât era posibil. Raftul a scârţâit uşor atunci când m-a împins în el, iar Gus a râs lipit de gura mea, ceea ce m-a făcut să-l doresc şi mai mult.

Mi-am înfipt mâna în părul lui, iar gura lui a coborât în josul gâtului meu, înceată şi flămândă. Mâinile lui au ajuns uşor pe talia mea, strecurându-mi-se pe sub tricou. Una s-a cuibărit în curbura taliei mele, cealaltă a alunecat pe sub sutien. La început era blând, dar apoi m-am ridicat înspre el, iar strânsoarea lui a devenit mai puternică, făcându-mă să scâncesc.

Presiunea s-a risipit apoi. El s-a tras în spate, răsuflând cu greu.

– Te-a durut? mi-a şoptit el.

Eu am scuturat din cap. Era departe de a mă durea. Mi-a atins încă o dată faţa, o atingere blândă pe care a transformat-o apoi într-un sărut pe fiecare dintre tâmple. L-am apucat de marginea tricoului şi i l-am tras pe cap. De cum a căzut la podea, el m-a apucat din nou, palmele lui bătătorite alunecându-mi de-a lungul corpului, apucând materialul tricoului din mers, dându-mi-l jos. A aruncat tricoul deoparte şi m-a scanat cu privirea, mult mai lent de data asta.

– Doamne, a spus el pe o voce gravă, răguşită.

Eu m-am străduit să nu zâmbesc.

– Te rogi la mine, Gus?

Privirea lui ca de cerneală s-a plimbat pe corpul meu până când mi-a întâlnit ochii. M-am arcuit sub atingerea mâinilor lui, în timp ce acestea mi s-au urcat pe spate, desfăcându-mi sutienul. Muşchii bărbiei lui s-au tensionat şi relaxat la loc după ce a înghiţit.

– Cam aşa ceva.

Zâmbetul mi s-a transformat într-un geamăt slab pe când el şi-a strecurat două degete pe sub bretelele sutienului meu, dându-mi-le uşor jos de-a lungul braţului. Mi s-a oprit respiraţia când degetul lui mare a început să-mi coboare pe sân, conturându-i forma. În cele din urmă, şi-a strecurat palma pe sub sutien şi a început să mă maseze. Trupul mi se unduia în ritmul mişcărilor lui, răspunzându-i la atingeri.

Colţul gurii i-a tresărit uşor când m-a privit din nou. Mi-a dat jos şi cealaltă bretea a sutienului, care a căzut între noi. Numai senzaţia privirii lui pe pieptul meu mă făcea să freamăt, ca şi cum aş fi putut să mă mulez pe ea, să mă frec de ea.

Aveau să existe urmări. Asta avea să se dovedească a fi o idee proastă.

El a făcut un pas înainte, lipindu-se de mine. Eu i-am tras şoldurile şi mai aproape.

Capitolul 21. Masa festivă

Mâinile lui Gus au coborât de-a lungul corpului meu, conturându-mi fiecare linie şi fiecare curbură.

– Eşti aşa frumoasă, January, mi-a şoptit el, sărutându-mă şi mai tandru. Eşti al naibii de frumoasă, eşti ca afurisitul de soare!

Gura lui a coborât încă o dată în josul trupului meu, sărutând toate acele locuri pe care le atinsese mai devreme. Nu era destul. Unghiile mele s-au înfipt cu disperare în spatele lui, iar el m-a smuls de lângă raft şi m-a ghidat înspre congelatorul de lângă, chinuindu-se din răsputeri să-mi desfacă nasturii de la pantaloni. M-am ridicat puţin ca să poată să mi-i tragă peste coapse, iar pe când s-a îndreptat, mâinile lui au alunecat în susul picioarelor mele, strecurându-mi-se pe sub marginea chiloţilor şi afundându-mi-se în piele. M-am arcuit sub el, iar el m-a tras de coapse înspre şoldurile lui, gura mişcându-i-se înfrigurată peste a mea.

– Dumnezeule, January! a exclamat el.

Dorinţa mi-a înăbuşit glasul, devenind o răsuflare icnită când am vrut să răspund.

Încetasem să mai fim blânzi unul cu celălalt. Eu nu mă puteam domoli cât să fiu atentă cu el, şi nici nu mai voiam să fie atent cu mine. I-am desfăcut pantalonii şi i-am dat jos. Una dintre mâinile lui mi s-au strecurat printre picioare, iar el a scos un geamăt. Cealaltă s-a înfipt în şoldul meu, în vreme ce gura lui îmi explora abdomenul. Mâinile lui mi-au coborât apoi pe coapse, iar eu m-am apucat de marginile congelatorului, timp în care el s-a lăsat în jos între picioarele mele să mă guste. Am început să respir din ce în ce mai repede, presiunea crescând pe dinăuntrul meu. Degetele lui se afundau în pliurile şoldurilor mele, iar numele lui mi-a scăpat de pe buze. El m-a apucat de şolduri, de fund. Tremuram sub atingerile lui, dar nu-mi era de ajuns. Îl voiam pe *el*. Mi-am dat seama că gândisem cu voce tare abia atunci când mi-a răspuns:

– Şi eu te vreau, January.

S-a îndreptat şi m-a tras pe marginea congelatorului, ridicându-mi genunchii de-o parte şi de alta a corpului său.

– Gus, am spus eu cu răsuflarea tăiată, iar el şi-a ridicat privirea la mine, fierbinţeala pulsându-mi pe sub piele. Ai prezervativ?

I-a luat vreun minut să răspundă, ca şi cum creierul lui traducea dintr-o altă limbă. Ochii îi erau încă întunecaţi şi flămânzi, iar mâinile lui mă strângeau încă de coapse.

– Aici? a făcut el. În subsolul casei de vacanţă a tatălui tău?

– Mă gândeam mai degrabă în buzunarul tău, am răspuns, gâfâind încă.

El a râs, un zgomot uşor gâtuit.

– Cum te-ai fi simţit dacă aş fi adus prezervative ca să-ţi vorbesc despre salata de cartofi?

– Uşurată, am răspuns.

– Nu am ştiut că asta urma să se întâmple, a spus Gus, trecându-şi neliniştit o mână prin păr, în timp ce cu cealaltă mă ţinea încă aproape dureros de strâns. Hai alături. Am câteva.

Ne-am uitat lung unul la celălalt preţ de o clipă, după care am început să ne strângem hainele de pe podea şi să ne îmbrăcăm. Pe când fugeam în sus pe scări, Gus m-a apucat de fund:

– Doamne, a repetat el, îţi mulţumesc pentru această zi! Şi ţie, Jack Reacher.

Nu ne-am mai deranjat în privinţa pantofilor, doar am zbughit-o afară pe uşă şi am traversat în fugă curtea. Eu am ajuns prima în dreptul uşii, după care m-am întors, tocmai când Gus urca treptele. A scos un hohot de râs răguşit la vederea mea şi a scuturat din cap, prinzându-mă de şolduri şi sărutându-mă din nou, lipindu-mă de uşă.

Mi-am trecut degetele prin părul lui, uitând unde ne aflăm, uitând orice altceva în afară de mâinile lui alunecând pe mine şi de limba lui desfăcându-mi buzele, în timp ce încercam să ating cât mai mult din el. Mi-a scăpat atunci un scâncet mic, nesatisfăcut, iar el s-a întins pe după şoldul meu ca să apese clanţa şi să mă conducă cu spatele în casă.

Nici trei paşi n-am făcut, că el mi-a şi dat tricoul jos, apoi pe al lui. M-a întins uşor pe masa de la perete în timp ce-mi desfăcea nasturii de la pantaloni, mâinile lui alunecându-mi pe şolduri şi pe coapse pe măsură ce trăgea de material, lăsându-l să cadă la podea, ca apoi să vină între genunchii mei.

M-am ridicat din nou înspre el, în timp ce el își trecea mâinile peste sânii mei, prinzându-mă de sfârcuri. Cu picioarele strânse în jurul lui, m-a ridicat de pe masă şi s-a rotit ca să mă proptească de bibliotecă. Mâinile lui mi s-au înfipt în coapse, iar eu m-am arcuit de-a lungul bibliotecii ca să-mi trec şoldurile peste ale lui.

Nu e de ajuns, nici pe departe.

S-a descheiat la pantaloni şi i-a dat jos chiar sub mine. Mâna mi s-a dus la umflătura din chiloţii lui, apăsând-o fără vreun efect. M-a sprijinit mai bine de raft şi i-a dat şi pe aceia jos.

Aproape că era prea mult să-l simt pe mine. Pe când îmi ondulam şoldurile peste ale lui, mi-a scăpat un geamăt. El m-a prins cu mâna lui mare şi mi-a şoptit apăsat în piele.

– *La dracu'*, January!

Vocea lui răguşită mi-a făcut pielea de găină. Şi-a întins mâna liberă înspre raftul de la nivelul umărului meu, până când a dat de un borcan albastru pe care-l zăream cu colţul ochiului.

A luat de acolo un prezervativ, iar eu am râs fără să vreau:

– O, Doamne, i-am murmurat în ureche. Mereu faci sex pe bibliotecă? Cărţile tale sunt în spatele meu, e o chestiune de ego?

El s-a tras înapoi, zâmbind pieziş în timp ce a rupt cu dinţii ambalajul:

– E ca să am drum liber spre uşă, deşteapto.

Strânsoarea i s-a relaxat, iar el s-a tras înapoi câţiva centimetri.

– E o premieră şi pentru mine, dar, dacă nu-ţi place, putem oricând să aşteptăm până când găsim o peşteră bună de pe plajă într-o zi ploioasă.

L-am apucat cu nesaţ, prinzându-i buza de jos între dinţi înainte să se mai îndepărteze. A anulat distanţa dintre noi, sărutându-mă lacom, timp în care şi-a pus prezervativul. Mâinile lui s-au întors pe talia mea, de data aceasta blânde şi uşoare, ţintuindu-mă într-un sărut lent şi senzual, în vreme ce eu tremuram de nerăbdare.

Prima lui pătrundere a fost agonizant de lentă, tot trupul meu strângându-se în jurul lui. Mi-am reluat suflul, stele scăpărându-mi pe sub pleoape, surprinsă de mărimea lui şi de valul de plăcere pe care îl reverbera.

– Doamne! am gemut eu, în timp ce el mă pătrundea.

– Te rogi la mine? m-a tachinat el la ureche, trimiţându-mi un fior de-a lungul spinării.

Nu mai suportam lentoarea. M-am împins în el, cu forţă, cu disperare, iar el mi-a răspuns cu aceeaşi intensitate.

M-a luat de lângă bibliotecă şi s-a întors ca să se aşeze pe canapea, trăgându-mă deasupra lui în timp ce el s-a lăsat pe spate. I-am şoptit numele pe când se împingea în mine, mâinile lui ţinându-mă de mijloc. M-am aplecat peste el, înfigându-mi mâinile în canapea în încercarea de a nu termina. Gura lui mi-a găsit sânul, iar un val ameţitor de căldură şi dorinţă m-a străbătut.

– De când te vreau! a şuierat el, strângându-mă ferm de fund.

M-a cuprins un fior când i-am auzit vocea răgușită.

– Şi eu pe tine. Încă din seara aia de la cinemaul în aer liber.

– Nu, a spus el ferm. Mult înainte de aia.

Simţeam o fluturare în piept, de parcă aş fi avut parte doar de un nor de sclipici înăuntrul corpului meu, iar muşchii mi s-au încordat ca o funie întinsă la maximum când Gus a continuat să şoptească: – Înainte să deschizi uşa, îmbrăcată cu rochia neagră şi încălţată cu cizmele înalte. Înainte să-ţi văd părul ud şi creţ la clubul de lectură.

El şi-a petrecut un braţ pe după mijlocul meu şi ne-am întors, iar eu mi-am înfăşurat picioarele în jurul lui, mângâindu-i gamba cu degetele. Continua să murmure, lipit de obrazul meu, cu vocea aceea răgușită care trecea prin mine ca un curent electric.

M-a sărutat pe maxilar.

– Şi înainte de afurisita aia de petrecere de la frăţie.

Stomacul îmi făcea tumbe, am încercat să răspund, dar cu una dintre mâini m-a prins de ceafă, pe cealaltă a lăsat-o să alunece până în centrul meu, în tot timpul ăsta unduindu-ne unul peste celălalt, pierduţi, totul în jur ceţos şi inutil.

– A! mi-a scăpat atunci când m-a pătruns mai cu putere, mai adânc şi, deodată, am juisat, fiind străbătută de valuri de plăcere în timp ce m-am strâns toată în jurul lui.

El s-a lăsat pe mine, îngropându-şi gura în gâtul meu, pe măsură ce ne detensionam, cu răsuflarea gâfâită şi cu muşchii tremurânzi.

S-a prăbuşit lângă mine, respirând din greu, un hohot răguşit ieşind din el pe când şi-a trecut braţul peste ochi şi a scuturat din cap.

– Ce-i? am întrebat eu, încă trăgându-mi răsuflarea.

M-am ridicat în capul oaselor, iar Gus a făcut la fel, luându-şi mâna de pe faţă ca să mă mângâie pe coapsă şi pe şold. S-a aplecat înainte şi mi-a sărutat umărul care lucea de transpiraţie, cuibărindu-şi acum faţa în partea aceea a gâtului meu.

– Mi-am amintit doar ce-ai spus despre bibliotecă, a zis pe o voce joasă.

Am început să râd şi eu şi m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mi capul de o pernă decorativă. Mâna lui Gus a trecut de la şold la abdomen, răsfirându-şi degetele pe el şi aplecându-se să-l sărute.

Îmi simţeam membrele extenuate şi moi, însă inima îmi bătea mai tare ca niciodată. Chiar dacă aş fi ştiut că avea să se întâmple ceva între mine şi Gus, nu mi l-aş fi închipuit niciodată ca unul care să te pupe pe burtă postcoital.

Ce înseamnă asta? m-am gândit, după care: *Încetează să mai încerci să găseşti câte un înţeles pentru orice!*

Şi-a lăsat capul pe pieptul meu, mâna lui trasând o linie, lentă şi uşoară ca o pană, înainte şi înapoi între şoldurile mele. Mi-a sărutat sânii, coastele, şi chiar şi în starea mea de relaxare aproape totală, am fost străbătută de un mic fior.

– Îţi ador corpul, a spus şi i-am simţit vocea reverberând pe pielea mea.

– Şi mie îmi place al tău, am zis, apoi i-am împuns în joacă cicatricea de pe buză. Şi gura ta.

El a zâmbit, pe urmă s-a sprijinit într-un cot, cu degetele încă răsfirate pe buricul meu.

– Chiar nu am venit în temniţa sexului ca să te seduc.

Eu m-am ridicat în capul oaselor.

– De unde ştii că nu te-am sedus *eu* pe *tine*?

Un zâmbet i-a apărut în colţul gurii.

– Pentru că n-ar fi fost nevoie.

Cuvintele lui mi-au răsunat în minte: *De când te-am dorit! Nu. Dinainte de asta*. Inima mi-a tresărit în piept, apoi încă o dată atunci când am auzit telefonul sunând.

– Rahat, a bombănit Gus şi mi-a sărutat abdomenul pentru o ultimă oară înainte să se dea jos de pe canapea.

Şi-a înşfăcat pantalonii de pe podea şi şi-a scos telefonul din buzunar.

Zâmbetul i-a pierit de pe faţă când s-a uitat la ecran, două linii de consternare apărându-i între sprâncenele negre.

– Gus? am întrebat eu, devenind brusc îngrijorată.

Când a ridicat privirea, părea puţin dezorientat. A închis gura, după care s-a uitat înapoi la telefon.

– Chiar îmi pare rău, a spus. Trebuie să răspund.

– O, am făcut eu, ridicându-mă şi brusc mi-am dat seama cât de goală eram. În regulă.

– Rahat, a exclamat el în barbă de data asta. Nu o să dureze decât câteva minute. Putem să ne vedem acasă la tine?

Eu m-am uitat la el, încercând să ascund rana care mi se deschidea în piept.

Şi ce dacă mă dădea afară imediat după sex ca să preia un apel misterios? Chiar mă aşteptasem la altceva?

Era în regulă. Trebuia să fie. Trebuia să fiu. Îmi ieşise din sistem acum. Aşa trebuia să funcţioneze.

– Sigur.

M-am ridicat şi mi-am adunat hainele. Înainte să-mi pun măcar tricoul, Gus era deja pe hol.

– Alo? l-am auzit spunând, apoi uşa dormitorului deschizându-se şi închizându-se, lăsându-mă pe dinafară.

Era unsprezece când am ajuns înapoi acasă. Eu şi Gus trebuia să plecăm curând la grătar. Pete îi spusese lui Gus că Sonya nu putea ajunge decât mai târziu, aşa că era cel mai bine pentru noi să ajungem în prima jumătate a aventurii de-o zi şi o noapte (joc de cuvinte intenţionat) şi să plecăm înainte de vinul desert şi de artificii. Când îmi spusese Gus asta, eu îi sugerasem să vin cu maşina mea, ca el să poată sta până la final.

– Glumeşti? făcuse el. Nu poţi să-ţi imaginezi de câte ciupituri de obraz mă salvezi pentru că vii. Nu o să rămân singur cu mulţimea aia pentru mai mult de treizeci de secunde.

– Şi dacă trebuie să mă duc la baie? întrebasem eu.

Gus ridicase din umeri.

– Te las acolo.

– Nu ai vreo patru sute de ani? replicasem eu. Pari puţin cam bătrân *şi* pentru ciupit de obraz, *şi* pentru teama inexorabilă de a fi ciupit de obraz.

– Oi avea eu patru sute, dar ele au cel puţin o mie peste mine şi gheare de vultur.

Era ciudat că această conversaţie avusese loc cu doar douăsprezece ore înainte de ce tocmai se întâmplase acum. Ceea ce mi-a transmis şi mai mulţi fiori pe şira spinării.

Gândul de a nu mai fi vreodată cu el mi-a trimis un junghi care mi-a reverberat în tot corpul.

O dată, asta era regula lui Gus. Iar data asta cu siguranţă avea să se pună la socoteală.

Era doar un apel important, mi-am spus. *Nu e vorba de regulă, nici de tine, nici de nimic.* Dar nu puteam fi sigură de asta.

N-am mai ştiut nimic de Gus până la 11.45, când mi-a dat mesaj: *Eşti gata în 5?*

Nici pe departe. Cu toate că îmi consumasem energia măsurând încăperea cu paşii, încă mai eram agitată din cauza a ceea ce se întâmplase şi a anxietăţii mele legate de limitele dintre mine şi Gus. Nu mă aşteptasem să o lase aşa, să-mi dea mesaj ca şi cum nu se întâmplase nimic, dar probabil ar fi trebuit.

Am oftat şi i-am răspuns *Sigur*, după care am dat fuga în dormitor să mă schimb într-o rochiţă albă de vară şi o pereche de sandale roşii pe care le cumpărasem de la magazinul de caritate unde donasem ultima oară. Mi-am prins părul, după care l-am lăsat înapoi liber înainte să mă machiez atât cât mai puteam în cele două minute care-mi rămăseseră.

Gus se aranjase şi el puţin. Părul îi era la fel de ciufulit, însă îmbrăcase o cămaşă suficient de neşifonată, cu mânecile suflecate în jurul antebraţelor. Doar l-am salutat scurt din cap înainte să ocupe scaunul şoferului.

M-am urcat şi eu lângă el, simţindu-mă de două ori mai stânjenită faţă de cum mă temusem că aveam să mă simt când îmi închipuisem una dintre versiunile acestui scenariu. *Iepuraş prost, iepuraş prost, iepuraş prost!* m-am admonestat singură.

Dar apoi mi-am amintit cum îmi sărutase abdomenul, atât de blând, atât de dulce. Oare şi aventurile de-o noapte – *de-o dimineaţă* – se simţeau atât de... atât de... reale?

M-am uitat pe fereastră şi am încercat să-mi fac vocea să pară (nu mi-a ieşit deloc; 0/10) cât mai degajată.

– E totul în regulă?

– Îhî, a răspuns Gus.

Am încercat să-i desluşesc expresia. Era dificil cu cineva atât de priceput la a-şi masca emoţiile. Ei bine, teoretic vorbind, era dificil să *nu* fii cu cineva atât de priceput la a-şi masca emoţiile.

Când am ajuns pe strada lui Pete şi Maggie, era deja plin de maşini. Gus a parcat după colţ şi m-a condus printr-o poartă laterală care se deschidea într-una dintre aleile care traversau grădina lor.

Am trecut pe lângă uşa din faţă, în loc să ocolim casa ca să ajungem la curtea din spate.

Un cor de voci s-a auzit atunci, strigându-l pe nume. După ce au terminat, Pete mi-a cântat şi mie numele, iar restul oaspeţilor i-au urmat exemplul. Erau pe puţin douăzeci de oameni, adunaţi în jurul câtorva mese de joc, la adăpostul unui spalier acoperit de iederă. Sticle de vin şi pahare roşii din plastic umpleau feţele de masă din hârtie cu steluţe şi, aşa cum fusese promis, o masă lungă din capătul curţii nu numai că era plină, ci *ticsită* cu platouri cu mâncare şi doze de bere.

– Iată-l şi pe frumosul meu nepot şi minunata lui însoţitoare!

Pete stătea în faţa grătarului, întorcând burgerii într-un sorţ pe care scria SĂRUTĂ BUCĂTARUL. Adăugase cu markerul „GLUMESC! Suntem căsătorite şi fericite!)“, iar Maggie purta propriul şorţ alb al cărui mesaj era în totalitate scris de mână: SĂRUTĂ GEOLOGUL. Oaspeţii erau adunaţi în jurul unei mese de joc de pe veranda din lemn de cedru din mijlocul grădinii lor de vis, iar dincolo de capătul verandei mai erau câteva risipite în jurul uriaşei piscine albastre.

– Sper că v-aţi adus costumele de baie, copii! i-a spus Pete lui Gus pe când s-a aplecat s-o îmbrăţişeze pe lângă spatulă. Ea l-a sărutat zgomotos pe obraji şi s-a dat înapoi: Apa e numai bună azi.

Eu m-am uitat înspre Gus:

– Gus chiar *are* un costum de baie?

– Teoretic vorbind, a intervenit Maggie, aplecându-se înainte să-şi sărute şi ea nepotul pe obraz, nu, nu are. S-a întors ca să mă sărute pe obraz, apoi a continuat: Dar, chiar şi aşa, păstrăm aici unul pentru el – când era mic, ai fi zis că era *peştişor*! Îl duceam la YMCA şi trebuia să setăm cronometrul ca să-l scoatem cu forţa afară din piscină, să nu facă pipi în ea. Ştiam că n-ar fi ieşit nici în ruptul capului din piscină de unul singur!

– Povestea asta este în totalitate inventată, a spus Gus. Nu s-a întâmplat niciodată.

– Jur pe inima mea, a făcut Maggie în stilul acela melancolic, visător al ei. Nu cred că aveai mai mult de şase ani. Îţi mai aduci aminte, Gussy? Când erai mic, tu şi Rose veneaţi cu noi la piscină o dată sau de două ori pe săptămână.

Faţa lui Gus s-a schimbat, ceva în ochii lui a murit, ca şi cum o uşă de metal s-ar fi închis dindărătul lor.

– Nu, nu-mi amintesc.

Rose? Numele adevărat al lui Pete era Posey, însemnând un mic buchet. Rose – trandafir – trebuie să fi fost sora ei, mama lui Gus.

– Ei bine, faptele rămân, a continuat Maggie. Îţi plăcea la nebunie să înoţi, fie că o mai faci şi acum sau nu, iar costumul tău de baie te aşteaptă în camera de oaspeţi.

Maggie m-a scanat de sus până jos şi a spus:

– Sunt sigură că găsim şi pentru tine ceva care să-ţi vină. Eu sunt lungă pe verticală. Şi pe orizontală. Dar tu eşti micuţă, n-ai zice?

– Nu m-am gândit că aş fi până vara asta.

Maggie m-a mângâiat uşor pe braţ şi mi-a zâmbit senin:

– Aşa păţeşti dacă trăieşti printre olandezi. Noi suntem toţi robuşti pe aici. Vino să faci cunoştinţă cu restul. Gussy, vino şi tu să saluţi.

Şi cu asta am fost călăuziţi prin curtea din spate a lui Pete şi Maggie. Gus părea că se cunoaşte cu toată lumea – majoritatea din facultate sau partenerii şi copiii celor de la universitatea din oraş, împreună cu cele două surori ale lui Maggie –, însă nu prea le spunea mare lucru în afară de un salut politicos din cap şi câteva cuvinte de bun găsit. Darcy, sora mai mică a lui Maggie, era cu peste zece centimetri mai înaltă decât ea, avea un păr blond pai şi nişte ochi mari şi albaştri, în vreme ce Lolly (prescurtare de la Laurel, mi s-a spus, fără să întreb) era cu mai bine de treizeci de centimetri mai scundă decât Maggie, având o siluetă de tip clepsidră şi o tunsoare bob de un cenuşiu-închis.

– Suferă de sindromul copilului mijlociu, mi-a şoptit Maggie, în timp ce ne-a condus pe mine şi pe Gus într-un alt ungher al grădinii, unde instalaseră nişte fotolii-sac. Majoritatea copiilor se aflau acolo, încercând să se distreze cum ştiau cu prietenii pe care părinţii şi bunicii lor li-i puseseră la dispoziţie pentru ziua aceea. Ei cel puţin se bucurau de avantajul de a-i avea pe cei doi labradori alergând vesel printre ei, făcând încercări nereuşite de a prinde fotoliile-sac care zburau prin aer.

– Sunt sigură că v-ar primi în jocul lor, ne-a spus Maggie după ce i-a făcut pe copii să ne spună cum îi chema şi „ai cui erau“.

Zâmbetul lui Gus s-a arcuit în felul acela rar şi impertinent pe când s-a întors spre ea:

– Cred că o să începem cu ceva de băut.

Ea l-a bătut uşor pe braţ.

– Se vede că eşti nepotul lui Pete! Haideţi să vă dau câte un pahar din punciul meu albastru renumit la nivel mondial!

A luat-o înainte, iar noi am urmat-o, Gus aruncându-mi o privire conspirativă prin care mă avertiza că băutura avea să fie groaznică, însă după drumul nostru tensionat încoace, până şi aia ar fi fost suficient ca să mă încălzească din creştet până în vârful degetelor de la picioare.

– Mai bine zis *rău famată* la nivel mondial! mi-a şoptit el.

– Hei, ştii din ce fel de piatră e făcută aleea asta? i-am şoptit înapoi.

El a scuturat din cap, nevenindu-i să creadă:

– Doar ca să ştii, dacă pui întrebarea aia, n-o să te iert niciodată.

Ne-am oprit din mers pe alee, într-un ungher format din frunziş luxuriant, ascunşi vederii celor din zona cu fotolii şi de pe verandă.

– Gus, e totul în regulă? am întrebat eu.

Preţ de o clipă, m-a privit intens, după care a clipit, iar expresia de pe faţa lui a dispărut, înlocuită apoi de o indiferenţă atentă.

– Da, nu e nimic.

– Şi totuşi, e un „nimic“, am zis.

Gus a scuturat din cap.

– Nu, nu e nici un „nimic“ în afară de punciul albastru, iar din ăla o să fie din plin. Încearcă s-o iei uşor.

Şi-a reluat mersul înspre verandă, lăsându-mă în urmă. Când am ajuns, Maggie avea deja două pahare pline-ochi pregătite pentru noi. Am luat o gură şi m-am străduit din răsputeri să nu mă înec.

– Ce e în ele?

– Vodcă, a spus Maggie voioasă, enumerând ingredientele pe degete. Rom cu cocos. Curaçao albastru. Tequila. Suc de ananas. Puţin rom normal. Îţi place?

– E grozav, am zis.

Mirosea ca o sticluţă deschisă de acetonă.

– Gusssy? a întrebat ea.

– E minunat, a răspuns el.

– Mai bun decât anul trecut, nu? a făcut Pete, abandonându-şi postul de la grătar ca să ni se alăture.

– Măcar are mai multe şanse să ia vopseaua de pe maşină dacă se varsă, a spus Gus.

Pete a izbucnit în râs şi l-a pocnit peste braţ.

– Ai auzit asta, Mag? Ţi-am spus că ar putea alimenta un avion cu reacţie chestia asta.

Maggie a zâmbit, neatinsă de bășcălia lor, iar soarele i-a luminat fața lui Gus numai bine cât să-i scoată la iveală gropița secretă, făcându-i ochii de culoarea aurie a chihlimbarului. Ochii aceia s-au întors spre mine, iar zâmbetul lui blând s-a lățit. Nu arăta ca o altă persoană. Ci mai relaxat, mai sigur pe el, de parcă în tot timpul acesta nu-i văzusem decât umbra.

În momentul acela, cum stăteam așa, m-am simțit de parcă aș fi dat peste ceva ascuns și sacru, mai intim chiar și decât ce se întâmplase între noi acasă la el. De parcă Gus ar fi tras la o parte perdelele de la ferestrele unei case pe care o admirasem și la al cărei interior visasem, dar și pe care-l subestimasem.

Îmi plăcea să-l văd așa pe Gus, împreună cu oamenii despre care știa că aveau să-l iubească mereu.

Abia făcusem dragoste cu el, dar dacă aveam să-l mai sărut din nou, voiam să fie fix versiunea asta a lui. Cea care nu se simțea atât de împovărată de lumea din jur, încât simțea nevoia să se sprijine ca să rămână la verticală.

– ...poate în primul weekend din august? am auzit-o pe Pete spunând.

Ea, Maggie și Gus se uitau cu toții la mine, așteptând răspunsul la o întrebare pe care nu o auzisem.

– E bine pentru mine, a spus Gus. January?

Încă arăta relaxat, fericit. Mi-am cântărit opțiunile: să fiu de acord cu ceva fără să am habar ce anume era acel *ceva*, să recunosc că nu fusesem atentă sau să încerc să obțin mai multe informații cu alte (posibil acuzatoare) întrebări.

– La... la ce oră? am întrebat, sperând că alesesem varianta bună.

Și o întrebare care avea logică.

– În timpul săptămânii, de obicei la șapte, dar având în vedere că e weekend, am putea oricând. Tot seara ar fi cel mai bine – la urma urmelor e o plajă, iar oamenii ar putea să citească stând tolăniți pe burtă în nisip.

– Cred că ar fi foarte interesant, a spus și Maggie, bătând ușor din palme. Ce faceți voi doi pare atât de diferit din afară, dar îmi închipui că mecanismele interioare sunt asemănătoare. E ca la labradorit și...

– Sănătate! a întrerupt-o Gus.

– Nu, Gussy, n-am strănutat, s-a oferit Maggie să clarifice. Labradoritul este o rocă – atât de frumoasă...

– Chiar este, a confirmat Pete. Arată de parcă e din spaţiu. Dacă ar fi să fac un SF, mi-aş imagina toată lumea ca fiind alcătuită din labradorit.

– Apropo de asta, a spus Gus, întorcându-şi privirea spre mine, iar eu mi-am dat seama că găsise o cale de a devia conversaţia de la subiectul rocilor: A văzut vreuna dintre voi *Contact* cu Jodie Foster? E un film al dracului de bun!

– Everett! a exclamat Pete. Limbajul!

Maggie a chicotit cu mâna la gură. Avea unghiile date cu o ojă lăptoasă pe care erau desenate stele cu albastru-deschis. Astăzi, unghiile lui Pete erau roşu-închis. Mă întrebam dacă Maggie fusese cea care o învăţase să-şi facă manichiura, un obicei de care se molipsise de la soţia ei. Dintotdeauna mi-a plăcut gândul ăsta, felul în care doi oameni începeau să devină unul singur. Sau, cel puţin, două părţi suprapuse, ca nişte copaci cu rădăcini întrepătrunse.

– Să revenim la eveniment, a spus Pete, întorcându-se încă o dată spre mine. Poate la şapte ar fi bine, ca să nu luăm prea mult din timpul de plajă.

– Sună grozav! am făcut eu. Ai putea să-mi trimiţi detaliile pe e-mail ca să confirm? Ca să-mi pot verifica mai bine agenda când ajung acasă.

– Nu ştiu detaliile. Nu trebuie decât să-mi spui la ce oră vrei să vii! Eu şi Maggie o să venim cu nişte întrebări foarte bune, a spus Pete.

Ezitarea mea trebuie să se fi văzut, fiindcă Gus s-a aplecat spre mine şi a zis:

– Îţi trimit *eu* e-mail.

– Gus Everett, am atâtea dovezi că ai un e-mail câte am şi că deţii propriul costum de baie, am zis.

El a dat din umeri şi a ridicat din sprâncene.

– Ei bine, mă bucur că nu-s singura, a spus Pete. Câte mesaje cu clipuri cu câini poţi trimite înainte să te întrebi dacă destinatarul nu încearcă să-ţi transmită ceva cu tăcerea lui?

Gus şi-a petrecut un braţ pe după gâtul lui Pete.

– Ţi-am spus: nu-mi verific e-mailul. Asta nu înseamnă că nu sunt în stare să trimit unul când mi se cere. Pentru un motiv bun.

– Clipurile cu câini sunt un motiv bun pentru aproape orice, a concluzionat Maggie.

– Şi ce nevoie avem de ele, de cele cu câinii voştri care aleargă de colo-colo? a întrebat Gus.

– Că tot vorbim de labradori, l-a întrerupt Maggie, spuneam despre labradorit...

Gus s-a uitat la mine cu un rânjet. Se dovedise că avusese dreptate. Trebuia, cu orice preţ, să evităm subiectul rocilor. Am pierdut firul conversaţiei la fel de repede pe cât trecea ea de la o rocă la alta, animată de fărâme de informaţii interesante care îi aduceau aminte de alte fărâme de informaţii interesante. După o vreme, până şi privirea (în mare parte de adoraţie) a lui Pete a părut să-şi piardă strălucirea.

– O, Doamnee! a făcut ea, puţin cam lipsită de delicateţe, când cineva a apărut de după casă. Mai bine m-aş duce să întâmpin oaspeţii!

– Dacă vrei să te duci să-i saluţi, i-a spus Gus lui Maggie, nu ne lăsa să te reţinem!

Pe faţa lui Maggie a apărut o expresie de şoc exagerat.

– Niciodată! a strigat ea, luându-l pe Gus de braţ. Mătuşa ta o fi o fire mai schimbătoare, dar pentru mine *nimeni* nu este mai important ca tine, Gussy! Nici măcar labradorii, dar nu le spune, desigur.

M-am aplecat spre Gus şi i-am şoptit:

– Nici măcar *labradoritul.*

El şi-a întors câţiva centimetri faţa către mine şi a zâmbit. Era atât de aproape, încât vedeam mare parte din chipul lui ca prin ceaţă, iar mirosul de punci albastru de pe buzele lui albastre mi-a provocat furnicături.

– Deci eu vin după labradori? a necăjit-o un bărbat de la masa de joc pe Maggie.

– Nu, Gilbert, nu fi prostuţ, a spus Pete, întorcându-se cu nou-veniţii şi cu un buchet frumos în mâini. Eşti pe *acelaşi loc* cu labradorii.

Gus s-a uitat la mine, iar zâmbetul lui s-a transformat într-o expresie şuie, gânditoare. Îl priveam cum se retrăgea în sinea lui şi am simţit brusc că mă apucă disperarea, încercând să-l apuc de orice parte a corpului ca să nu-l las să fugă. Apoi s-a uitat la mine.

– Cam am nevoie să elimin nişte punci albastru. Te descurci aici singură?

– Desigur, am răspuns. Doar dacă nu te duci înăuntru ca să ascunzi de fapt nişte poze cu tine de când erai bebeluş. Caz în care, nu, nu mă descurc aici singură.

– Nu asta o să fac.

– Eşti sigur? am insistat eu. Pentru că Pete o să-mi spună. Nu ai unde să le ascunzi.

I s-a ridicat un colţ al gurii, iar ochii i-au sclipit.

– Dacă vrei să mă urmezi în baie ca să fii sigură, e alegerea ta.

Mi s-a pus un nod în gât.

– Bine.

– Bine? Cum adică bine?

Fierbinţeala mi-a inundat din nou corpul sub privirea lui pătrunzătoare.

– Gus, am zis, ai vrea să vin în baie cu tine?

El a râs, dar nu s-a mişcat din loc. M-a cercetat de sus până jos, apoi a aruncat o privire rapidă către Pete. Când ochii i s-au întors asupra mea, zâmbetul îi pierise:

– E în regulă, a zis el. Mă întorc îndată.

M-a atins uşor pe braţ, după care s-a întors şi a intrat în casă, lăsându-mă îngrozită cum nu mai fusesem de mult. Ori poate de când mă îmbătasem mangă la clubul de lectură. Din păcate, mi-am închipuit că va trebui s-o apuc pe acelaşi drum acum, încercând să-mi alung din minte ceea ce tocmai se întâmplase.

Mă refuzase.

La câteva ore după ce mă avusese pe un raft cu scule *şi* unul cu cărţi, mă refuzase.

Asta era cumva mult mai rău decât cel mai rău scenariu pe care creierul meu îl concepuse atunci când cântărise avantajele şi dezavantajele de a începe ceva cu Gus.

Am aşteptat lângă uşile culisante din sticlă, cu faţa îngropată în băutură, preţ de câteva minute. Am tresărit când mi-a bâzâit telefonul. Un e-mail de la Gus. Inima a început să-mi bată nebuneşte, după care s-a pleoştit lamentabil când l-am deschis. Nu era nimic acolo în afară de: *Eveniment la Cărţile lui Pete, 2 august, 7 PM.*

M-am gândit atunci la ce spusese Maggie, despre cum eu şi Gus eram atât de diferiţi la exterior şi că „asta" avea să fie interesant. Eram destul de sigură că tocmai promisesem că aveam să particip la un eveniment împreună cu el.

Iepuraş prost, iepuraş prost, iepuraş prost. Petrecusem o lună stând aproape în permanenţă numai cu Gus. Dacă aş fi petrecut o lună întreagă cu o afurisită de minge de volei, îmi închipuiam că aş fi plâns şi eu văzând cum era luată de valuri.

Dar nu, nu era adevărat. Nu doar singurătatea şi tendinţele mele romanţioase mă aduseseră aici.

Îl cunoşteam pe Gus. Ştiam că viaţa lui e complicată. Ştiam că zidurile pe care le ridicase în jurul lui erau atât de groase încât mi-ar fi luat ani să le ştirbesc cât de cât şi că neîncrederea lui în oameni era foarte profundă. Ştiam că nu eram Fiinţa Magică, în stare să repare tot doar prin felul ei de a fi.

Până la urmă, ştiam exact cine e Gus Everett, dar asta nu schimba nimic. Pentru că, deşi probabil că nu ar fi învăţat niciodată să danseze în ploaie, pe Gus îl voiam. Doar pe el. Exact pe el.

Îmi pregătisem drumul pentru o inimă frântă, iar acum presupuneam că nu mai era nimic de făcut decât să mă pregătesc şi să aştept să mă lovească în faţă.

Capitolul 22. Călătoria

– O, haide, Gussy, intră!

Maggie a stropit cu apă înspre marginea piscinei, însă Gus s-a dat pur şi simplu un pas înapoi, scuturând din cap şi rânjind.

– Ce-i, ţi-e teamă să nu-ţi strici permanentul? l-a necăjit Pete de la grătar.

– Şi apoi să aflăm că ai permanent? am adăugat eu.

Când m-a săgetat cu privirea, am fost cuprinsă de un fior de plăcere, urmat de o dezamăgitoare realizare: costumul de baie lăbărţat, dintr-o singură piesă, pe care mi-l împrumutase Maggie mă făcea să arăt ca o acadea îmbibată de apă, prinsă în hârtie igienică.

– Poate că mi-e teamă că, odată intrat, nu o să mai seteze nimeni cronometrul ca să-mi aducă aminte să ies şi să folosesc toaleta, a spus Gus.

La celălalt capăt al piscinei, un băieţel deşirat şi o fetiţă dolofană s-au aruncat ca două ghiulele în apă din părţi opuse, stropindu-ne din plin şi pe noi. Gus şi-a întors privirea asupra mea:

– Şi apoi mai e şi asta?

– Ce? am făcut eu. Distracţie? Ţi-e teamă să nu te molipseşti?

– Nu, mi-e teamă că piscina e deja plină ochi de pipi. Dar voi două bucuraţi-vă de bălăceală.

Gus a intrat din nou în casă, iar eu m-am străduit să nu verific din minut în minut dacă a ieşit înapoi.

Maggie a găsit o minge de plajă şi am început s-o dăm de la una la alta. Destul de repede, s-a făcut ora patru, iar de vreme ce Sonya venea la cinci, m-am scuzat şi m-am dus să mă schimb. Maggie a ieşit şi ea sprintenă afară şi a luat prosoapele galbene pe care le lăsasem pe cimentul din jurul piscinei.

Mi-a pus unul pe umeri înainte să am timp să-l iau de la ea şi m-a condus înăuntru.

– Poţi folosi baia de la etaj, mi-a spus cu un zâmbet dulce care a părut *aproape* ca un semn din ochi.

– O, am făcut eu stânjenită, bine.

Mi-am strâns hainele şi am luat-o în sus pe scări.

Treptele scârţâiau, erau din lemn şi înguste. Se curbau pe la jumătatea drumului, ca apoi să mă lase în dreptul holului de la etaj. Baia era în capăt, o monstruozitate cu faianţă roz care era atât de urâtă, încât redevenea drăguţă. Pe o parte a holului erau două uşi, iar pe cealaltă o a treia, toate închise.

Era aproape timpul să plec. Aveam de gând să bat la toate până când l-aş fi găsit. Am încercat să nu mă simt ruşinată sau rănită, dar nu era uşor.

De la prima voastră discuţie serioasă, Gus a spus cât se poate de limpede că nu e exact genul de la care să aştepţi ceva, January.

Mi-am dat jos prosopul şi m-am îmbrăcat în baie, după care am ieşit şi am ciocănit uşor la prima uşă. Nici un răspuns, aşa că am avansat la următoarea din josul holului.

Un „Da?“ mormăit s-a auzit dincolo de ea şi am deschis uşa.

Gus stătea pe marginea patului dublu, cu picioarele întinse înainte şi cu spatele sprijinit de perete. La dreapta lui, jaluzelele erau parţial trase, lăsând să intre raze de lumină printre umbrele de pe podea.

– E timpul să plecăm? a întrebat el, scărpinându-se la ceafă.

M-am uitat prin încăpere la mobila neasortată şi la lipsa de plante. Pe noptieră era o lampă în formă de minge de fotbal, iar în faţa picioarelor patului se afla biblioteca mică şi albastră plină cu exemplare din cărţile lui Gus, atât ediţiile americane, cât şi cele străine.

– Ai venit aici să reflectezi la propria-ţi mortalitate? am întrebat, făcând un semn din cap înspre raftul cu cărţi.

– Doar mă doare capul, a răspuns el.

M-am dus înspre pat ca să mă aşez lângă el, însă s-a ridicat înainte să ajung.

– Mai bine mi-aş lua la revedere. La fel şi tu, dacă nu vrei să ajungi pe lista neagră a lui Pete.

Apoi a ieşit din cameră, lăsându-mă singură. M-am apropiat de bibliotecă. Pe ultimul raft se aflau patru fotografii înrămate. Una cu un bebeluş cu ochi negri înconjurat de nori pufoşi şi falşi, uşor blurată pe fundal. Următoarea era cu Pete şi Maggie, pe când erau cu vreo treizeci

de ani mai tinere, cu ochelari de soare pe cap şi cu un băieţel în sandale care stătea în picioare între ele. Deasupra capului său, între umerii lui Pete şi ai lui Maggie, se vedea puţin din castelul Cenuşăresei.

A treia fotografie era mult mai veche, un portret sepia al unei fete zâmbind larg, cu bucle negre şi o gropiţă în obraz. Cea de-a patra era o poză de echipă, fetiţe şi băieţei în echipament purpuriu, cu toţii aliniaţi lângă o Pete mai tânără şi mai slabă, cu un fluier la gât şi o şapcă trasă pe ochi. L-am găsit numaidecât pe Gus, subţirel, cu părul răvăşit şi cu un zâmbet ruşinat în colţul gurii.

Nişte voci au răzbătut atunci de la parter.

– ...eşti sigur că nu mai poţi sta? spunea Pete.

Am pus fotografia la locul ei şi am ieşit din cameră, închizând uşa în urma mea.

Am rămas tăcuţi în primele două minute din drumul spre casă, însă Gus a întrebat în cele din urmă:

– Te-ai simţit bine?

– Pete şi Maggie sunt minunate, am răspuns eu pe un ton rezervat.

– Chiar sunt, a confirmat Gus, încuviinţând din cap.

– Bine, am zis. Bun.

– Bun, a repetat Gus ca pentru sine, intrând pe drumul principal care ducea de-a lungul plajei.

Eu am râs, frustrată.

Privirea lui pătrunzătoare s-a întors spre mine, înmuindu-se puţin, dar şi-a încleştat gura şi nu s-a mai uitat la mine mai apoi.

Am privit clădirile care treceau în goană pe la geamul meu. Majoritatea afacerilor închiseseră pe ziua aceea, dar defilase o paradă cât fusesem la Pete şi comercianţii ambulanţi încă stăteau aliniaţi de-a lungul străzii, familii îmbrăcate în roşu, alb şi albastru roind în jurul lor cu pungi de popcorn şi morişti cu steagul Americii în mâini.

Aveam atât de multe întrebări, însă toate erau ca o nebuloasă, de neîntrebat. În propria mea poveste, nu voiam să fiu eroina care nu permite unor probleme stupide de comunicare să intervină în ceva care era vizibil bun, dar, în viaţa mea reală, simţeam că era mai bine să risc asta şi să-mi păstrez demnitatea decât să îi expun totul lui Gus până când avea să cedeze şi să recunoască faptul că nu mă voia aşa cum îl voiam eu.

Mai mult de o singură dată, mi-am spus eu amărâtă. *Ceva adevărat.*

Când am ajuns în dreptul curbei din faţa caselor noastre (mult mai târziu decât ar fi trebuit din cauza traficului pietonal crescut), Gus a

spus:

– Să-mi zici cum rămâne cu mâine.

– Ce e mâine? am întrebat.

– Călătoria la Noul Eden, a răspuns, descuind portierele. Să mă anunţi dacă mai vrei să vii.

Asta era tot? Devenise *complet* dezinteresat de mine, fie şi ca tovarăşă de cercetare?

El a ridicat din umeri şi a coborât din maşină. Asta era tot. Era ora cinci după-amiaza, iar noi o apucam pe drumuri diferite. Pe 4 iulie, când nu cunoşteam pe nimeni altcineva în oraş în afară de el şi de mătuşile lui.

– De ce n-aş vrea să vin? am întrebat, spumegând.

Ajunsese deja aproape de veranda lui. Şi-a întors capul şi a ridicat încă o dată din umeri.

– Vrei să vin? am vrut eu să aflu.

– Dacă vrei tu, a răspuns.

– Nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat dacă vrei să vin şi eu cu tine mâine.

– Vreau să faci orice vrei tu să faci.

Eu mi-am încrucişat braţele la piept.

– La ce oră, m-am răstit eu.

– Pe la nouă. Probabil că o să ne ia toată ziua.

– Super. Ne vedem atunci.

Am intrat în casă şi am început să mă plimb furioasă prin cameră, iar când asta nu mi-a mai fost de ajutor, m-am aşezat dinaintea calculatorului şi am scris cu furie până când s-a lăsat noaptea. Când n-am mai putut să scot nici un cuvânt plin de ură, am ieşit pe verandă şi am privit artificiile care se înălţau deasupra lacului, ploaia lor sclipitoare picând înspre apă asemenea unor stele căzătoare. Am încercat să nu petrec prea mult timp uitându-mă înspre Gus, însă strălucirea care venea de la calculatorul lui din bucătărie îmi mai atrăgea atenţia din când în când.

La miezul nopţii, încă mai lucram când Shadi mi-a dat mesaj: *Ei bine, asta a fost. Sunt îndrăgostită. Fi-mi-ar ţărâna uşoară!*

Şi mie.

#

M-am trezit când casa s-a cutremurat din pricina unui tunet şi m-am dat jos din pat. Era ora opt, însă încăperea era întunecată din cauza norilor de furtună.

Tremurând, mi-am luat halatul de pe scaunul măsuţei de toaletă şi m-am grăbit în bucătărie să pun apa la fiert. Fulgerele ca nişte despicături uriaşe se desprindeau din cer ca să lovească lacul învolburat, lumina lor răzbătând prin uşile din spate ca o serie de bliţuri ale unor aparate foto. Priveam totul cu stupoare. Nu mai văzusem o furtună deasupra unui ochi imens de apă decât poate în vreun film. Mă întrebam cum avea să afecteze asta planurile lui Gus.

Şi poate era mai bine dacă se întâmpla aşa. Dacă m-ar fi lăsat pur şi simplu baltă. Aş suna să anulez evenimentul de la librărie şi nu ne-am mai întâlni niciodată, el şi-ar respecta preţioasa lui regulă de a nu mai ieşi la întâlniri, iar eu aş putea să mă duc în Ohio şi să mă mărit cu un agent de asigurări, orice ar fi însemnat asta.

În spatele meu, ibricul a şuierat.

Mi-am făcut nişte cafea şi m-am pus să lucrez, încă o dată cuvintele revărsându-se afară din mine. Ajunsesem la patruzeci de mii. Lumea familiei începea să se destrame. Cea de-a doua familie a tatălui lui Eleanor îşi făcuse apariţia la circ. Mama ei avusese parte de o întâlnire neplăcută cu un oaspete şi era mai nervoasă ca oricând. Eleanor se culcase cu băiatul din Tulsa şi fusese prinsă furişându-se înapoi în cortul ei, însă mecanicul, Nick, o acoperise.

Cât despre clovni, aceştia aproape că fuseseră daţi afară după un moment intim în pădurea din spatele bâlciului, motiv pentru care se luaseră la ceartă. Unul dintre ei se dusese apoi la barul din oraş, sfârşind prin a-şi petrece noaptea într-o celulă.

Nu ştiam cum aveau să se aranjeze lucrurile, dar ştiam că era nevoie să se înrăutăţească puţin mai mult. Între timp, se făcuse 1.30 şi eu nu primisem nici un semn de la Gus. M-am dus şi m-am aşezat pe patul nefăcut, uitându-mă pe fereastră, înspre studioul lui. Puteam zări lumina galbenă şi caldă a lămpilor cu abajur răzbătând prin geam.

I-am dat mesaj: *Vremea asta o să-ţi facă probleme cu cercetarea?*

Probabil că nu va fi un drum confortabil, dar eu tot mă duc, a răspuns el.

Eu mai sunt invitată? am întrebat.

Desigur. Apoi, un minut mai târziu: *Ai bocanci?*

Nici pomeneală.

Ce mărime porți?

38, de ce? Crezi că purtăm aceeași mărime?

O să împrumut unii de la Pete, a răspuns. *Asta dacă mai vrei să vii.*

Doamne DUMNEZEULE, încerci să mă dai afară din treaba asta? am scris înapoi.

I-a luat mai mult decât de obicei să-mi răspundă, iar așteptarea a început să-mi facă rău. Am folosit timpul ca să mă îmbrac. În cele din urmă, a răspuns și el. *Nu, doar că nu vreau să te fac să te simți obligată.*

Am șovăit, neștiind ce să fac. Apoi mi-a mai dat un mesaj: *Firește că vreau să vii, dacă vrei.*

Nici un firește, i-am scris, furioasă și ușurată deopotrivă. *Nu ai clarificat deloc acest aspect.*

L-am clarificat acum? a întrebat el.

PUȚIN mai bine.

Vreau să vii, mi-a scris.

Atunci fă rost de bocancii ăia.

Poți să-ți iei și laptopul, dacă vrei, a răspuns el. *S-ar putea să stăm mai mult.*

Douăzeci de minute mai târziu, Gus a claxonat de la bordură, iar eu mi-am pus pelerina de ploaie și am fugit prin furtună. S-a întins să-mi deschidă portiera înainte să ajung, iar eu am trântit-o în urma mea, trăgându-mi gluga de pe cap. În mașină era cald, geamurile aburite, iar bancheta din spate era plină cu lanterne, un rucsac uriaș, încă unul mai mic și o pereche de bocanci plini de noroi, cu șireturi roșii. Când m-a văzut că mă uit la ei, Gus m-a întrebat:

– Sunt mărimea 39, crezi că e bine?

Când mi-am întors privirea spre el, mi s-a părut că tresare, dar a fost o reacție atât de imperceptibilă, încât mi-am zis că poate mi-am închipuit-o numai.

– Din fericire pentru tine, mi-am luat o pereche în plus de șosete, pentru orice eventualitate.

Am scos șosetele făcute ghem din buzunarul pelerinei și le-am aruncat înspre el. El le-a prins și le-a întors pe-o parte și pe alta în mâini.

– Ce-ai fi făcut dacă erau prea mici?

– Mi-aș fi tăiat degetele mari, i-am răspuns.

În sfârşit, a schiţat şi el un zâmbet şi m-a privit printre genele negre şi dese. Părul îi era dat de pe frunte, ca de obicei, iar câteva picături de ploaie îi ajunseseră pe piele atunci când sărisem în maşină. A înghiţit, i-a apărut gropiţa din obraz, apoi a dispărut din vedere.

Uram ce-mi făcea chestia asta. Un mic morcov n-ar trebui să-mi anuleze instinctul din creierul meu de iepuraş prost care ţipa FUGI.

– Eşti gata? m-a întrebat Gus.

Am dat din cap că da. El şi-a îndreptat capul înainte şi am pornit la drum. Ploaia se domolise suficient cât ştergătoarele să poată scârţâi lent de-a lungul parbrizului, iar noi ne-am găsit un ritm destul de confortabil, vorbind despre cărţile noastre, despre ploaie şi despre punciul albastru. Peste ultimul am trecut destul de rapid, aparent nici unul dintre noi nedorind să abordeze subiectul zilei de ieri.

– Şi unde mergem? am întrebat eu după o oră, când a coborât de pe autostradă.

După calculele mele, până la Noul Eden mai era vreo oră de mers.

– Nu e un loc de ucis, m-a asigurat el.

– E o surpriză?

– Dacă vrei tu să fie, este. Dar posibil să fie una dezamăgitoare.

– Cel mai mare ghem de lână din lume? am încercat eu să ghicesc.

El s-a uitat la mine cu ochi mijiţi.

– Te-ar dezamăgi aşa ceva?

– Nu, am zis. Am crezut că tu ai *crede* că m-ar dezamăgi.

– Sunt anumite minuni cu care nici un bărbat nu se poate confrunta fără să verse o lacrimă, January. Iar printre ele se numără un ghem uriaş de lână.

– Bine, atunci poţi să-mi spui.

– Punem benzină.

– OK, ce dezamăgire, am spus privindu-l fix.

– Aşa, ca-n viaţă.

– Hai, nu începe iarăşi!

Abia după încă o oră, Gus a ieşit de pe autostradă în apropiere de Arcadia. Am mai mers vreo douăzeci şi ceva de kilometri pe drumuri împădurite cu două benzi, după care a oprit pe o margine noroioasă de drum şi mi-a spus să-mi pun laptopul în geanta impermeabilă.

– Spune-mi încă o dată că ăsta nu e un loc de ucis, am zis.

Din câte îmi dădeam seama, nu era nimic aici în afară de povârnişul de la dreapta noastră şi de copacii din vârful lui.

– O fi al *cuiva*, a spus Gus, coborând din maşină, după care s-a întins înapoi în spate. Dar nu al meu. Acum schimbă-ţi încălţămintea.

Gus a luat rucsacul mai mare şi una dintre lanterne, lăsându-mă pe mine să le iau pe celelalte după ce mi-am pus şosetele şi bocancii.

– Pe aici, a strigat el, luând-o drept în susul povârnişului noroios înspre pădure.

S-a întors să-mi ofere o mână de ajutor, însă, după ce am alunecat în noroi de trei ori, a reuşit să mă pună pe picioare pe o potecă. Sau cel puţin părea să fie o potecă, deşi nu era nici un semn sau vreun alt motiv vizibil pentru ca o potecă să înceapă fix de-acolo.

Pădurea era cufundată în linişte, exceptând tropotul paşilor şi răsuflarea noastră şi picuratul de pe fundal al ploii care lovea frunzele. Mi-am ţinut gluga pe cap, cu toate că ploaia ajungea la noi sub forma unei burniţe fine. Mă obişnuisem cu albastrul şi cenuşiul lacului, cu auriul soarelui revărsându-se pe oglinda apei şi pe vârfurile copacilor, însă aici toate culorile erau pline şi întunecate, fiecare nuanţă de verde găsindu-se în cea mai saturată versiune a ei.

Mă simţeam mai împăcată decât în ultimele două zile, dacă nu tot anul. Indiferent de ce ciudăţenie se petrecea între mine şi Gus, aceasta fusese pusă pe pauză pe când rătăceam prin acel templu al liniştii din inima pădurii. Transpirasem în jurul subraţului, de-a lungul liniei părului şi prin lenjerie, asta până când m-am oprit şi mi-am dat jos pelerina. Fără nici un cuvânt, Gus s-a oprit şi şi-a dat-o şi el jos pe a lui. I-am zărit o porţiune subţire din abdomen pe când tricoul i se prinsese de umeri. Mi-am întors privirea când şi l-a tras înapoi în jos.

Ne-am ridicat rucsacurile şi ne-am văzut de mers. Coapsele începuseră să mă ardă, iar transpiraţia şi ploaia îmi lipiseră bluza şi blugii de piele. La un moment dat, ploaia s-a înteţit din nou, iar noi ne-am adăpostit câteva minute într-o peşteră nu foarte adâncă până când aversa s-a dus. Era greu de spus cât timp trecuse din cauza cerului gri, dar trebuie să fi petrecut pe puţin două ore înaintând prin pădure până când, în cele din urmă, copacii s-au împuţinat, iar scheletul ars al coloniei Noul Eden a ieşit la iveală.

– Rahat! am şoptit eu, oprindu-mă lângă Gus, care a încuviinţat din cap. L-ai mai văzut?

– Doar în poze, a răspuns, pornind apoi către cea mai apropiată cărare înnegrită de fum.

Focul acesta, spre deosebire de primul iscat de lovitura fulgerului, nu fusese un accident. În urma anchetei poliţiei, se descoperise că fiecare clădire fusese stropită din plin cu benzină. Profetul, un bărbat care-şi spunea părintele Abe, murise în faţa ultimei clădiri care luase foc, lăsând autorităţile să speculeze că el fusese cel care incendiase totul.

Gus a înghiţit cu greu. Vocea îi era răguşită atunci când a arătat cu degetul cărarea din dreapta.

– Acolo era dormitorul bebeluşilor. Copiii au fost primii care s-au dus.

S-au dus, m-am gândit eu.

Au ars, mi-am spus.

M-am întors cu spatele ca să nu las să se vadă că-mi venea să vomit.

– Oamenii sunt absolut îngrozitori, a spus Gus vag în spatele meu.

Am înghiţit acidul gastric din gât. Ochii îmi ardeau. Interiorul nasului îmi ardea. Gus a privit peste umăr înspre mine, iar privirea i s-a îmblânzit.

– Vrei să montezi cortul? Trebuie să fi văzut faţa pe care am făcut-o, pentru că a adăugat rapid: Ca să ne putem folosi computerele. A făcu un semn din cap către cerul întunecat, în timp ce-şi dădea rucsacul jos de pe umeri. Nu cred că ploaia asta o să treacă prea curând.

– Totuşi, nu aici, am spus. Pare greşit să pui un cort în locul ăsta.

El a aprobat din cap şi am continuat să ne mişcăm, am mers până când n-am mai văzut ruinele. Până când am fost aproape să mă pot preface că suntem într-o pădure diferită, departe de ceea ce se întâmplase la Noul Eden.

În timp ce Gus a scos beţele de cort din geantă, am venit să-l ajut. Mâinile îmi tremurau, atât de frig, cât şi de neliniştea de a fi aici, şi mi-am concentrat toată atenţia pe montarea cortului, blocând amintirea resturilor arse ale cultului.

Atenţia ne-a fost distrasă doar câteva minute, iar apoi cortul a fost montat, tot calabalâcul nostru băgat în siguranţă înăuntru, cu excepţia micului blocnotes şi a creionului pe care Gus le-a scos din buzunar în timp ce ne îndreptam spre ruinele cultului.

Mi-a aruncat o privire ezitantă pe care nu o puteam interpreta, apoi a pornit spre una dintre rulote, sau mai bine zis trei, care fuseseră lipite cu holuri din placaj şi prelate. Am înghiţit un nod şi l-am urmat, dar după câţiva paşi, s-a oprit şi s-a întors spre mine.

– Poţi să te întorci la cort, a spus el. Nu e cazul să vezi asta.

Mi s-a pus un nod în gât. Evident, nu voiam să văd ce era acolo.

Dar m-a deranjat că mi-a spus că nu era cazul să văd, în timp ce planifica în continuare să-l exploreze el însuşi. Mi-am dat seama că şi el ura să fie aici. Şi totuşi, iată-l, făcând faţă.

Aşa era el întotdeauna. Nu se ferea niciodată să privească. Poate credea că cineva trebuie să depună mărturie asupra întunericului sau poate că a sperat că, dacă se uita în abisul negru suficient de mult, ochii lui aveau să se obişnuiască şi ar vedea răspunsuri ascunse.

Acesta este motivul pentru care se întâmplă lucruri rele, ar spune întunericul. *Aşa are totul sens.*

Nu m-aş fi putut ascunde de asta. Nu l-aş fi putut lăsa pe Gus aici singur. Dacă el cobora în întuneric, eu aveam să leg o frânghie între noi şi să cobor cu el.

Am clătinat din cap şi m-am dus să stau în spatele lui, iar ochii lui întunecaţi s-au plecat spre mine ca să mă studieze, genele lui stropite de ploaie curbate în jos, întunecate şi grele pe obrajii măslinii.

Am vrut să spun atât de multe, dar tot ce am putut scoate a fost:

– Sunt aici.

Şi când am spus-o, fruntea i s-a încreţit şi maxilarul i s-a încordat şi m-a privit în acel mod special care mi-a făcut nodul din gât să urce cu un centimetru mai sus. A dat din cap şi s-a întors spre rulotă, înclinând bărbia spre ea.

– Casa părintelui Abe. Se pare că ar fi cerut sfatul unui grup de îngeri, aşa că avea nevoie de spaţiu.

Mi-am îndreptat privirea de la Gus la rulota acoperită cu funingine. M-a făcut instantaneu să mă simt ameţită şi dezarmată, de parcă aerul de aici era încă îmbibat cu dioxid de carbon şi cenuşă.

De ce se întâmplă lucruri rele? m-am gândit. *Cum să aibă sens?*

Dar nu mi-a apărut nici un adevăr măreţ. Nu exista nici un motiv întemeiat pentru ca acest lucru oribil să se fi întâmplat şi nici un motiv pentru care viaţa lui Gus să fi fost aşa cum era. La naiba, R.E.M. avea dreptate: fiecare persoană de pe planetă trebuia să sufere la un moment dat. Uneori, tot ce puteai face era să te ţii strâns unul de celălalt până când întunericul te scuipa înapoi afară.

Gus a clipit ca să-şi alunge ceaţa solemnă de pe ochi şi s-a ghemuit, echilibrându-şi blocnotesul pe genunchi şi mâzgălind notiţe, iar eu am stat lângă el, cu picioarele tremurând, dar cu ochii deschişi.

Sunt aici, am trimis un gând spre el. *Sunt aici și văd și eu totul.*

Ne-am mutat din loc în loc printre ruine, aşa, tăcuţi ca nişte fantome, Gus ferindu-şi notiţele de ploaia care ne murase hainele şi pielea până la os.

După ce am dat o dată roată întregului teren, s-a îndreptat înapoi spre rulota făcută din bucăţi a părintelui Abe, aruncându-mi o privire pentru prima dată în ultimele două ore.

– E frig, a spus el. Ar trebui să te întorci la cort.

Era frig, într-adevăr – vântul se înteţise şi temperatura începuse să scadă până când mi s-a părut că blugii sunt nişte pachete de gheaţă lipite de piele. Dar sub nici o formă nu-l credeam că de aceea mă împingea să plec.

– Te rog, January, a spus Gus încet şi asta m-a făcut praf.

Ce făceam? Îmi păsa de Gus, dar dacă nu voia să mă ţin de el, trebuia să-i dau drumul.

– Bine, am spus printre dinţii clănţănind. Te aştept în cort.

Gus a aprobat din cap, apoi s-a întors şi s-a îndepărtat. Cu o înţepătură în inimă, m-am întors la cort, am îngenuncheat şi m-am târât înăuntru. M-am ghemuit în poziţia fetală pentru a mă încălzi şi am închis ochii, ascultând picăturile de ploaie care băteau deasupra ţesăturii. Am încercat să-mi las toate gândurile şi sentimentele să alunece, dar în schimb păreau să se umfle din ce în ce mai tare în timp ce mă adânceam în somn, un val întunecat şi spumos de emoţii trăgându-mă spre un vis neliniştit. Aproape aţipisem când m-a trezit scârţâitul fermoarului. Gus stătea aplecat la intrare, apa picurând de pe el.

– Hei, am zis cu voce răgușită de somn.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am aranjat părul ud, în timp ce el a intrat şi a închis la loc fermoarul în urma lui.

– Scuze că a durat atât, a spus. A trebuit să fac poze amănunţite, să alcătuiesc o hartă şi toate cele.

S-a aşezat lângă mine şi şi-a descheiat pelerina de ploaie, pe care o îmbrăcase la loc după ce o luasem pe drumuri separate.

Eu am ridicat din umeri.

– E în regulă. Ai spus că o să dureze toată ziua.

El şi-a ridicat privirea spre tavan.

– Şi am vorbit serios. Toată *ziua*. Cortul a fost doar o măsură de precauţie. Prea multe ierni în Michigan.

Am dat din cap ca şi cum aş fi înţeles. M-am gândit că aş fi putut.

– Oricum, a zis, uitându-se în spate, la picioarele mele. Dacă ești gata, putem să ne întoarcem.

Am rămas tăcuți o clipă.

– Gus, am zis obosită.

– Da?

– Îmi spui ce se petrece?

El și-a încrucișat picioarele și s-a sprijinit în spate pe palme, privindu-mă fix. A tras aer adânc în piept.

– Care parte?

– Toată, am răspuns. Vreau să știu totul.

El a scuturat din cap.

– Ți-am zis. Poți să mă întrebi orice. Nu știu de unde să încep.

– În regulă, am zis, înghițind un nod de mărimea unui pumn. Care a fost treaba cu apelul?

– Treaba?

– Nu mă face s-o spun, am șoptit cu amărăciune.

Dar el continua să pară nedumerit. Am strâns din dinți și am închis ochii.

– Era Naomi?

– Nu, a răspuns, dar nu a fost un *Nu, cum să crezi așa ceva?* Ci a sunat mai degrabă ca un *Nu, dar încă mă mai sună*. Sau ca un *Nu, dar era altcineva pe care o iubesc.*

Stomacul mi s-a strâns, dar m-am silit să deschid ochii.

Gus a încruntat din sprâncene, o picătură de ploaie alunecând în josul obrazului său.

– Era prietena mea, Kayla Markham.

– *Kayla?* am repetat cu o voce tremurătoare, jalnică.

Markham de la liceu era o femeie, de fapt? Gus a părut deodată să înțeleagă.

– Nu e... e *avocata* mea. E și prietenă cu Naomi... se ocupă de divorțul nostru.

– O, am făcut eu pe un ton mic și stupid, exact cum mă simțeam și eu. *Prietena voastră comună* se ocupă de divorț?

– Știu că e ciudat, a spus, ciufulindu-și anxios părul. Adică ea e în totalitate nepărtinitoare. În fiecare an îmi organizează petrecerea mea uriașă de divorț, dar apoi văd poze cu ea și Naomi în Cancun timp de o

afurisită de săptămână. Nu discutăm niciodată despre asta, şi totuşi ea se ocupă de divorţul nostru şi e doar...

– Foarte ciudat?

El a răsuflat grăbit.

– Al naibii de ciudat!

O parte din presiunea pe care o resimţeam în piept se risipise, dar indiferent de ce era Kayla Markham pentru Gus, nu schimba cu nimic felul în care se comportase cu o zi în urmă. Vocea mi-a ieşit tremurătoare şi şoptită:

– Dacă nu e vorba de ea, atunci de ce încerci să scapi de mine?

Ochii lui s-au întunecat.

– January, a spus, scuturând din cap, nu asta fac.

– Ba da, am zis, începând să plâng. Mi-am tot impus să nu plâng, dar n-am reuşit. De cum a rostit cuvintele, mi-au ţâşnit lacrimile şi vocea mi s-a piţigăiat. M-ai ignorat ieri. Ai încercat să anulezi excursia de azi. M-ai trimis la cort când am vrut să rămân cu tine – n-ai vrut să vin. Ar fi trebuit să te ascult.

– January, nu. Gus mi-a cuprins faţa în palme, menţinându-mi privirea înlăcrimată în a lui. Nici vorbă, a spus şi m-a sărutat pe frunte. Nu era despre tine. Nici măcar puţin.

Mi-a sărutat obrazul stâng udat de lacrimi, apoi a prins cu buzele o lacrimă de pe obrazul drept.

M-a tras la piept, petrecându-şi braţele în jurul meu şi umplându-mă de o căldură umezită de ploaie, în timp ce şi-a cuibărit nasul şi gura în creştetul capului meu, sărutându-mă şi acolo.

– Mă simt ca o proastă, m-am smiorcăit eu. Am crezut că...

– Aşa a fost, a răspuns numaidecât, depărtându-se de mine. January n-am vrut să vii aici pentru că ştiam că o să fie greu. N-am vrut să petreci o zi întreagă între ruinele astea arse din vina mea. N-am vrut să te supun unei asemenea cazne. Asta-i tot.

Mi-a dat o şuviţă după ureche, iar gestul tandru m-a făcut să plâng şi mai tare.

– Dar nici la Pete n-ai vrut să vin, i-am spus, cu vocea întretăiată de suspine. M-ai invitat, pe urmă am făcut dragoste şi te-ai răzgândit.

I-au tremurat buzele, iar suferinţa i s-a arătat în ochi.

– Ba sigur că am vrut să vii, a şoptit el, iar lacrima care mi-a curs pe obraz mi-a şters-o cu degetul mare. Ascultă, divorţul a fost cât se poate de prost organizat. Am aşteptat ca ea să depună actele, dar nu a făcut-o şi

nu ştiu... nu a contat pentru mine, aşa că nu m-am interesat de asta până acum câteva săptămâni. Mi-a spus că va semna actele dacă ne întâlnim să bem ceva, aşa că m-am dus până la Chicago să o văd, iar după ce am plecat am crezut că totul fusese aranjat. Ieri, Kayla m-a sunat să-mi spună că Naomi s-a răzgândit. Voia mai multe detalii puse la punct – vreau să zic că singurele lucruri pe care le *deţinem* la comun sunt nişte oale de aramă supraevaluate, care sunt la ea, şi maşinile noastre. Nu ar trebui să fie atât de complicat, dar am amânat-o prea mult şi... Şi-a frecat gânditor faţa. Apoi Markham m-a întrebat ce mai e nou la mine şi i-am zis de tine, cum ai stat pe vară aici, iar ea a considerat că era o idee proastă...

– O idee proastă?

Stomacul mi s-a strâns. Asta nu sună deloc nepărtinitor. Sună cât se poate de părtinitor.

– Pentru că o să pleci, s-a grăbit Gus să adauge. Şi ea ştie... ştie cât de tare mă înnebuneşti şi cât de nebun am fost după tine la facultate şi...

– Ba n-ai fost! l-am contrazis eu. Nu ai vorbit niciodată cu mine!

El a scos un râset neamuzat.

– Pentru că mă urai! a strigat el. Ajungeam târziu la curs ca să mă aşez în funcţie de unde erai tu aşezată şi mă grăbeam să plec ca să merg cu tine, mă făceam că-mi scap cărţile pe jos ca în stilul celor trei nătărăi[10] atunci când rămâneai în urmă, aşa încât să fim doar noi doi, iar tu nu te uitai niciodată la mine! Nici măcar când lucram la ateliere poveştile tale şi eu vorbeam direct *cu* tine. Nu mi-am dat niciodată seama cu ce greşisem, iar când te-am văzut atunci la petrecere, când te-ai uitat în sfârşit la mine... asta voiam să zic! Mă comport ca un idiot în preajma ta.

Încercam să procesez informaţia, reluând în minte fiecare interacţiune pe care mi-o puteam aminti. Însă mai toate erau despre cum mă holbam eu la el, întorcându-mi privirea când mă observa, arzând de gelozie şi, da, de puţină dorinţă. Adică aş fi putut să cred că Gus mă dorise dinainte de petrecerea de la frăţie, fiindcă şi eu mă simţeam atrasă de el, dar restul nu prea se pupa.

– Gus, am zis, îmi criticai tot timpul poveştile. Mă luai în râs.

Nu cred c-am mai văzut vreodată un om mai şocat de ce auzea.

– Pentru că eram un tâmpit! a spus el, ceea ce nu era întocmai o explicaţie, dar pe urmă a continuat: Aveam douăştrei de ani şi mă comportam ca un ticălos elitist cu toată lumea, credeam că toţi sunt o pierdere de vreme, mai puţin tu. Am crezut că era clar ce simţeam pentru

tine şi pentru ce scriai tu. Asta e treaba, n-am ştiut ce gândeai pe atunci şi nici acum nu am habar...

– Ce ai zice că *înseamnă* faptul că ţi-am dat chiloţii jos?

El s-a tras de părul din vârful capului.

– Asta am tot încercat să-ţi spun. Nu ştiu cum ar trebui să meargă toate asta sau ce ar trebui să fac. Chiar şi înainte de Naomi... of, January, eu nu sunt ca Jacques.

– Asta ce mai înseamnă? am întrebat eu, iritată.

– Înseamnă că nu sunt genul cu care femeile vor să iasă la întâlniri, a spus el, frustrat. Niciodată n-am fost. Eu sunt genul cu care şi-o trag o dată şi îşi scriu SMS-uri la beţie şi se distrează puţin după ce termină o relaţie de şapte ani cu un doctor şi e în regulă, dar eu nu vreau să mi se întâmple asta cu tine, înţelegi? Nu pot.

Mi s-a pus un nod în gât, iar vocea mi s-a făcut mică, mică.

– Asta crezi tu? Că trec printr-o criză de identitate?

Mă apăsa privirea lui şi mi s-a părut pentru prima dată că îi pot privi sufletul prin ochi. Exact asta credea: că, la fel ca în cazul pariului, pentru mine Gus era un fel de încercare în timp ce luam o pauză de la adevărata January. Ca un fel de *Mănâncă, roagă-te, iubeşte*, dar pe invers şi care s-ar topi îndată ce s-ar stârni.

– Vreau să fiu ca Fabio ăla al tău afurisit de perfect, a spus Gus, dar nu sunt.

Nu sunt ca Jacques, spusese el, iar eu mă gândisem că îl insulta pe Jacques sau făcea băşcălie de mine că mă întâlneam cu unul de teapa lui, dar nu asta era problema.

Gus tot avea impresia că-i lipseşte ceva, ca o piesă pe care alţii o aveau şi care îi făcea pe cei din jur să rămână, să nu plece şi mi-a frânt inima puţin. Mi-a frânt inima gândul că, atunci când eram mai tineri, crezuse că nici nu mă uitam la el.

Am scuturat din cap.

– Nici nu vreau să fii Fabio, i-am zis, cu o voce plină de emoţie, ca şi cum ar fi fost cea mai mare prostie pe care o spuneam.

– Ba da, vrei, a spus Gus. Tot ce am făcut în ultimele 24 de ore te-a rănit, January. Vrei să te citesc şi eu nu pot. Vrei să îţi anticipez dorinţele şi eu nu pot.

– Nu, Gus! am izbucnit. Vreau să-mi *spui* ce simţi. Vreau să ştiu ce vrei *tu*.

– O să stric totul, a spus el neajutorat.

– Poate, am strigat eu, dar nu asta te-am întrebat. Spune-mi ce vrei, Gus, nu de ce crezi că n-o să ai niciodată chestia aia sau ce crezi că vreau eu sau de ce nu poţi să-mi dai ce vreau. Te rog să-mi spui ce vrei tu. Asta e tot ce-ţi cer.

– Te vreau pe *tine*, a spus el, în şoaptă. Te vreau pe tine, în toate felurile posibile. Vreau să te scot la întâlniri şi să mă joc cu tine cu o afurisită de minge de plajă într-o piscină, dar sunt o epavă. Sunt prins în mariajul ăsta cu o femeie care trăieşte cu alt bărbat, aşteptând să se termine. Iau pastile. Fac terapie. Încerc să renunţ de tot la fumat, ba chiar şi învăţ să meditez, la dracu'. Iar în tot timpul ăsta, în timp ce eu rămân un gunoi ambulant în flăcări, te vreau într-un fel pe care nu cred că vreunul dintre noi e în stare să-l gestioneze. Nu vreau să te rănesc şi nici nu vreau să trec prin durerea de a te pierde.

S-a oprit o secundă să-şi tragă răsuflarea. În lumina slabă din cort, faţa îi era brăzdată de umbre, însă ochii lui negri, lichizi, luceau de parcă ar fi fost aprinşi dinăuntru. A tras de câteva ori aer în piept, după care a murmurat slab:

– Asta nu înseamnă că nu te vreau, January – te-am vrut dintotdeauna. Înseamnă doar că vreau să fii fericită şi mă tem că nu voi fi persoana care să poată să-ţi ofere asta.

Intensitatea din privirea lui a fost înlocuită de ceva cald şi liniştit. I-am atins obrajii, iar el m-a privit în ochi, încă trăgându-şi răsuflarea după cât vorbise. O căldură îmi bolborosea în piept, revărsându-mi-se până în vârful degetelor. I-am strâns pielea uşor cu ele şi am închis ochii, lipindu-mi faţa de a lui.

– Atunci lasă-mă să fiu fericită cu tine, Gus, i-am zis şi l-am sărutat uşor, pentru că era un suflet rar şi plin de tandreţe.

Mâinile lui mi-au alunecat pe spate şi m-a lipit de el.

The Three Stooges – grup american de vaudeville şi comedie a cărui perioadă de activitate s-a desfăşurat intre anii 1922-1970

Capitolul 23. Lacul

Gus m-a întins uşor jos, cu mâinile încă pe gâtul meu, cu degetele strângându-mi uşor părul de acolo. L-am tras peste mine, în vreme ce cu mâinile mi-am apucat tricoul de margini, ridicându-mi-l în jurul coastelor. M-am împins de la pământ, iar el mi-a tras tricoul ud peste cap şi l-a aruncat deoparte. M-a sărutat din nou, lent şi apăsat, dens şi dur şi perfect. Împreună am încercat să scap de pantofi şi de blugi, iar el m-a tras în poala lui, încălecându-l aşa cum descoperisem că-mi place la nebunie.

– January, mi-a şoptit la ureche în beznă ca pe o incantaţie, ca pe o rugăciune.

Aş fi vrut să-i spun şi eu pe numele mic în întregime. Voiam ca Augustus să capete o altă însemnătate pentru el decât avusese până atunci, dar ştiam că asta avea să dureze, iar pentru Gus m-am gândit că puteam avea răbdare. Aşa că în schimb l-am sărutat din nou şi mi-am strecurat mâinile în susul abdomenului său cald, ridicându-i treptat tricoul umed, pe care l-am aruncat apoi peste al meu. Ne-am aşezat pe întuneric, privindu-ne, fără să ne grăbim şi fără ruşine.

În subsol am avut impresia că era un soi de cursă, cine devorează mai repede pe cine. Acum era diferit. Acum îl puteam studia pe Gus aşa cum îmi dorisem întotdeauna, savurând fiecare trăsătură şi fiecare unghi pe care îl zărisem doar, iar degetele lui trasau liniile taliei şi coastelor mele, studiindu-mi în acelaşi timp trupul cu privirea lui pătrunzătoare, caldă. Fiecare centimetru din mine pe care îl privea se aprindea drept răspuns, tot sângele din trup ridicându-se la suprafaţă să-i întâlnească privirea, aşteptând să fie atins de mâinile ori de gura lui.

M-a sărutat pe ceafă, pe gât, între sâni.

– Perfectă, mi-a şoptit pe piele.

Palma lui alunecă cu blândeţe în locul unde până mai adineauri fuseseră buzele lui. Şi-a ridicat privirea la mine:

– Eşti perfectă, a spus pe o voce joasă şi mi-a sărutat uşor buzele, atât de încet şi de înfierbântat încât am simţit că mă topesc pe dinăuntru.

Mi-a desfăcut sutienul şi mi l-a dat jos pe braţe, lăsându-l să cadă între noi, în timp ce ochii îi rătăceau de-a lungul meu. Eram amândoi uzi leoarcă, cu pielea lipicioasă de la ploaie.

El avea gust de aer curat, de pin, rouă, scorţişoară şi gustul lui personal. Ne-am dezlipit doar cât să-şi dea jos pantofii, iar eu m-am depărtat puţin de el atât cât să-şi scoată pantalonii şi boxerii, ca apoi să se asmută tot pe mine, gura lui explorându-mi interiorul coapselor în vreme ce şi-a strecurat mâinile în chiloţii mei. Şi-a îngropat faţa în abdomenul meu, retrăgându-le uşor. Am gemut când gura lui m-a atins în sfârşit şi m-am ridicat în întâmpinarea lui. Mâinile mele şi-au croit drum în părul lui, pe gâtul lui, urmând apoi pielea de găină pe care i-o stârnea atingerea mea.

L-am tras deasupra mea, iar mâinile lui mi-au încercuit sânii în vreme ce eu mi-am strâns picioarele în jurul lui, mişcându-mă lipită de el, făcându-l să tremure.

– Ai prezervativ? i-am şoptit, iar el s-a întins după rucsac şi a început să scotocească în el cu furie, timp în care eu mă arcuiam sub el, cerând cu disperare mai mult.

L-a găsit şi l-a desfăcut din ambalaj, iar câteva secunde mai târziu mă pătrundea, gura lui desfăcând-o larg pe a mea, mâinile lui peste tot prin părul şi pe pielea mea, răsuflarea lui în urechea mea, numele lui rezonând prin mine, vocea lui murmurându-mi numele în timp ce se unduia şi mai adânc în mine, trimiţând pulsaţii de extaz prin tot corpul meu.

Ploaia cădea în jurul nostru, iar eu am uitat de toate în afară de Gus, de toate în afară de momentul ăsta. M-am pierdut în el şi, în loc să încerc să mă conving că într-o zi totul avea să fie bine, m-am concentrat asupra faptului că, acum, totul era deja bine.

Mâinile lui Gus le-au găsit pe ale mele, iar pe când am fost cutremuraţi de presiunea crescândă, ni le-am întrepătruns, răsuflând din greu, strângându-ne şi tremurând. Nu mi-a dat drumul nici după ce am terminat împreună. Ne-am întins unul lângă celălalt, sub pătura pe care a scos-o din rucsacul lui, cu mâinile strânse şi răsuflând în acelaşi ritm.

Am mai făcut sex de două ori în acea noapte – o oră mai târziu, când a întrerupt conversaţia pe care o aveam despre evenimentul lui Pete ca să

mă sărute, apoi încă o dată mai târziu, într-o ameţeală visătoare, când ne-am trezit unul lângă celălalt, încă îmbrăţişaţi şi goi în întuneric.

După ce am terminat atunci, el a scos o pungă cu chipsuri de porumb şi două batoane de ciocolată din rucsac, împreună cu aceleaşi două sticle de buzunar pe care le avusese şi la seara dansantă.

M-am sprijinit într-un cot şi m-am uitat la el cum aprinde lanternele, lumina învăluindu-l în nuanţe de roşu şi auriu. A întins chipsurile spre mine.

– Măsură de precauţie? am zis, arătând cu capul înspre provizii.

Gropiţa lui Gus s-a adâncit. Mâinile lui mi-au mângâiat braţul, alunecându-mi apoi de-a lungul claviculei.

– Una optimistă, a răspuns. M-am făcut şi eu optimist.

Degetele lui au ajuns apoi pe bărbia mea, înclinându-mi uşor capul ca să mă sărute din nou pe gât. Cu cealaltă mână m-a luat de bărbie şi m-a sărutat apăsat, lent, savurându-mă. După ce s-a retras, cu degetele încă în părul meu şi cu degetul mare mângâindu-mi uşor buza de jos, m-a întrebat:

– Eşti fericită, January?

– Extrem de fericită, i-am zis. Tu?

El m-a strâns la piept şi m-a sărutat pe frunte. Vocea lui răguşită mi-a răsunat în ureche:

– Sunt atât de fericit.

#

De dimineaţă, ne-am strâns hainele umede, am împachetat şi ne-am dus înapoi la maşină. Cerul era senin, iar Gus a pornit radioul şi mi-a luat mâna, ţinându-mi-o pe schimbătorul de viteze, acoperiţi de petele de lumină care pătrundeau printre copaci şi prin parbriz.

Am simţit de parcă l-am avut atunci pe Gus cel de la casa lui Pete. Iar eu m-am simţit mai mult ca January de dinainte, cea care putea să cadă fără teamă. M-am cercetat după strângerea aceea de stomac, senzaţia că aşteptam să cadă şi celălalt pantof. O puteam găsi, dacă mă străduiam, dar pentru prima oară nu îmi doream acest lucru. Momentul acesta merita toată durerea care avea să urmeze mai târziu şi am încercat să-mi repet asta până când am devenit sigură că aveam să-mi amintesc, la nevoie.

Gus şi-a luat mâna de pe schimbătorul de viteze şi a dus-o la gură, fără să se uite înspre mine.

Noaptea trecută ştiusem că toate astea ar putea să-mi scape printre degete, să se risipească în jurul meu. Pe jumătate, crezusem că avea să se întâmple când primele raze reci ale dimineţii ar fi pătruns în cort, iar Gus şi-ar fi dat seama ce făcuse sau, poate şi mai important de atât, ce spusese. În schimb, când a deschis ochii, mi-a zâmbit larg cu gura închisă şi m-a strâns la pieptul lui, cuibărindu-şi faţa în tâmpla mea şi sărutându-mă pe păr.

În schimb, iată-ne acum în maşina lui, Gus Everett ţinându-mă de mână, fără să-mi dea drumul.

Ceea ce se întâmplase acum două zile în biroul lui păruse o situaţie inevitabilă, o coliziune frontală în care ne îmbarcaserăm încă de la începutul verii. Şi totuşi, asta... era ceva la care nici nu-mi îngăduisem să visez.

Pe drumul înapoi spre casă, ne-am oprit să luăm micul dejun la un restaurant slinos de pe autostradă, moment în care m-am strecurat să o sun pe Shadi din baie. Surorile Fesului Bântuit (Ricky îl chema – trebuia să începem să-i spunem pe nume, dacă relaţia se dovedea de durată) îşi împărţeau camera cu Shadi, la insistenţele mamei lor, iar ea se furişase afară ca să vorbească cu mine din fundul văgăunii lor, dar tot vorbea în şoaptă de parcă toată familia dormea grămadă deasupra ei.

– O, *Doamne*, a şuierat ea.

– Ştiu, i-am zis.

– DUMNEZEEEEEEEEULE! a repetat ea.

– Shad, ştiu.

– Uau!

– Uau! am fost şi eu de acord.

– Abia aştept să te vizitez şi să văd cum e absolut nebun după tine, a făcut ea.

Gândul mi-a făcut stomacul să-mi bolborosească.

– Vom vedea.

– Nu, a spus ea hotărât. Cum să nu fie? Nici măcar Gus cel Sexy şi Rău nu ar putea fi atât de bolnav la cap, *habibi*.

O doamnă a bătut atunci la uşa de la baie, aşa că ne-am spus pe fugă „Te iubesc" şi „Pa-pa", iar eu m-am întors la bancheta lipicioasă din vinil, la teancul de clătite şi la Gus. La Gus cel sexy, ciufulit, cu zâmbet leneş, care m-a apucat de genunchi pe sub masă într-un fel care mi-a stârnit fiori înăuntrul stomacului şi pe interiorul coapselor.

Îmi venea să mă întorc la baie, cu el după mine.

Oprirea noastră pentru masă s-a transformat într-o excursie la librăria din oraş, unde nu aveau nici una dintre cărţile mele pe stoc, cu excepţia primei, iar cele două exemplare din *Revelaţii* nu erau dispuse deloc aparte. După asta ne-am oprit la barul cu terasa în aer liber.

– Care este recenzia ta proastă preferată? l-am întrebat eu.

El a zâmbit ca pentru sine în timp ce se gândea, amestecând berea cu whisky şi ghimbir din faţa lui.

– Dintr-o revistă sau de la vreun cititor?

– Întâi de la un cititor.

– Ştiu, a zis el. Era pe Amazon. O stea: nu am comandat cartea.

Am râs, dându-mi capul pe spate.

– Ce-mi plac alea în care comandă din greşeală o altă carte şi pe urmă fac recenzia ca să arate cât de diferită e de cea pe care chiar voiau s-o cumpere.

Gus a râs cu poftă. Mi-a atins genunchiul pe sub masă.

– Îmi plac cele care explică ce încercam eu să fac. De exemplu: *Autorul a încercat să scrie ca Franzen, doar că nu e Franzen.*

Am mimat că-mi vine să vomit, iar Gus şi-a acoperit ochii până când am încetat.

– Dar aşa ai făcut?

– Ce? Să încerc să scriu ca Franzen? a râs el. Nu, January. Am încercat doar să scriu cărţi bune. Care să sune ca ale lui Salinger.

Am izbucnit în râs, iar el mi-a zâmbit larg. Între noi s-a aşternut o tăcere relaxată pe când ne sorbeam din băuturi.

– Pot să te întreb ceva? am spus eu după vreun minut.

– Nu, a răspuns Gus lipsit de vreo expresie.

– Super, am zis. De ce m-ai gonit de la Noul Eden? Adică vreau să spun că n-ai vrut să mă obligi să văd ce era acolo, înţeleg asta. Era ocazia perfectă ca să mă convingi că lumea e *într-adevăr* cum spui că e şi nu asta ai vrut încă de la început, de când am pus pariul ăsta?

El a rămas tăcut o clipă prelungă, şi-a trecut mâna prin părul ciufulit şi a zis apoi:

– Chiar crezi că despre asta era vorba?

– Păi, îmi place să cred că a fost o încercare elaborată de a te culca cu mine, l-am tachinat eu, dar expresia de pe faţa lui era serioasă, chiar puţin îngrijorată.

A scuturat din cap şi a privit pe fereastră.

– Nu vreau să trăieşti în lumea pe care o văd eu.

– Dar pariul...? am încercat eu să pricep.

– Pariul a fost ideea ta, mi-a reamintit el. M-am gândit că, dacă o să încerci să scrii ca mine, nu ştiu, poate o să-ţi dai seama că nu e pentru tine. Nu pentru că n-ai fi capabilă, s-a grăbit el să adauge, ci pentru că tu nu eşti aşa. Tu nu vezi lucrurile aşa. Întotdeauna m-am gândit că felul tău de a vedea lumea e... incredibil. Obrajii măslinii i s-au înroşit şi a clătinat din cap. Nu vreau să pierzi sentimentul ăsta.

Emoţia m-a sugrumat.

– Chiar dacă ce văd nu e real?

Fruntea i s-a descreţit şi a dat să zâmbească.

– Când iubeşti pe cineva, a spus el, cu pauze, vrei să îi creezi o altă lume. Vrei să faci ca toate lucrurile urâte să aibă un sens şi să le amplifici pe cele bune. Asta faci tu. Pentru cititorii tăi. Pentru mine. Poate scorneşti lucruri frumoase pentru că iubeşti lumea şi poate că lumea nu arată mereu ca în cărţile tale, dar faptul că ele există o schimbă puţin. Iar lumea nu-şi poate permite să piardă asta. Şi-a trecut o mână prin păr şi a continuat. Întotdeauna am admirat asta la tine. Felul în care scrii face ca lumea să pară mai luminoasă, iar oamenii să fie puţin mai curajoşi.

Am simţit o căldură în coşul pieptului, de parcă blocul de gheaţă care îşi făcuse sălaş acolo de la moartea tatei ar fi început să se topească, încet, încet. Ca s-o spun drept, atunci când aflasem adevărul despre tata, lumea devenise mai întunecată şi mai străină, dar faptul că îl descopeream pe Gus puţin câte puţin îmi schimba perspectiva.

– Sau poate am dreptate, am zis. Oamenii sunt uneori mai luminoşi şi mai curajoşi decât cred.

Pe buze i-a fluturat un zâmbet, care a dispărut când el a rămas pe gânduri.

– Nu-mi amintesc dacă am iubit vreodată lumea aşa ca tine. Mi-aduc aminte că mi-era teamă de ea. Şi că eram atât de al naibii de furios pe ea. Iar apoi am decis să nu mai am sentimente atât de puternice pentru ea. Nu ştiu. Poate că atunci când fac rahatul ăsta, când vorbesc cu oameni ca Dave şi umblu printre clădiri arse, o parte din mine speră să găsească ceva.

– Cum ar fi? am şoptit eu.

Şi-a pus coatele pe masă.

– Cum ar fi lumea despre care scrii tu. Un fel de dovadă. Că nu a fost atât de rea pe cât a părut. Sau poate că a fost mai mult bună decât rea. Ca şi cum, dacă am aduna toate astea... tot *rahatul* şi toate afurisitele de flori sălbatice, ar rezulta că lumea e mai degrabă un loc pozitiv.

M-am întins să-i iau mâna, iar el m-a lăsat, ochii lui negri părând blânzi şi larg deschişi.

– Când am aflat de aventura tatei, am încercat să fac şi eu genul ăla de socoteală, am recunoscut. Cât să fi minţit şi să fi înşelat, şi totuşi să rămână un tată bun? Cât de mult să se fi încurcat cu Cealaltă Femeie, şi totuşi încă să o iubească pe mama? Încă să-i *placă* viaţa lui. Am încercat să-mi imaginez cât de fericiţi am fi putut fi, cât i-ar fi fost dor de noi când era plecat, iar atunci când mă simţeam cu adevărat rău, cât de mult trebuie să ne fi urât ca să fie dispus să facă ce a făcut. Dar nu mi-am primit niciodată răspunsurile.

– Iar uneori încă mi le doresc. Alteori, sunt îngrozită de ce aş putea descoperi. Doar că oamenii nu sunt probleme de matematică, am zis, ridicând din umeri. Poate să-mi fie dor de tata şi să-l şi urăsc în acelaşi timp. Pot să-mi fac griji pentru cartea asta, să fiu răscolită de ce se întâmplă în familia mea şi să-mi fie silă de casa în care trăiesc, şi totuşi să privesc lacul Michigan şi să mă simt copleşită de măreţia lui. Mi-am petrecut toată vara trecută gândind că nu voi mai fi în veci fericită, iar acum, un an mai târziu, încă mi-e silă şi încă sunt furioasă, dar am şi momente când sunt fericită. Lucrurile rele nu-ţi sapă în viaţă până când formează un hău atât de adânc, încât nimic bun nu va mai fi suficient de important cât să te facă din nou fericit. Indiferent de cât de mult rahat e, tot vor fi şi flori sălbatice. Mereu vor fi persoane ca Pete şi Maggie, furtuni în pădure şi soare pe crestele valurilor.

Gus a zâmbit.

– Şi sex pe bibliotecă şi în cort.

– La modul ideal, am răspuns. Asta dacă nu îngheaţă lumea într-o a doua eră glaciară. Caz în care măcar vor fi fulgi de zăpadă până la obştescul sfârşit.

Gus mi-a atins obrazul.

– Nu-mi trebuie fulgi de zăpadă, a spus şi m-a sărutat, atâta vreme cât o am pe January.

#

Heiiii, scumpo. Am vrut doar să mă asigur că ne ținem de termenul de 1 septembrie. Sandy tot verifică și eu mă străduiesc să te apăr, dar e disperată să cumpere ceva de la tine și dacă îi tot promit că o să aibă o carte... trebuie să și produci o carte în final.

Gus rămăsese la mine, iar când m-am mişcat să mă întind după telefon, el s-a întors spre mine, încă adormit, cuibărindu-şi faţa în lateralul sânului meu, cu palma răsfirată peste abdomenul meu gol.

Inima a început să-mi bată mai repede atât de la noua senzaţie oferită de corpul lui, *cât și* de la mesajul Anyei. Nu puteam să-i trimit cartea neterminată. Era un miracol că încă nu renunţase la mine şi nu o puteam pune într-o situaţie delicată cu Sandy Lowe fără să-i ofer ceva care să atenueze lovitura. M-am strecurat de lângă Gus, ignorându-i mormăielile, şi mi-am luat halatul, îndreptându-mă spre bucătărie şi răspunzându-i Anyei din mers: *Mă descurc. Promit.*

La 1 septembrie. Un termen-limită strict de data asta, a scris ea înapoi.

Nu-mi mai trebuia cafea. Eram şi aşa suficient de trează.

M-am aşezat la masă şi am început să scriu. Când s-a trezit Gus, a pus ibricul pe foc în spatele meu şi s-a dus înapoi la masă, luând o înghiţitură din sticla de bere pe care o lăsase acolo noaptea trecută.

Am ridicat privirea la el şi am spus:

– Dezgustător.

El a întins sticla spre mine:

– Vrei şi tu?

Am luat o gură.

– Încă şi mai rea decât mi-am închipuit, sincer.

Mi-a zâmbit. Mâna lui mi-a atins uşor clavicula, alunecând apoi de-a lungul trupului meu, desfăcând halatul în drumul ei. Degetele lui i-au prins marginile, depărtându-le, eliberând materialul. M-a prins de talie, trăgându-mă înspre el şi făcându-mă să mă înalţ pe vârfuri ca să mă lipesc de el.

M-a întors spre masă şi m-a sprijinit de ea, intrând între picioarele mele. A apucat halatul de guler şi mi l-a lăsat să cadă pe braţe, iar pe mine lăsându-mă goală pe masă.

– Lucrez, am şoptit.

Mi-a ridicat o coapsă pe şoldul lui, apropiindu-se şi mai mult de mine.

– Serios?

Cu cealaltă mână mi-a cuprins sânul, prinzându-mi sfârcul între două degete.

– Ştiu că ai un pariu de câştigat. Aş zice că asta poate aştepta.

Eu l-am tras şi mai aproape.

– Nu, nu poate.

Concentrarea era o problemă. Sau, mai bine zis, să mă concentrez la orice altceva în afară de Gus era o problemă. Am hotărât să ne întoarcem la scris fiecare la casa lui pentru restul zilei, o soluţie care ar fi avut mai mult succes dacă fiecare dintre noi ar fi avut un mai mare control de sine încât să *nu* scrie înapoi notiţe toată ziua.

Te vreau, a scris el o dată.

E tare greu să scriu, am scris înapoi.

Tare, a răspuns el.

Dar nu era tot timpul instigatorul. Miercuri, după ce am rezistat cât de mult am putut, am scris: *Aş vrea să fii aici* şi am tras o săgeată care indica spre mine.

Nu eşti singura, a scris înapoi. *Scrie două mii de cuvinte şi apoi vorbim.*

Aceasta s-a dovedit a fi cheia pentru a face orice. Ne setam obiective. Două mii de cuvinte şi puteam sta în aceeaşi cameră. Patru mii de cuvinte şi ne puteam atinge.

Întregul nostru aranjament semăna mai puţin cu un sprint şi mai mult cu o cursă în trei picioare, care nu ducea lipsă de muncă de echipă şi încurajări. În cele din urmă, eram încă hotărâtă să câştig, deşi nu mai eram sigură ce încercam să dovedesc şi cui.

Uneori, pe seară, ieşeam pe undeva. La restaurantul cu specific thailandez de unde comandaserăm de atâtea ori, un locşor drăguţ unde totul era aurit şi puteai sta pe perne direct pe podea şi unde comandai dintr-un meniu a cărui copertă imita papirusul. La pizzeria de unde comandaserăm de atâtea ori, un locşor mai puţin drăguţ, cu separeuri din plastic roşu şi lumină ca la interogatoriu. Am fost la Peştele Cherchelit, un bar din oraş, iar când Gus a văzut pe cineva cunoscut intrând în local, a salutat din cap fără să-mi dea drumul la mână.

Chiar şi când jucam *darts* şi, mai târziu, biliard, rămâneam conectaţi, vizibil *împreună*, mâna lui Gus strânsă cu degajare pe talia mea sau

odihnindu-se cu blândețe pe sub tricoul meu în partea de jos a spatelui, degetele mele întrepătrunse printre ale lui sau agățate de gaica curelei.

În următoarea noapte, după ce am plecat de la Pizza Inima Mea, am trecut pe lângă librăria lui Pete și le-am văzut pe ea și pe Maggie înăuntru, stând într-unul dintre fotoliile din cafenea la un pahar cu vin.

– Ar trebui să o salutăm, a spus Gus, așa că am intrat în librărie.

– E aniversarea noastră, ne-a explicat Maggie visătoare.

– A noastră și a orașului North Bear, a adăugat Pete. Nu aniversarea *noastră* – care este pe 13 ianuarie.

– Nu mai spune! am făcut eu. Atunci e ziua mea.

– Serios? a exclamat Maggie încântată. Ei, normal că este! E cea mai bună zi din an, e doar logic ca Dumnezeu să fi aranjat astfel lucrurile.

– O zi perfectă, a fost de acord Pete.

Maggie a aprobat.

– Ca și ziua de azi.

– M-aș muta din nou aici, a spus Pete. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut, în afară de faptul că ne-am îndrăgostit.

– Și să adoptăm labradori, a adăugat Maggie gânditoare.

– Și să trimitem o anumită invitație la clubul de lectură, care se pare că a funcționat, a adăugat Pete făcând cu ochiul.

– Adică ne-ați păcălit, a spus Gus zâmbind.

S-a uitat la mine, iar eu m-am întrebat dacă ne gândeam cumva la același lucru. Poate că eu nu făcusem *cel mai bun* lucru că mă mutasem aici, că mă dusesem acasă la Pete pentru clubul de lectură, dar era, fără doar și poate, un lucru bun. Un lucru foarte bun. Cel puțin cel mai bun din ultimii câțiva ani.

– Rămâneți la un pahar numai, a stăruit Maggie, deja turnând în două pahare curate din plastic pe care le foloseau la cafeaua cu gheață.

Dintr-un pahar s-au făcut două, din două trei, iar Gus m-a tras în poala lui cum stătea în fotoliul din fața lor. Mâinile lor erau lejer împreunate și atârnau în spațiul dintre fotolii, în vreme ce Gus îmi trasa cercuri pe spate pe când vorbeam și râdeam în noapte.

Am plecat la miezul nopții, atunci când Pete a declarat în sfârșit că ar trebui să meargă acasă la labradori, iar Maggie a sărit să strângă în jur, doar că noi eram prea amețiți să conducem, așa că am mers pe jos, prin căldură și țânțari.

Iar în timp ce mergeam, mă gândeam întruna: *Aproape îl iubesc. Încep să îl iubesc. Îl iubesc.*

Când am ajuns în dreptul caselor noastre, nu le-am luat în seamă, apucând-o în schimb pe cărarea ce ducea înspre lac. Era vineri, la urma urmelor, şi încă legaţi de înţelegerea noastră.

Ne-am dezbrăcat până la piele şi am luat-o la fugă, ţipând, în apa rece ca gheaţa, mână în mână. Am fugit până când ne-a plesnit coapsele, şoldurile, piepturile. Cu dinţii clănţănindu-ne, cu pielea trezită la viaţa de apa rece care ne izbea din toate părţile.

– E groaznic, a spus Gus cu răsuflarea tăiată.

– Mi-am imaginat că e mai caldă, am ţipat, iar Gus m-a tras spre el şi m-a cuprins în braţe, frecându-mi spatele ca să-mi aducă înapoi căldura în trup.

Apoi m-a sărutat apăsat şi mi-a şoptit:

– Te iubesc.

Şi din nou, cu mâinile în părul meu şi cu gura pe tâmplele mele, pe obraji, pe bărbie, în timp ce o pungă de plastic plutea aiurea pe suprafaţa apei:

– Te iubesc. Te iubesc.

– Ştiu, am zis, înfigându-mi degetele în spatele lui, ca şi cum strânsoarea mea ar fi putut opri timpul şi pe noi acolo. Pe noi şi lacul cu apa prea rece şi gunoaiele plutind în jur. Şi eu te iubesc.

– Şi când te gândeşti, a zis el, că ai promis să nu te îndrăgosteşti de mine.

Capitolul 24. Cartea

– Nu vreau să fac asta, am zis.

Eu şi Gus stăteam în capul scărilor, în faţa dormitorului principal.

– Nu eşti obligată, mi-a amintit el.

– Dacă tu poţi învăţa să dansezi în ploaie...

– ...încă nu am făcut asta, m-a întrerupt.

– ...atunci şi eu pot să privesc lucrurile urâte în faţă până le intimidez, am sfârşit.

Am deschis uşa. A trebuit să trag de câteva ori aer în piept ca să mă pot calma suficient de mult cât să mă urnesc din loc. Un pat dublu se afla lipit de peretele din capăt, flancat de două noptiere asortate şi lămpi cu abajururi albastru cu verde. O fotografie înrămată a unui tablou de Klimt era atârnată deasupra tăbliei înalte şi gri. În faţa patului, un dulap gri în stilul anilor '50 se întindea de-a lungul peretelui, dincolo de el fiind o măsuţă rotundă, acoperită cu o faţă de masă galbenă şi decorată cu un ceas şi un vraf de cărţi – *cărţile mele.*

De altfel, încăperea nu avea nimic ieşit din comun şi părea impersonală. Gus a deschis unul dintre sertare.

– E gol.

– L-a eliberat deja, am zis eu cu voce tremurătoare.

Gus mi-a adresat un început de zâmbet.

– Şi nu e un lucru bun?

Eu am continuat să deschid sertarele unul câte unul. Nimic în nici unul. M-am dus la noptiera din stânga. Nu avea sertare, doar două rafturi. O cutie de porţelan se afla pe unul dintre ele.

Asta trebuia să fie. Lucrul pe care îl căutasem. Răspunsul profund şi întunecat pe care îl aşteptasem toată vara să-mi sară în faţă precum un omuleţ pe arcuri. Am deschis-o.

Goală.

– January?

Gus stătea în dreptul mesei rotunde, ținând ridicată fața de masă. De dedesubt, o cutie urâtă și gri se uita la mine, având un lăcățel cu cifru pe față.

– Un seif?

– Sau un cuptor cu microunde foarte vechi, a glumit Gus.

M-am apropiat încet de el.

– Probabil e gol.

– Probabil, a încuviințat Gus.

– Sau are o armă, am zis.

– Tatăl tău era genul care să aibă o armă?

– În Ohio, nu.

În Ohio, era genul căruia îi plăceau biografiile și serile confortabile petrecute în casă, genul care te ținea de mână când mergeai la doctor și care folosea cupoane pentru cursuri de gătit cu specific mediteraneean. Era genul de tată care mă trezea înainte de răsărit ca să mergem pe lac și care mă lăsa să cârmesc barca. Pentru mine, să lași un copil de opt ani să mânuiască o barcă pe un lac pustiu timp de douăzeci de secunde era apogeul impulsivității și al nesăbuinței lui.

Însă aici, în a doua lui viață, orice era posibil.

– Așteaptă aici, a spus Gus.

Înainte să apuc să protestez, el dispăruse deja din încăpere. I-am ascultat pașii coborând scările, apoi, o clipă mai târziu, s-a întors cu o sticlă de whisky.

– Asta pentru ce mai e? am întrebat.

– Să nu-ți tremure mâna, a răspuns Gus.

– Înainte să-mi bag un glonț în propriul braț sau de ce?

Gus și-a dat ochii peste cap și a desfăcut dopul.

– Înainte să deschizi seiful.

– Dacă am bea smoothie-uri verzi pe cât bem alcool, am trăi veșnic.

– Dacă am bea smoothie-uri verzi pe cât bem alcool, n-am mai pleca de pe toaletă, iar asta nu te-ar ajuta cu nimic acum, a răspuns Gus.

Am luat sticla și am tras o dușcă. Apoi ne-am așezat pe covor dinaintea seifului.

– Data nașterii lui? a sugerat Gus.

M-am întins înainte și am tastat cifrele. O luminiță roșie s-a aprins, dar ușa a rămas încuiată.

– Acasă, toate codurile erau formate din zilele noastre de naştere, am zis. A mamei şi a tatei. Mă îndoiesc că se aplică acelaşi lucru şi aici.

– Vechile obiceiuri mor greu? a făcut Gus, ridicând din umeri.

Am introdus data fără să-mi fac mari speranţe, însă stomacul tot mi-a tresărit când s-a aprins luminiţa roşie.

Primul val de gelozie m-a prins pe nepregătite. Nu era drept că nu apucasem să-l cunosc mai bine, de-a fir a păr. Nu era drept ca Sonya să fi avut părţi din el de care, acum, eu nu voi mai avea niciodată parte. Codul seifului posibil să fi fost vreo dată importantă pentru ei, aniversarea lor sau ziua ei de naştere.

Oricum ar fi fost, ea trebuia să ştie combinaţia.

Nu ar fi fost necesar decât un e-mail, însă era un e-mail pe care nu doream să-l trimit.

Gus m-a frecat cu putere pe încheietura braţului, trăgându-mă înapoi în prezent.

– N-am timp pentru asta acum, am zis şi m-am ridicat în picioare. Am o carte de terminat.

Săptămâna asta, am hotărât în sinea mea.

#

Lucrul important, mi-am spus, era că locuinţa putea fi vândută uşor. Un seif nu era nimic, nici o întorsătură majoră la care să nu mă fi aşteptat. Casa era practic goală. Puteam s-o vând şi să-mi văd apoi de viaţă.

Fireşte, acum, când mă gândeam la asta, trebuia să fac tot ce-mi stătea în puteri să evit să mă întreb unde am fi ajuns eu şi Gus. Venisem aici să rezolv lucrurile, dar, în schimb, le dădusem şi mai mult peste cap, şi totuşi, în toată debandada asta, lucram cu spor. Scriam cu o viteză pe care nu o mai atinsesem de la prima mea carte. Simţeam cum povestea mi-o ia înainte şi făceam tot ce puteam să ţin ritmul.

I-am interzis lui Gus să mai vină la mine cu excepţia unei singure ore în fiecare seară (am setat împreună o limită literară) şi îmi petreceam restul timpului scriind în cel de-al doilea dormitor de la etaj, de unde nu puteam vedea decât strada de dedesubt. Scriam până târziu în noapte, iar când mă trezeam o luam de la capăt.

Trăiam în pantalonii de loser şi chiar am jurat că o să încep să vorbesc mai frumos despre ei dacă reuşeam numai să termin cartea, ca şi cum

negociam cu un zeu care era profund interesat de garderoba mea (complet non-încapsulată).

Nu făceam duş, abia mâncam, doar dădeam pe gât apă şi cafea şi aproape nimic mai solid de atât.

La două dimineaţa, într-o sâmbătă, 2 august, în ziua evenimentului organizat de Pete, am ajuns la ultimul capitolul din SECRETE_DE_FAMILIE.docx, rămânând cu ochii holbaţi la cursorul care licărea intermitent.

Totul ieşise mai mult sau mai puţin cum îmi închipuisem. Cuplul de clovni era bine, dar încă trăiau cu secretele lor. Tatăl lui Eleanor furase verigheta mamei ei şi o vânduse ca să dea celeilalte familii a lui banii de care avea nevoie. Mama lui Eleanor încă nu avea habar de existenţa celeilalte familii şi credea că doar îşi rătăcise inelul şi că, poate atunci când aveau să despacheteze în următorul oraş, avea să îi cadă din vreun buzunar sau din faldurile vreunui prosop. În inima ei, bucăţica de fir colorat din lână pe care soţul ei i-l legase în jurul degetului îl înlocuia mai mult decât suficient. Dragostea, la urma urmelor, era nu atât alcătuită din lucruri strălucitoare, cât din cele practice. Din cele care se învecheau şi rugineau doar ca să fie reparate şi lustruite. Lucruri care se pierdeau şi trebuiau să fie înlocuite cu regularitate.

Cât despre Eleanor, inima ei fusese zdrobită în mii de fărâme.

Circul mergea mai departe. Tulsa se micşora în urma lor, săptămâna petrecută acolo înceţoşându-se ca un vis în pragul trezirii. Privea înapoi, prin ea răspândindu-se o durere despre care nu credea că avea să mai înceteze vreodată.

Cu asta, cu asta ar fi trebuit să închei. O ştiam prea bine.

Avea o calitate ciclică plăcută. O ordine temporară pe care cititorul o putea vedea desfăşurându-se dincolo de pagină. Sau poate nu.

Iat-o acolo, exact aşa cum trebuia să fie, iar eu îmi simţeam pieptul greu, corpul înfiorat şi ochii umezi, cu toate că mai degrabă de la oboseală şi de la ventilatorul de deasupra decât de la orice altceva.

Dar n-o puteam lăsa aşa. Fiindcă oricât de frumoasă era acea clipă, în felul ei trist, eu nu o puteam crede. Nu era lumea pe care o ştiam. Pierdeai lucruri frumoase – anii în care mama era sănătoasă, ocazia de a avea o carieră de vis, pe tata, prea repede –, dar găseai altele: o cafenea cu cel mai prost espresso din lume, un bar cu dansuri de cowboy, un vecin frumos, dar complex, ca Gus Everett. Mi-am pus degetele pe tastatură şi am început să scriu.

Fulgi albi au pornit să se învolbureze în jurul ei, prinzându-i-se în păr, în haine. Eleanor a ridicat ochii de la drumul prăfuit, minunându-se de ninsoarea bruscă. Dar firește că nu era ninsoare, ci polen. Flori sălbatice albe răsăriseră de-o parte și de alta a drumului, vântul scuturându-le bobocii și luându-i cu el.

Eleanor s-a întrebat încotro se îndrepta și cum aveau să arate florile de-acolo.

Am salvat documentul şi i l-am trimis pe e-mail Anyei.

Subiect: Ceva diferit.

Mesaj: Te rog, nu mă urî. Cu dragoste, J.

#

M-am trezit devreme şi am condus douăzeci de minute ca să printez documentul la cel mai apropiat FedEx, doar ca să-l ţin în mâini. Când m-am întors, Gus mă aştepta pe verandă, întins pe canapea cu braţul peste ochi. L-a dat la o parte ca să se uite la mine, după care a zâmbit şi s-a ridicat în capul oaselor, făcându-mi loc să mă aşez.

Mi-a pus picioarele în poala lui şi m-a tras mai aproape de el.

– Şi? a făcut.

I-am pus teancul de hârtie în poală.

– Acum trebuie să aştept să văd dacă sunt concediată de Anya. Şi cât de furioasă e Sandy. Şi dacă o să putem vinde cartea, iar eu o să am cu ce să „domnesc peste tine“.

– Anya n-o să te concedieze, a zis Gus.

– Dar Sandy?

– Probabil că o să se enerveze. Dar tu ai mai scris o carte. Şi vei mai scrie. Probabil chiar cartea pe care o vrea ea. O să vinzi cartea, cu toate că nu neapărat înainte s-o vând eu pe a mea, şi, oricum ar fi, sunt sigur că vei găsi o *cale* să domneşti peste mine.

Eu am ridicat din umeri.

– O să mă străduiesc din răsputeri, în orice caz. Cum rămâne cu tine – aproape ai terminat?

– De fapt, chiar da. Cu ciorna, cel puţin. Încă o săptămână sau două şi sunt gata.

– Cam atât îmi ia mie să spăl vasele pe care le-am lăsat prin casă săptămâna asta.

– Sincronizare perfectă, a spus Gus. Uite cum preia destinul afurisitul de control.

– Asta e treaba destinului.

Ne-am despărţit înainte de eveniment ca să ne pregătim, iar când părul mi s-a uscat după un duş extrem de necesar, m-am întins pe pat, epuizată, cu privirea la ventilatorul care se învârtea. Simţeam diferit încăperea. La fel şi propriul trup. Aş fi putut să mă conving că şterpelisem membrele şi viaţa altcuiva şi că mă îndrăgostisem de ele.

Am aţipit şi m-am trezit cu o oră mai devreme. Gus mi-a bătut la uşă treizeci de minute mai târziu şi am pornit înspre librărie la pas – în mod normal, uram să transpir înainte de un eveniment, însă aici nu părea să mai conteze aşa mult. Toată lumea era puţin transpirată în North Bear Shores, iar rochia neagră şi elegantă de ocazie nu mă mai tenta după o vară în pantaloni scurţi şi tricouri, aşa că mi-am pus din nou rochia de vară de la magazinul de vechituri şi botinele cu broderie.

La librărie, Pete şi Maggie ne-au condus în birou să bem un pahar de şampanie.

– Alungă emoţiile, a spus Maggie cu seninătate.

Eu şi Gus am schimbat o privire. Participasem amândoi la destule evenimente ca să ştim că, într-un astfel de oraş, cei care aveau să vină erau în mare parte prieteni şi rude (cel puţin, aşa se întâmpla la lansarea primei cărţi; după, nici măcar *ei* nu se mai deranjau) şi angajaţii librăriei. Maggie şi Pete mutaseră măsuţa de prezentare lângă casa de marcat şi instalaseră vreo zece scaune pliabile, aşa că, evident, înţelegeau şi ele cum stătea treaba.

– Păcat că nu e şcoală, a spus Pete, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Altfel ar fi fost plin aici. Profesorilor le place să facă participarea la astfel de evenimente obligatorie. Sau cel puţin să aibă puncte extra.

Maggie a încuviinţat din cap.

– *Eu* l-aş fi făcut obligatoriu pentru studenţii *mei*.

– De azi înainte, o să pomenesc de labradorit în fiecare carte, am promis eu. Fie şi numai ca să ai o scuză bună să faci asta.

Ea şi-a dus mâna la inimă de parcă ar fi fost cel mai drăguţ lucru pe care îl auzise în ultimele luni.

– E timpul, copii! a anunţat Pete şi ne-a condus afară.

Încă patru scaune fuseseră aliniate în spatele tejghelei, iar ea ne-a aşezat pe mine şi pe Gus între ea şi Maggie, care avea să ne „intervieveze". Lauren şi soţul ei se aflau în public fără copii, împreună

cu încă vreo două femei pe care le recunoşteam de la grătar şi cinci străini.

În general, preferam să nu-i cunosc aşa bine pe cei din public. De fapt, preferam să nu cunosc pe nimeni, însă de data aceasta atmosfera era caldă, relaxată.

Pete rămăsese în picioare, urându-le bun venit participanţilor la eveniment. M-am uitat înspre Gus şi mi-am dat pe dată seama că era ceva în neregulă.

Se făcuse palid la faţă, iar gura îi era încleştată. Toată căldura din el dispăruse, de parcă ar fi fost închisă supapa. L-am strigat şoptit pe nume, însă el continua să privească ţintă la „mulţime". I-am urmărit privirea care ducea la o femeie cu bucle negre şi ochi albaştri, cu colţuri ridicate, care-i scoteau în evidenţă pometii înalţi şi chipul în formă de inimă. Mi-am dat imediat seama că era ceva familiar la ea, însă mi-a luat câteva secunde să pun piesele cap la cap, câteva secunde de ignorantă binecuvântare înainte să-mi simt stomacul de parcă mi-ar fi căzut prin picioare la podea.

Inima a început să-mi bată nebuneşte, ca şi cum corpul înţelesese înainte s-o recunoască creierul. M-am uitat înspre Maggie. Buzele îi erau strânse şi mâinile adunate în poală. Stătea ţeapănă şi nemişcată, deloc caracteristic ei, iar în vreme ce Pete continua să vorbească încrezătoare, am remarcat şi schimbarea din limbajul corpului ei, semănând cu poziţia de luptă a unei ursoaice: o capacitate protectoare aproape agresivă, gata să sară la atac.

S-a aşezat şi şi-a potrivit scaunul o clipă, cât să se pregătească. A părut un gest cât se poate de firesc, însă m-am gândit că trebuie să fi fost şocată.

Inima îmi bătea încă cu atâta putere în piept, încât m-am gândit că până şi cei din public posibil să audă, iar mâinile au început să-mi transpire.

Naomi era frumoasă. Ar fi trebuit să-mi închipui atâta lucru. Probabil o făcusem. Însă nu mă aşteptasem să o văd. Nu singură şi cu siguranţă nu aici, uitându-se aşa la Gus.

Plină de *iertare*, m-am gândit, apoi de *dorinţă*.

Mi s-a strâns stomacul. Venise aici cu un scop. Voia să-i spună ceva lui Gus.

Doamne, dacă aveam să vomit aici?

Pete începuse cu întrebările. Ceva în genul: „Ce-ar fi să începi prin a ne spune câte ceva despre cărţile tale?“

Gus se întorsese în scaun cu faţa spre ea. Îi răspundea. Nu auzeam ce zice, însă tonul îi era calm, mecanic, după care s-a uitat la mine, aşteptând să răspund, cu o expresie pe chip imposibil de descifrat.

Era întocmai ca dormitorul din casa tatei: impersonal, curat lună. Nu aveam să găsesc nimic acolo. Am simţit că-mi venea, într-adevăr, să vomit.

Am înghiţit şi am început să-mi descriu cartea. O făcusem de suficiente ori – era aproape ca şi regizat. Nici nu trebuia să mă mai ascult; nu era nevoie decât să las cuvintele să curgă afară.

Îmi era rău.

Atunci Pete a pus o altă întrebare de pe lista ei scrisă de mână pe care o avea în faţă (*Povesteşte-ne despre cartea ta, cum se desfăşoară procesul de scriere, cu ce începi, care îţi sunt influenţele, etc.*), iar între ele, Maggie contribuia cu propriile completări elevate (*Dacă, să zicem, cartea ta ar fi o băutură, ce băutură ar fi? Îţi închipui vreodată unde vor fi citite cărţile tale? Care este procesul emoţional de scriere al unei cărţi? Ai trecut vreodată printr-un moment din viaţa ta pe care nu ai reuşit să-l descrii doar prin cuvinte?*)

Momentul ăsta ar fi probabil al naibii de greu de descris, m-am gândit.

În câte feluri puteai scrie: *Lui Eleanor îi venea cu disperare să dea afară tot ce mâncase în acea zi?*

Probabil multe. Timpul se scurgea chinuitor de lent, iar eu nu mă puteam hotărî dacă îmi doream să treacă mai repede sau dacă ce avea să urmeze avea să fie încă şi mai rău.

Însă dilema în sine a părut să rupă blestemul. Ora se sfârşise. Mâna de oameni care veniseră se apropiau de noi şi ne cereau să le semnăm cărţile, în timp ce eu strângeam din dinţi şi încercam să fiu sociabilă, cu toate că, în sinea mea, rotocoale de praf se învârtejeau prin inima-mi pustie.

Naomi a rămas în urma celorlalţi, sprijinindu-se de un raft. M-am întrebat dacă prinsese obiceiul ăsta de la Gus sau Gus de la ea. Mi-era frică să mă uit prea mult în direcţia ei ca să nu mai descopăr şi alte părţi din el la ea, după ce petrecusem ultima oră încercând cu disperare să găsesc urmele din mine în el, dovada că-mi şoptise adânc numele în propria-mi piele chiar în după-amiaza aceea. Pete o încolţise pe Naomi şi încerca să o scoată afară din librărie, însă ea i se opunea, apoi Lauren li s-

a alăturat, străduindu-se să domolească scena care era pe punctul de a izbucni.

Nu auzeam ce spuneau, însă îi vedeam buclele săltându-i când încuviința din cap. Grupul din jurul mesei începea să se risipească. Maggie îi conducea afară, privirea ei ageră scrutând distanța de la casa de marcat până la conversația de la ușă.

În cele din urmă, Gus s-a uitat la mine. Părea că voia să ofere o explicație, însă, văzând expresia de pe fața mea, trebuie să se fi răzgândit. Și-a dres glasul:

– Ar trebui să văd de ce a venit.

Eu n-am zis nimic, n-am făcut nimic. M-a fixat cu privirea nu mai mult de două secunde, după care s-a ridicat și a traversat librăria. Îmi simțeam fața încinsă, însă restul corpului îmi era rece, tremura. Gus a alungat-o pe Pete, iar când ea s-a uitat la mine, eu n-am putut să-i întâlnesc privirea. M-am ridicat și m-am grăbit să mă duc până la ușa biroului și am ieșit din el prin ușa din spate care dădea înspre o alee unde nu se găsea altceva în afară de vreo două tomberoane.

Nu o invitase el, știam atâta lucru. Însă nu-mi dădeam seama ce simțea el să o vadă acolo și care era motivul pentru care venise.

Naomi cea dură și frumoasă, a cărei capacitate de a nu se lăsa cunoscută de nimeni îl încânta pe Gus. Naomi care nu avea nevoie de el și nu încerca să-l salveze. Pe care nu se temea că ar putea să o frângă. Cu care vrusese să îmbătrânească și cu care ar fi rămas, în ciuda tuturor celor întâmplate, dacă ar fi avut o șansă.

Îmi venea să țip, dar nu am putut decât să plâng. Și asta pentru că îmi consumasem toată furia din mine și nu-mi mai rămăsese decât teama. Și poate că doar teama fusese acolo de la bun început, mascată în emoții mai spinoase.

Neștiind ce altceva să fac, am pornit-o spre casă. Se întunecase deja când am ajuns, iar eu uitasem să aprind luminile de pe verandă, așa că atunci când cineva s-a ridicat de pe canapeaua din răchită, aproape că am alunecat de pe trepte.

– Îmi pare rău! s-a auzit o voce de femeie. Nu am vrut să te sperii!

N-o mai auzisem decât de două ori până atunci, însă sunetul mi se impregnase în creier. Nu l-aș fi putut uita niciodată.

– Speram să putem vorbi, a continuat Sonya. Ba nu, mai mult decât sperat, aveam nevoie să vorbesc cu tine. Te rog. Cinci minute. Sunt multe

lucruri pe care nu le ştii, lucruri care te vor ajuta. De data asta, am scris totul pe hârtie.

Capitolul 25. Scrisorile

– Nu vreau să aud nimic, i-am zis.

– Ştiu, a spus ea. Dar îl voi fi dezamăgit pe tatăl tău dacă nu mă asigur că le afli.

Eu am râs aspru.

– Vezi, asta e chestia: nu ar fi trebuit să-l fi avut pe tata ca să-l dezamăgeşti.

– Nu ar fi trebuit? Dacă ai lua-o de la începutul vieţii tatălui tău şi ai prezice totul, cum ar fi *trebuit* să se întâmple, în funcţie de cum a început, atunci posibil ca el să nu o mai fi găsit pe mama ta. Iar tu să nu mai fi existat.

Stomacul mi s-a strâns de furie.

– Poţi pleca de pe veranda mea, te rog?

– Nu înţelegi, a spus ea, scoţând o bucată de hârtie din buzunarul blugilor şi despăturind-o. Te rog. Cinci minute.

Am dat să descui uşa, însă ea a început să citească în spatele meu.

– L-am cunoscut pe Walt Andrews când aveam cincisprezece ani, la cursul de lingvistică. El a fost primul cu care am ieşit la întâlniri, primul meu sărut, primul meu iubit. Primul bărbat – sau băiat – căruia i-am zis „Te iubesc".

Cheia a rămas în broască. Eu m-am oprit din mişcat, uimită. M-am întors spre ea, cu răsuflarea tăiată. Ochii ei m-au privit neliniştiţi, după care s-au întors asupra foii.

– Ne-am despărţit la câteva luni după ce el s-a dus la colegiu. Nu am mai auzit nimic de el timp de douăzeci de ani, ca apoi, într-o zi, să dau peste el aici. Fusese într-o călătorie de afaceri la o oră depărtare înspre est şi hotărâse să-şi prelungească şederea în North Bear Shore cu două zile. Am hotărât să mergem la cină. Am vorbit câteva ore înainte să

recunoască faptul că trecea printr-o separare recentă. Când ne-am despărţit, am crezut amândoi că nu aveam să ne mai revedem vreodată.

Şi-a ridicat privirea la mine.

– Vorbesc serios. Dar, când să iasă din oraş, maşina tatălui tău s-a stricat.

Şi-a studiat din nou notiţele, cu lacrimi în ochi.

– Aveam amândoi inima frântă pe atunci. Uneori, ce aveam cu el erau singurele momente bune din viaţa mea.

Am început să ne vizităm în fiecare weekend. Ba chiar şi-a luat o săptămână liberă şi a venit aici să caute o casă. Lucrurile evoluau cu repeziciune. Fără nici un efort! Nu spun asta ca să te rănesc, dar am crezut sincer că aveam parte de a doua noastră şansă. Am crezut că aveam să ne căsătorim.

A tăcut o clipă şi a scuturat din cap. S-a grăbit să reia înainte să apuc s-o opresc.

– Şi-a cerut transferul la biroul din Grand Rapids. A cumpărat o casă. *Casa asta.* Pe atunci arăta groaznic, se desfăcea în bucăţi, dar tot eram mai fericită decât fusesem de ani buni. Îmi vorbea despre tine, să te aducă aici, cu tot cu barcă, şi să petrecem toată vara pe ea, noi trei. *O să locuiesc aici până mor, alături de un bărbat care mă iubeşte*, m-am gândit.

– Era căsătorit, i-am zis în şoaptă. Îmi simţeam gâtul de parcă ar fi urmat să mi se rupă. Era căsătorit încă.

Şi Gus e căsătorit, m-am gândit.

Emoţiile m-au copleşit. Voiam s-o urăsc. O uram, dar îi simţeam şi durerea amestecată cu a mea. Simţeam entuziasmul unei noi iubiri, a unei iubiri vindecătoare, o a doua şansă cu cineva de care aproape că uitaseşi. Iar durerea care venea când adevărata lor viaţă se ivea în cale, agonia de a şti că exista o istorie pe care o împărtăşeau cu altcineva, o relaţie pe care a ta nu o putea atinge.

Ea a strâns din ochi.

– Aspectul ăsta nu mi-a părut real până la diagnosticul mamei tale.

Cuvântul cu *d* a declanşat un val de şoc prin mine. Am încercat să o ascund. Am reînceput să mă joc cu cheia.

Ea a continuat să citească, de data aceasta mai repede:

– Am păstrat legătura câteva luni. El nu era sigur ce avea să urmeze. Ştia doar că trebuie să fie alături de ea, iar eu nu puteam face nimic în

această privință. A început să sune din ce în ce mai rar, apoi deloc. Într-o zi, mi-a trimis un e-mail, spunându-mi că ea era mult mai bine. Că *împreună* erau mult mai bine.

M-am oprit din nou din descuiatul ușii, fără să vreau. Eram cu fața spre ea, țânțarii și moliile bâzâind în jurul meu.

– Dar asta a fost acum câțiva ani.

Ea a încuviințat din cap.

– Când cancerul a recidivat, am primit un telefon de la el. Era devastat, January. Nu era vorba despre mine, o știam, ci despre ea. Era atât de speriat, încât următoarea dată când a trecut prin oraș cu munca, am fost de acord să ne vedem din nou. Avea nevoie de alinare, iar eu... eu începusem ceva cu un prieten de-al lui Maggie, un om *bun*, văduv. Nu era încă nimic serios, dar știam că ar putea deveni. Și nu știu... poate asta m-a speriat puțin sau poate o parte din mine l-a iubit dintotdeauna pe tatăl tău, ori poate că am fost doar egoistă și slabă. Nu știu. Și nici nu o să pretind altfel. Dar tot o s-o spun: a doua oară, nu-mi mai făceam iluzii în privința direcției în care se îndreptau lucrurile. Dacă tatăl tău ar fi pierdut-o pe mama ta, nu ar mai fi putut suporta să mă vadă, iar eu nu aș mai fi putut crede că mă iubea într-adevăr. Eram o distragere, dar posibil să fi crezut că măcar atât îi datoram. Când a început să repare casa asta, am știut, fără ca măcar să-mi spună, că nu avea să fie pentru noi. Apoi s-a întâmplat din nou, mama ta s-a însănătoșit a doua oară. Vizitele s-au rărit din ce în ce mai mult. La fel și telefoanele, ca apoi să se oprească de tot. De data asta, n-am mai primit nici măcar un e-mail. Nu pot să stau aici și să-ți spun că am avut vreunul dintre noi intenții suficient de bune. Nu există răspunsuri corecte aici. Știu, știu că „nu ar trebui" să-mi fie îngăduit să am inima frântă acum, dar o am. Am inima frântă și sunt furioasă pe mine pentru că am intrat într-o asemenea situație și pentru că m-am umilit stând aici pe verandă cu tine...

– Și atunci de ce ești aici? am întrebat. Am scuturat din cap, cuprinsă de un nou val de furie. Dacă se terminase totul, așa cum spui, cum de aveai scrisoarea?

– Nu știu! a strigat ea, ochii umplându-i-se mai întâi de lacrimi, care apoi au început să curgă. Poate că a vrut să-ți lase ție casa, dar nu a crezut că mama ta ar fi avut puterea să-ți spună despre ea sau poate că nu a crezut că era potrivit să-ți spună ea. Poate s-a gândit că dacă ți-ar fi trimis cheia și scrisoarea direct nu ar fi nimeni aici care să încerce să te convingă să-l ierți. Nu știu, January!

Mama nu mi-ar fi spus niciodată, am realizat pe loc chestia asta. Nici după ce mi-a spus Sonya, mama n-a putut să discute subiectul, să confirme sau să-mi explice. Voia să-şi aducă aminte doar de lucrurile bune. Voia să se agaţe de ele atât de strâns încât să nu-i dispară din minte, să nu cumva să apară acele părţi ale lui despre care o durea să-şi aducă aminte.

Sonya a suspinat de câteva ori şi apoi şi-a şters ochii umezi.

– Tot ce ştiu este că, după moartea lui, avocatul mi-a trimis mie scrisoarea şi cheia şi un bilet de la Walt în care mă ruga să ţi le dau. N-am vrut – depăşisem momentul. Sunt acum cu cineva pe care îl iubesc, sunt fericită, dar el nu mai era şi nu am putut să spun nu. Voia să ştii adevărul întreg şi voia să-l iubeşti în continuare şi după ce-l aflai. Cred că m-a trimis pe mine aici. Ca să mă asigur că îl ierţi.

Vocea îi tremura, aproape sfârşită.

Şi poate că voiam să ştie cineva că-mi pare rău şi că mi-e dor de el. Voiam să ştie cineva care l-a cunoscut că sunt şi eu o persoană în sine, nu doar o greşeală.

– Nu-mi pasă că eşti o persoană în sine, m-am răstit eu. Apoi mi-am dat seama că era adevărat. N-o uram pe Sonya. Nici măcar n-o cunoşteam. Nu avea nici o legătură cu ea. Lacrimile curgeau mai repede, iar răsuflarea mi se tăiase. Nici măcar nu e vorba despre tine, ci despre el! Despre faptul că avea o viaţă secretă. Despre toate lucrurile pe care nici nu le-am ştiut despre el şi nici nu l-am întrebat. Şi prin ce a trecut mama din cauza lui! N-o să ştiu niciodată cum să întemeiez o familie sau dacă – măcar – pot să am încredere în ce am învăţat de la ei. Rememorez fiecare interacţiune pe care am avut-o cu el şi mă gândesc câte dintre ele au fost doar o minciună. De acum nu mai pot să-l cunosc. Nu-l mai am.

Plângeam în hohote. Faţa mi-era udă şi linia perforată de durere cu care trăisem un an întreg părea să se fi rupt chiar prin centrul meu.

– Of, draga mea, a spus Sonya încetişor. Nu putem în veci să-i cunoaştem pe deplin pe oamenii pe care îi iubim, iar când îi pierdem vor fi *mereu* multe altele pe care ne-ar fi plăcut să le aflăm, dar ce încerc să-ţi spun este că această casă, acest oraş, această *privelişte* – toate au fost parte din el şi a vrut să le împărtăşească cu tine. Iar tu eşti aici, nu-i aşa? Eşti aici şi ai casa asta de pe plajă pe care a iubit-o din oraşul pe care l-a iubit, ai scrisorile şi...

– Scrisori? am făcut eu. Nu am decât una *singură*.

Ea a părut uimită.

– Nu le-ai găsit şi pe celelalte?

– *Care* celelalte?

Ea a părut sincer nedumerită.

– Nu ai citit-o. Prima scrisoare. Nu ai citit-o până acum.

Fireşte că nu o citisem. Era ultima rămăşiţă de la el şi nu eram pregătită să o citesc. Trecuse un an de la moartea lui, dar nu eram pregătită să-i spun adio. Eram gata să spun o grămadă de lucruri, dar nu adio. Scrisoarea zăcea încă pe fundul cutiei cu gin, unde stătuse toată vara.

Sonya a înghiţit în sec şi şi-a împăturit lista cu subiectele de discuţie, îndesând-o înapoi în buzunarul puloverului ei supradimensionat.

– Mai ai părţi din el. Eşti ultima persoană din lume care mai are părţi din el, iar dacă nu vrei să te uiţi la ele, e problema ta. Dar nu mai pretinde că nu ţi-a lăsat nimic.

S-a întors să plece. Atât avusese de spus, iar eu o lăsasem să spună ce avea pe suflet. Mă simţeam prost, ca şi cum pierdusem la un joc ale cărui reguli nu mi le explicase nimeni, şi, totodată, mă resimţeam încă după plecarea ei, dar rămăsesem pe picioare.

Avusesem discuţia de care mă temusem toată vara. Intrasem în camerele pe care le ţinusem închise. Mă îndrăgostisem şi avusesem inima frântă, auzisem mai mult decât voiam să aud, şi totuşi eram încă în picioare. Minciunile frumoase erau gata. Distruse. Dar eu nu mă prăbuşisem.

M-am întors spre uşă cu un scop nou şi am intrat. M-am dus prin beznă direct în bucătărie şi am dat jos cutia. Un strat de praf acoperise plicul. L-am suflat şi am ridicat clapeta ca să scot scrisoarea. Am citit-o acolo, aplecată deasupra chiuvetei, doar cu o lumină galbenă aprinsă deasupra mea.

Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât abia desluşeam cuvintele.

Noaptea asta. Noaptea asta fusese aproape la fel de rea ca noaptea în care îl pierdusem sau ca noaptea înmormântării. În orice altă situaţie, nu mi-aş fi dorit decât să-mi am părinţii aproape.

La naiba, chiar îmi doream să-i am aproape. Pe tata în pantalonii lui jerpeliţi de pijama, cuibărit pe canapea şi citind din biografia lui Marie Curie. O voiam pe mama, umblând în jurul lui în hainele de la Lululemon, ştergând obsesiv de praf ramele fotografiilor de pe şemineu, în timp ce îngâna cântecul preferat al tatei: *E iunie în luna ianuarie, fiindcă sunt îndrăgostit.*

Asta fusese scena în care îi surprinsesem în prima Zi a Recunoştinţei în care venisem de când plecasem la facultate. Atunci când mă luase dorul de casă şi mă împinsese să iau o hotărâre de ultim moment ca să mă duc până la urmă acasă în vacanţă. Când descuiasem uşa din faţă şi păşisem înăuntru cu geanta mea de voiaj, mama ţipase şi scăpase soluţia de curăţat pe podea. Tata îşi dăduse jos picioarele de pe canapea şi mijise ochii la mine prin lumina aurie din sufrageria lor.

– Este oare posibil? făcuse el. Să fie oare iubita mea fiică? Regina-pirat a mărilor deschise?

Dăduseră amândoi fuga spre mine şi mă strânseseră în braţe, iar eu începusem să plâng, de parcă abia atunci, când eram toţi trei împreună, reuşisem să pricep cât de mult îmi lipsiseră.

Iar acum simţeam din nou cum mi se rupe inima şi îi voiam alături. Voiam să mă aşez pe canapea între ei, să simt degetele mamei prin păr şi să le spun cât greşisem. Mă îndrăgostisem de cineva care făcuse tot ce îi stătuse în puteri să mă avertizeze să nu fac asta.

Şi că mă lăsasem înfrântă. Că viaţa mi se destrăma şi că nu aveam habar cum s-o repar. Că inima îmi era mai zdrobită ca niciodată şi că mă temeam că nu o mai *puteam* repara.

Am strâns bucata de hârtie în mâini şi am clipit, alungându-mi lacrimile atât cât să pot începe să citesc cum trebuie.

Scrisoarea, ca şi plicul, erau pregătite pentru aniversarea mea de 29 de ani. 13 ianuarie, ziua mea. La şapte luni *după* ce a murit, ceea ce făcea ca totul să pară suprarealist, ca într-un vis. Am început să citesc.

Dragă January,

De obicei, dar nu întotdeauna, scriu aceste scrisori de ziua ta, dar mai e ceva până la aniversarea de 29 de ani şi vreau să fiu gata să ţi-o dau atunci, şi pe asta şi celelalte scrisori. Aşa că încep mai devreme.

Scrisoarea conţine o scuză, aşa că mi-ar displăcea enorm să-ţi dau un motiv să mă urăşti chiar înainte de a-ţi sărbători ziua de naştere. Încerc să fiu curajos. Însă uneori îmi fac griji că adevărul nu merită. Într-o lume perfectă, tu nu ai afla niciodată despre greşelile mele. Sau, mai degrabă, nici nu aş avea ocazia să le fac.

Dar, fireşte, le-am făcut, şi mi-am petrecut ani din viaţă gândindu-mă ce să-ţi spun. Tot revin asupra ideii că vreau să mă cunoşti. Ar putea suna egoist din partea mea şi chiar este. Dar nu e doar *egoist*

din partea mea, January. Dacă și când adevărul va ieși la iveală, nu vreau să te zguduie. Vreau să știi că dincolo de greșelile mele, dincolo de orice lucru bun sau rău pe care l-am făcut, dragostea mea pentru tine a fost mai mare și de neclintit.

Mi-e teamă de ce o să-ți facă adevărul. Mi-e teamă că nu vei putea să mă iubești așa cum sunt. Mama ta a avut ocazia să ia această hotărâre pentru ea însăși, iar tu meriți același lucru.

1401 Queen's Beach Lane. Seiful. Cea mai frumoasă zi din viața mea.

Am dat fuga pe scări şi am intrat valvârtej în dormitorul principal. Faţa de masă era încă strânsă sub ceas, lăsând la vedere seiful. Inima îmi bătea nebuneşte în piept. Trebuia să-l nimeresc de data asta. Am crezut că trupul o să mi se sfărâme în două de la greutatea care-mi apăsa pieptul dacă nu îl nimeream. Am tastat cifrul, acelaşi mâzgălit în colţul din dreapta al scrisorii. Ziua mea de naştere. Luminiţele s-au aprins în verde, iar încuietoarea a scos un clinchet.

Două lucruri se aflau în seif: un teanc gros de scrisori, strânse într-un elastic lat din cauciuc, şi o cheie pe un breloc albastru din PVC. Cu litere albe, erau trecute cuvintele PORTUL SWEET HARBOR, NORTH BEAR SHORES, MI.

Am scos mai întâi teancul de scrisori şi m-am uitat lung la ele. Numele meu era trecut pe fiecare dintre ele, într-o varietate de tipuri de cerneală, scrisul de mână devenind din ce în ce mai apăsat şi mai hotărât cu cât mergeam mai în spate. Am strâns teancul de scrisori la piept, un suspin răzbătând din mine. Fuseseră atinse şi de el.

Undeva pe drum, uitasem asta despre casă. Însă era ceva diferit. Acolo era scris numele meu, o bucăţică din el fusese sculptată şi lăsată în urmă pentru mine.

Şi ştiam că aveam să supravieţuiesc după ce le-aş fi citit pentru că supravieţuisem tuturor celorlalte lucruri din această seară. M-am împleticit pe picioare şi am plecat, luând cheile maşinii în drum spre uşă.

GPS-ul telefonului a găsit portul fără nici o problemă. Era la doar câteva minute depărtare. Două viraje şi am ajuns în parcarea întunecată. Nu mai era nimeni în jur. Doar două maşini, probabil ale angajaţilor, dar, pe când am pornit-o înspre doc, nimeni nu s-a grăbit să mă alunge. Eram singură, cu pleoscăitul tăcut al apei de pilonii docului, cu legănatul şi clipocitul uşor al bărcilor lovindu-se de lemn.

Nu ştiam ce căutam, dar ştiam că era ceva. Am strâns scrisorile în mână, mergând de-a lungul docului, în susul şi în josul drumurilor neumblate.

Şi iat-o acolo, cu litere curate, albe-albastre, cu velele ridicate. *January.*

Am urcat nesigură la bordul ei. M-am aşezat pe banchetă şi am rămas cu privirea pierdută în larg.

– Of, tata, am şoptit eu.

Nu eram sigură dacă era cazul sau nu să cred în viaţa de apoi, dar m-am gândit la timp şi mi l-am închipuit aplatizându-se, aşa încât fiecare moment din spaţiu să devină unul singur. Aproape că-i auzeam vocea. Aproape că-l simţeam atingându-mă pe umăr.

M-am simţit din nou atât de pierdută. De fiecare dată când începeam să-mi găsesc calea, părea că mă îndepărtez şi mai mult. Cum puteam să mă încred în ce aveam eu şi Gus? Cum puteam să mă încred în propriile sentimente? Oamenii *erau* complicaţi. Nu erau nişte probleme de matematică; ci o colecţie de sentimente, decizii şi de noroc chior. Lumea era şi ea complicată, nu un film franţuzesc ceţos, ci o zăpăceală oribilă, un dezastru, stropit cu lumină şi iubire şi înţelesuri.

Însă mi-era teamă că eram prea frântă ca să mai supravieţuiesc complicaţiilor.

O briză mi-a făcut plicurile din poală să foşnească. Mi-am dat şuviţa de păr din ochii înlăcrimaţi şi am deschis prima scrisoare.

Dragă January,

Azi e ziua în care te-ai născut. Ştiam că trebuia să mă aştept la asta de luni bune. Nu a fost o surpriză. Eu şi mama ta te-am dorit foarte mult, chiar de dinainte să începi să exişti măcar.

Însă nu m-am aşteptat de la ziua de azi să simt de parcă m-aş fi născut şi eu încă o dată.

M-ai făcut să fiu un om nou: tatăl lui January, şi ştiu că asta voi rămâne pentru tot restul vieţii mele. Te privesc acum, January, în timp ce scriu aceste rânduri, şi abia pot să trec cuvintele pe hârtie.

Sunt şocat, January. Nu ştiam că pot fi acest om nou. Nu ştiam că pot simţi tot ce simt acum. Nu-mi vine să cred că într-o zi vei avea un rucsac în spate, vei şti cum să ţii un creion în mână, vei avea opinii

despre cum să-ţi porţi părul. Mă uit acum la tine şi nu-mi vine să cred că vei deveni încă şi mai uimitoare decât eşti deja.

Zece degete la mâini, zece la picioare. Şi chiar dacă ai fi avut doar nouă, tot ai fi rămas cel mai minunat lucru pe care l-am văzut în viaţa mea.

Nu ştiu să explic. O simţi? Acum că eşti suficient de mare să citeşti asta şi să ştii cine eşti, ai vreun cuvânt potrivit pentru senzaţia asta care mă cuprinde? Pentru lucrul ăsta care te face diferită de orice altceva?

Bănuiesc că ar trebui să-ţi povestesc ceva despre mine, despre cine sunt la acest moment în timp ce te privesc cum dormi la pieptul mamei tale.

Ei bine, mă bucur să te cunosc, January. Sunt tatăl tău, bărbatul pe care l-ai făcut din nimic altceva decât din degeţelele tale.

#

Una pentru fiecare an, mereu scrisă în aceeaşi zi.

January, astăzi împlineşti un an. Cine sunt eu astăzi, January? Sunt mâna care te ghidează în timp ce faci primii tăi paşi stângaci. Astăzi, eu şi mama ta am făcut spaghete, deci ai putea spune că sunt şi bucătar. Bucătarul tău personal. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult să gătesc, dar trebuia.

La mulţi ani cu ocazia celei de-a doua aniversări, January! Părul tău s-a închis la culoare. Nici nu-ţi mai aminteşti c-ai fost blondă, nu? Îmi place mai mult aşa. Ţi se potriveşte foarte bine. Mama ta spune că arăţi ca bunica ei, dar mie îmi pare că semeni cu mama. Te-ar fi iubit. O să încerc să-ţi povestesc câte ceva şi despre ea. Venea dintr-un loc numit North Bear Shores. De acolo sunt şi eu. Am locuit acolo când eram cam de vârsta ta. Eram un băieţel obraznic de vreo doi ani, obişnuia să-mi spună. Bănuiesc că ţipam până când leşinam. Dar asta trebuie să fi fost din cauza fratelui meu mai mare, Randy. Era cam afurisit, dar îl iubeam. Locuieşte în Hong Kong acum, pentru că e Sofisticat.

January, nu-mi vine să cred că ai patru ani. Eşti deja o persoană formată de-acum. Bănuiesc că ai fost dintotdeauna, dar acum eşti mai mult ca niciodată. Când aveam eu patru ani, mi-am stricat tricicleta. Mergeam cu ea de-a lungul unui ponton înspre farul de la capătul lui. Mama fusese distrasă de o prietenă, iar eu m-am gândit că ar fi tare să ies de pe ponton, să pedalez cât de repede posibil şi să văd dacă mă pot menţine la suprafaţa apei. Ca Road Runner. M-a zărit în ultimul moment şi m-a strigat pe nume. Când m-am întors să mă uit la ea, am smucit mânerele şi am intrat direct în far. Aşa m-am ales cu cicatricea mare şi roz din cot. Aş zice că nu mai e atât de mare acum. Sau cotul meu a crescut mai mult. Săptămâna trecută ţi-ai spart capul de şemineu. Nu a fost atât de grav – nici nu ai avut nevoie de copci – dar eu şi mama ta am plâns toată noaptea după ce te-ai dus la somn.

Ne-am simţit atât de prost. Uneori, January, să fii părinte e ca şi cum ai fi un copil căruia cineva i-a dat în grijă un alt *copil. „Noroc!“ strigă acest străin nechibzuit înainte să-ţi întoarcă spatele pe veci. Şi mi-e teamă că mereu vom face greşeli. Sper doar că vor fi din ce în ce mai mici pe măsură ce noi creştem din ce în ce mai mult. Sau pe măsură ce îmbătrânim, de crescut am cam crescut.*

Opt! Opt anişori şi deşteaptă foc! Nu te opreşti din citit, January. Eu uram să citesc când aveam opt ani, dar, pe de altă parte, nici nu mă pricepeam deloc, iar Randy şi Douglas obişnuiau să mă necăjească fără milă, cu toate că acum Douglas e blând ca un mieluşel. Îmi închipui că dacă mă pricepeam mai bine la citit, mi-ar fi plăcut şi mie mai mult. Sau poate invers. Tata era un om ocupat, dar el a fost cel care m-a învăţat să citesc, January. Iar de vreme ce el a început, pe biata mamă nu am lăsat-o să se bage deloc. Când o să vină timpul, eu *o să te învăţ să conduci, obişnuia ea să-mi spună. Cartea ta preferată de-acum este* Copacul cel darnic, *dar pentru numele lui Dumnezeu, January, cartea aia îmi frânge inima! Mama ta seamănă puţin cu acel copac şi mi-e teamă că şi tu vei semăna. Nu mă înţelege greşit. Nu e nimic în neregulă cu asta. Dar totuşi, mi-aş dori să fii puţin mai de piatră, ca bătrânul tău tată. Numai pentru binele tău.*

Ştii, când aveam eu opt ani, am furat pentru prima oară dintr-un magazin. Nu încurajez aşa ceva, desigur, însă intenţiile mele au fost oneste. Am furat nişte gumă dintr-un magazin cu bomboane de modă veche de pe strada principală a oraşului North Bear Shores. Adoram magazinul ăla. Aveau nişte ventilatoare mari aşa încât vara să nu se topească ciocolata, iar în zilele când mama era ocupată, eu şi fraţii mei mergeam până acolo pe jos ca să scăpăm de căldură. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult să merg singur pe plajă. Poate acum mi-ar părea altfel. A trecut ceva vreme. Eu şi mama ta am discutat să te ducem şi pe tine cât de curând.

January, ai treisprezece ani acum şi eşti mai curajoasă decât oricare alt copil de treisprezece ani. Astăzi nu ştiu cine sunt. Sunt încă tatăl tău, fireşte. Şi soţul mamei tale. Doar că, January, uneori viaţa este foarte grea. Uneori cere atât de multe de la tine, încât începi să pierzi bucăţi din tine pe măsură ce te tot întinzi ca să dai ceea ce cere lumea de la tine. Mă simt pierdut, January. Îţi aminteşti farul despre care ţi-am povestit? Cred că ţi-am povestit despre el. Uneori îmi închipui că tu eşti ca farul acela. Stai cu ochii deschişi pe January, îmi spun. Aşa, n-o să-ţi pierzi calea. Dacă îţi concentrezi privirea înainte, pe January, nu o să deviezi prea mult de la drum. Dar poate că eu am fost atât de concentrat, încât am făcut coliziune frontală cu tine.

Şi cu mama ta. Ştiu că anul ăsta a fost înfricoşător pentru tine, dar vreau să ştii că, într-un fel sau altul, eu şi mama ta o să ne găsim calea înapoi spre sine şi înapoi unul spre celălalt. Te rog, nu-ţi fie teamă, copila mea dulce, frumoasa mea regină-pirat a mărilor deschise. Cumva, totul va fi bine.

Am avut parte de primul sărut la şaisprezece ani, January. O chema Sonya, era zveltă şi senină.

Nu o să fie ziua ta decât peste câteva luni, dar trebuie să scriu scrisoarea asta acum. Astăzi urmează să pleci la colegiu, January, şi mi-e teamă că asta o să mă ucidă. Fireşte că nu-ţi pot spune ţie. Te vei simţi vinovată şi nu trebuie. Faci un lucru bun, din toate punctele de vedere. Dintotdeauna ai fost deşteaptă. Aici îţi e locul. Doar că nu

pentru totdeauna. Dar când te vei trezi de dimineață și o vom porni înspre nord, n-o să te privesc în oglinda retrovizoare. Când vei citi scrisoarea asta (???Oare când va fi asta???) să te gândești la ziua aceea. Ai observat măcar că n-am putut să te privesc? Probabil că nu. Erai și tu atât de emoționată. Dar, dacă îți amintești, acum știi de ce. M-am gândit că aș întoarce și ne-am duce toți trei înapoi acasă dacă ai arăta fie și numai o fărâmă de ezitare. Vreau să te țin lângă mine pe veci. Cine sunt eu fără tine?

Ar trebui să fii la master acum, o știm cu toții. La dracu' cu cancerul, January. Ești deja adult de-acum, January, așa că atunci când vei citi scrisoarea asta, ar trebui să fii familiarizată cu această exprimare, La dracu', căci știm cu toții că ești prea bine familiarizată cu termenul Cancer. Ei bine, la dracu'! Trebuie să fiu sincer cu tine, January. Mă simt de parcă viețile noastre sunt pe cale să facă implozie, iar o parte din mine vrea să te împingă departe, cât mai departe, până trec urmările.

Ți-am spus că vreau să fiu sincer cu tine, așa că o să fiu. Dacă le scriu aici, știu sigur că nu voi mai putea să-mi retrag cuvintele. Într-o bună zi, le vei citi. Într-o bună zi, vei ști.

O înșel pe mama ta. Uneori, o simt ca pe o alinare, alteori, ca pe o pedeapsă. Sunt și zile când mă întreb dacă asta nu e un mare DU-TE DRACULUI la adresa universului. „Dacă vrei să-mi distrugi viața, mi-o pot distruge singur, încă și mai rău."

În alte zile, am impresia că sunt îndrăgostit de Sonya. Da, Sonya e numele ei. Am fost îndrăgostit de ea odată, pe când eram copii. Cred că ți-am povestit despre asta în a șaisprezecea scrisoare. Acela a fost anul când am sărutat-o. Sunt sigur că nu vrei să auzi asta. Dar cred că am nevoie să o mărturisesc. Sunt îndrăgostit de o versiune de-ale mele care nu poate exista în iadul ăsta. Mă consideri îngrozitor, January? E în regulă dacă așa simți. Am fost o persoană îngrozitoare în multe momente din viața mea.

Vreau să fiu din nou bărbatul pe care mama ta l-a făcut din mine: noul ei soț. Și bărbatul pe care l-ai făcut tu din mine: tatăl tău care te adoră. Caut ceva ce am pierdut din mine însumi și nu e corect pentru nimeni.

Dacă aş putea avea înapoi trecutul, acei ani frumoşi dinainte de recidiva cancerului, n-aş ezita. O să repar asta. Nu renunţa la mine, January. Ăsta nu e sfârşitul.

January, astăzi împlineşti douăzeci şi opt de ani.

Când aveam eu douăzeci şi opt de ani, frumoasa mea soţie năştea copilul nostru. Pe 13 ianuarie, supranumită şi cea mai bună zi dintre toate zilele. Uneori mă întreb cum vor arăta copiii tăi. Nu ai tăi şi ai lui Jacques neapărat, deşi şi aşa ar fi în regulă.

Mă gândesc la o fetiţă care seamănă cu tine. Poate că are zece degeţele la mâini şi zece la picioare, dar, chiar şi dacă nu are, tot ar fi perfectă. Şi mă gândesc la ce fel de femeie vei fi pentru ea. Ce fel de mamă.

Când mă gândesc la asta, de obicei îmi vine să plâng, January. Pentru că ştiu că te vei descurca mai bine decât mine, iar gândul ăsta mă linişteşte atât de mult. Dar, chiar şi dacă nu vei fi, chiar dacă vei face aceleaşi greşeli pe care le-am făcut şi eu, te cunosc, January.

Te cunosc mult mai bine decât mă cunoşti tu pe mine şi îmi pare rău, dar, dacă trebuia să fie un dezechilibru, mă bucur că a ieşit aşa.

Îţi aminteşti prima ta despărţire? Am menţionat-o în cea de-a şaptesprezecea scrisoare. Erai devastată. Mama ta a sunat la Taco Bell unde lucrai şi s-a dat drept tine, scuzându-te că erai prea bolnavă pentru a te duce la lucru.

În momentul acela, am fost atât de îndrăgostit de ea. Ştia exact ce să facă. Şi cum a avut grijă de tine. Nu am cuvinte.

Ştie şi ea, apropo. Ştie tot ce ţi-am spus şi ţie. M-a lăsat să-mi iau răgazul să-ţi mărturisesc. Nu era sigură că aveai nevoie să ştii. Şi poate că nu ai. Dacă e pe-aşa, atunci îmi pare rău. Dar bănuiesc că mi-am dorit să afli şi tu tot adevărul ca să ştii.

Dacă ai impresia că povestea asta are un final nefericit, asta e pentru că încă nu s-a încheiat.

De când am început să scriu scrisorile astea, am fost un milion de lucruri diferite, unele bune, altele mai puţin bune.

Dar astăzi, cu ocazia celei de-a douăzeci şi opta aniversări a zilei tale de naştere, mă simt acelaşi bărbat care am fost în toţi anii din urmă.

Mă uit la tine. Îţi număr degetele. Mă întreb ce te face atât de diferită faţă de restul lumii. Nu ştiu când s-a întâmplat, dar sunt din nou fericit. Cred că, chiar dacă lucrurile nu vor rămâne aşa, voi purta mereu cu mine acest moment. Cum aş mai putea fi trist când am văzut cum dintr-un bebeluş te-ai transformat în femeia care eşti acum?

January, ai douăzeci şi opt de ani, iar astăzi sunt tatăl tău.

Capitolul 26. Cea mai bună prietenă

M-am întins pe podea şi am privit în sus la stele. Nori întunecaţi şi pufoşi alunecau pe cer, făcându-i să dispară încetul cu încetul, iar eu îi urmăream ca pe o numărătoare inversă, deşi a ce, nu ştiam. Scrisorile stăteau grămadă în jurul meu, toate deschise, toate citite. Două ore nu-mi oferiseră împăcarea, însă era un timp pe care nu mă aşteptam să-l mai am cu el. Cuvintele pe care nu mi le adresase fuseseră în cele din urmă rostite. Mă simţeam de parcă aş fi călătorit în timp.

Eram rănită, pe jumătate vindecată şi cu rănile zgândărite din nou. „Everybody Hurts“ răsuna pe fundalul gândurilor mele. Aş fi zis că îi înţelegeam aspectul consolator, ideea că durerea ta nu era singură.

Ceva din toată asta o făcea să pară şi mai mare, şi mai mică în acelaşi timp. Mai mică fiindcă întreaga lume părea să doară. Mai mare pentru că puteam în sfârşit recunoaşte că toate celelalte sentimente asupra cărora mă concentrasem fuseseră o distragere de la durerea cea mai mare.

Tatăl meu nu mai era. Şi aveam să-i simt lipsa pentru tot restul vieţii.

Iar asta trebuia să fie în regulă.

M-am întins după telefon şi am deschis aplicaţia de YouTube. Am tastat „Everybody Hurts“ şi am ascultat-o acolo, la difuzorul telefonului. Când s-a terminat, am pus-o din nou.

Durerea s-a instalat într-un ritm profund. Se simţea aproape ca un efort fizic, o arsură crescândă în muşchii şi în încheieturile mele. Odată, în timpul unui sezon prost de dureri de cap, doctorul îmi spusese că durerea era modul corpului nostru de a se face ascultat.

– Uneori e un avertisment, îmi spusese ea, alteori e o tabelă de marcaj.

Nu ştiam care era intenţia durerii ăsteia, dar m-am gândit: *dacă o ascult, poate va fi dispusă să dispară înapoi o vreme.*

Poate că noaptea asta de durere avea să-mi aducă o zi de uşurare.

Cântecul s-a terminat încă o dată. L-am pus de la început.

Noaptea era rece. M-am întrebat cât de rece avea să fie în ianuarie. Voiam să aflu. Dacă aflam, ar fi însemnat încă o parte din el pe care aş fi putut-o întâlni.

Am strâns plicurile într-un teanc ordonat şi m-am ridicat să plec spre casă, însă acum, când vizualizam casa de pe malul lacului, am fost străbătută de o nouă şi stranie variaţie a acelei dureri mistuitoare: *Gus în Re minor.*

Mă simţeam de parcă urma să mă dezmembrez, de parcă ţesuturile conjunctive dintre coastele din stânga şi cele din dreapta îmi fuseseră luate, iar eu urmam să mă despic în două.

Trecuseră câteva ore de când ne despărţiserăm. Nu primisem nici un apel, nici măcar un mesaj. M-am gândit la expresia de pe faţa lui când o văzuse, de parcă dinaintea lui s-ar fi aflat o fantomă. O fantomă mică şi frumoasă, pe care cândva o iubise atât de nebuneşte, încât se căsătorise cu ea. Atât de nebuneşte, încât fusese dispus să lase totul deoparte chiar şi după ce ea îi frânsese inima în bucăţi.

Am început din nou să plâng, atât de tare, încât nu mai vedeam.

Am intrat în mesajele cu Shadi şi i-am scris: *Am nevoie de tine.*

În câteva secunde, mi-a răspuns: *Iau primul tren.*

M-am uitat lung la telefon preţ de încă o secundă. Nu era decât o singură persoană în toată lumea cu care chiar aş fi vrut să discut acum. Am tastat numele şi mi-am dus telefonul la ureche.

Era în puterea nopţii. Nu mă aşteptam să-mi răspundă, dar, la al doilea apel, am auzit linia conectându-se.

– Janie? a şoptit mama grăbită. Eşti bine?

– Nu, am scâncit eu.

– Spune-mi, scumpo, am auzit-o vorbind cu glas rugător, ridicându-se în capul oaselor, cearşafurile foşnind şi clicul lămpii de pe noptieră aprinzându-se. Sunt aici acum, scumpo. Spune-mi tot ce s-a întâmplat.

Vocea mi s-a piţigăiat pe când am început cu începutul.

– Ţi-am zis că Jacques s-a despărţit de mine într-un jacuzzi?

– Rahatul ăla cu ochi! a exclamat mama.

Şi apoi i-am povestit şi restul. I-am spus tot.

#

Shadi a ajuns la zece dimineaţa cu o geantă de voiaj în care ar fi încăput lejer un jucător de baschet şi cu o cutie cu produse proaspete.

Când am deschis uşa şi am văzut-o pe veranda scăldată în soare, m-am aplecat înainte să văd mai întâi ce era în cutia de carton şi am întrebat:

– Fără băutură?

– Ştiai că ai o super piaţă cu produse de la fermierii locali la nici două străzi de aici? a făcut ea, strecurându-se înăuntru. Şi că singurul şofer de Uber pare să fie orb cu acte în regulă?

Am încercat să râd, dar numai văzând-o aici m-a făcut să-mi dea lacrimile.

– O, scumpo! a făcut Shadi şi a lăsat cutia pe canapea înainte să mă cuprindă într-o îmbrăţişare toată numai apă de trandafiri şi ulei de cocos. Îmi pare aşa de rău, a continuat, mâna ei jucându-se în părul meu într-o manieră blândă, maternă.

S-a tras înapoi şi, apucându-mă de braţe, m-a examinat şi a spus încetişor:

– Vestea bună este că pielea ta arată ca a unui bebeluş. Ce ai mâncat pe aici?

– Nimic de genul *ăla*, am zis, arătând cu capul înspre cutia cu dovlecei şi verdeţuri.

– Dietă improvizată? s-a panicat ea, iar după ce am încuviinţat din cap, m-a bătut uşor pe braţ şi s-a întors spre bucătărie, luând şi cutia în braţe pe drum. M-am gândit eu. Înainte de băutură şi de plâns, ai nevoie de legume. Şi probabil şi de nişte ouă.

S-a oprit brusc în uşa bucătăriei şi a rămas cu gura căscată la proporţiile, amploarea şi stilul mizeriei dezgustătoare pe care reuşisem să o fac.

– OOOOK, a făcut ea, regrupându-se pe măsură ce punea legumele pe bucăţica de blat rămasă liberă. Ce-ai zice să te schimbi de pantalonii ăia, iar eu mă apuc de gustare.

– Ce au pantalonii ăştia? am făcut eu, arătând către trening. Sunt uniforma mea, acum că am renunţat oficial.

Shadi şi-a dat ochii peste cap şi a început să bată cu unghiile ei albastre în blat.

– Serios, Janie, nu trebuie să fie rochie de bal, dar *refuz* să mă apuc de gătit până când nu pui pe tine nişte pantaloni cu nasture sau fermoar.

Stomacul mi-a ghiorăit atunci, de parcă s-ar fi rugat şi el de mine, după care m-am dus înapoi în dormitorul de la primul etaj. Acolo erau câteva tricouri şifonate pe care Gus le aruncase pe podea în ultimele două

săptămâni şi pe care nu le mai ridicase nimeni, iar eu le strânsesem grămadă în spatele uşii dulapului, unde nu trebuia să le văd, pe atunci îmbrăcată în pantalonii scurţi şi în tricoul cu Ella Fitzgerald.

Pregătirea gustării s-a dovedit a fi o treabă de o oră şi jumătate, după care Shadi a insistat să terminăm de spălat toate vasele înainte să ne aşezăm la masă.

– Uită-te la mormanul ăla! am încercat eu să fac apel la raţiune, gesticulând către turnul înclinat de boluri cu resturi de cereale uscate. O să ne apuce Crăciunul până le vom termina.

– Atunci mă bucur că mi-am luat şi haina de iarnă cu mine, a răspuns Shadi, ridicând din umeri.

În cele din urmă, ne-a luat doar jumătate de oră să umplem maşina de spălat vasele şi să spălăm la mână ce mai rămăsese. După ce am terminat de mâncat, Shadi a insistat să curăţăm toată casa. Eu nu voiam decât să zac pe canapea, să mănânc o grămadă de chipsuri de pe piept şi să mă uit la emisiuni televizate, dar s-a dovedit că avusese dreptate. Să faci curăţenie era o distragere mult mai bună.

Pentru prima oară, îmi fugise gândul de la minciunile tatei şi de la abordarea Sonyei cu ocazia înmormântării. Nu mi-am mai recapitulat în minte frânturi din cearta pe care o avusesem cu mama în garaj şi nici nu m-am mai gândit la zâmbetul drăguţ şi spăşit de pe buzele pline ale lui Naomi. Nu mi-am făcut griji în privinţa cărţii, nici în privinţa a ceea ce ar fi putut crede Anya sau ce ar fi făcut Sandy. Chiar nu m-am gândit deloc.

Curăţenia generală mă băgase într-o transă în care aş fi vrut să rămân pentru următoarele şase luni, o cameră a emoţiilor criogenică ce mi-ar fi permis să dorm pe tot parcursul părţii mai rele a suferinţei pe care acum încercam să o evit.

Primul apel de la Gus îl primisem pe la unsprezece, când nu am răspuns, apoi încă unul la vreo douăzeci de minute distanţă, iar după ce s-a încheiat într-un final, făcându-mi inima să mi se oprească în gât, nu a lăsat nici un mesaj vocal şi nici un vreun SMS.

Mi-am închis telefonul şi l-am îndesat în sertarul măsuţei de toaletă din dormitor, atunci când m-am dus să dau cu mopul prin baie. Eu şi Shadi am hotărât să nu discutăm nici despre Gus cel Sexy şi Rău, nici despre Fesul Bântuit ori despre altceva până când nu ne terminam treaba, o regulă bună, de vreme ce curăţatul mă ajuta să nu mai simt nimic, iar de fiecare dată când creierul dădea numai să se gândească la Gus, amorţeala începea să mă cuprindă de la mijloc.

La şase, Shadi a hotărât că terminaserăm şi m-a izgonit la duş, timp în care ea s-a apucat să pregătească cina. A făcut *ratatouille*, la care aparent poftise încă de când văzuse *Ratatouille* cu surorile mai mici ale lui Ricky în weekendul cu 4 iulie.

– Poţi să-mi povesteşti despre el, am asigurat-o, stând faţă în faţă la masă, eu cu spatele la geamul care dădea spre casa lui Gus, cu toate că obloanele erau trase. Vreau să aud că eşti fericită.

– După cină, a răspuns Shadi. Şi, încă o dată, avusese dreptate.

S-a dovedit că aveam nevoie de asta, de încă o masă, alcătuită în principal din legume, şi acompaniată de nimic altceva decât de o flecăreală confortabilă. Despre ce mai postaseră foştii colegi, despre ce cărţi mai citise, despre serialele pe care le mai urmărisem eu (doar *Veronica Mars*).

După cină, cerul s-a înnorat şi, în timp ce eu spălam farfuriile şi tacâmurile, iar Shadi ne pregătea câte un Sazerac, a început să plouă cu putere, bubuiturile îndepărtate ale tunetelor zguduind casa ca nişte cutremure în miniatură. După ce am şters farfuriile şi le-am pus în dulapul de deasupra cuptorului, mi-a întins paharul şi ne-am dus pe canapeaua unde îmi petrecusem prima noapte, cuibărindu-ne în colţuri opuse, cu picioarele învelite sub aceeaşi pătură.

– Acum, a spus ea, începe cu începutul.

Capitolul 27. Ploaia

Am vorbit toată noaptea, furtuna înteţindu-se şi retrăgându-se asemenea valurilor, aducând mereu cu sine fulgere şi tunete noi tocmai când părea că ar fi fost pe punctul să renunţe. Conversaţia noastră a durat foarte mult cu toate pauzele de plâns şi cu cele două pe care Shadi şi le-a luat ca să ne prepare alte băuturi.

De când eram prietene, fusesem martoră la cinci despărţiri dureroase de-ale lui Shadi.

– Era şi timpul să-mi arunci un os, m-a liniştit ea. Aveam nevoie să plângi atât ca să pot veni la tine când şi dacă Ricky o să-mi frângă inima.

– Crezi că aşa o să se întâmple? am întrebat-o eu, suflându-mi nasul, iar Shadi a oftat din toţi rărunchii.

– Cel mai probabil.

Avea tendinţa să se îndrăgostească de oameni care nu aveau nici un interes să se îndrăgostească la rândul lor. Mereu începea într-o notă relaxată, o atracţie care, în mod accidental, prindea rădăcini adânci. În cele din urmă, mereu se găsea câte un obstacol care să le stea în cale, ceva ce fusese acolo încă de la început, dar care nu fusese o problemă când lucrurile se păstraseră într-o manieră relaxată.

Aşa se întâmplase cu bucătarul dependent de pastile, cu skater-boarderul alcoolic, cu mentorul extrem de promiţător de la un program extracurricular pentru tineri dezavantajaţi care, în cele din urmă, îi spusese lui Shadi că o iubeşte în aceeaşi propoziţie în care recunoscuse că vrea să mai rămână singur câţiva ani.

Totul la cea mai bună prietenă a mea părea să îi deruteze pe bărbaţii din Chicago. Era excentrică şi gălăgioasă, înclinată spre beţii şi petreceri care ţineau toată noaptea. Nu o deranjau aventurile de o noapte, întotdeauna cea mai amuzantă şi mai şocantă persoană din încăpere şi posta selfie-uri aproape nud cu o regularitate din ce în ce mai mare. Era enigmatică, foarte aproape de cea mai stereotipică fantezie masculină pe

care o văzusem în viaţa reală, însă, în adâncul inimii ei, rămânea o romantică incurabilă.

Când se conecta cu cineva, se deschidea ca un trandafir, expunându-şi cea mai fragedă, pură, altruistă şi loială inima pe care o cunoscusem. Iar când bărbaţii-copil cu care ajungea din întâmplare să iasă descopereau şi ei latura asta a ei, ajungeau să se îndrăgostească de ea din cap până în picioare, aşa cum făcea şi ea cu ei. Visând la un viitor pentru care nici unul dintre ei nu se pregătise.

– Aş vrea să pot face literalmente ceva să înceteze, a zis ea atunci.

– Ba nu, n-ai vrea, am tachinat-o eu, un zâmbet slab întinzându-i-se atunci pe chip.

– Ador şi totodată urăsc să mă îndrăgostesc.

– La fel, am zis. Bărbaţii sunt groaznici.

– Groaa-znici, a cântat ea.

Preţ de câteva secunde, am rămas tăcute. Lacrimile de pe obrajii mei se uscaseră, iar soarele începuse să răsară, blocat însă de norii de furtună, prin care răspândea o lumină albăstruie ciudată ce răzbătea printre obloane de-a lungul canapelei.

– Hei, a spus ea în cele din urmă, cred că venise timpul.

– Timpul să ce? am întrebat eu.

– Cred că venise timpul să te îndrăgosteşti şi tu, a zis. De când te cunosc, nu te-am văzut niciodată îndrăgostită. Cred că era timpul.

– Mă ştii de dinainte de Jacques. Ai văzut cum s-a întâmplat.

– Mda, a făcut Shadi, ridicând din umeri. Ştiu că l-ai iubit pe Jacques. Şi poate că, în cele din urmă, tot acolo ajungi, dar nu ai fost niciodată *îndrăgostită* de el, Janie. Ai trecut direct la o iubire calmă.

– Deci îndrăgostirea e partea care doare? am întrebat eu râzând neamuzată. Şi dacă ajungi să te îndrăgosteşti fără să suferi înseamnă că nu e îndrăgosteală?

– Nu, a spus Shadi serioasă. Îndrăgostirea e partea care îţi taie răsuflarea. E partea în care nu-ţi vine să crezi că persoana dinaintea ta există odată cu tine şi că s-a întâmplat să-ţi taie calea. Presupun că te face să te consideri norocos că te-ai născut tocmai atunci şi tocmai acolo.

Lacrimile mi-au întunecat vederea. Aşa simţeam pentru Gus, însă mi se mai întâmplase o dată.

– Greşeşti când spui că nu m-ai văzut niciodată îndrăgostită, am zis, iar Shadi şi-a înclinat capul gânditoare. Aşa m-am simţit când te-am întâlnit

pe tine.

Un zâmbet i-a apărut pe faţă, aruncând o pernă de pe canapea înspre mine.

– Te iubesc, Janie! mi-a spus.

– Eu mai mult.

După o clipă, zâmbetul i-a dispărut şi a scuturat serios din cap:

– Sunt sigură că şi el te iubeşte, a zis ea. O simt.

– Nici nu ne-ai văzut împreună, i-am atras eu atenţia. Nici măcar nu l-ai întâlnit *cum trebuie*.

– O simt. A făcut un semn cu mâna înspre perete tocmai când un tunet răsunător a zguduit casa, fulgerele brăzdându-i ferestrele. Valul ăsta de iubire care emană dinspre casa lui. Sunt şi medium.

– Deci asta e, am zis.

– Da, a făcut Shadi. Asta e.

#

Posibil să fi trecut câteva secunde din clipa în care am adormit în sfârşit pe canapea şi bătaia în uşă, sau posibil să fi trecut ore bune. Sufrageria era încă mascată de umbre furtunoase, iar tunetele cutremurau încă podelele.

Shadi s-a ridicat numaidecât în capul oaselor din celălalt capăt al canapelei şi şi-a strâns pătura la piept, ochii ei verzi căscându-se mari când a urmat a doua rundă de bătăi în uşă. A şoptit prin întuneric:

– Urmează să fim căsăpite cu un topor?

Atunci i-am auzit vocea prin uşă:

– *January*.

Shadi s-a sprijinit de braţul canapelei pe când a sărit în sus.

– El e, nu?

A bătut încă o dată în uşă, iar eu m-am ridicat în picioare, nesigură de ce făceam. De ce ar trebui să fac, de ce voiam să fac. M-am uitat la Shadi, punându-i muteşte toate aceste întrebări.

Ea a ridicat din umeri tocmai când s-a auzit o nouă bătaie în uşă.

– Te rog, a spus Gus. Te rog, January, nu-ţi mai cer nimic dacă nu mai vrei, dar te rog, *te rog*, vorbeşte cu mine.

A tăcut, iar şuieratul vântului a accentuat şi mai mult pauza, implorând să fie umplută. Îmi simţeam gâtul de parcă mi s-ar fi surpat,

de parcă aş fi avut nevoie să înghit tot molozul de acolo înainte să poată ieşi cuvintele.

– Tu ce ai face? am întrebat-o pe Shadi.

Ea a oftat prelung.

– *Ştii* ce aş face eu, Janie.

O spusese noaptea trecută: *Aş vrea să pot face literalmente ceva să înceteze.* Fusese o glumă, fireşte că putea face ceva ca să înceteze, şi totuşi nu reuşea niciodată să lase apelurile şi mesajele acelea fără un răspuns şi nici nu se putea convinge să *nu* viziteze familia unui nou iubit cu ocazia unei sărbători naţionale. În nici un caz nu ar fi dat cu piciorul unei posibile iubiri.

Nu ştiam – nu puteam şti – ce voia să-mi spună Gus cu privire la noaptea trecută, la Naomi sau cu privire la noi. Nu ştiam, dar ştiam că aveam să supravieţuiesc.

M-am gândit la momentul acela din maşină, când încercasem să mi-l întipăresc în memorie, ca atunci când aveam să privesc în urmă să-mi pot spune că meritase.

Şi că preţ de câteva săptămâni fusesem mai fericită decât în restul anului.

Da, m-am gândit. Era adevărat.

Chiar atunci mi s-a tăiat respiraţia de parcă aş fi alergat încă o dată goală în valurile reci ale lacului Michigan. Eram recunoscătoare că eram în viaţă, chiar şi cu gunoaiele care pluteau. Recunoscătoare că o aveam pe Shadi aici. Că citisem scrisorile de la tata şi că mă mutasem alături de August Everett.

Orice ar fi urmat, aveam să supravieţuiesc, aşa cum supravieţuise şi Shadi de atâtea ori.

Până când am conştientizat toate acestea, trebuie să fi trecut un minut în care nu s-au mai auzit alte bătăi în uşă şi nici alte strigăte, iar eu m-am grăbit spre uşă cu inima bătându-mi nebuneşte în timp ce Shadi mă aplauda de pe canapea de parcă ar fi urmărit o cursă olimpică din tribune.

Am deschis uşa care dădea înspre veranda întunecată şi furtunoasă, însă aceasta era goală. Am fugit afară, desculţă, am coborât treptele şi am cercetat curtea, strada din faţă, treptele uşii de alături.

Gus nu era pe nicăieri. Am coborât treptele într-o fugă necugetată şi, pe la jumătatea lor, am sărit direct pe iarbă, tălpile lipăindu-mi prin

noroi. Ajunsesem în dreptul curţii din faţă a casei lui Gus când mi-am dat seama că maşina lui nici nu era acolo.

Plecase. Îl ratasem. Nu eram sigură dacă începusem din nou să plâng sau dacă îmi epuizasem toate lacrimile. Mă dureau coastele şi tot ce se găsea dincolo de ele. Umerii îmi tremurau, iar faţa îmi era umedă, deşi posibil ca asta să fi fost şi de la aversa care învăluia micuţa noastră stradă dinspre plajă. Era sub apă acum, iar curentul ducea frunzele şi gunoaiele la vale.

Îmi venea să ţip. Fusesem atât de răbdătoare cu Gus întreaga vară. Îi spusesem că aveam să fiu şi fusesem, iar acum întorsesem spatele la ceea ce probabil că fusese ultima noastră şansă.

Mi-am îngropat gura în dosul palmei pe când un suspin grav mi-a răzbătut din piept. Îmi venea să mă prăbuşesc în iarbă mlăştinoasă, să mă las absorbită de ea. *Dacă aş fi fost pământ,* mi-am zis în sinea mea, *aş simţi încă şi mai puţin decât atunci când făceam curăţenie.*

Ori poate că aş fi simţit fiecare pas, fiecare talpă care mă calcă, dar poate că până şi asta ar fi fost de preferat dezolării pe care o simţeam acum.

Fiindcă ştiam, cât se poate de sigur, că Shadi avusese încă o dată dreptate. Mă îndrăgostisem, în sfârşit. Fusese incredibil de neprevăzut, îmi fusese sortit ca eu să-mi intersectez calea cu a cuiva pe care îl puteam iubi aşa cum îl iubeam pe Gus Everett, şi totuşi mă simţeam norocoasă în ciuda dezolării.

Am văzut cu coada ochiului o lumină aprinzându-se şi, când m-am întors înspre ea, mă aşteptam să o găsesc pe Shadi pe veranda din faţă. Însă lumina nu venea de pe veranda mea.

Ci de pe a lui Gus.

Atunci a început muzica, la fel de răsunătoare ca în prima seară. De parcă festivalul Pitchfork sau Bonnaroo s-ar fi desfăşurat chiar acolo, în fundătură noastră.

Atunci a răsunat vocea lui Sinéad O'Connor, cu versurile triste de la „Nothing Compares 2 U".

Uşa s-a deschis, iar el a păşit în lumină, ud leoarcă, în timp ce eu mă gândeam că, în ciuda aşteptărilor, părul lui grizonant şi uşor ondulat încă reuşea să sfideze gravitaţia, stând ridicat în sus în tot felul de unghiuri ciudate şi somnoroase.

Cântecul încă mai răsuna pe toată strada, întrerupt doar de bubuiturile din ce în ce mai puţin sonore ale furtunii care se îndepărta, iar Gus a

venit înspre mine prin ploaie, părând la fel de nedumerit dacă să plângă sau să râdă, cum mă simţeam şi eu acum.

Când a ajuns în dreptul meu, a încercat să spună ceva, dar melodia cânta încă pe fundal, prea tare ca să se poată auzi şi el normal. Eu tremuram şi dinţii îmi clănţăneau, dar nu mi-era neapărat frig. Simţeam mai degrabă că pluteam în afara propriului corp.

– Nu am plănuit asta prea grozav, a spus Gus în cele din urmă peste muzică, arătând cu subînţeles înspre propria casă.

Un zâmbet mi-a apărut pe chip, străbătută în acelaşi timp de un junghi dureros în stomac.

– Am crezut că... El şi-a trecut mâna prin păr şi a privit în jur, aproape ruşinat. Nici nu ştiu ce. M-am gândit că am putea dansa.

Un hohot de râs a ieşit din mine, surprinzându-ne pe amândoi, iar faţa lui Gus s-a luminat la auzul sunetului. De îndată ce s-a stins şi ultima notă, lacrimile mi-au izvorât din nou în ochi, o arsură începând să se facă resimţită în spatele nasului.

– Voiai să dansezi cu mine în ploaie? am întrebat cu voce groasă.

– Ţi-am promis, a răspuns el serios, cuprinzându-mă de talie. Ţi-am spus că o să învăţ.

Eu am scuturat din cap, încercând să-mi stabilizez vocea.

– Nu ai nici o promisiune de ţinut, Gus.

Încet, m-a tras înspre el, înfăşurându-şi strâns braţele în jurul meu, căldura emanată de trupul lui diminuată doar puţin de răceala ploii.

– Nu promisiunea în sine e cea care contează, a murmurat el, chiar deasupra urechii mele drepte, pe când a început să ne legene uşor dintr-o parte în alta într-o tandră aproximare a unui dans, opusul nopţii de la petrecerea frăţiei. Ci faptul că ţi-am făcut-o ţie.

January cea moale. January care nu putea niciodată să ascundă ce gândea. January pe care întotdeauna se temuse că o putea frânge.

Mi s-a pus un nod în gât. Era aproape dureros să fiu ţinută aşa de el, fără să ştiu ce avea de gând să-mi spună, sau dacă asta avea să fie ultima oară când avea să mă ţină în braţe. Am dat să spun ceva, să insist încă o dată că nu avea nici o obligaţie faţă de mine şi că înţelegeam starea complicată a lucrurilor.

Dar nu am putut scoate un sunet. Mâna lui era în părul meu umed, iar eu am închis ochii în timp ce un nou şuvoi de lacrimi a început să-mi curgă, îngropându-mi apoi faţa în umărul lui leoarcă.

– Am crezut că ai plecat. Maşina ta...

– ...e blocată pe marginea drumului, a răspuns el. E un potop afară, zici că se sfârşeşte lumea.

A zâmbit forţat, dar eu n-am putut să-i răspund la fel.

Melodia se terminase, dar noi încă ne legănam, încă ne ţineam în braţe, iar eu eram îngrozită de momentul când mi-ar fi dat drumul, încercând totodată să apreciez această clipă, cea în care încă nu o făcuse.

– Te-am tot sunat, a spus, iar eu am încuviinţat din cap, fiindcă nu reuşisem să rostesc: *Ştiu.*

În cele din urmă, am tras aer adânc în plămâni şi am întrebat:

– Aceea era Naomi?

Nu am specificat *femeia frumoasă de la eveniment*, dar nici nu era nevoie.

– Mda, a răspuns Gus grăbit.

Eu am încuviinţat din cap. Preţ de câteva secunde, nici unul dintre noi nu a mai zis nimic.

– A vrut să discutăm, a reluat el. Aşa că am mers alături să bem ceva.

Sunt încă în picioare, mi-am zis. Ei bine, nu chiar. Mă sprijineam de el, îl lăsam să-mi preia mare parte din greutatea corpului. Dar eram în viaţă. Iar Shadi era înăuntru, aşteptându-mă. Aveam să fiu bine.

– Vrea să vă împăcaţi, am spus gâtuit.

Intenţionam să fie o întrebare, însă a ieşit mai degrabă ca o afirmaţie.

Gus s-a tras puţin în spate atât cât să mă poată privi în ochi, însă eu nu am făcut la fel. Mi-am ţinut obrazul lipit de pieptul lui.

– Bănuiesc că ea şi Parker s-au despărţit acum ceva vreme, a spus Gus, sprijinindu-şi bărbia de creştetul meu. M-a strâns şi mai tare în braţe. A spus... a spus că se gândea la asta de ceva timp, dar că preferase să aştepte. Să fie sigură că nu aveam să fiu pansamentul ei.

– Cum ai putea să fii pansamentul ei? am întrebat. Doar eşti soţul ei!

Râsetul lui aspru a reverberat prin mine.

– I-am zis cam acelaşi lucru.

Mie mi s-a strâns stomacul.

– Nu e o persoană rea, a continuat Gus, ca şi cum ar fi vrut să mă înduplece.

Am simţit un cuţit în vintre.

– Mă bucur să aud asta.

– Serios? a făcut Gus. De ce?

– Probabil pentru că nu ar trebui să fii căsătorit cu o persoană rea. Probabil nimeni nu ar trebui să fie, cu excepţia poate a celorlalte persoane la fel de rele.

– Ei bine, asta e şi faza, a spus el. M-a întrebat dacă aş putea-o ierta. Şi cred că pot. În cele din urmă.

Eu n-am zis nimic.

– După care m-a întrebat dacă m-aş putea vedea să fiu din nou cu ea şi mă gândesc că mă pot vedea. Cred că e posibil.

M-am gândit că ar trebui să zic ceva. *O? Bine atunci?* Durerea nu părea să fie mulţumită cu ce auzisem. Clocotea în mine.

– Gus, i-am şoptit şi am închis ochii pe când noi şuvoaie de lacrimi fierbinţi au început să se reverse din ei.

Am scuturat din cap.

– M-a întrebat dacă am putea face să funcţioneze mariajul nostru, a murmurat Gus, iar braţele mele au căzut în sfârşit fără vlagă pe lângă corp.

M-am depărtat de el şi mi-am şters faţa, punând o oarecare distanţă între noi. M-am uitat lung la iarba îmbibată, la degetele mele pline de noroi.

– Nu m-am aşteptat să-mi spună asta, a continuat Gus cu răsuflarea tăiată. Şi nu ştiu... aveam nevoie de timp, să procesez totul. Aşa că m-am dus acasă şi nu ştiu... Am început să analizez totul, am vrut să te sun, dar părea egoist din partea mea să te sun şi să te pun să mă ajuţi să clarific. Aşa că am petrecut toată ziua de ieri gândindu-mă la asta, a zis el. Şi aşa am început să-mi dau seama... S-a oprit din nou, scuturând din cap aproape ca un maniac. Puteam fără nici un dubiu să fiu din nou cu Naomi, dar, chiar dacă am fi ajuns împreună, nu cred că aş mai fi putut vreodată să mă căsătoresc din nou. Totul era o prea mare debandadă, prea dureros şi prea nesănătos. Dar, în timp ce mă gândeam la asta, mi-am dat seama că nici măcar nu mi-o doream.

Am strâns din ochi pe când lacrimi noi voiau să treacă dincolo de gene. *Te rog*, îmi venea să-l implore. *Opreşte-te*. Dar mă simţeam prinsă în propriul corp, ţinută prizonieră acolo.

– January, a spus el încetişor. Uită-te la mine.

Eu am scuturat din cap.

I-am auzit paşii cum înaintează prin iarbă. Mi-a luat mâinile mele vlăguite în mâinile lui.

– Vreau să spun că... vorbeam de ea şi de mine. Nu de... tine.

Am deschis ochii şi m-am uitat la el, cu privirea înceţoşată de la lacrimi. A mişcat din gât, încordându-şi maxilarul pe când a înghiţit.

– N-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să fie persoana mea preferată. Când mă gândesc că aş putea fi cu tine în fiecare zi, nici o parte din mine nu se simte claustrofobă. Iar când mă gândesc că aş putea avea cu tine tot felul de certuri pe care le-am avut cu Naomi, nu mă sperie nimic. Pentru că am încredere în tine mai mult decât în oricine altcineva, mai mult chiar şi decât am în Pete. Când mă gândesc la tine, January, şi mă gândesc la a spăla rufe cu tine sau a încerca cure de detoxifiere cu sucuri verzi sau a mă duce la afurisitele de magazine de antichităţi, nu simt decât fericire. Lumea arată diferit, nu seamănă cu nimic din ce credeam eu că este şi nu vreau să mai caut tot ce e stricat sau ce ar putea să nu meargă bine. Nu vreau să-mi fac curaj să înfrunt răul şi să pierd ce aş putea să trăiesc alături de tine. Vreau să fiu cel care îţi oferă tot ce ai nevoie, care se culcă lângă tine în fiecare noapte şi cel căruia i te plângi despre lucruri legate de cărţi. Nu cred că sunt vrednic de nimic din toate astea şi mai ştiu că ce avem noi poate nici nu e sigur, dar asta îmi doresc cu tine. Pentru că ştiu că indiferent de cât de mult te voi iubi, va merita orice va urma după aceea.

Era aproape acelaşi gând pe care îl avusesem şi eu mai devreme, iar înainte de asta, pe când ne întorceam de la Noul Eden, cu mâinile împreunate pe schimbătorul de viteză, însă acum suna diferit, îmi lăsa în stomac o oarecare acreală.

– O să merite, a repetat el încă o dată, de data aceasta mai încet, mai plin de dorinţă.

– Nu ai de unde să ştii asta, am şoptit.

M-am depărtat uşor de el, ştergându-mi lacrimile din ochi.

– Bine, a murmurat Gus. Nu am de unde s-o ştiu. Dar aşa cred. Aşa ne văd pe noi. Lasă-mă să dovedesc că am dreptate. Lasă-mă să-ţi arăt că pot să te iubesc pentru totdeauna.

Vocea mi-a ieşit plăpândă şi firavă.

– Suntem amândoi varză. Nu doar tu. Am vrut să cred că a fost ceva, dar nu e. Sunt un dezastru. Mă simt de parcă trebuie să învăţ totul de la zero şi mai ales cum să fiu îndrăgostită. De unde am începe măcar?

Gus mi-a luat mâinile de pe faţa brăzdată de lacrimi. Zâmbetul lui era slab, însă de neclintit în lumina înnegurată a dimineţii. Îi vedeam gropiţa

încrețindu-i obrazul. Mâinile i-au coborât pe șoldurile mele și m-a tras încet înspre el, sprijinindu-și bărbia de creștetul capului meu.

– Gata, gata, mi-a șoptit în păr.

Inima mi-a tresărit din piept. Era oare posibil? Îmi doream atât de mult, mi-l doream pe el în fiecare părticică din viața mea, întocmai cum spusese și el.

– Când te privesc dormind, a spus el cu vocea tremurată, sunt copleșit de faptul că exiști în viața mea.

Am izbucnit din nou în lacrimi.

– Și dacă nu avem parte de un final fericit, Gus? am șoptit eu, speranța încă clocotind în mine, caldă, răspândindu-se rapid.

El s-a gândit, cu mâinile încă alunecând de-a lungul meu, strângându-mă și trăgându-mă spre el de parcă nu ar fi putut sta locului. Ochii lui negri i-au găsit pe ai mei. Pe când mi-am ridicat privirea la el, el s-a uitat la mine în felul acela sexy și rău, doar că acum părea mai puțin sexy și rău și mai mult... Gus.

– Atunci poate ar trebui să ne bucurăm de fericirea de-acum, a spus Gus.

– Fericirea de-acum, am savurat eu cuvintele, plimbându-le pe limbă asemenea unui vin.

Singura promisiune pe care o ai în viața asta este momentul prezent. Iar eu îl trăiam din plin.

Eram fericită acum.

Puteam trăi cu asta. Puteam învăța să trăiesc astfel.

Încet, a început să mă legene din nou înainte și înapoi. Eu mi-am petrecut brațele pe după gâtul lui și le-am lăsat pe ale lui să mă prindă de talie. Am rămas amândoi în loc, învățând să dansăm în ploaie.

Capitolul 28. Nouă luni mai târziu

– Eşti gata? a întrebat Gus.

Am strâns la piept exemplarul în avans al cărţii *Marea familie Marconi.* Aveam bănuiala că nu aveam să fiu nicicând gata. Nici pentru cartea asta, nici pentru el. Să o înmânez lumii avea să se simtă de parcă m-aş fi aruncat cu capul înainte dintr-un avion cu speranţa că mai jos se va afla ceva care se va ridica să mă prindă. L-am întrebat pe Gus:

– Tu eşti?

El a înclinat din cap, cumpănind. Ajunsese la partea de redactare a propriei cărţi, aşa că manuscrisul lui era prins între clipsuri, nu în coperţile ieftine folosite pentru exemplarele în avans.

În cele din urmă, cartea mea se vânduse cu trei săptămâni înaintea cărţii lui, însă a lui avusese vânzări puţin mai mari, aşa că amândoi hotărâsem să renunţăm la pseudonime. Scriseserăm cărţi de care eram mândri şi, chiar dacă erau într-un stil diferit faţă de ce scriam de obicei, tot ale noastre erau.

Era ciudat să nu văd micul soare pe deasupra valurilor, logoul lui Sandy Lowe pe cotor, acolo unde fusese la toate celelalte cărţi ale mele. Însă ştiam că următoarea mea carte, *Bădăranul*, avea să-l aibă, aşa că totul era în regulă.

Cititorii aveau să adore *Bădăranul.* Şi mie îmi plăcea la nebunie. Nici mai mult, nici mai puţin decât îmi plăcea *Marea familie Marconi.* Dar poate că eram puţin mai protectoare cu cei din familia Marconi decât cu restul protagoniştilor mei, fiindcă nu ştiam cum aveau să fie judecaţi.

Anya insistase că oricine căruia nu i-ar fi venit *să-i îmbrace pe cei din familia Marconi în cea mai fină mătase şi să le dea să mănânce struguri cu mâna era doar un porc care nu avea nevoie de perle. Nu-ţi face griji.* Fireşte, spusese asta după ce îi trimisesem prima recenzie din această dimineaţă, care fusese în mare parte pozitivă, cu excepţia

descrierii personajelor drept „complicate“ şi pe însăşi Eleanor ca fiind „prea stridentă“.

– Cred că sunt gata, a răspuns Gus, întinzându-mi vraful de pagini.

Nu avea nici un motiv de îngrijorare şi mi-am spus că nici eu nu aveam. În ultimul an, îi citisem ambele cărţi, iar el le citise pe cele trei ale mele, iar până acum nici unul dintre noi nu fusese scârbit de scrisul celuilalt.

Dimpotrivă, să citesc *Revelaţiile* fusese ca şi cum aş fi înotat prin mintea lui Gus. Fusese răscolitor şi frumos, foarte, foarte amuzant pe alocuri şi extrem de straniu în altele.

I-am întins cartea, iar el a rânjit la vederea coperţii, dungile unui cort unduindu-se în jos şi alcătuind siluetele celor doi protagonişti, unindu-i.

– E o zi bună, a spus Gus.

Mai zicea asta uneori, de obicei când eram în toiul vreunei activităţi obişnuite, ca încărcatul maşinii de spălat vase sau ştersul de praf al sufrageriei lui. De când vândusem casa tatei, în februarie, petrecusem mult timp în casa de vacanţa de alături, însă Gus mă vizitase şi el în apartamentul meu din oraş. Se afla deasupra magazinului de muzică şi, în timpul zilei, în vreme ce lucram în colţişorul meu de luat micul dejun, puteam auzi studenţii rătăciţi care veneau acolo să testeze tobele care nu ar fi încăput în veci în cămăruţele lor de la cămin. Şi chiar dacă ne deranjau, era ceva ce împărtăşeam amândoi.

Sinceră să fiu, uneori mie şi lui Gus ne plăcea să fim morocănoşi împreună.

Noaptea, după ce magazinul se închidea, proprietarii, o soră şi un frate de vârstă mijlocie, ambii cu cercei din os în urechi, dădeau muzica tare – Dylan sau Neil Young, Crazy Horse sau The Rolling Stones – şi ieşeau pe veranda din spate, fumând dintr-un singur cui. Eu şi Gus stăteam pe micul meu balcon de deasupra lor, lăsând mirosurile şi sunetele să plutească până la noi.

– E o zi bună, obişnuia să spună el sau, dacă se încuia din greşeală pe balcon, spunea ceva în genul: Ce zi afurisită!

Atunci cobora pe scara de incendiu la cei doi fraţi care fumau iarbă şi îi întreba dacă le poate trece prin magazin ca să ajungă la cea de-a doua scară din interiorul grădinii, iar ei îi răspundeau „Sigur, omule!“, aşa că un minut mai târziu reapărea în spatele meu cu o bere rece în mână.

Uneori, mi se făcea dor de bucătăria din vechea casă, cu faianţa ei albastru cu alb pictată manual, însă în ultimele săptămâni, pe când se

făcuse din nou vară, preferasem să ascult zarva şi râsetul familiei cu şase membri care locuia acum acolo şi îmi închipuiam că se bucurau de decorul ei la fel de mult pe cât mă bucurasem şi eu. Poate că, într-o zi, unul dintre cei patru copii avea să descrie acele modele minuţioase copiilor săi, o frântură de amintire ce ar fi reuşit să rămână la fel de pronunţată în timp ce toate celelalte ar fi devenit vagi şi înceţoşate.

– *Chiar* e o zi bună, am fost eu de acord.

Mâine urma să fie aniversarea zilei când Naomi îl părăsise pe Gus, noaptea când el împlinea ٣٣ de ani, însă anul acesta îi spusese lui Markham că nu voia marea petrecere.

– Nu vreau decât să stau pe plajă şi să citesc, spusese el, planul nostru din ultimele două săptămâni.

Aveam să facem schimb de cele mai nou-apărute cărţi ale noastre şi să le citim afară.

Eram, desigur, surprinsă de decizia lui. Cu toate că amândurora ne plăcea priveliştea, în ultimul an observasem că Gus nu minţise când spusese cât de puţin timp petrecea pe plajă. O găsea prea aglomerată pe timpul zilei, iar pe timpul nopţii era oricum prea frig ca să poţi înota. Petrecusem mai mult timp acolo în ianuarie şi februarie, plimbându-ne de-a lungul valurilor îngheţate şi ţinându-ne de braţ în timp ce ne aflam la marginea lumii, mijind ochii înspre lumina care pălea, cu gecile foşnind.

Lacul îngheţase deja atât de mult, încât puteam merge pe el până la farul în care intrase tata cândva cu tricicleta lui. Ba mai mult de atât, apa îngheţase atât de sus, încât zăpada se adunase până în vârful farului, iar noi ne puteam căţăra până pe el, stând acolo de parcă ar fi fost o întreagă civilizaţie pierdută sub noi. Gus îşi ţinea braţul după gâtul meu şi intona în barbă *Este iunie în ianuarie fiindcă sunt îndrăgostit.*

Eu a trebuit să-mi cumpăr o haină mai mare. Una care arăta ca un sac de dormit cu mâneci. O glugă îmblănită şi nişte ghete îmblănite şi ele până la glezne, iar uneori purtam chiar şi hanorace sau bluze cu mânecă lungă pe dedesubt.

Dar soarele – să fiu a naibii! – soarele strălucea cu atâta forţă în acele zile de iarnă, făcând să lucească fiecare margine de cristal mai ascuţită. Era de parcă ne aflam pe altă planetă, doar eu şi Gus, mai aproape ca niciodată de o stea. Feţele ne amorţeau atât de rău, încât nici nu mai simţeam mucii curgându-ne, iar când mergeam în interior, degetele erau vinete (cu mănuşi sau nu) şi obrajii îmbujoraţi. Aprindeam şemineul pe

gaz şi ne prăbuşeam pe canapea, tremurând şi clănţănind din dinţi, prea amorţiţi ca să ne mai dezbrăcăm, cuibărindu-ne pe sub pături fără nici o eleganţă.

– January, January, cânta Gus, cu dinţii clănţănindu-i de la frig. Chiar dacă nu sunt fulgi de zăpadă, va fi ianuarie tot anul.

Nu-mi plăcuse niciodată iarna, însă acum înţelegeam. În seara aceea, pe când stăteam pe pătură pe nisip, era plăcut, doar că trebuia să împarţi valurile sclipitoare cu încă vreo treizeci de oameni. Era un alt tip de frumuseţe, să auzi scâncetul şi clipocitul apei care se izbea de mal, ca în nopţile în care stăteam în curtea din spate a părinţilor mei, auzindu-i pe copiii vecinilor cum aleargă după licurici. Mă bucuram că Gus era dispus să ne dea o şansă.

Am citit vreo două ore, după care ne-am împleticit înapoi acasă pe întuneric. Am dormit acasă la el în noaptea aceea, iar când m-am trezit, el se dăduse deja jos din pat, bolborositul ibricului pe foc răzbătând din bucătărie.

Ne-am dus din nou pe plajă în acea după-amiază şi am stat umăr lângă umăr, fiecare citind cartea celuilalt ca deunăzi. Eram curioasă ce avea să creadă despre finalul meu, dacă avea să i se pară şi lui contradictoriu sau dacă avea să fie dezamăgit că nu rămăsesem la un final nefericit.

Însă cartea lui era mai scurtă, aşa că eu am terminat prima, izbucnind în râs atunci când şi-a ridicat privirea spre mine, uimit, din paginile cărţii.

– Ce-i? a întrebat.

Eu am scuturat din cap.

– Îţi spun după ce termini.

M-am întins pe nisip şi am privit în sus la cerul de lavandă. Soarele începuse să apună, iar noi ne mâncaserăm de mult gustările. Stomacul mi-a ghiorăit. Mi-am înăbuşit un nou hohot de râs.

Nouă carte a lui Gus, denumită provizoriu *Ceaşca e deja crăpată*, nu era nici pe departe o comediuţă romantică, deşi avea o poveste romantică accentuată întreţesută în subiect şi ajunsese extrem de aproape de un final fericit.

Protagonistul, Travis, părăsise cultul cu toate probele de care avea nevoie. Ba chiar o convinsese şi pe Doris să plece cu el. Au fost fericiţi, extrem de fericiţi, dar nu mai mult de o pagină sau două înainte ca meteoritul apocaliptic anunţat de profet să lovească pământul.

Lumea nu se sfârşise. De fapt, Travis şi Doris fuseseră singurele victime omeneşti. Meteoritul ratase aşezare, lovind fix poteca din pădure pe care călătoreau cei doi. Şi nici măcar nu fuseseră omorâţi de meteorit, ci de faptul că fuseseră distraşi de la el: Travis îşi luase ochii de la drumul pe care se chinuise atât să ajungă cu maşina.

Roata din dreapta îi derapase, iar când o virase prea brusc, lovise o semiremorcă, zburând pe deasupra ei în direcţia opusă. S-a oprit scrâşnind din toate încheieturile, strânsă ca o conservă călcată în picioare.

Am închis din nou ochii de la cerul la apus şi mi-am înăbuşit încă un râset. Nu ştiam de ce nu mă puteam opri, dar, cât de curând, senzaţia mi s-a acutizat în stomac şi mi-am dat seama că, de fapt, nu râdeam, ci plângeam. Mă simţeam deopotrivă învinsă şi înţeleasă.

Furioasă că acele personaje meritau mai mult decât primiseră şi cumva eram alinată de experienţa lor. Da, mi-am zis în sinea mea, aşa se simte uneori viaţa. De parcă ai face tot ce-ţi stă în puteri să supravieţuieşti, doar ca să fii sabotat de o forţă dincolo de puterile tale, poate chiar de o parte mai întunecată de-a ta.

Uneori, era vorba chiar de propriul corp. Celulele tale ajungeau să fie otrăvite şi luptau împotriva ta. Sau vreo durere cronică care începea de la ceafă şi care-ţi învăluia apoi craniul până când o simţeai ca nişte unghii care îţi intră în creier.

Alteori, vreo dorinţă sau suferinţă, singurătatea sau frica era cea care te scotea de pe drumul pe care îl ocoliseşi luni întregi, ba chiar ani. Împotriva căruia te luptaseşi cu înverşunare.

Măcar ultimul lucru pe care îl văzuseră, meteoritul îndreptându-se spre pământ, îi distrăsese prin frumuseţea lui. Nu le fusese frică. Fuseseră captivaţi. Şi poate că doar la atât trebuia să speri în viaţă.

Nu ştiu cât am stat întinsă acolo, cu lacrimile curgându-mi tăcute pe obraji, dar am simţit apoi un deget aspru ştergându-mi o lacrimă şi, când am deschis ochii, am văzut chipul blând al lui Gus. Cerul devenise de un albastru-închis. Culoarea aceea pe pielea cuiva ar fi trebuit să-ţi întoarcă stomacul pe dos. Dar, în acest context, era frumoasă. Ciudat cum lucrurile te pot scârbi în anumite situaţii, iar în altele să îţi apară de necrezut.

– Hei, a spus el cu blândeţe. Ce s-a întâmplat?

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am şters faţa.

– S-a zis cu finalul tău fericit, am răspuns.

Gus a încruntat din sprâncene.

– Dar *a fost* un final fericit.

– Pentru cine?

– Pentru ei. Erau fericiţi. Nu aveau nici un regret. Învinseseră. Şi nici nu îl văzuseră venind. Din câte ştim, vor continua să trăiască pe veci în acel moment, fericiţi. Împreună şi liberi.

Mi s-a făcut pielea de găină pe braţe. Ştiam ce voia să zică. Mereu fusesem recunoscătoare pentru că tata murise în somn. Speram că, în seara de dinainte, el şi mama să se fi uitat la ceva la televizor care să-l fi făcut să râdă atât de tare, încât să-şi dea ochelarii jos ca să-şi şteargă lacrimile. Poate vreo emisiune cu bărci. Speram să fi băut mai mult decât trebuia din faimoasele martini pregătite de mama, aşa încât să se ducă la culcare fără nici o grijă în afară de poate o uşoară mahmureală de dimineaţă.

Îi spusesem asta mamei când mă dusesem să o vizite de Crăciun. Plânsese şi mă ţinuse în braţe.

– Cam aşa s-a întâmplat, mă asigurase ea. Cam aşa a fost mare parte din viaţa noastră împreună.

Am început, timid, să vorbim despre el. M-am învăţat să nu pun prea multă presiune pe ea. Iar ea a învăţat să admită, uşor, uşor, că uneori e în regulă ca povestea ta să conţină şi lucruri urâte. Că asta nu înseamnă că nu o să mai ai parte de cele frumoase.

– E un final fericit, a repetat Gus, aducându-mă înapoi la realitatea de pe plajă. În plus, cum rămâne cu finalul *tău*? Totul se leagă la perfecţie.

– Nu chiar, am zis. Singurul băiat pe care *considerase* Eleanor că îl iubeşte e căsătorit.

– Mda, iar ea şi Nick e clar că o să ajungă împreună, a făcut Gus. Îţi dai seama de asta pe tot parcursul cărţii. Era evident că e îndrăgostit de ea şi că şi ea îl iubeşte la rândul ei.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

– Cred că proiectezi.

– Aşa o fi, a spus, zâmbindu-mi.

– Aş zice că amândoi am dat greş, am zis, ridicându-mă în picioare.

Gus m-a urmat. Am pornit-o în susul potecii strâmbe, pline de rădăcini.

– Eu nu cred asta. Consider că am scris propria versiune a unui final fericit, iar tu propria versiune a unuia nefericit. A trebuit să scriem fix

ceea ce credem că e adevărat.

– Iar tu încă eşti de părere că o cometă lovind pământul este cel mai bun scenariu de dragoste.

Gus a râs.

Uitasem să lăsăm aprinsă lumina de pe verandă, dar nu aveam de ce să ne împiedicăm. El nu ţinuse niciodată mobilă acolo, iar când eu i-am dat-o Sonyei pe a tatei, am hotărât să economisim şi să ne-o cumpărăm pe a noastră, după care am uitat. Gus a introdus în sfârşit cheia în broască, după care s-a întors cu faţa spre mine în beznă înainte să o răsucească. Mâna lui mi-a găsit obrazul, iar gura lui caldă s-a lipit de a mea. După ce s-a retras, părul meu prinzându-se în barba lui nerasă, a spus încetişor:

– Dacă aş fi lovit de un meteorit în timp ce sunt în maşină cu tine, da, aş crede că am murit în stil mare.

Obrajii mi s-au aprins când l-am auzit spunând aşa ceva. Acea senzaţie fierbinte ca lava încă îmi inunda stomacul. A deschis uşa şi m-a luat de mână pe când am păşit înăuntru. A lăsat manuscrisele pe pantofarul de lângă uşă, după care a aprins lumina, un cor de voci izbucnind deodată şi ţipând „SURPRIZĂ!“

Am rămas în loc uimită. Pete şi Maggie, mama cu noua ei tunsoare bob şi bine-cunoscuta cămaşă din bumbac pe care o purta când călătorea, Shadi cu noul ei iubit, Vârcolacul Sexy din Louisiana (acum suficient de prezent în viaţa ei încât să îi spunem Armand, numele lui adevărat) şi Kayla Markham se aflau în studio, zâmbind larg ca dintr-un panou stomatologic, cu pahare de şampanie în mână şi, poate lucrul puţin mai ciudat, îmbrăcaţi toţi în piraţi. O pancartă cu ciucuri atârna de-a lungul uşii din spatele lor, pe care scria, cu litere colorate, ANIVERSARE FERICITĂ. Era un gest măreţ, dar cel mai ciudat de care avusesem parte.

– Ce..., am dat să zic, neştiind cum să continui. Ce e... asta...

Gus stătea lângă mine şi, când mi-am ridicat privirea înspre el, gura lui uşor strâmbă s-a ridicat într-un colţ.

– Am o idee bună, January, a zis el, îngenunchind apoi în faţa mea.

Mâna mea era încă într-a lui şi atunci mi-am dat seama că tremur. Sau el tremura, sau amândoi. S-a uitat în sus la mine în lumina caldă dinspre bibliotecă.

– Încă un film *Piraţii din Caraibe*? am întrebat eu cu un glas şters.

Zâmbetul i s-a lărgit şi mai mult pe chip, atât de mult, încât, atunci când m-am aplecat, am crezut că îi văd inima bătându-i prin gât.

– January Andrews, acum un an te-am întâlnit pentru a doua oară şi asta mi-a schimbat viaţa. Nu-mi pasă cum o să se sfârşească, atâta vreme cât o să fim împreună.

Şi-a vârât mâna în buzunar, de unde a scos un pătrat mic şi alb, o foaie din blocnotes care părea să fi fost deja mototolită şi întinsă de multe ori. Încet, l-a deschis şi mi l-a întins, doar o bucăţică de hârtie pe care scria ceva cu litere mari şi negre.

CĂSĂTOREŞTE-TE CU MINE.

Poate ar fi trebuit să-mi iau răgazul să-i răspund tot în scris. În schimb, l-am apucat şi l-am sărutat, spunându-i „Da“ cu gura lipită de a lui, apoi încă o dată: „Da. Da.“

Pete şi Maggie au exclamat în urale. Mama a bătut din palme. Shadi s-a aruncat în braţele mele.

În cărţi, simţeam deseori că finalurile fericite reprezentau un nou început, însă, la mine, nu s-a simţit la fel. Finalul meu fericit era alcătuit dintr-o serie de momente-prezente-de-fericire, ducându-se în urmă nu doar cu un an, ci cu treizeci de ani. Finalul meu începuse deja, aşa că această zi nu era nici un sfârşit, nici un început.

Era doar o altă zi bună. O zi perfectă. O fericire de-acum, atât de vastă şi de profundă, încât ştiam – sau mai degrabă credeam cu tărie – că nu aveam de ce să-mi fac griji pentru ziua de mâine.

Mulţumiri

În spatele fiecărei cărţi care îşi face drum în lume se află un întreg grup de susţinători, iar această carte nu ar fi putut avea o echipă mai bună care să lupte pentru ea la fiecare pas. Mulţumiri imense, mai întâi, editoarei mele minunate, Amanda Bergeron, ale cărei abilităţi, pasiune şi bunătate au făcut din fiecare minut pe care l-am petrecut lucrând la această carte pură încântare. Nimeni nu ar fi putut înţelege şi rafina esenţa poveştii lui January şi a lui Gus la fel ca tine şi sunt pentru totdeauna recunoscătoare că ai fost suportera lor. Încă sunt foarte încântată că am avut ocazia să lucrez cu tine.

Mulţumiri şi restului echipei grozave de la Berkley:

Jessica McDonnell, Claire Zion, Cindy Hwang, Grace House, Martha Cipolla şi restul. Mă simt atât de ridicol de norocoasă că am găsit o casă şi o familie printre voi.

Primei persoane care a citit această carte sub orice formă, Lana Popovic, îi mulţumesc foarte mult pentru că a crezut mereu în mine şi că a fost sursa de inspiraţie pentru cea mai bună agentă de ficţiune din lume, Anya.

Îi mulţumesc şi agentei mele perfecte, Taylor Haggerty. Ai fost o lumină călăuzitoare pentru mine în tot acest proces şi ştiu în sufletul meu că *Două cărţi şi o vacanţă* nu ar fi putut ajunge aici fără tine şi restul oamenilor incredibili de la Root Literary: Holly Root, Melanie Castillo, şi Molly O'Neill. Mulţumiri imense, de asemenea, agentei mele pentru drepturi internaţionale, Heather Baror, şi celorlalţi de la Baror International, precum şi lui Mary Pender de la UTA, care mi-a fost un sprijin incredibil de la începutul acestei călătorii.

De asemenea, trebuie să îi mulţumesc dragii mele prietene Liz Tingue, una dintre primele persoane care a avut încredere în mine şi în scrisul meu. Cu adevărat, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibile fără tine. Îţi sunt recunoscătoare pentru totdeauna atât ţie, cât şi Marissei Grossman pentru că aţi fost în echipa mea de la început.

Există atât de mulţi alţi oameni care au fost esenţiali pentru creşterea mea atât ca scriitoare, cât şi ca persoană, dar trebuie să le mulţumesc în special lui Brittany Cavallaro, Parker Peevyhouse, Jeff Zentner, Riley Redgate, Kerry Kletter, Adriana Mather, David Arnold, Janet McNally, Candice Montgomery, Tehlor Kay Mejia şi Anna Breslaw pentru că au fost prieteni extraordinari şi mi-au oferit o comunitate de scris atât de minunată şi de vibrantă. Sunteţi cu toţii strălucitori, puternici, amuzanţi şi ridicol de talentaţi. Ca să nu mai spun cât de frumoşi.

Şi, bineînţeles, nu aş putea scrie despre familie, prietenie şi dragoste dacă nu aş avea parte de familie, prieteni şi un partener nemaipomenit.

Mulţumesc bunicilor, părinţilor, fraţilor, surorilor şi multor câini care m-au înconjurat întotdeauna cu dragoste. Pentru Megan şi Noosha, femeile a căror prietenie m-a învăţat cum să scriu despre cei mai buni prieteni. Şi pentru dragostea vieţii mele, persoana mea preferată, Joey. Fiecare moment alături de tine este cel mai profund moment de fericire de-acum la care aş fi putut visa. Cu tine în viaţa mea, este greu să nu fii un romantic.

În colecția Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*
Danielle Steel, *Învingătorii*
Elin Hilderbrand, *Zvonul*
Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*

Danielle Steel, *Daruri de preț*
Danielle Steel, *Sub acoperire*
Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viață perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înflorește liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*
Kristin Hannah, *A doua șansă*
Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*
Jojo Moyes, *Un bărbat și o femeie*
Jodi Picoult, *Pactul*
Nora Roberts, *Secrete și minciuni*
Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*
Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*
Jojo Moyes, *Silver Bay*
Danielle Steel, *Moștenirea secretă*
Danielle Steel, *Blue*
Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului* (vol. I-III)
Kristin Hannah, *Aleea cu licurici*
Tatiana de Rosnay, *Vieți secrete*
Jojo Moyes, *Eu, și totuși alta*
Lucinda Riley, *Secretul Helenei*
P.Z. Reizin, *Algoritmul fericirii*
Lucinda Riley, *Trandafirul nopții*
Gill Paul, *Soția secretă*
Jojo Moyes, *Un bilet pentru Paris*
J.P. Monninger, *Harta care mă duce la tine*
Kristin Hannah, *Un nou început*

Sofia Lundberg, *Caietul cu nume pierdute*
Jodi Picoult, *Al zecelea cerc*
Carolyn Brown, *Secrete și speranțe*
Jodi Picoult, *Povestitorul*
Kristin Hannah, *Grădina de iarnă*
Kerry Lonsdale, *Viața pe care am visat-o*
Elin Hilderbrand, *În seara asta, vorbește-mi de iubire*
Rosie Nixon, *Stilista*
Beth O'Leary, *Dragoste în contratimp*
Elin Hilderbrand, *Paradisul de la malul mării*
Lucinda Riley, *Cele șapte surori. Povestea Maiei*
Jodi Picoult, *Nouăsprezece minute*
Chiara Gamberale, *Caruselul iubirii*
Lauren Willig, *Soția engleză*
Kate Quinn, *Rețeaua Alice*
Miranda Beverly-Whittemore, *Vacanță în paradis*
Tatiana de Rosnay, *Anotimpul ploilor*
Helen Simonson, *Dragostea târzie a doamnei Ali*
Martha Hall Kelly, *Trandafirii pierduți*
Lori Nelson Spielman, *Mâine e o nouă zi*
Roxanne Veletzos, *Fetița pe care au lăsat-o în urmă*
Kristin Hannah, *Dincolo de stele*
Jessica Shattuck, *Văduvele de la castel*
Jojo Moyes, *Bazarul visurilor*
Jodi Picoult, *O scânteie de viață*
Nora Roberts, *Eclipsa*
Katherine Pancol, *Ochii galbeni ai crocodililor*
Gill Paul, *Fiica pierdută*
Jojo Moyes, *Dragoste într-o zi ploioasă*
Katherine Pancol, *Valsul lent al țestoaselor*

Nina George, *Mica librărie de pe Sena*
Kristin Hannah, *Drum în noapte*
Deborah Harkness, *Cartea pierdută a vrăjitoarelor*
Deborah Harkness, *Şcoala Nopţii*
Deborah Harkness, *Cartea vieţii*
Deborah Harkness, *Fiul timpului*
Kim Liggett, *Anul de graţie*
Jojo Moyes, *Darul stelelor*
Pam Jenoff, *Fetele dispărute din Paris*
Emily Giffin, *Tot ce ne-am dorit*
Lucinda Riley, *Sora furtună. Povestea lui Ally*
Kristin Hannah, *Culorile vieţii*
Jojo Moyes, *Vara în care te-am întâlnit*
Lucinda Riley, *Grădina cu lavandă*
Sylvia Day, *Aripi de brumă*
Santa Montefiore, *Primăvară în Toscana*
Sarah Jio, *Toate florile Parisului*
Nora Roberts, *Profeţia*
Sofia Lundberg, *Un semn de întrebare e o jumătate de inimă*
Ana Johns, *Femeia cu chimono alb*
Pam Jenoff, *Povestea unui orfan*
Kristin Hannah, *Frontul de acasă*
Beth Morrey, *Dragostea lui Missy*
J.P. Monninger, *Şapte scrisori*
Kate Clayborn, *Dragostea e scrisă în semne*
Imogen Kealey, *Eliberare*
Rachel Winters, *Caut suflet pereche*
Lucinda Riley, *Sora umbră. Povestea lui Star*
Meg Waite Clayton, *Ultimul tren spre Londra*
Janet Skeslien Charles, *Biblioteca din Paris*

Nora Roberts, *Aleasa*
Sarah Dessen, *O dată pentru totdeauna*
Carolyn Brown, *Hanul cu Magnolii*
Kristin Hannah, *Între surori*
Alyson Richman, *Soția pierdută*
Rhys Bowen, *Copilul din Toscana*
Lucinda Riley, *Îngerul de la Marchmont Hall*
Kate Quinn, *Zbor în trecut*
Nicholas Sparks, *Respirație în doi*
Sarah Dessen, *Un cântec pentru tine*
Kristin Hannah, *Totul pentru dragoste*
Jojo Moyes, *Muzica nopții*
Lucinda Riley, *Sora perlă. Povestea lui CeCe*
Nicholas Sparks, *Întoarcerea acasă*
Lia Louis, *Dragă Emmie Blue*
Victoria Hislop, *Cei ce sunt iubiți*
Ellen Alpsten, *Țarina*
Leila Meacham, *Zborul libelulei*
Santa Montefiore, *Vremea dragostei și a războiului*
Leila Meacham, *Trandafiri*
Jenny Ashcroft, *Întâlnire la Bombay*
Nicholas Sparks, *Jurnalul unei iubiri*
Santa Montefiore, *Casa de la malul mării*
Kristin Hannah, *Cele patru vânturi*
Lucinda Riley, *Camera cu fluturi*
Marianne Cronin, *Cei o sută de ani ai lui Lenni și Margot*
Nicholas Sparks, *Dragă John*
Tracy Rees, *Misterul fetei de zăpadă*
Trish Doller, *În derivă*
Jojo Moyes, *Dans în arenă*

Santa Montefiore, *Farul cu secrete*
Lucinda Riley, *Sora lună. Povestea lui Tiggy*
Kristin Hannah, *Un moment magic*